„VÂNĂTOAREA A ÎNCEPUT... FIARA ESTE TREAZĂ!"

katherine urtz & deborah t. harri

iniţiatul

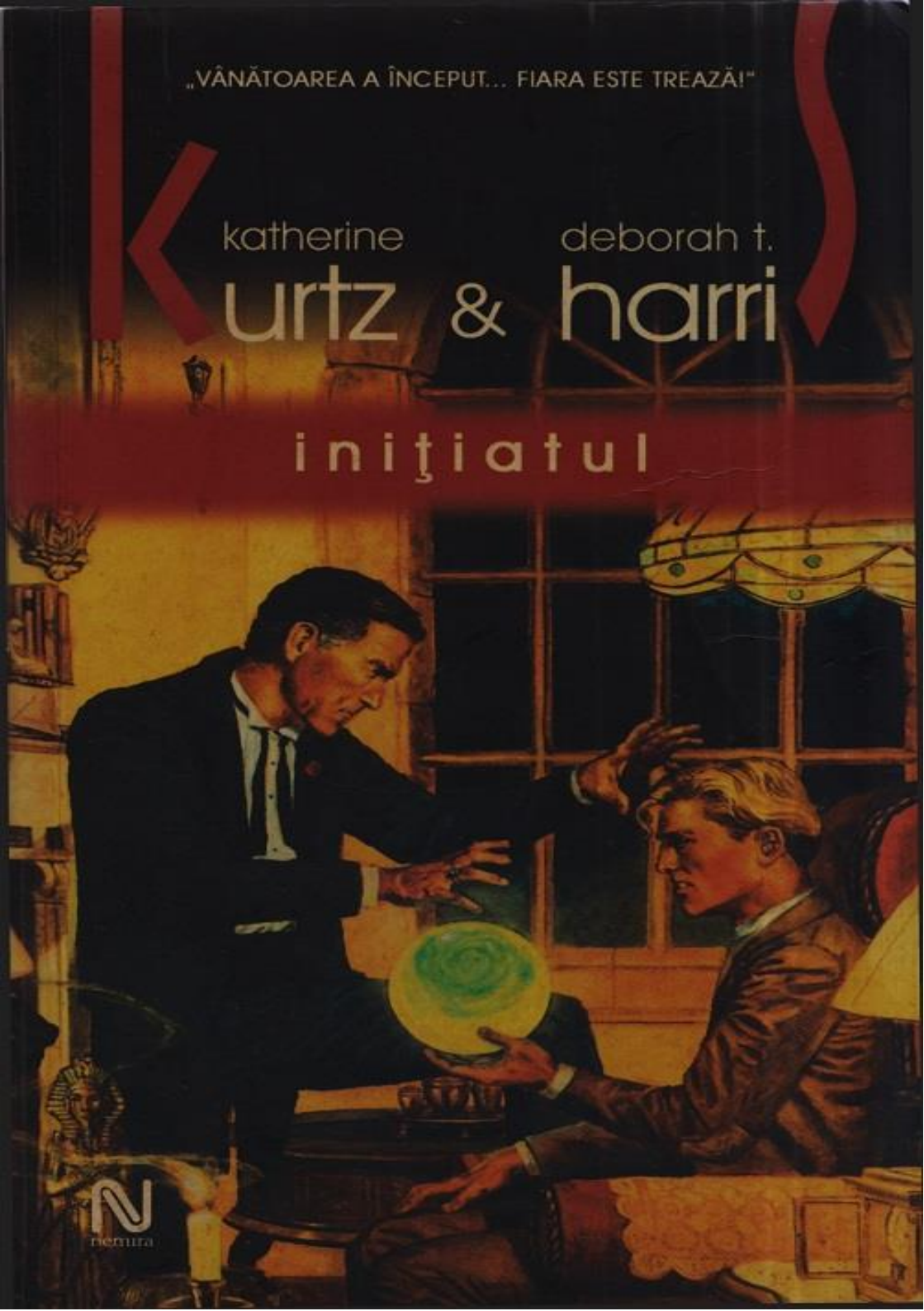

nemira

Katherine Kurtz & Deborah T. Harris
Inițiatul

Pentru BETTY BALLANTINE, care are talentul special de a-i descoperi şi încuraja pe noii autori. Ea a publicat, fiecăreia dintre noi, câte o trilogie, de-a lungul a cincisprezece ani, după care a avut nemaipomenita idee de a ne face cunoştință.
Îți mulțumim, Betty!

Mulțumiri

Le datorăm cele mai sincere mulțumiri următoarelor persoane, care au contribuit concret la realizarea acestei cărți:

Doctorului Richard Oram, pentru sfaturile lui autorizate referitoare la probleme de istorie şi arheologie scoțiană medievală, şi mai ales la cartografia scoțiană timpurie; Domnului Kenneth Fraser, de la Biblioteca de Cercetare a Universității St Andrews, pentru ajutorul său prețios ce ne-a permis să descoperim materiale rare de studiu; Doctorului William Such, pentru ajutorul dat în traducerea terminologiei greceşti folosite în această carte; Domnului Robert Harris, pentru revizuirea textelor latine; Domnului G.H. Forsyth, îngrijitorul de la Abația Melrose, pentru informațiile utile despre mormântul lui Michael Scot pe care ni le-a pus la dispoziție; Şi, în fine,

personalului de la Biroul de Informații Turistice St Andrews şi în mod deosebit doamnei Maggie Pitkethly şi domnului Andrew Purvis, pentru că ne-au oferit o adevărată comoară de informații diverse pe care nu le găseşti în cărțile de istorie.

Prolog

Noaptea de toamnă era limpede şi senină, iar răceala din aerul nemişcat promitea înghețul înainte de zori. Razele lunii nu atenuau întunericul, doar stelele aruncau palida lor lumină peste acest ținut al Scoției.

Pe la jumătatea povârnişului unui deal împădurit, un bărbat înveşmântat în negru pândea protejat de fagi venerabili, strângând din umeri ca să se încălzească şi mişcându-şi din când în când degetele mâinilor acoperite cu mănuşi negre, ca să le mențină suplețea pentru ceea ce avea de făcut. În cursul ultimei jumătăți de oră, ridicase de mai multe ori marginea mănuşii stângi şi se uitase la ceasul lui militar. Repetă acum din nou gestul. Pe cadranul luminos se citea ora două şi jumătate.

Ferestrele din spate de la Mossiecairn House erau oarbe şi întunecate. Ultima lumină de la etaj se stinsese ceva mai devreme. Bătrânul paznic îşi terminase ultimul rond cu mult înainte şi probabil nu avea să se mai mişte din locuința lui de la poartă decât după venirea zilei. Acum era

momentul cel mai potrivit.

Zâmbind vag, bărbatul în negru îşi trase fermoarul hainei sale de piele şi îşi înălță puțin de pe urechi şapca neagră, tricotată, ca să audă mai bine, apoi mişcă din nou degetele şi porni spre poalele pantei. Străbătu întreaga distanță cu iuțeala şi siguranța unui om deprins să se deplaseze pe întuneric şi să se ferească totodată de eventualele priviri. Traversă cu uşurință un pârâu, sărind din piatră în piatră. Se opri din nou, cercetând cu precauție spațiul dinaintea lui, țâşni apoi şi traversă gazonul, adăpostindu-se în cele din urmă în umbra streşinii de deasupra intrării în bucătărie.

Dezamorsarea sistemului de alarmă al casei puse prea puține probleme bărbatului înveşmântat în negru. Judecând după standarde americane, sistemul de alarmă de la Mossiecairn era îngrozitor de simplu. Apoi, bărbatul în negru se mai aflase în casă şi mai devreme, în timpul aceleiaşi zile, în chip de turist şi trecuse în revistă tot ceea ce putea constitui vreun obstacol atunci când urma să se întoarcă.

Acum se deplasa încet şi grijuliu prin bucătăria întunecoasă, luminându-şi calea cu o minusculă lanternă de buzunar care emitea o rază de diametrul unui creion. Nu aruncă nici măcar o privire spre sfeşnicele, cupele şi vasele pentru gheață de pe rafturi, sau spre sertarele pline de argintărie în timp ce străbătea cămara pentru

veselă. Intră apoi în sufragerie, unde nu băgă în seamă valorosul serviciu de ceai expus pe masa din centru şi se strecură repede pe lângă zidul interior spre uşa dublă de la celălalt capăt. Cu o mişcare îndemânatică şi folosind o sculă potrivită, forță broasca şi pătrunse imediat în biblioteca învecinată, evitând astfel coridorul exterior şi senzorii electrici ce păzeau celelalte uşi de acces.

Nu acordă nici aici prea multă atenție numeroaselor obiecte de valoare expuse; roti lanterna în toate direcțiile, evitând să lumineze ferestrele. Portretele, începând de la cel ce construise casa în vremea lui Iacob I şi până la proprietarul ei din acel moment, erau foarte izbutite. Pe cel de deasupra căminului ornamentat îl admirase şi cu prilejul primei vizite: un cavaler îmbrăcat în catifele şi mătăsuri de culoarea vinului de Porto, cu dantelă la gât, cu buclele de păr lung şi negru ale unei peruci revărsându-se de sub pălăria cu pană.

Arme vechi şi alte efecte militare personale decorau spațiile goale dintre tablouri, iar obiectele mai mici erau expuse în vitrine aranjate de-a lungul pereților. Cărțile rare ocupau o masă grea de bibliotecă, în mijlocul încăperii.

Intrusul trecu pe lângă ele fără a le învrednici cu privirea, îndreptându-se spre vitrinele care flancau căminul. Majoritatea exponatelor de aici erau medalii şi decorații, câştigate de foştii stăpâni ai casei, sau ciudățenii şi nimicuri de tot felul,

cum ar fi ceasuri de buzunar, evantaie pentru doamne şi miniaturi pictate pe fildeş. Câteva dintre ele erau însă obiecte care aminteau de personalități din agitatul trecut istoric al Scoției: Mândrul Bonnie Dundee sau Mary, regina Scoției, sau Mândrul prinț Charlie. Remarcând din mers o buclă de păr legată cu panglică de mătase, prinsă într-un medalion din aur, lucrat cu atâta măiestrie încât ți se tăia respirația, bărbatul în negru se întrebă cum de mai îi rămăsese păr pretendentului din familia Stuart în momentul în care se refugiase pe Insula Skye, traversând marea, în drum spre tristul său exil din Franța. Asta îi aducea aminte de toate aşchiile din Sfânta Cruce pe care le văzuse el de-a lungul anilor, şi care, dacă ar fi fost adunate laolaltă, ai fi putut face din ele suficiente cruci pentru a crucifica o duzină de regi ai iudeilor.

Aşa că de ce nu ar avea şi scoțienii relicvele lor? Asta nu era treaba lui. Cât despre relicva scoțiană pentru care venise aici în această seară, ea avea să-i aducă o sumă frumuşică de bani.

Zâmbi apropiindu-se de vitrina respectivă şi lumină cu lanterna prin sticlă, tratându-l cu indiferență pe cavalerul ce-l veghea de deasupra căminului. Floreta cu mâner curbat şi teaca ei, dovezi elegante ale stilului cu bogate ornamentații preferat de armurierii italieni la sfârşitul secolului al XVI-lea, erau aşezate pe o catifea de culoare albastru-închis. Aurul de pe mâner şi gardă era cizelat profund, iar pe lama albăstruie se mai

vedeau urmele unui strat auriu.

Teaca era un obiect ceva mai modest, confecționat din piele marocană, dar de-a lungul suprafeței ei şi la deschizătură străluceau discret mai multe pietre semiprețioase. Între lamă şi teacă, de un alb-crem ce ieşea în evidență pe albastrul-închis al catifelei, se vedea o plăcuță de cupru pe care erau gravate într-o elegantă scriitură trei rânduri de explicații concise:

Sabia Hepburn
aflată odată în posesiunea lui Sir Francis Hepburn
„Contele Vrăjitor“ de la Bothwell, m. 1624

Bărbatul în negru scoase un mic mormăit de satisfacție. Ținând între dinți lanterna subțire, extrase dintr-un buzunar interior un şperaclu fin pe care îl introduse în broasca vitrinei. După câteva mişcări, aceasta cedă, omul ridică încet capacul şi îl fixă. Mânerul armei i se potrivea în mână de parcă ar fi fost făcut special pentru el; extrase sabia din vitrină şi, cuprins de un acces de imaginație, îi verifică echilibrul şi se făcu a ținti, îndreptând lama de-a lungul razei de lumină a lanternei. De ce, vai, de ce nu se născuse şi el cavaler?

Stăpânindu-şi imediat scurtul fior de bucurie provocat de succes, bărbatul în negru înălță în semn de ironic salut sabia spre portretul de deasupra căminului de marmură, scoase apoi şi

teaca din vitrină şi vârî cu un gest hotărât arma la locul ei.

Da, era chiar sabia Contelui Vrăjitor! E plăcut să te joci, dar el *nu* se născuse cavaler, iar dacă zăbovea prea mult nu era exclus să ajungă să regrete că se născuse. Despre patronul lui din acel moment se spunea că este extrem de exigent, în ciuda gusturilor sale excentrice.

Concentrat acum din nou asupra muncii lui, bărbatul în negru scotoci din nou în buzunarul interior al jachetei şi scoase o pungă de nailon bine împăturită, lungă şi neagră, exact aşa cum îi trebuia, în care introduse sabia pusă în teacă, închizând-o apoi cu multă grijă şi petrecând-o peste umăr.

Pe urmă, înainte de a închide vitrina şi de a o încuia din nou, scoase la iveală dintr-un alt buzunar o mică placă identică cu cea aflată deja înăuntru. Textul ei suna astfel: *Exponatul a fost scos în vederea conservării*.

Restul părea o simplă chestiune de rutină, deoarece nu avea decât să folosească acelaşi drum şi pentru retragere. Nici de această dată nu se arătă mai interesat de celelalte exponate ale muzeului. În faţa uşii bucătăriei se opri atât cât să repună în funcţiune sistemul de alarmă, apoi se pierdu repede printre umbrele de pe deal, tăcut ca o şoaptă, căutând adăpostul pădurii. Ajunse curând la drumul din spatele clădirii.

Aici îl aştepta – nu bidiviul, aşa cum i s-ar fi

cuvenit unui cavaler – ci o puternică motocicletă japoneză, care îl însoțise într-o mulțime de escapade, în toată lumea. Imaginația lui transformă casca de motociclist într-o veritabilă cască de cavaler cu vizieră; şi-o aşeză pe cap, apoi scoase motocicleta din tufişuri, urcându-se în şa. Coborî panta cu ajutorul inerției, urmând zigzagurile potecii. Odată ajuns la poalele dealului, suficient de departe de casă, porni şi motorul – iar peste câteva minute gonea pe un drum de țară cu două benzi în direcția vest, prin geroasa noapte scoțiană.

O oră mai târziu, după o goană înviorătoare pe autostrada M8, motociclistul reduse viteza pe străzile adormite ale oraşului Glasgow. Urmând instrucțiunile precise pe care le primise, evită centrul, parcurgând o rută care îl conduse în cele din urmă într-o junglă de clădiri părăsite, chiar în inima docurilor din Clydebank. Huruitul potolit al motorului răsuna monoton pe pietrele de pavaj; opri înaintea porților unui şantier naval dezafectat, întrerupse contactul şi liniştea se aşternu din nou.

Bărbatul în negru îşi scoase casca. Trecură cinci minute. Omul se uită la ceas, coborî de pe motocicletă şi începu să se plimbe încet încolo şi încoace, ferindu-se de lumină. Respirația lui răspândea aburi în aerul rece, cu iz de sare, şi îşi înăbuşi un strănut.

În fine, când se întorcea pentru a patra oară pe

urmele propriilor săi paşi, auzul încordat percepu murmurul liniştit al unei maşini puternice care se apropia. Se întoarse la motocicletă. Un moment mai târziu, dintr-o alee laterală apăru un Mercedes lucios, de culoare închisă, care opri fără zgomot de cealaltă parte a străzii.

Farurile se stinseră, iar geamurile fumurii de pe partea dreaptă a limuzinei alunecară simultan în jos. Conturul estompat al figurilor şoferului şi a ocupantului locului din spate se întrevăzură prin întuneric.

Bărbatul în negru îşi lăsă uşurat casca pe şaua motocicletei şi se apropie agale de maşină. Aplecându-se, îl salută ironic pe pasagerul din spate şi apoi rosti tărăgănat:

— 'Neața, domnule Raeburn.

Ocupantul locului din spate răspunse salutului cu o înclinare rece din cap.

— Bună dimineața, sergent. Ai ceva pentru mine, cred!

Sergentul zâmbi semeț şi îşi dezvălui un şir de dinți albi şi puternici, care ieşeau în evidență pe fața lui bronzată ani de-a rândul la soarele din Texas.

— Crăciunul cade în fiecare an tot mai devreme, răspunse el. Ai putea să-mi zici Moş Crăciun.

Îşi desprinse cu un gest larg, exagerat, punga de pe umăr. Pasagerul Mercedes-ului ridică o sprânceană.

— Ai întâmpinat vreo dificultate?

Americanul pufni disprețuitor.

— Doar nu-ți bați joc de mine? Mi-ar fi fost mai greu să-i iau bomboana unui bebeluş. Ignoranța tipilor de pe această coastă a Atlanticului în ceea ce priveşte sistemele de securitate trebuie că-i costă o groază de parale pe cei de la asigurări.

În timp ce desfăcea metodic punga de plastic, bărbatul de pe bancheta din spate a Mercedes-ului îi studia fiecare gest.

— Nutresc speranța că nu ai fost tentat să profiți de situația în care te-ai aflat, depăşind condițiile stabilite de contractul nostru? spuse el.

Deşi cuvintele fuseseră aruncate parcă în treacăt, îndărătul lor se ghicea o lamă ascuțită de oțel. Sergentul îi aruncă o privire aprigă şi îi răspunse pe un ton aproape iritat.

— Hei, am şi eu o reputație pe care trebuie să mi-o păstrez!

Bărbatul din maşină zâmbi rece, în semn de satisfacție.

— Acum sunt mai liniştit. În zilele noastre găseşti din ce în ce mai greu oameni pe care să te poți bizui.

Americanul nu se obosi să confirme recepționarea acestui comentariu. În momentul în care desfăcu cu o mişcare mai bruscă punga şi scoase sabia la iveală, ținând-o de mâner, în maşină se aprinse lumina cititorului de hărți. Când vârî arma pe geam, cu vârful înainte, lumina făcu să-i licărească suprafețele de aur şi oțel.

— Trebuie să recunosc că este o jucărie grozav de frumoasă, remarcă el, dar presupun că ai fi putut să-ți comanzi o jumătate de duzină de săbii identice cu banii pe care mi i-ai promis mie ca să o fur pe aceasta.

Patronul lui luă sabia Hepburn cu mâinile înmănuşate, trase, scurt, o parte a lamei din teacă, apoi o introduse la loc cu un oftat şi aşează arma cu grijă pe genunchi.

— Valoarea unui obiect nu poate fi apreciată întotdeauna în bani, murmură bărbatul.

Sergentul ridică din umeri.

— Cum spui dumneata, domnule Raeburn. Dumneata eşti colecționar şi ştii, prin urmare, ce vrei. Eu, eu nu sunt decât... agent de achiziționare, zise el, savurând titlul pe care şi-l descoperise. Iar noi, agenții, facem ceea ce facem pentru bani.

— Desigur, îi răspunse patronul flegmatic. Ți-ai îndeplinit misiunea care îți revenea conform înțelegerii. Sunt gata să-mi respect şi eu acum cuvântul.

Îi făcu semn şoferului său prin oglinda retrovizoare. Bărbatul de la volan vârî mâna în interiorul hainei, fără niciun comentariu, şi scoase un portofel gros din piele, pe care i-l înmână americanului prin fereastra coborâtă a portierei. Acesta îl deschise nepăsător şi frunzări teancul gros de bancnote americane; căscă ochii, plăcut surprins.

— După cum vezi, am inclus şi un mic premiu, îi spuse omul de pe locul din spate.

— Da, domnule Raeburn, spuse americanul zâmbind larg. A fost o plăcere să facem afaceri împreună.

— Cred că nu greşesc dacă voi spune acelaşi lucru.

Bărbatul de pe bancheta din spate îşi extrase mănuşa de pe mâna dreaptă şi scoase braţul pe fereastră; pe inelar sclipea un inel mare cu sigiliu din carneol roşu ca sângele.

Americanul strânse mâna ce i se oferise. Forţa cu care patronul lui îi prinsese mâna era surprinzător de puternică. Bărbatul din maşină îşi smuci brusc şi brutal braţul în jos, iar hoţul se pomeni cu ţeava unui amortizor sub nas – una dintre sculele acelea arătoase fabricate în Germania.

Acesta a fost ultimul lucru pe care a mai apucat să-l înţeleagă americanul, cu o fracţiune de secundă înainte ca bărbatul din maşină să apese pe trăgaci. Nu mai auzi pocnetul discret al primei împuşcături, cu atât mai puţin pe cea de a doua şi a treia.

În clipa în care mâna lui fu eliberată, trupul i se chirci şi se prăbuşi pe pavaj cu o bufnitură surdă. Constatând că trupul rămăsese inert, asasinul strecură grijuliu pistolul automatic sub banchetă şi făcu semn şoferului să-i dea drumul. Zgomotul produs de motorul Mercedes-ului la aprindere

părea cu mult mai mare decât cel al împuşcăturilor; oricum, nu fuseseră trezite interesul sau curiozitatea nimănui de prin preajmă. Maşina dispăru tăcută din docurile Glasgow-ului.

1

Sir Adam Sinclair nu află despre incidentul de la Glasgow decât lunea următoare, în timp ce-şi aştepta micul dejun. Era îmbrăcat încă în costumul de călărie, deoarece tocmai se întorsese de la o mică plimbare în galop pe domeniul său, aflat nu departe de Edinburgh. Lumina soarelui se revărsa în micul salon cunoscut dintotdeauna sub denumirea de „Camera cu albine de miere" din pricina tapetului de un auriu-palid, cu albine şi flori; se descotorosi de jachetă şi o aruncă pe speteaza canapelei din apropiere înainte de a se aşeza la măsuța aflată sub arcada ferestrei.

În mijlocul mesei acoperite cu o față imaculată din pânză de în irlandeză era aşezată o vază din cristal cu crizanteme, în apropierea unui singur tacâm, alcătuit din argintărie veche şi porțelanuri fine. Ediția de dimineață a ziarului *The Scotsman* se găsea frumos împăturită în locul său obişnuit, la dreapta porțelanurilor şi cuțitelor, deasupra agendei legate în piele. Adam desfăcu ziarul cu o mişcare rapidă şi elegantă a mâinii, parcurgând principalele titluri, în timp ce, cu cealaltă mână,

îşi slăbea, absent, nodul de la cravată.

În timpul acestui sfârşit de săptămână nu se întâmplase niciun eveniment major. Parlamentul European era pe cale să ratifice un nou pachet de norme referitoare la controlul poluării atmosferice, o firmă japoneză de produse electronice îşi anunțase intenția de a deschide o uzină la Dundee, membri ai Partidului Național ist Scoțian organizaseră un nou protest împotriva impozitelor percepute persoanelor mature. Aproape scăpă din vedere articolul ascuns în colțul din stânga jos al ziarului: *Trupul presupusului traficant de droguri urmează să fie transportat în Statele Unite*.

Ridicând o sprânceană, Adam îndoi partea de sus a ziarului şi continuă să citească. În calitate de medic şi de consilier ocazional al poliției, încerca să țină pasul cu progresul – sau cu lipsa acestuia – în războiul purtat împotriva traficului de droguri, dar articolul părea să fie urmarea unui reportaj, pe care probabil îl scăpase, de la sfârşitul săptămânii trecute. Potrivit relatării, corpul unui membru al armatei americane fusese descoperit în zona părăsită a docurilor din Glasgow – victimă posibilă a unei tranzacții cu droguri care ieşise prost, judecând după stilul în care fusese executat şi după suma de bani descoperită asupra sa.

Citind datele din articol, Adam era tentat să fie de acord cu teoria poliției, deoarece traficul de droguri devenise, din nefericire, un lucru tot mai obişnuit în cel mai mare oraş al Scoției. Cu toate

acestea, dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica în mod raţional, îi trecu prin minte că acest caz ar putea fi mai complicat decât îşi închipuia poliţia din Glasgow.

Şirul speculaţiilor lui fu întrerupt de sosirea lui Humphrey, de douăzeci de ani majordomul şi valetul lui, care aducea o tavă de argint încărcată.

— Bună dimineaţa, Humphrey, îl întâmpină Adam cu amabilitate, punând ziarul deoparte, în timp ce majordomul aşeza pe masă un grătar cu pâine prăjită unsă cu unt şi un ceainic aburind.

— Bună dimineaţa, domnule. Sper că aţi avut o plimbare plăcută.

— Da, Humphrey. Am mers cu calul până la ruinele castelului. Am descoperit cu groază că deasupra resturilor rămase din bolţile de la primul etaj au început să crească mai mulţi arbori. Cât despre iederă, nici nu vreau să mă mai gândesc la ea.

Humphrey îi turnă stăpânului său o ceaşcă de ceai, râzând pe înfundate.

— Din câte am auzit, chiar şi regina-mamă se războieşte continuu cu iedera, domnule, murmură el. O urăşte din toată inima. Se zice că îi recrutează chiar şi pe oaspeţii ei de la sfârşit de săptămână ca să ajute la distrugerea plantei. Poate nu ar fi rău să luăm şi noi în considerare aceeaşi tactică aici, la Strathmourne.

— Hm, da, răspunse Adam, făcând un mic gest cu ziarul. Ei bine, eu nu mi-am dat seama cât de

mult a crescut în vara asta. I-am lăsat un mesaj lui MacDonald să trimită chiar astăzi o echipă aici, dacă este posibil, care să înceapă să curețe. Dacă se întâmplă să sune, te rog să-i confirmi din partea mea. Nu ne putem permite să lăsăm nimic în paragină, cu atât mai mult cu cât intenționez să pornesc lucrările de restaurare primăvara următoare.

— Aveți perfectă dreptate, domnule, confirmă Humphrey. Am să mă ocup de acest lucru.

Majordomul se întoarse la bucătărie, iar Adam se servi cu pâine prăjită şi deschise ziarul la paginile a doua şi a treia. Parcurse rapid primele câteva titluri de pe pagina din stânga, fără a le acorda prea multă atenție, până când privirea îi fu atrasă de un alt articol, pitit în coloana din dreapta jos: *Dispariția unei săbii vechi*.

Cu ochii strălucind de interes, Adam se aplecă pentru a vedea despre ce este vorba. Fiind el însuşi cunoscător şi colecționar de arme albe, articolele de acest fel îi stârneau întotdeauna interesul. Îl citi mai întâi repede, în diagonală, apoi împături ziarul cu articolul respectiv la vedere şi, sorbindu-şi ceaiul, îl citi din nou, încercând de această dată să detecteze informațiile pe care ziarul *nu* le pomenea.

Poliția din Lothian şi din zona Hotarului [1]

[1] Zona de graniță dintre Anglia şi Scoția (n. tr.).

investighează împrejurările dispariției unei săbii istorice din muzeul de la Mossiecairn House, din apropierea Edinburgh-ului. Această floretă italiană din secolul al XVI-lea, cunoscută sub denumirea de „Sabia Hepburn”, se leagă de numele lui Sir Francis Hepburn, cel de-al cincilea conte Bothwell, care a murit în 1624. Se presupune că sabia a fost furată, dar nu se poate preciza data când s-a petrecut acest lucru. Dispariția ei nu a fost remarcată timp de mai multe zile, din cauza confuziei ce a pus stăpânire pe personalul muzeului, acesta închipuindu-şi că arma fusese scoasă din vitrina respectivă în vederea curățirii ei. Sabia este evaluată la suma de 2000 de lire sterline. Se oferă recompensă pentru informații care ar conduce la recuperarea ei…

Adam se lăsă pe spate în scaunul său, strângând din buze, încruntat. Deşi îşi spunea că interesul special provenea din faptul că îl pasiona subiectul respectiv în general, un al şaselea simț îi şoptea că povestea avea şi multe fațete ascunse. Luând un creion de sub agendă, încercui articolul. Apoi se întoarse în scaun şi întinse mâna după telefonul de pe măsuța din apropierea canapelei.

Numărul de telefon al Poliției din Lothian şi a Hotarului din Edinburgh îi era bine cunoscut. Îl formă rapid, se prezentă şi ceru să vorbească cu inspectorul-şef, detectiv Noel McLeod. Urmă o scurtă pauză, timp în care centralista poliției îi

făcu legătura cu Biroul de Presă. Apoi se auzi o voce de bas, foarte familiară:

— Dumneata eşti, Sir Adam? Bună dimineața. Cu ce te pot ajuta?

— Bună dimineața, Noel. Tocmai mi-am aruncat ochii peste ziarul de dimineață. Dacă ai un moment liber, aş dori să schimbăm câteva cuvinte despre unul dintre articolele de pe pagina a doua din *The Scotsman*.

— O, da? pronunță vocea de la celălalt capăt al firului, deloc surprinsă. Presupun că e vorba despre articolul acela cu sabia Hepburn.

— Din câte îmi dau seama, eşti foarte sigur că nu te sun din cauza ultimei apariții a Monstrului din Loch Ness, spuse Adam, zâmbind.

— Aparițiile monstrului sunt o chestie prea ieftină, spuse McLeod. Şi nu ai suna la mine, ci la Poliția din Inverness. Pe de altă parte, furtul unei săbii care i-a aparținut odată lui Sir Francis Hepburn poate să te intereseze foarte mult – având în vedere reputația preabunului conte.

— Aceea de vrăjitor? răspunse Adam, formulându-şi cu grijă următoarele cuvinte, cât mai ambiguu cu putință, în eventualitatea că altcineva le-ar fi ascultat din întâmplare convorbirea. Din acest punct de vedere, spuse el cu prefăcută naivitate, nu cunosc vreun motiv pentru care tradiția să poată fi pusă sub semnul întrebării.

La celălalt capăt, McLeod ezită doar o fracțiune

de secundă, apoi răspunse:

— Înțeleg.

— Fiind eu însumi colecționar de arme albe, continuă Adam, am fost dezamăgit de faptul că reportajul din ziar oferă atât de puține detalii. Este o sabie minunată. Poți să-mi dai nişte informații suplimentare?

McLeod emise un sunet între mormăit şi fornăit, simțind că se aflau din nou pe un teren mai neutru.

— Mi-ar face plăcere să pot, spuse el. Doi oameni foarte buni au fost însărcinați cu acest caz, dar rezultatele sunt slabe în raport cu strădania lor. Un lucru e sigur: nu este vorba de un furt obişnuit. Din muzeu nu a mai dispărut nimic altceva – nici măcar o lingură de argint.

— Ceea ce înseamnă că hoțul nu şi-a dorit decât sabia, nimic altceva, răspunse Adam. Era un amator?

— În niciun caz, răspunse McLeod emfatic. Ba dimpotrivă. Năzdrăvanul de hoț a scos din funcțiune sistemele de alarmă din partea din spate a casei şi apoi a evitat senzorii din hol mergând prin sufragerie şi forțând broasca uşilor de legătură. Credem că a mai vizitat casa cel puțin încă o dată înainte de spargere, pentru ca să se orienteze pe teren, iar noi încercăm să folosim această pistă, verificând dacă nu cumva cineva din personal îşi aduce aminte de vreo apariție dubioasă.

Oftatul lui lăsa să se ghicească exasperarea ce-l domina.

— Din nefericire, eu unul mă îndoiesc că toate acestea vor avea un rezultat. Nu ştim sigur nici măcar când s-a petrecut furtul, pentru că individul a lăsat o plăcuță în vitrină, purtând textul: *Exponatul a fost scos în vederea conservării.* O, să ştii că nu a fost prost deloc. Nu mai e nevoie să-ți spun că nu am găsit nicio amprentă.

— Cu alte cuvinte, spuse Adam, nu aveți indicii.

— Nici măcar unul care să valoreze cât o ceapă degerată, veni răspunsul acru. Nu ne rămâne decât să căscăm bine ochii şi să sperăm că se întâmplă ceva. E posibil ca sabia să apară la o casă de licitații sau la un târg de arme, în cele din urmă – deşi eu mă îndoiesc. Cazul prezintă toate caracteristicile situațiilor când un colecționar care se dă în vânt după obiecte de proveniență necurată plăteşte pentru a obține o raritate.

— Hm, fiind şi eu colecționar şi având înclinații asemănătoare, mă văd obligat să-ți dau dreptate, spuse Adam, deşi poți să stai liniştit, Noel, se grăbi el să adauge, zâmbind. NU la mine se afla sabia pe care o cauți!

Râsul firesc al lui McLeod lăsa să se vadă limpede că inspectorul nici nu luase în calcul această variantă.

— Ne-ar fi de folos dacă am avea o idee cât de vagă despre ce fel de om ar putea să fie atras de un obiect ca sabia Hepburn, zise McLeod. Tu eşti

şi psihiatru, şi colecționar: nu ai vrea să faci câteva speculații pe marginea cazului?

Era un mod neoficial de a-l invita pe Adam să-şi spună părerea – şi să formuleze o idee care probabil îi venise deja şi inteligentului McLeod, chiar dacă nu ar fi îndrăznit niciodată să o recunoască în mod oficial.

— Ei bine, spuse Adam, alegându-şi iarăşi cuvintele cu grijă, consider că putem înlătura de la bun început motivația profitului pur şi simplu. O sabie de 2000 de lire sterline nu merită efortul şi cunoştințele tehnice de care a fost nevoie pentru ocolirea sistemului de securitate şi comiterea furtului. Faptul că nu lipseşte nimic altceva vine în sprijinul acestei teorii. Înseamnă că hoțul a vizat în mod special acest obiect.

— Da, confirmă McLeod.

— Prin urmare, trebuie să ne punem întrebarea ce fel de persoană îşi poate dori această sabie, continuă Adam. Ea nu este unică: în colecția mea se află câteva arme similare, dintre care unele au aparținut unor personalități istorice cu mult mai importante decât contele Bothwell. Deci trebuie să fie vorba de altceva din trecutul sabiei. Ce mai ştim în afară de aceasta? Că a aparținut *vrăjitorului* conte Bothwell. Nu aş vrea ca acest lucru să fie greşit înțeles, Noel, dar este posibil ca hoțul – sau persoana în beneficiul căreia a acționat – să creadă că sabia posedă într-o oarecare măsură puterile atribuite fostului ei stăpân.

— Iată o opinie extrem de interesantă, spuse McLeod.

Răspunsul său evaziv îi demonstra limpede lui Adam că inspectorul era perfect conştient de faima legendară de necromant a Contelui Vrăjitor.

— Presupunând că de fapt motivele au fost mult mai puțin ezoterice, continuă McLeod calm, am să-i pun, totuşi, pe băieți să stea cu ochii pe locurile unde se organizează licitații şi pe târgurile de arme.

— La fel aş proceda şi eu, îl asigură Adam.

— Cam aşa mi-am şi închipuit! comentă McLeod. Oricum, dacă între timp dăm peste vreun biet sodomist cu sabia lui Francis Hepburn înfiptă în fund, ca un punct culminant al cine ştie cărui ritual satanic, poți să fii sigur că am să te anunț pe tine înainte să prindă presa de veste.

— Mulțumesc, răspunse Adam sec. Ți-aş rămâne recunoscător. O, mai era un lucru despre care doream să te întreb, continuă el, împingând ziarul deoparte, dacă tot stăm de vorbă. Presupun că nu ai ajuns la niciun fel de teorie personală în legătură cu soldatul acela american care a fost găsit mort la Glasgow?

— Nu. Am răsuflat doar uşurat din cauză că nu şi-a dat obştescul sfârşit în jurisdicția mea, răspunse McLeod sincer. Poliția din Glasgow a avut mult de furcă din cauza celor de la Home

Office[2], care, la rândul lor, avuseseră de furcă din cauza celor de la ambasada americană… Se opri brusc, apoi întrebă: Crezi că poate exista vreo legătură între cele două cazuri?

— Nu ştiu, spuse Adam. Mă întrebam pur şi simplu.

— Chestia asta nu mă linişteşte câtuşi de puțin, spuse McLeod. Ori de câte ori începi tu să te întrebi, ştiu sigur că mai de vreme sau mai târziu se întâmplă un lucru pe care îmi va veni foarte greu să-l explic în aşa fel încât să fie mulțumite mediile de informare.

Adam îşi permise să râdă prietenos.

— Îmi pare sincer rău, Noel. Dacă în acest dosar apar complicații neobişnuite, ştii că te poți bizui pe mine.

— O, da, veni răspunsul ursuz. Am ştiut întotdeauna că aceasta este o slujbă plină de capcane, dar mi-am ales-o singur. Oricum, te las acum, mă caută cineva pe altă linie, afurisit să fie! Caută-mă dacă îți vine cumva vreo idee nouă, da?

— Ştii doar că aşa procedez mereu.

După această asigurare, Adam închise telefonul şi îşi continuă micul dejun, gândindu-se la sabia Hepburn. Tocmai îşi termina cea de a doua ceaşcă de ceai şi răsfoia lista de întâlniri trecute pe agendă pentru ziua aceea, când Humphrey apăru din nou cu poşta din acea dimineață aşezată pe o

---

[2] Ministerul de Interne din Marea Britanie (n. tr.).

tavă de argint.

Adam luă teancul de scrisori cu un murmur de mulțumire, se uită în fugă la ele, apoi le puse alături şi îi dădu lui Humphrey prima secțiune a *The Scotsman*.

— Am însemnat un articol de pe pagina a doua. Ți-aş fi recunoscător dacă l-ai îndosaria. S-ar putea să avem nevoie să-l consultăm din nou.

— Am înțeles, domnule, spuse Humphrey împăturind ziarul şi punându-l cu grijă sub braț, înainte de a arunca o privire asupra mesei. Ați terminat micul dejun, domnule?

Adam îi făcu un semn afirmativ din cap, se ridică şi aruncă o privire la ceas.

— Da, am terminat. Doamne Dumnezeule, unde o zbura timpul ăsta? Vreau să mă opresc puțin la Kintoul House înainte de a pleca spre Edinburgh.

Humphrey, care se apucase să strângă masa, se opri brusc, iar pe figură i se putea citi îngrijorarea.

— Sper că Lady-ei Laura nu i s-a întâmplat nimic rău, domnule?

Adam se strâmbă.

— Încă nu ştiu, Humphrey. Nu aflu până ce nu o văd. Apropo, sper că nu ai uitat că voi cina cu episcopul de Saint Andrew diseară?

— Cum puteam să uit, domnule? V-am pregătit costumul gri-închis şi aveți şi o cămaşă curată în geantă.

— Perfect! spuse Adam cu un zâmbet, strângându-şi cravata în drum spre scară. Dacă

are nevoie cineva de mine, ştii, deci, unde să mă găseşti. O, iar dacă se întâmplă să mă sune inspectorul McLeod după ce am plecat de la spital, spune-i unde cinez şi că am să-l caut imediat.

— Foarte bine, domnule, spuse Humphrey. Am să mă îngrijesc de toate acestea.

2

Nici douăzeci de minute mai târziu, proaspăt spălat şi bărbierit, Adam ieşi din apartamentul său personal; hainele de călărie fuseseră înlocuite cu o cămaşă albă, apretată şi cu un costum format din trei piese, uniforma obligatorie a oricărui medic.

Imaginea care ținea pasul cu el în oglinzile din holul de la intrarea în Strathmourne House era aceea a unui bărbat înalt, brunet, în vârstă de patruzeci de ani, care se deplasa cu aerul hotărât al celui pentru care timpul este întotdeauna prețios. Fusese scrimer şi un promițător călăreț-dresor în prima lui tinerețe, înainte ca pasiunea pentru medicină şi pentru alte ocupații să-l fi determinat să le dedice întreaga lui energie. Grația şi suplețea absolut necesare pentru a excela în ambele sporturi mai sus pomenite se menținuseră sub forma unei eleganțe a ținutei ce nu putea proveni decât din naştere, şi nu din exercițiu. Argintul de la tâmplele lui mai îndulcea profilul aristocratic, care ar fi putut fi considerat sever la

alți bărbați.

Asprimea temperamentului său era specifică pentru cel ce pretinde mai mult de la el însuşi decât de la oricine altcineva din jur. Aerul de forță strălucitoare, pe care Adam Sinclair îl purta la fel de natural ca pe o haină, era temperat de bunătatea care se ghicea că nu-i lipseşte. Chiar şi în momentele de relaxare, de neatenție, ochii lui negri trădau focul mocnit ce ardea în el – o licărire ce se putea aprinde spontan, răspândind căldură şi amabilitate sau, mai rar, o furie bruscă şi formidabilă. Aceste din urmă izbucniri erau într-adevăr foarte rare, echilibrate de obicei cu o glumă, care putea destinde orice situație, oricât de încordată ar fi fost.

Simțul umorului caracteristic lui ieşi din nou la iveală acum, când intra din hol în vestibul. Afară, Humphrey trăsese la scară potolitul şi conservatorul Range Rover albastru, de care Adam se folosea de obicei când mergea singur în oraş, şi acum îl aştepta să-i dea pardesiul, pălăria şi servieta; cum ziua promitea să fie frumoasă, Adam clătină din cap atunci când ieşi şi se îndreptă spre garaj.

— M-am răzgândit, Humphrey, spuse el, invitându-l să arunce servieta, pardesiul şi pălăria pe bancheta din spate a unui XJ-S decapotabil de culoare albastru-închis, o achiziție recentă şi foarte dragă lui Adam. E o zi perfectă pentru un Jaguar. Dacă plec la timp din Jordanburn, ajung

la Perth pe lumină. Cred că episcopul nu a văzut încă frumusețea asta. Dacă se poartă frumos, s-ar putea chiar să-i dau voie să o conducă înainte de masă.

Humphrey izbucni în râs, ajutându-l pe Adam să desfacă fermoarul husei din partea şoferului, să o strângă şi să o pună în spatele scaunului din piele.

— Episcopului i-ar face mare plăcere, domnule.

— Sunt convins că i-ar face. E o maşină nemaipomenită, spuse el zâmbind, în timp ce se instala la volan şi îşi trăgea mănuşile. Apoi, după ce-i mănânc bucatele şi beau din excelentul lui vin de Porto – ca să nu se simtă cumva frustrat – am să-i dau un cec generos pentru fondul de construcție a catedralei. Cred că s-ar cuveni ca acoperişul de la Saint Ninian să fie reparat.

— Există, oare, vreo catedrală unde să nu fie nevoie de aşa ceva, domnule? răspunse Humphrey zâmbind, în timp ce Adam aduse la viață puternicul motor al maşinii.

Puțin timp după aceea, ieşea cu maşina cea mare pe porțile de la curtea grajdurilor şi se înscria pe drumul mărginit de copaci, cu capul descoperit sub razele soarelui, bucurându-se de adierea plăcută a brizei. Fagii de culoare arămie erau mai frumoşi ca oricând în această zi de la mijlocul lui octombrie, iar la cea dintâi curbă, fațada gotică de la Strathmourne dispăru din oglinda retrovizoare într-o mare de frunze roşii ca para focului.

Reduse viteza în momentul când trecu pe lângă

un şir de căruțe aparținând domeniului său. Dincolo de case, câmpurile păreau acoperite cu petice maro şi aurii, presărate cu clăi circulare de fân proaspăt cosit. Pe o porțiune de teren mai înaltă, unul dintre cei trei fermieri arendaşi ai lui Adam ara pământul, pregătind o recoltă de orz târzie. Un nor de păsări albe pluteau în urma plugului; zburătoarele țipau şi coborau în picaj atunci când ocheau gândaci sau viermi în brazdele proaspete.

La aproape doi kilometri de casă, drumul trecea printr-o altă poartă, care, de obicei, stătea deschisă şi de unde se continua cu un drum secundar bun, dar îngust. Părăsind drumul spre Edinburgh, Adam coti la stânga, urmă calea cea întortocheată, până când se apropie, în sfârşit, de intrarea principală pe domeniul Kintoul, marcată de semnul distinctiv albastru cu alb pe care era desenat un castel stilizat.

Auzi zgomotul specific făcut de pietriş sub roțile Jaguar-ului când pătrunse prin arcada din piatra de la intrare, după care urma o nouă alee. Culoarea toamnei de la Kintoul – nuanțele de foc ce-i plăceau atât de mult Lady-ei Laura – era la fel de spectaculoasă ca şi la Strathmourne; Adam îşi continuă drumul spre casă, întrebându-se de ce fusese chemat.

De vreme ce o cunoştea pe Lady Laura de când era copil, exista un mare număr de posibilități, desigur, atât profesionale, cât şi personale.

Primise scurtul bilet din partea ei chiar înainte de începutul weekendului, prin care îl chema să vină luni la Kintoul. Stilul era detaşat şi spiritual, aşa cum scria, de obicei, Laura, dar lui Adam îi rămăsese impresia că invitația era făcută cu un anume scop neprecizat, pe lângă simpla plăcere a revederii, impresie care îi stăruise în minte. Sunase la Kintoul House în aceeaşi dimineață, dar Lady Laura refuzase categoric oferta lui de a se duce mai devreme. Aceasta îi întări lui Adam bănuiala că alesese anume acea zi dintr-un motiv precis.

Dincolo de poarta monumentală, plantația deasă făcea loc aproape imediat pajiştilor, permițându-i în cele din urmă lui Adam să zărească imensul edificiu numit Kintoul House. Văzut de la distanță, el părea desprins dintr-o poveste, cu turnuri, turele şi bastioane, asprimea şi duritatea zidurilor străvechi fiind ascunse parțial de plante alb-argintii. Suporții ce sprijineau parapeții, ca şi lemnăria geamurilor erau vopsite într-o nuanță fumurie, care se asorta cu plăcile de ardezie de pe acoperişuri. Albastrul şi albul viu al drapelului național scoțian – steagul Sfântului Andrei sau, aşa cum era el numit în mod familiar, „Cuvertura albastră” – fluturau din vârful uneia dintre cele mai înalte turele, dar steagul Kintoul-ului nu fusese arborat, ceea ce însemna că fiul cel mare al Lady-ei Laura, contele de Kintoul, nu era acasă.

Acest lucru nu-l miră pe Adam, deoarece

Kintoul, aidoma multor alte locuri istorice din Scoția, nu era numai o reşedință particulară, ci şi muzeu şi un punct de atracție turistică. În timpul verii, contele permitea accesul publicului în parc şi în douăsprezece din cele douăzeci şi opt de camere ale castelului. Era vorba aici de rațiuni economice. Totul era încă foarte bine întreținut; în schimb, o porțiune de gazon rezervată odinioară pentru crochet şi badminton fusese acum ocupată de mese de picnic, un pavilion pentru vizitatori şi un teren de joacă pentru copii. Pe Adam îl întrista într-un fel acest lucru, dar, pe de altă parte, era mai bine decât să transformi o proprietate istorică precum Kintoul în hotel, sau să o renovezi, pentru a face din ea mai multe apartamente. Spera să poată evita ca Strathmourne să aibă aceeaşi soartă.

Amintindu-şi de rachetele de badminton şi de arcurile de crochet din zilele de vară ale copilăriei lui, Adam trecu de parcarea rezervată vizitatorilor, practic goală acum, când sezonul turistic era pe sfârşite. Un drumeag pavat, pornind de lângă această parcare publică, îl purtă printr-o poartă, ocolind aripa estică a casei, până la o mică zonă de parcare din apropierea intrării rezervate familiei. Parcă Jaguar-ul lângă o maşină pe care nu-şi amintea să o mai fi văzut la Kintoul House până atunci: un Morris Minor Traveller, vopsită în verde-închis şi cu părțile laterale, din lemn, recent refăcute. Bancheta din spate fusese lăsată în jos,

pentru a face loc mai multor pânze de mari dimensiuni, nepictate, din câte observă Adam. În timp ce-şi scotea mănuşile şi se pieptăna repede, se întrebă cine ar putea fi proprietarul automobilului, dar îşi alungă această curiozitate, urcând scările spre uşa laterală a castelului.

Sună din clopot şi uşa îi fu deschisă de un servitor în livrea, pe care nu îl mai văzuse. În timp ce acesta îl conducea pe Adam în vestibul, apăru şi Anna Irvine, camerista şi totodată secretara Lady-ei Laura.

— Sir Adam, mă bucur să vă văd, spuse ea, întâmpinându-l cu o strângere zdravănă de mână şi un zâmbet dincolo de care se ghicea nelinişte. Doamna este în galeria cea lungă. Vă conduc la dânsa, dacă vreți să mă urmați.

Galeria se întindea pe întreaga lungime a aripii nordice, o încăpere îngustă şi rece, care semăna mai degrabă cu un culoar. Un frumos covor persan, cu îndrăznețe modele trandafirii şi albastre, se întindea pe toată lungimea ei, dar, deoarece era prea rar folosită ca spațiu de locuit, singurele piese de mobilier erau un şir de scaune fragile, cu picioare subțiri, aranjate de-a lungul unuia dintre pereți şi întrerupte, din când în când, de un bufet sau de o masă. În zilele ei de glorie, scopul galeriei fusese să ofere celor din casă un spațiu potrivit pentru exerciții fizice în momentele când vremea nu era prielnică. Acum servea mai ales drept coridor de legătură între celelalte

camere de primire de la parter, cu excepția perioadelor când vizitatorii veneau să admire colecția de portrete de familie de la Kintoul.

În ziua respectivă, unul din capetele galeriei fusese transformat totuşi într-un soi de scenă. Pe măsură ce se apropiau, Adam recunoscu mai multe piese de mobilier din alte părți ale casei – o sofa, un scaun cu spătarul curbat, un paravan ornamental – adunate acolo pentru a crea senzația că spațiul este mult mai restrâns. În mijlocul acestui decor artificial, având aerul princiar al unei păpuşi de porțelan pretențios înveşmântate, stătea întoarsă în profil o doamnă semeață, în vârstă, îmbrăcată într-o rochie albă de bal, lungă până la pământ. O eşarfă croită din material ecosez era prinsă de un umăr şi trecea peste pieptul ei, culorile franjurilor de mătase ai acesteia ieşind în evidență pe brocartul rochiei; o diademă cu diamante strălucea ca o coroană din cristale înghețate pe părul ei moale şi alb, pieptănat în sus.

Adam putu acum să constate că la câțiva metri de această mică scenă ad-hoc se montase o pânză de mari dimensiuni pe un şevalet înalt. Simți în aer mirosul de pin al terebentinei şi văzu pe cineva mişcându-se în spatele şevaletului, o fracțiune de secundă. Înainte de a-şi putea face o idee mai clară despre artist, doamna cu diadema pe cap se întoarse şi îl văzu, figura ei fiind luminată de un zâmbet.

— Adam! Dragul meu! strigă ea. Rămâi acolo unde eşti, voi veni imediat la tine.

Făcând un gest de scuză în direcția pictorului, renunță la poziția în care poza şi se grăbi să-i iasă în întâmpinare. Privind-o cu ochiul critic al medicului, Adam fu mulțumit să nu remarce niciun semn de slăbiciune sau ezitare în ținuta ei. Când distanța dintre ei se micşorase suficient, îi întinse mâinile fine, pe care se vedea țesătura fină a venelor. Adam le strânse şi se aplecă, primind un sărut matern pe obraz.

— Adam, nici nu pot să-ți spun cât de încântată sunt să te văd, spuse Lady Laura, iar el, la rândul lui, îi sărută mâinile. Îți mulțumesc că ai fost aşa de bun şi ai venit.

— Chiar crezi că aş fi putut ignora o invitație din partea celei mai iubite doamne? răspunse el cu un zâmbet, după care deveni din nou sobru. Ce mai faci, draga mea?

Lady Laura respinse întrebarea printr-o mică ridicare din umeri, făcându-i în acelaşi timp semn cameristei să-i lase singuri.

— Sunt cât se poate de bine, având în vedere vârsta la care am ajuns, răspunse ea firesc. Să nu vorbim despre mine. Ce mai faci tu, cum te descurci cu ultimul tău roi de studenți în medicină?

— Nu prea rău – deşi viața ar fi cu mult mai simplă dacă i-aş putea convinge să nu o ia razna în urma oricărei teorii noi care le iese în cale, fără

să stea şi să se gândească puțin. Sunt zile când am sentimentul că mă port ca un câine ciobănesc, continuă el, cu un zâmbet mâhnit.

— Ah, ştii foarte bine câtă plăcere îți face, de fapt! glumi ea, făcându-i cu ochiul, în semn că ştie ea mai bine.

— Da, presupun că aşa este, altfel, probabil, nu aş continua, spuse Adam, apoi se trase puțin înapoi şi o măsură admirativ pe stăpâna casei. Dar dumneata, Laura, arăți absolut *splendid* aşa, cu toate însemnele tale princiare! Ar trebui să-ți faci portretul mai des.

— Nici să nu aud de aşa ceva! Contesa văduvă de Kintoul îşi roti ochii ei albaştri, în semn de vag dispreț. Astăzi nu este decât cea de a doua şedință de pozat – de *stat în picioare* adică – şi te asigur că mi-am pierdut aproape total entuziasmul. Tot ceea ce pot spera este că Peregrine nu va insista prea mult asupra retuşurilor.

— Peregrine? spuse Adam, ridicându-şi privirea interesat. Nu cumva este vorba chiar de Peregrine Lovat?

— Ba da, chiar de el, răspunse Lady Laura, părând foarte mulțumită de sine. Să înțeleg că ai văzut lucrări de-ale lui?

— Da, aşa este, spuse Adam. Câteva dintre portretele lui erau expuse la Royal Scottish Academy când am fost ultima oară acolo. M-au impresionat foarte mult. Stilul său se caracterizează printr-o anumită luminozitate, o

profunzime artistică – aproape îți lasă impresia că exprimă mai multe despre subiect decât se poate vedea cu ochiul liber. Aş fi foarte încântat să putem face cunoştință.

— Sunt foarte bucuroasă să te aud spunând asta, pentru că şi eu doream foarte mult ca el să te cunoască pe tine.

Această mărturisire candidă atrase o privire pătrunzătoare din partea oaspetelui ei.

— Să înțeleg că acesta este motivul pentru care m-ai invitat astăzi aici?

Muşcându-şi buza de jos, Lady Laura respiră adânc şi îşi mută privirea în altă direcție.

— Cred că are nevoie de ajutorul tău, Adam, îi spuse ea încet, apoi îl luă de braț şi îl conduse ceva mai departe, unde discuția lor nu putea fi auzită de pictor. Poate nu ar trebui să mă amestec, dar… Peregrine nu este o simplă cunoştință de-a noastră. Probabil tu nu-ți aduci aminte, dar el şi Alasdair au fost prieteni. S-au întâlnit la Cambridge. Alasdair obişnuia – înainte de accident – să-l aducă la cabana de la Ballater, unde se pescuia somon.

Încurajată de tăcerea şi atenția lui Adam, Lady Laura continuă. Alasdair fusese mezinul şi favoritul ei.

— Peregrine era plecat la Viena, să picteze, în momentul când s-a întâmplat, continuă ea, ceva mai hotărât, dar s-a întors acasă pentru a participa la înmormântare. De atunci nu l-am mai

văzut multă vreme, deşi îmi scria cu regularitate, spunându-mi unde se află şi ce face. Aveam uneori senzația că el îl înlocuieşte pe fiul meu pierdut. Îți imaginezi cât de încântată am fost când am auzit că a închiriat un atelier la Edinburgh, continuă ea mai vesel. L-am invitat imediat să vină şi să picteze copiii. Săptămâna următoare a şi apărut, pentru a face schițele preliminare. Dacă… dacă nu aş fi fost eu cea care a aranjat această întâlnire, cred că nu l-aş fi recunoscut, spuse ea şi se opri, prefăcându-se că studiază cu mare atenție unul dintre ciucurii din partea din față a eşarfei cadrilate. El a fost întotdeauna un băiat foarte liniştit, poate chiar mai rezervat decât era bine pentru el. Doar atunci când uita să fie serios îi apărea un zâmbet de-a dreptul fermecător. Iar acum… acum ai zice că nu mai are niciun pic de viață în el. Lasă senzația că ar vrea să… se rupă total de restul lumii. Dacă nu se găseşte cineva care să-i vină repede în ajutor, termină ea sumbru, mi-e teamă că s-ar putea să reuşească.

Odată rostite aceste cuvinte, îşi ridică privirea spre Adam, adresându-i o rugăminte mută. Adam îi strânse mâna fragilă, încercând să o liniştească.

— Despre acest tânăr se poate spune orice, însă în niciun caz că nu ar avea prieteni de nădejde, zise el cu un zâmbet cald. Haide să mergem să ne faci cunoştință!

Peregrine Lovat stătea în spatele şevaletului, amestecând nervos culorile pe paletă cu o pensulă

al cărei capăt era vizibil ros. Fiecare atitudine a corpului său trăda tensiunea. Văzut de aproape, era un tânăr cu trăsături clasice şi atrăgătoare, de înălțime potrivită, în vârstă de cel mult treizeci de ani, cu trup bine proporționat şi mâini fine, cu degete puternice. Avea pielea şi părul de culoare deschisă şi era îmbrăcat cu foarte mare grijă, în pantaloni subțiri de lână şi un pulover de caşmir cu gulerul în formă de V, ambele în nuanțe de gri-pal. Mânecile puloverului fuseseră trase în sus, iar manşetele cămăşii de culoarea fildeşului fuseseră ridicate ordonat. Cravata de mătase, înnodată exact la nivelul gâtului, indica limpede legătura sa cu Oxford-ul, nepermițându-i niciun fel de relaxare, nici măcar atunci când muncea. Figura lui ovală şi trăsăturile simetrice l-ar fi atras poate pe Da Vinci să deseneze un studiu, dacă ar fi făcut abstracție de ochelarii cu ramă din sârmă de aur aşezați pe şaua nasului lui. Grosimea lentilelor făcea dificilă detectarea culorii ochilor.

În timp ce Lady Laura rostea obişnuitele formule de prezentare, Adam începu să-şi nuanțeze impresiile inițiale, trecând dincolo de simpla aparență fizică. Cea de a doua privire a lui, mai atentă, confirmă temerile contesei în privința lui Lovat.

Întreaga ființă a tânărului bărbat sugera o stare de acută reprimare emoțională. Părul cu fir gros, de culoare bronz-pal, fusese tuns aproape nemilos la tâmple şi în spate, iar monocromul rece al

hainelor lui nu făcea decât să înlăture restul de culoare din obrajii palizi şi traşi. Linia strânsă a buzelor trăda şi ea încordarea, lipsa oricărei urme de veselie.

Vocea Laurei întrerupse brusc consultul improvizat al lui Adam. Contesa se adresa artistului.

— Adam este psihiatru, Peregrine, dar nu trebuie să te laşi influenţat de acest lucru, îi spunea ea, el este un prieten vechi şi drag – şi un admirator al lucrărilor tale.

— Este purul adevăr, domnule Lovat, spuse Adam, preluând elegant replica din zbor. Îmi face o mare plăcere să te întâlnesc.

Zâmbi şi îi întinse mâna, dar nu îl surprinse faptul că Peregrine găsi o modalitate de a evita strângerea mâinii.

— Te rog să mă ierţi, Sir Adam, murmură tânărul, arătându-i nervos degetele mânjite de vopsele. Mi-e teamă că nu pot să răspund gestului dumitale.

Cu această scuză abia îngăimată printre buzele strânse, se retrase la masa de lucru de lângă şevalet şi începu să-şi şteargă mâinile cu o cârpă. Degetele lui nu erau foarte sigure. Când Adam se apropie, ca şi cum ar fi vrut să vadă lucrarea neterminată de pe şevalet, Peregrine întinse o mână şi aruncă grăbit o bucată de pânză de sac, de culoarea untului, peste ea.

— Nu face nimic, domnule Lovat, spuse Adam,

prefăcându-se că nu remarcase gestul acestuia. Îmi cer scuze pentru că ți-am întrerupt munca. Judecând după ceea ce am avut onoarea să văd până acum, talentul dumitale în pictarea portretelor este ieşit din comun. Am fost impresionat mai ales de studiul făcut Lady-ei Douglas-McKay şi celor doi copii ai ei. După părerea mea, a fost una dintre cele mai deosebite lucrări expuse anul acesta la Royal Scottish Academy.

Peregrine îi aruncă lui Adam o privire fugitivă, aproape furişă, pe sub pleoapele aproape închise, apoi îşi îndreptă din nou atenția, ostentativ, asupra pensulei pe care începuse să o curețe.

— Îți rămân foarte îndatorat pentru compliment, domnule, murmură el glacial.

— Modul în care tratezi dumneata reprezentarea copiilor este o dovadă de adevărată măiestrie, continuă Adam calm. Chiar săptămâna trecută am fost în vizită la familia Gordon-Scott, unde era imposibil să nu remarci portretul pe care l-ai făcut, recent, fiului şi fiicei lor. Mi-am dat seama că este lucrarea dumitale fără să mă uit la semnătură. Talentul cu care surprinzi sufletul ce se ascunde în spatele fiecărui chip pe care îl pictezi poate fi foarte uşor remarcat.

Tânărul bărbat murmură nişte cuvinte incoerente, care semănau cu o autocritică, şi lăsă din mână cârpa cu care îşi ştergea mâinile. Îi aruncă din nou o privire lui Adam, apoi îşi smulse

ochelarii, încruntându-se la ei, ca şi cum ceva l-ar fi nemulțumit. Acum, ochii i se dezvăluiră: erau de un căprui-mat, iar dedesubt avea cearcăne mari, vineții.

— Uite ce este, Adam, interveni Lady Laura brusc din spatele lor, dacă tu şi Peregrine aveți de gând să discutați despre avantajele relative ale tehnicii artistice, sunt convinsă că ar fi mult mai comod pentru noi toți să nu o facem în această galerie, unde este curent. Dacă vreți să mă scuzați puțin, mă duc să-i spun Annei să ne trimită cafeaua în salon.

Plecă înainte ca Peregrine să apuce să obiecteze – iar Adam nu avea intenția să rateze şansa ce-i fusese creată. Artistul îşi pusese grăbit ochelarii pe nas, urmărind plecarea contesei cu o privire vecină cu disperarea. Adam se întrebă de ce.

— Ca de obicei, Lady Laura este o femeie foarte atentă şi practică, spuse Adam amical, prefăcându-se că-şi freacă palmele din cauza frigului. O cafea ar fi extrem de bine-venită acum. Mă surprinde faptul că degetele dumitale nu sunt prea țepene pentru pictat. Îmi permiți?

Înainte ca Peregrine să-l poată împiedica, Adam se apropie din doi paşi de şevalet şi întinse mâna spre pânza de sac. Iuțeala acestei mişcări bruşte îl luă pe Peregrine total prin surprindere; întinse şi el instinctiv mâna, ca şi cum ar fi vrut să-l apuce pe Adam de manşetă, dar se răzgândi în ultimul moment.

— Nu… te rog! protestă el, lăsând mâna să-i coboare neputincioasă. Adam ridicase un colț al materialului protector. Eu… aş prefera din tot sufletul să nu… vreau să spun, nu-mi place să-mi vadă nimeni lucrările înainte de a fi terminate…

Adam îl fixă deodată pe tânăr cu o privire sfredelitoare, care îl dezarmă total pe Peregrine, vocea acestuia frângându-se imediat. Adam îşi îndreptă apoi atenția spre pânză. Cu studiată hotărâre, ridică pânza de sac şi dezvălui pictura ascunsă dedesubtul ei.

Pânza cuprindea o fuziune aproape suprarealistă a unor scene care păreau desprinse din două picturi total diferite. Adam îi cunoştea pe cei trei nepoți Kintoul. Walter, Marjory şi Peter Michael priveau fericiți spre lume din prim-plan, cu ochii lor luminoşi şi surâzători. Porțiunea de compoziție pe care o ocupau ei transmitea căldură, viață şi culoare. Expresia de inocență răutăcioasă a feței rotunde a lui Peter îl făcu pe Adam să zâmbească involuntar. Zâmbetul îi pieri atunci când îşi îndreptă privirea spre cealaltă jumătate a lucrării.

Figura grațioasă ce domina fundalul îi aparținea Laurei. Asemănarea era perfectă, dar, în timp ce reprezentarea copiilor era consistentă şi senină, aceea a Lady-ei Laura părea insubstanțială şi palidă, ca şi cum ar fi fost o imagine imprimată pe apă. Expresia ochilor ei era dulce şi tristă, iar gura, melancolică, aidoma unui cuvânt de adio.

Peisajul întrevăzut prin fereastra din spatele ei era o grădină iarna, adormită sub o pătură de zăpadă.

Adam cercetă tabloul o clipă ce păru nesfârşită, într-o linişte desăvârşită. Apoi dădu drumul pânzei de sac, iar aceasta acoperi din nou pictura.

— Acum înțeleg, spuse el încet, rămânând cu fața spre şevalet. Dumneata ştii ce se întâmplă, nu-i aşa?

În spatele lui, îl auzi pe Peregrine gâfâind sufocat. Surprins, Adam se întoarse spre el şi-l privi drept în față. Dincolo de lentilele groase, ochii tânărului erau încărcați de durere şi tulburare. Evident, Peregrine Lovat nu avea idee ce-l împinsese să picteze aşa cum pictase.

— Îmi pare sincer foarte rău, îi spuse Adam cu blândețe, şi în propriii săi ochi întunecați îşi făcu loc compasiunea. Acum îmi dau seama că dumneata, de fapt, nu ştii. Este adevărat, însă, ea *moare*, domnule Lovat. Cred că pe pământul ăsta nu există decât foarte puține persoane care ştiu – iar ea ar prefera ca nici acestea să nu ştie – dar dumneata eşti în măsură să vezi. Sau, mai degrabă, termină el aproape în şoaptă, nu te poți împiedica să nu vezi.

Peregrine făcu ochii mari. Se retrase cu doi paşi, apoi se opri, tremurând vizibil. Deşi îşi mişca gura, nu se auzea niciun sunet.

— Totul este în regulă, dragul meu băiat, murmură Adam. Există multe moduri în care vezi; unele dintre ele se confundă aproape cu înțelesul.

Această capacitate a dumitale este un dar, nu un blestem. Poți *învăța* să te folosești de el, nu trebuie să-l lași să se folosească el de dumneata.

Peregrine făcu un mic gest defensiv cu mâinile lui tremurătoare şi-şi înghiți un nod.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse el răguşit.

— Nu, mi-e limpede că nu ştii... cel puțin nu acum, se declară Adam de acord. Dar este în interesul dumitale să te gândeşti cel puțin la ce ți-am spus.

O mişcare discretă la capătul estic al galeriei îl împiedică să zică mai mult. Curând apăru camerista, care îi anunță că Lady Laura îi aştepta la cafea în salon. Peregrine ceru scuze că nu-l poate însoți pe Adam, spunând că va veni de îndată ce-şi va fi spălat mâinile. Adam nu obiectă şi plecă singur spre salon, lăsându-l pe tânărul artist să-şi recapete, cât de cât, stăpânirea de sine.

Spre deosebire de oficiala galerie, salonul în care Lady Laura îşi petrecea, de obicei, diminețile era decorat cu tonuri însorite de auriu şi verde proprii frunzelor. Adam o găsi instalată comod într-o sofa îmbrăcată în creton, aflată în fața căminului, unde ardea vesel un foc de buşteni. Un scaun, aparținând aceleiaşi garnituri, se afla cu fața spre sofa, iar între ele, pe o măsuță, fusese adus serviciul de cafea.

— Un tânăr excepțional de interesant, răspunse el privirii interogative, şi se aşează în apropierea ei. Ai avut dreptate să-mi atragi atenția asupra

cazului său.

— Se va face bine? spuse ea, arătându-şi îngrijorarea. Adam, ce se întâmplă cu el? Ai idee?

Adam o bătu uşor peste mână şi o linişti cu un zâmbet.

— După foarte scurta noastră întrevedere, nu aş putea decât să lansez nişte ipoteze de bun-simț; totuşi, cred că am reuşit să-l pun pe gânduri. Să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă, eşti de acord?

Atunci când li se alătură, câteva minute mai târziu, Peregrine părea neliniştit şi închis în sine, chiar dacă griul monocromatic fusese acum întrerupt de o jachetă elegantă de marină cu nasturi aurii, strălucitori. Acceptă să fie servit cu o ceaşcă de cafea şi se aşeză vizavi de Lady Laura, refuzând, în schimb, să mănânce ceva. Liniştită de o privire a lui Adam, Lady Laura întreținu conversația, relatând o serie de anecdote despre unele personaje mai excentrice reprezentate în galeria de portrete a familiei.

Adam puse curând deoparte ceaşca şi farfurioara şi consultă un ceas de buzunar din argint.

— Ah, te rog să mă scuzi, Laura, dar mi-e teamă că trebuie să mă grăbesc, spuse el, vârându-şi ceasul la loc, într-un buzunar al vestei. Sunt aşteptat la raportul de gardă peste o jumătate de oră; numai cerul ştie ce stoluri de noi speculații o să-i ispitească pe minunații noştri studenți în

medicină dacă nu sunt acolo să-i supraveghez. Câteodată mi-aş dori ca psihiatria să fie o ştiinţă mai exactă.

— Eşti scuzat, dragul meu, spuse Laura, zâmbind. Departe de mine gândul de a-ţi monopoliza timpul pe care îl acorzi muncii tale.

Adam se ridică şi spuse, râzând:

— Tentaţia de a mai rămâne nu este câtuşi de puţin neglijabilă. Îţi mulţumesc foarte mult pentru cafea. Cu permisiunea ta, voi încerca să te vizitez din nou miercuri.

— Ştii prea bine că eşti oricând bine-venit, îi răspunse ea întinzându-i obrazul pentru a fi sărutat. Mulţumesc pentru că ai venit, Adam.

— Plăcerea a fost a mea, scumpă doamnă.

I se adresă apoi lui Peregrine, care stătea retras şi tăcut de cealaltă parte a măsuţei.

— Domnule Lovat, sunt foarte fericit că am putut să te cunosc. Scoase din buzunarul interior al hainei o cutie de cărţi de vizită pe care se vedea o monogramă. Ia cartea mea de vizită. Te rog să mă vizitezi cât de curând, oricând doreşti dumneata. După cele văzute astăzi, aş fi foarte încântat dacă ai accepta ca să-mi pictezi portretul.

3

Următoarele două zile trecură fără ca Peregrine Lovat să dea vreun semn de viaţă. Miercuri după-amiază, Adam făcu o nouă vizită la Kintoul House,

aşa cum promisese. Spre surpriza lui, pictorul nu se afla acolo. După ce se asigură că Lady Laura era în bună dispoziție şi se simțea relativ bine, Adam se interesă de tânărul artist, în timp ce îşi sorbeau ceaiul în salon.

— Nu pot să-ți spun nimic, îi răspunse contesa, ieri nu a apărut, iar astăzi de dimineață m-a sunat ca să-mi spună că trebuie să se întâlnească cu un agent de la o galerie din Londra. Dacă nu aş şti foarte bine cum stau lucrurile, aş putea să te acuz că l-ai speriat şi mă ocoleşte din cauza aceasta.

— De speriat, este foarte speriat, confirmă Adam cu toată seriozitatea. Din nefericire, nu pot face prea mult pentru el până când nu va fi mai speriat de el însuşi decât de mine.

Schimbă apoi subiectul conversației, deoarece nu dorea să dezvăluie motivele interesului său pentru Peregrine Lovat – în niciun caz față de Lady Laura Kintoul, a cărei moarte iminentă Peregrine o intuise. După ce stătură de vorbă aproape o oră şi după ce obținu din partea ei promisiunea că îl va căuta dacă va avea nevoie de el în calitate de medic sau de prieten, îşi luară rămas-bun.

În mod normal, Adam ar fi vizitat-o din nou pe Lady Laura vineri, dar joi se iscă o cumplită furtună de toamnă dinspre Marea Nordului, însoțită de vânturi violente, ploi torențiale şi o spectaculoasă vijelie cu tunete şi fulgere. În răstimp de douăzeci şi patru de ore, arborii de pe flancurile nord-estice ale dealurilor îşi pierdură

întreaga lor podoabă de frunze, iar făgaşurile de pe câmpuri se transformară în lungi panglici de apă stătătoare. Furtuna tensionase întreaga atmosferă, şi mai mulți pacienți de-ai lui Adam de la Jordanburn fuseseră cuprinşi de crize depresive şi gânduri de sinucidere. Rămase împreună cu personalul mult timp peste orele sale obişnuite de program; în consecință, nu avu timp să se mai gândească la Peregrine Lovat sau la Laura Kintoul.

Până sâmbătă de dimineață crizele se potoliseră, tocmai la timp pentru a-şi vedea de îndatoririle sale sociale de la sfârşit de săptămână. Vremea nu se îndreptase încă, dar pe la ora zece, când maşina lui, cu Humphrey la volan, ieşea din parcarea de la Jordanburn şi o lua spre vest, înspre nord, cerul părea să se însenineze. Bătrânul şi elegantul Bentley, maşina favorită a lui Adam, la care ținea chiar mai mult decât la Jaguar, îşi merita pe deplin reputația de „maşină sport silențioasă" acum, când gonea pe M8 spre Glasgow şi Ferniegair, în direcția sud.

Urma să-şi petreacă prânzul la Chatelherault – o magnifică vilă de vânătoare construită la începutul secolului al XVIII-lea pentru ducele de Hamilton – prilej cu care Adam promisese să țină un mic discurs în onoarea zilei de naştere a actualului duce. Deoarece bătrânul domn fusese un prieten intim al tatălui său, Adam considera participarea sa la festivități o plăcere, şi nu o datorie. Faptul că venise cu Bentley-ul în ziua

aceea era încă un mod de a-şi demonstra afecțiunea, pentru că tatăl lui şi ducele fuseseră şi ei mari amatori de automobile.

Ar fi preferat să conducă el, dar faptul că Humphrey era la volan îi permitea să recitească textul discursului pe care îl pregătise. Tot în timpul călătoriei acesteia îşi revizui şi notițele pentru alocuțiunea pe care avea s-o rostească în seara aceleiaşi zile la Edinburgh, de această dată la o reprezentație de binefacere cu *Flautul fermecat* al lui Mozart – încă un motiv de a-l lăsa pe Humphrey la volan. Adam se îngrozea când trebuia să parcheze în oraş. Apoi, programul încărcat al zilei nu îi permitea să se poată întoarce la Strathmourne între două obligații, aşa că îl puse pe Humphrey să pregătească un set complet de haine de seară, ca să se poată schimba înainte de a pleca spre sala de concert. Pentru Sir Adam Sinclair, baronet, era o sâmbătă mai mult decât obişnuită.

Sărbătorirea ducelui de Hamilton se desfăşură perfect, în ciuda vremii nefavorabile. Între două reprize de ploaie, Adam îl luă pe bătrânul domn afară, în parcare, pentru a da un ocol Bentley-ului, aducându-i astfel aminte de zilele de odinioară, când el şi tatăl lui Adam conduceau nebuneşte maşini, rudimentare în comparație cu impunătorul Mark VI. Adam se lăsă apoi convins să mai rămână la un pahar după ce plecaseră majoritatea celorlalți oaspeți, aşa că, înainte de a

părăsi Chatelherault, abia mai avu timp să se schimbe şi să îşi ia însoțitoarea din acea seară.

Ea era gata la ora pe care o conveniseră, şi au ajuns la timp în sala de spectacole. Janet, Lady Fraser, era soția unui medic, coleg cu Adam, care se afla acum la Paris pentru un consult. Familia Fraser locuia la nord de Edinburgh, pe cealaltă parte a estuarului şi, la fel ca Adam, erau susținători generoşi ai Operei. Adam era prieten cu soții Fraser încă din copilărie.

Janet Fraser mai era pe deasupra şi o romantică incurabilă, care îi atrăgea nemilos atenția lui Adam, cu fiecare prilej, că este un burlac tocmai bun pentru însurătoare şi încerca mereu să-i aranjeze „vederi" cu tinere domnişoare de familie bună. După ce Adam îşi ținuse micul discurs şi se întorsese în loja lor, ea se mulțumi să-l necăjească, în stilul ei binevoitor, doar în pauze, permițându-i altfel să fie cuprins de vraja muzicii; dar de îndată ce se văzu în spațiul închis şi confortabil al Bentley-ului, în drum spre casă, nimic nu o mai opri să-l înțepe cu nenumărate ironii.

— Eşti pur şi simplu imposibil, Adam, îi spunea Janet, în timp ce Humphrey conducea spre nord, traversând podul peste Forth. Sunt întotdeauna încântată să fiu escortată de tine atunci când Matthew este plecat într-una dintre călătoriile lui, dar ai şi tu nevoie de o doamnă a ta proprie. În seara asta ai fi putut să fii la braț cu aproape

oricare dintre fetele acelea tinere şi inteligente.

Adam oftă şi se aşează mai comod în pernele moi din piele ale Bentley-ului, începând să fie puțin agasat de acest joc. Nu renunțase încă la speranța că îşi va împărți la un moment dat viața cu o soție şi o familie, dar doamna viselor lui, hotărât lucru, foarte pretențioase, se încăpățâna să fie dificil de găsit.

Nu din vina lui Janet, bineînțeles. Cu toate acestea, era bucuros că ea nu putea să vadă că insistența asupra acestui subiect începuse să-l supere. Deşi albul fularului şi al gulerului cămăşii sale se vedea, probabil, foarte bine pe fondul smochingului negru, ştia că fața nu i se putea distinge decât vag. Şi ea era îmbrăcată în negru, din cap şi până în picioare, şi se confunda aproape total cu fondul întunecat al banchetei din spate, mai puțin locul în care sclipea o broşă cu diamante, deasupra căreia i se contura fața, ca o pată albă, difuză.

— Trebuie să-ți tot repet că mă păstrez pentru femeia potrivită? se eschivă el cu acest răspuns senin, pe care ştia că-l aşteaptă. În definitiv, tu eşti căsătorită deja.

— Vai, Adam! Eşti de-a dreptul incorigibil. Nu că nu ai avea apetituri normale – asta ştiu de multă vreme. În ultima vreme, totuşi, laşi impresia că-ți face plăcere să trăieşti ca un călugăr!

Adam cântări acuzația. În acea parte a vieții lui pe care nu o cunoşteau cu adevărat decât foarte

puțini intimi – anumite aspecte ale muncii lor comune puteau aminti cu adevărat de disciplina şi evlavia călugărilor; dar acesta nu era genul de lucruri pe care să fie dispus să le discute cu Janet, indiferent cât de strânsă era prietenia lor.

— M-ai considera la fel de înclinat spre călugărie dacă ne-am opri la Strathmourne să bem un pahar, înainte de a te conduce acasă? întrebă el vesel. Mă grăbesc să-ți atrag atenția că invitația se referă doar la un pahar de băutură. Doamnele fericite în căsniciile lor sunt întotdeauna bine-venite la masa trapezei din Mănăstirea Strathmourne, dar chilia mea de călugăr îşi va păstra sfințenia.

— Vai, Adam, chicoti ea. Nu ştiu de ce te suport. Nu ştiu de ce te-am suportat şi până acum, de atâta vreme.

A fost de acord, însă, să schimbe subiectul, după ce Adam îi spusese lui Humphrey să facă ocolul respectiv; Janet s-a cuibărit mai comod, cu capul rezemat de umărul lui, iar când Humphrey ieşea de pe şosea pe drumul spre Strathmourne, ea picotea.

Bentley-ul urca în forță aleea întortocheată spre poarta cu arcadă, însoțit de zgomotul de pietriş ud. În ultima curbă dinaintea casei, Humphrey îşi întinse mâna spre telecomandă pentru a deschide poarta. Apoi scoase un strigăt de mirare şi frână.

Maşina derapă puțin şi se opri într-o băltoacă. Adam se ridică imediat de pe banchetă şi se

strădui să vadă ceva prin parbriz, iar Janet se mişcă puțin, deranjată din somn. Tras chiar în fața porților din fier forjat şi blocându-le, se vedea un Morris Minor de culoare verde-închis, cu laterale din lemn. Lumina crudă a farurilor dezvălui în stânga maşinii o siluetă firavă şi murdară de noroi, care se întorsese cu fața.

— Dumnezeule mare, nu cumva este chiar Peregrine Lovat? exclamă Adam, pregătindu-se deja să deschidă portiera.

Artistul nu purta pălărie, nici fular. Ploaia îi pătrunsese prin pardesiu, iar părul blond i se lipise de țeastă. Se vedea că se plimbase încolo şi încoace pe lângă maşină de mai multă vreme, deoarece prin covorul umed de frunze căzute apăruse o potecă. O secundă rămase nemişcat, ca şi cum ar fi fost hipnotizat de faruri, apoi se împletici înainte, apropiindu-se de Bentley ca un somnambul. Nu avea ochelarii pe nas.

— E beat? întrebă Janet.

— Nu cred.

Aruncându-şi pardesiul pe umeri, Adam coborî din maşină la timp pentru a-l susține pe tânăr înainte de a cădea în genunchi. Văzut de aproape, în lumina farurilor, Peregrine arăta chiar mai rău decât îşi imaginase Adam. Ochii îi erau foarte injectați şi adânciți în fundul capului, din cauza lipsei de somn, iar pe tâmpla dreaptă avea o urmă urâtă de lovitură.

— Peregrine, ce se întâmplă cu tine? îl întrebă

Adam. Arăți groaznic!

Peregrine scoase ceva între un suspin şi un geamăt şi se agăță de gulerul lui Adam cu degete înghețate.

— Ajută-mă, murmură el tremurat. Te rog... trebuie să mă ajuți.

— Sigur că am să te ajut, îl linişti Adam. Dar mai întâi să intrăm undeva, ca să nu te mai plouă.

Humphrey coborî şi el de pe locul şoferului, ocoli prin fața maşinii şi se apropie de ei. Figura lui Janet de-abia se distingea în deschizătura lunetei, pe partea stângă. Luând brusc o hotărâre, Adam îl conduse pe Peregrine spre Morris Minor, îi puse pardesiul pe umeri, înainte de a-l aşeza pe scaunul pasagerului, cu ajutorul lui Humphrey.

— Mă descurc eu cu el, îi spuse majordomului, închizând portiera din dreptul lui Peregrine şi îndreptându-se spre aceea a şoferului. Tu condu-o acasă pe Lady Fraser. Spune-i că am să o sun mâine şi am să-i explic.

În timp ce Humphrey se reîntorsese la Bentley şi-i explica lui Janet ce se întâmplase, Adam îl cerceta pe Peregrine. Cuibărit în pardesiul lui Adam şi tremurând din toate încheieturile, pictorul îşi scoase ochelarii dintr-un buzunar interior şi îi puse pe nas. Cu gândul de a ajunge cât mai repede acasă împreună cu Peregrine, Adam căută cheia de contact, fără s-o găsească însă.

— Am nevoie de cheile maşinii, Peregrine, spuse

el calm, întinzând mâna.

Peregrine le scoase cu greu dintr-un buzunar al hainei. Când îşi desfăcu degetele, pentru a da drumul cheii în mâna întinsă a lui Adam, acesta văzu un şir de urme semicirculare sângerânde, acolo unde probabil îşi înfipsese unghiile în piele. Pentru moment, Adam nu mai zise nimic, alese cheia potrivită la lumina farurilor Bentley-ului şi porni maşina.

Humphrey îi deschise porțile din interiorul maşinii lui, Adam băgă în viteză Morris-ul şi trecu printre ele, aruncând priviri furişe spre tăcutul pasager în timp ce străbătea cei câțiva zeci de metri până la garaj. În momentul când intrară în curte, se aprinseră reflectoare, declanşate de o celulă fotoelectrică, iar Adam parcă maşina sub unul dintre ele.

— Îmi pare rău că-ți pricinuiesc atâtea necazuri, murmură Peregrine răguşit, după ce Adam trăsese frâna de mână şi oprise motorul. Nu aş fi venit aici, dar nu există niciun alt loc unde m-aş putea duce. Cred… cred că sunt pe cale să înnebunesc.

Privirea întunecată a lui Adam rămase neclintită.

— De ce spui asta?

Peregrine făcu un mic gest jalnic, de neputință, fără a îndrăzni să-l privească pe Adam în ochi.

— Am vrut să mă sinucid ceva mai devreme, mormăi el. Dacă ar fi existat un pistol la atelier, probabil că aş fi făcut-o. Apoi m-am gândit să-mi

scot ochii cu un cuțit de vopsele. Am reuşit să mă opresc cu greu, şi numai strângând pumnii cât am putut de tare şi izbindu-mă cu capul de pereți. Dacă nici asta nu e nebunie, nu ştiu cum să-i mai zic, spuse el, râzând amar, pe jumătate isteric.

— De ce nu mă laşi pe mine să judec lucrul acesta? îl întrebă Adam, liniştit. Ai putea să-mi spui ce anume te-a împins să iei pe neaşteptate hotărârea de a te autodistruge?

Un frison îl străbătu pe tânăr din cap până-n picioare.

— Lady Laura, spuse el stins. E moartă. A murit în după-amiaza asta.

Ştirea seacă aprinse un licăr de înțelegere, dar şi de durere în privirea fixă a lui Adam.

— Ai făcut bine că ai venit la mine în această seară, spuse el după o pauză care durase cât bătaia unei inimi. Îmi pare rău pentru tine, însă, că nu te-ai gândit să vii mai devreme.

— Crezi că m-ai putea ajuta? întrebă Peregrine, neîncrezător.

— Sunt convins că poți fi ajutat, îl corectă Adam cu grijă, încercând şi el să-şi revină după socul ştirii primite. Cât despre mine, voi face tot ceea ce-mi stă în puteri. În primul rând, însă, trebuie să-ți schimbăm hainele astea ude.

În absența lui Humphrey, trebui ca Adam să se ocupe singur de toate detaliile practice. După ce-i arătă lui Peregrine unde se află biblioteca, îl conduse la etaj, într-unul dintre dormitoarele

auxiliare, şi îi dădu haine uscate din propria sa garderobă; se întoarse apoi la parter ca să dea un telefon. Vocea gâtuită de lacrimi care îi răspunse la Kintoul House îi aparținea Annei, camerista Laurei, şi confirma, fără a mai fi nevoie să întrebe, că Peregrine spusese adevărul despre Lady Laura.

Adam se prezentă şi-şi ceru scuze că suna atât de târziu, apoi relată ceea ce aflase. Anna îi dădu câteva detalii – cu o voce mereu în primejdie să se frângă – despre modul în care Lady Laura murise cu puțin înainte de ora patru în acea după-amiază, stingându-se liniştit, în timpul somnului. Fiul cel mare şi ceilalți membri apropiați ai familiei se adunaseră acum cu toții. Amănuntele înmormântării încă nu fuseseră stabilite.

Era exact scenariul care se desfăşura în mod obişnuit la dispariția cuiva dintr-o familie nobiliară. Decesul în sine nu îl lua prin surprindere pe Adam, a cărui prietenie de o viață cu Lady Laura însemnase şi îngrijire profesională după ce ea aflase de această boală incurabilă. Ceru să vorbească la telefon cu contele, căruia îi transmise condoleanțele sale şi dorința de a îndeplini orice serviciu personal de care ar avea nevoie familia. Încheie convorbirea cu promisiunea de a veni în dimineața următoare la Kintoul.

Punând încet receptorul în furcă, îşi dădu seama că îi venea din ce în ce mai greu să-şi țină în frâu sentimentul că suferise o pierdere ireparabilă,

împreună cu urma de îndoială că nu făcuse poate tot ceea ce s-ar fi cuvenit.

„Ştiam bine că nu este vorba decât de o chestiune de timp", se gândi el. „Poate ar fi trebuit să mă aflu acolo." La care, o voce interioară îi oferi răspunsul: „S-a făcut tot ceea ce se putea face. Laura era pregătită pentru această călătorie. Tu însuți i-ai vorbit despre felul…"

Un zgomot venit din holul dinspre bibliotecă îl obligă să se gândească la lucruri imediate şi la cele ce trebuiau făcute pentru persoane aflate încă în viață. Câteva secunde mai târziu, Peregrine apăru şovăielnic în prag târând după ei papucii prea mari, din catifea, purtând însemnele heraldice ale lui Adam, şi înfăşurat într-un halat de casă albastru, matlasat, cu cel puțin două numere mai mare. Se lăsă condus în tăcere spre un scaun din apropierea căminului bibliotecii.

Era încă livid din cauza frigului şi a traumelor suferite în timpul după-amiezii şi al serii. Pe deasupra, se vedea că este înspăimântat. Prefăcându-se nepăsător, Adam se duse la barul din colț şi turnă două porții zdravene de whisky în pahare de cristal, îi zâmbi încrezător lui Peregrine şi îi puse unul dintre pahare în mâinile înghețate.

— Poftim, bea, îți face bine, îl sfătui Adam. Tocmai am sunat la Kintoul House. Aşteaptă puțin, să fac focul, apoi vom sta de vorbă.

Îşi puse paharul pe placa de deasupra căminului şi se aplecă, plictisit, spre vatra în care lemnele

fuseseră deja aranjate, potrivi o brichetă specială, de producere a focului, şi o aprinse cu un chibrit lung. După ce se convinse că flăcările erau suficient de puternice, îşi luă paharul şi se aşeză în faţa lui Peregrine.

— Am vorbit cu Anna, camerista Laurei, răspunse el, calm, privirilor întrebătoare ale artistului. A confirmat, bineînţeles, ceea ce mi-ai spus tu mai devreme. În niciun caz nu trebuie să o plângi pe *ea*. Se află acum în cea mai strălucită companie.

Peregrine făcu ochii foarte mari la această afirmaţie calmă, menită să-l liniştească.

— Ce vrei să spui? întrebă el, nesigur. Vorbeşti ca şi cum ai *şti*!

— Chiar aşa este.

— Dar... cum poţi să ştii asta? Cine... de fapt, cine eşti dumneata?

Adam se sili să-şi menţină trăsăturile la o strictă neutralitate, întrebându-se cam cât era Peregrine în stare să perceapă.

— Îmi ştii numele. Îmi vezi faţa, riscă el.

Confuzia şi teama apărură din nou pe figura încordată a lui Peregrine.

— Da, şopti el. Acesta este unul dintre lucrurile care mă înspăimântă. Vai, Doamne, dacă aş putea să nu mai văd! se tângui el, clătinând din cap. Dacă posezi o putere oarecare... dacă... dacă eşti un vrăjitor... sau ceva de felul acesta... pentru numele lui Dumnezeu, ridică acest blestem!

Ochii îi erau sticloşi, ca şi cum ar fi avut febră, iar degetele lui strângeau atât de tare paharul, încât Adam se gândi că s-ar fi putut să-l spargă.

— Ți-am spus deja, nu este un blestem! spuse el hotărât. Iar eu nu posed puterea de a te *opri* să mai vezi, chiar dacă aş avea dreptul să o fac. Înainte de a ne continua discuția, însă, va trebui să încerci să te relaxezi. (Făcu un semn cu propriul său pahar spre cel ținut de Peregrine în mână.) Nu mi-ar face nicio plăcere să trebuiască să scot cioburi de sticlă din mâinile tale atât de talentate, dacă se sparge cumva. Dacă whisky-ul nu ți-este pe plac, adăugă el mai blând, pot să-ți dau şi un sedativ.

Peregrine se albi şi clătină din cap, alarmat; slăbi, totuşi, strânsoarea paharului.

— N-nu, te rog. Fără sedative. Ele strică şi mai mult. Dacă mă apuc să iau pilule, pierd şi puținul control pe care îl mai am asupra viziunilor mele.

— Asta înseamnă că *ai* un oarecare *control*.

Peregrine râse nesigur, lipsit de veselie.

— Nu vrei să mă contrazici, aşa este? Chiar crezi că am înnebunit?

— Nu, sunt cu adevărat interesat să aflu ce ai de zis, răspunse Adam cu sinceritate. Dar dacă vrei să te pot ajuta, trebuie să te hotărăşti, aici şi acum, să fii absolut sincer cu mine – indiferent cât de ciudat ți s-ar părea că vor suna lucrurile pe care le vei spune! Îți promit că nu am să te judec în niciun fel – dar trebuie să aflu. Ştiu că nu îți vine

foarte uşor să-mi acorzi atâta încredere – când noi de-abia am făcut cunoştinţă – dar nu te pot ajuta dacă nu faci aşa cum îţi spun.

Adam aşteptă. Peregrine îl măsură cu privirea un moment, aparent nesfârşit şi tensionant, în care rămase nemişcat, după care oftă profund, îşi trecu mâna peste faţă şi peste părul care începuse să se usuce, strâmbându-şi ochelarii.

— Îmi pare rău. Eu... nu a existat până acum nimeni cu care să pot discuta despre acest lucru. De unde să încep?

— De la început e cel mai bine, răspunse Adam. Când îţi aduci aminte că ai văzut pentru prima oară?

Peregrine înghiţi cu greu, îşi scoase pentru o clipă ochelarii şi îşi frecă ochii cu dosul palmelor. Apoi îşi puse ochelarii la loc şi rămase cu privirile la băutura din pahar.

— Nici... nici nu-mi amintesc să nu fi văzut vreodată, murmură el. Când eram copil, vedeam tot felul de lucruri... lucruri care de fapt nu existau. Vedeam pe unii pereţi tablouri, pe pereţi care se dovedeau după aceea a fi goi. Vedeam în oglindă şi alte feţe în afară de a mea. Câteodată vedeam cum în jurul meu se întâmplă lucruri ca din alte vremuri... vorbi el, apoi vocea i se stinse.

— Erai speriat de ceea ce vedeai? se interesă Adam.

Întrebarea păru să-l ia pe Peregrine prin surprindere.

Se gândi şi se încruntă.

— Acum, dacă mă întrebi, îmi dau seama că nu, spuse el. În schimb, îl speria îngrozitor pe taică-meu, după ce a descoperit ce se întâmplă. A fost convins că se petrecea ceva foarte grav cu mine. Când eram mic de tot, exista o hoardă întreagă de prieteni care veneau şi discutau cu mine tot timpul – îmi spuneau poveşti, se jucau cu mine. Ştiu bine că foarte mulți puşti au prieteni imaginari, dar perioada asta trece, mai devreme sau mai târziu. Ai mei păreau extrem de reali. Când am început să mă duc la şcoală, unii dintre ei mă ajutau la învățătură. Uneori chiar îmi vindeau ponturi în timpul examenelor – deşi niciodată nu îmi dădeau răspunsul mură în gură.

Îi aruncă lui Adam o privire oblică şi se simți încurajat de faptul că acesta era tăcut şi îl urmărea atent.

— Totul… părea atât de natural, încât nu m-am gândit niciodată prea atent la asta, continuă el, până când nu am început să stau de vorbă cu ceilalți băieți. De-abia atunci am înțeles că… nimeni altcineva nu era conştient de prezența prietenilor mei. În cele din urmă am făcut greşeala de a-l întreba pe tatăl meu.

— De ce a fost o greşeală?

Peregrine ridică din umeri şi se strâmbă.

— Dacă l-ai fi cunoscut pe tatăl meu, nu ai mai fi întrebat. El era un realist convins şi incorijibil. L-a îngrozit gândul că propriul său fiu poate avea

atâta imaginație.

— Înseamnă că ai discutat cu el destul de amănunțit?

— Nu aş zice că am discutat, spuse Peregrine, zâmbind amar. Haide să zicem că am avut un schimb de cuvinte. Mi-a explicat foarte clar că imaginația mea supraactivă nu poate fi tolerată. Din nefericire, intervenția lui nu mi-a fost de mare folos. Ba chiar mi-a mers din rău în mai rău. Din câte îmi dădeam seama, cu cât eram mai tulburat şi mai supărat, cu atât deveneam mai predispus să văd tot felul…

Se uită din nou la whisky-ul din pahar.

— Câți ani aveai? întrebă Adam.

— Cred că unsprezece, răspunse Peregrine fără intonație.

— Şi ai idee dacă tatălui tău i-a trecut prin minte să te supună unui control psihiatric?

Peregrine clătină din cap, neîndrăznind să-l privească pe Adam în ochi.

— Considera că aflarea acestui lucru s-ar fi răsfrânt neplăcut asupra întregii familii. În cele din urmă a renunțat să mă mai bată la cap, şi mi-a explicat pur şi simplu că dacă… vroiam să rămân fiul său în continuare, trebuia să-mi controlez fantasmele.

Adam confirmă scurt din cap. Se confruntase cu sistemul acesta de mult prea multe ori.

— Continuă.

Peregrine închise ochii câteva secunde, apoi

merse mai departe.

— După cum poți să-ți imaginezi, amenințarea şi-a atins scopul. Am făcut orice efort omeneşte posibil pentru a ține departe cealaltă lume. Presupun că metodele lui s-au dovedit valabile, şi am reuşit până la urmă să fac totul uitat, când împlinisem treisprezece ani.

Tonul vocii sale nu trăda triumf, ci mai degrabă groază. După o pauză, Adam îl întrebă, ca şi cum nu se întâmplase nimic:

— Haide să lăsăm asta pentru moment. Când ai început să desenezi şi să pictezi?

Peregrine părea uşurat.

— Asta e uşor de răspuns, spuse el. Era la începutul celui de-al treilea an de şcoală elementară – cam în perioada când nu mai eram vizitat de lumea aceea. M-am decis să merg la orele de artă, un curs facultativ, spuse el, zâmbind uşor. Mi s-a părut incredibil, pentru că nu ştiusem până atunci că pot să desenez. După aceea, a fost ca şi cum s-ar fi deschis o lume cu totul nouă înaintea mea, înlocuind-o pe aceea pierdută.

— Ce desenai? îl întrebă Adam, încercând să-l țină departe de terenul minat care îi provoca emoții atât de puternice.

— Ei bine, cele mai neutre peisaje şi clădiri, în primul an, studiind cu mare atenție regulile perspectivei, spuse Peregrine, cu o voce mai sigură acum, când vorbea despre arta lui. Colegilor mei de clasă nu le plăceau exercițiile de tehnică, dar

mie exercițiile de perspectivă mi se păreau un soi de... o, nu ştiu... un soi de magie, presupun. Existau anumite reguli pe care trebuia să le respecți, dar posibilitățile erau aproape infinite. Profesoara mă ajuta foarte mult şi am început astfel să prind încredere în mine.

Luă o gură de whisky şi căzu pe gânduri, apoi continuă:

— Mi-a mers chiar şi mai bine după ce am început studiile pe figuri vii. Portretul a fost punctul meu forte de la bun început. În ultimul an, i-am făcut directorului un portret în rolul lui Robert Bruce[3], care a fost apreciat atât de mult, încât am câştigat un premiu important. Tatăl meu nu privea cu ochi prea buni toate înclinațiile acestea artistice ale mele – cred că ar fi preferat să fiu foarte bun la sport – dar nu prea mai ai nimic de zis când vezi un tablou pe coperta *Scottish Field*. Din fericire, am trecut examenele destul de bine şi atunci nici el nu a mai avut nimic de zis... Eu doream să continui la o şcoală de artă – el ar fi vrut să urmez Dreptul - aşa că am ajuns la un compromis şi m-am dus la Oxford pentru a studia istoria artei şi apoi şcoala de artă. Acum socotesc că ar fi fost mai bine dacă îl ascultam şi mă duceam la Drept - sau mă făceam bancher, sau chiar şi economist.

— Crezi sincer acest lucru? întrebă Adam,

---

[3] Rege al Scoției (1306-1329). A unificat şi eliberat această provincie (n. tr.).

continuând să folosească un ton neutru.

— Da! declară Peregrine vehement. Este adevărat, am pornit destul de bine în primii ani după ce am terminat şcoala de artă. Am trecut prin mai multe evenimente norocoase, mulțumită Lady-ei Laura şi altora. Eram chiar pe cale să-mi câştig o reputație, când lucrurile au luat brusc o turnură proastă.

— În ce sens?

— Viziunea mea… s-a schimbat, spuse Peregrine şi luă încă o înghițitură de whisky. Am început din nou să am viziuni. Deşi am încercat să le țin sub control, nu am reuşit întotdeauna. Din ce în ce mai des, când începeam un nou portret, vedeam lucruri pe care nu ar fi trebuit să le văd. Uneori, privind figura unui model, mă surprindeam citindu-i viitorul…

— Văzându-i moartea, vrei să spui.

Adam pronunță întrebarea ca pe o afirmație. Buzele lui Peregrine se strânseră, dându-i un aer înverşunat.

— Nu se întâmpla de fiecare dată. Dar se petrecea destul de des ca să mă conving că a picta pe cineva trecut de vârsta majoratului însemna pentru mine să cochetez cu spitalul de nebuni.

— De aceea ai şi pictat mai ales copii, în ultimii câțiva ani, completă Adam, înclinând din cap. Ce te-a convins să o pictezi pe Lady Laura?

— Ai încercat vreodată să o refuzi pe Lady Laura? replică Peregrine, aruncându-i lui Adam o

privire aproape neîncrezătoare. Apoi, discutasem inițial să-i pictez pe nepoții ei. Numai după ce am început mi-a cerut să o includ şi pe ea în tablou. Pe ea nu puteam să o refuz aşa de uşor; era cea mai bună şi mai generoasă dintre ocrotitorii - mei aproape ca o mamă, dacă vrei să ştii. De aceea, atunci când am înțeles ce pictam de fapt… Respiră profund, cu întreruperi, şi se strădui să continue. Am încercat să mă conving că nu poate fi adevărat, şopti el. Era singurul lucru pe care îl puteam face pentru a continua. Am vrut să-mi scot din minte obsesia bine ştiută, dar nu am reuşit. Pe urmă ai apărut *dumneata* - şi atunci nu a mai fost posibil să neg evidența. Ea a murit acum, aşa cum prevăzusem. Iar mie… mie nu mi-au mai rămas lacrimi pe care să le vărs.

Îşi îngropă fața în mâini şi hohoti, cutremurându-se din tot trupul, fără să-i curgă însă vreo lacrimă. Împărtăşindu-i durerea, Adam îi puse o mână pe umăr.

— Peregrine, îi spuse el pe acelaşi ton liniştit, diagnosticul Laurei Kintoul a fost pus acum aproape şase luni de zile, ştiindu-se că este într-un stadiu avansat. Asta se întâmpla cu mult înainte de a începe tu să-i faci portretul. Faptul că-i prevezi cuiva moartea nu înseamnă că i-o şi provoci.

Văzând că Peregrine nu răspunde, Adam încercă o nouă tactică.

— Moartea este singurul lucru pe care îl vezi?

Peregrine scutură scurt din cap.

— Ce altceva mai vezi? îl îmboldi Adam.

Peregrine îşi înălță capul, încercând din nou să-şi stăpânească emoțiile.

— Ei bine, mi-este... greu să descriu, ezită el. Văd acele lucruri... pe care am senzația că le vedeam şi când eram foarte mic. Uneori nu se schimbă decât fundalul, şi atunci mi se pare că am nimerit într-un alt timp sau într-un alt loc. Câteodată fața însăşi este cea care se schimbă, dacă o privesc dintr-un alt unghi sau într-o altă lumină. Rămâne aceeaşi persoană, şi totuşi ceva se schimbă.

Adam făcu un semn afirmativ din cap.

— Poți să-mi dai un exemplu?

Peregrine îşi muşcă buzele.

— Uite, să luăm exemplul tău. Chiar şi acum, când stau aici, nu pot să fiu foarte sigur cum arăți. Un anume lucru în expresia ta se schimbă tot timpul. În clipa asta te văd altfel decât te vedeam acum un minut.

Adam îl asculta concentrat.

— Vezi moartea mea?

Peregrine tresări la această întrebare, apoi se linişti iarăşi.

— Nu. Nu moartea ta...

Îşi îngustă ochii şi îl privi din diverse unghiuri, ca şi cum ar fi încercat să-şi clarifice imaginea.

— Nu are niciun rost, îi spuse el, după o pauză. Nu pot să-ți spun cu exactitate ceea ce văd.

Adam se gândi un moment, cântărind cu atenție cuvintele pe care avea să le spună.

— Cred că ar trebui să vedem dacă nu există un mod de a remedia asta, spuse el în cele din urmă, punând deoparte paharul lui neatins. Există căi pentru separarea şi clarificarea percepțiilor. Dacă eşti de acord, îți propun să facem un experiment simplu.

— Un experiment?

O fracțiune de secundă, Peregrine se simți ca o fiară încolțită, apoi luă o înghițitură de whisky şi se calmă.

— De ce nu? spuse el, devenind deodată nepăsător. Un lucru mi-e limpede, că nu pot merge mai departe aşa. Dacă experimentul tău îmi oferă o speranță, oricât de vagă, sunt gata să-l accept.

4

— Foarte bine, băiete, îi spuse Adam aprobator. Tot ce ne mai trebuie acum sunt câteva accesorii simple.

Se ridică de pe scaun şi aduse o măsuță din lemn de trandafir de la capătul unei canapele din apropiere, pe care o aşeză chiar în spațiul dinaintea scaunului lui Peregrine. Apoi se întoarse la bar şi căută în nişte sertare din partea de jos a acestuia. Se întoarse peste câteva momente, aducând o plută pentru pescuit făcută din sticlă transparentă, de culoare verde-pal. I-o încredință

lui Peregrine, care puse paharul deoparte şi luă obiectul.

— O sferă de cristal? întrebă artistul cu mai mult decât o urmă de scepticism în voce.

— Dacă vrei să-i spui aşa, răspunse Adam zâmbind. Am să-ți explic imediat totul. Apoi poți să te hotărăşti dacă vrei să mergi mai departe.

De pe polița de deasupra căminului luă unul dintre cele două sfeşnice din argint ce încadrau o pictură în ulei reprezentând o scenă de vânătoare, se aplecă şi aprinse un chibrit lung de la flăcările din cămin şi se folosi apoi de el pentru a aprinde lumânarea din sfeşnic, după care se apropie de masa lui Peregrine şi îl aşează cu grijă chiar în mijloc. Peregrine urmări toate aceste preparative cu un amestec de fascinație şi nesiguranță. La lumina pâlpâitoare a lumânării, complicatul model al intarsiilor de pe suprafața mesei din lemn de trandafir aproape începu să strălucească.

— Asta-i tot, spuse Adam, reluându-şi locul din fața lui Peregrine. După cum probabil ştii, cheia majorității tulburărilor psihice zace de obicei ascunsă în zona inconştientului oricărui individ. Ca să obții accesul la acea cheie, trebuie mai întâi să adormi vigilența stratului conştient al minții. Există metode chimice pentru aceasta, bineînțeles, dar ele au, fără excepție, efecte secundare. Pe urmă, mi-ai spus deja că medicamentele agravează şi mai mult starea ta. Ceea ce-ți propun, atunci - ceea ce şi prefer,

oricum - este să folosim una dintre multiplele tehnici de meditație care mi-au fost utile în trecut. O cale prin care inconştientul îşi păzeşte secretele se obține prin proiectarea temerii asupra conştientului. Prin urmare, aş vrea să faci un exercițiu simplu de relaxare, ca să vedem dacă nu putem ocoli frica, ajungând apoi la ceea ce te frământă cu adevărat.

— Eu *ştiu* ce mă frământă, mormăi Peregrine. Nu mă pot împiedica să văd lucruri pe care nu ar trebui să le văd!

— De ce nu vrei să-mi faci plăcerea să te prefaci că ai încredere în mine? îi spuse Adam cu blândețe. Ştiu bine că eşti un pachet de nervi - şi pot să te înțeleg - dar nu o să-ți fie mai bine dacă nu mă laşi să te ajut.

Adus din nou la ordine de această dojană blajină, Peregrine se holbă ca o bufniță la Adam prin ochelarii lui cu lentile groase, apoi făcu un gest hotărât.

— Îmi pare rău, spuse el, îmblânzit. Ce vrei să fac?

— Mai întâi de toate, spuse Adam liniştit, vreau să prinzi pluta între mâinile tale şi să o ții în aşa fel încât să vezi prin sticlă flacăra lumânării.

— Perfect, răspunse Peregrine, răsucind globul din cristal în toate direcțiile, cercetând cum se vede din mai multe unghiuri. Să nu-mi scot ochelarii mai întâi? întrebă el.

— Poți să-i scoți, dacă te simți mai bine. Cum

vezi fără ei?

— O, acceptabil, răspunse Peregrine. De fapt sunt pentru distanță. Are vreo importanță pentru experiment?

— Nu, nu are.

— În acest caz, îi las la ochi. Ai să mă hipnotizezi? îl întrebă el, nesigur pe Adam.

— Deci deja îmi cunoşti toate şmecheriile, spuse Adam, lăsându-se pe spate în scaun şi zâmbind vag amuzat. Nu trebuie să fii îngrijorat. Nu am să mă port ca Svengali sau contele Dracula, care le răpesc victimelor orice urmă de voință. Îți promit că vei avea controlul asupra situației în fiecare moment.

Asigurarea smulse zâmbetul scontat, chiar dacă acesta era puțin încordat. Renunțând să se mai împotrivească, Peregrine îşi aplecă privirile asupra globului şi luminii răspândite de lumânare. Văzută prin vagile imperfecțiuni ale sticlei suflate prin procedee primitive, flacăra părea să prindă o viață a ei proprie, dilatându-se şi contractându-se într-o succesiune de forme strălucitoare care dansau.

Treptat, pe măsură ce vocea scăzută a lui Adam îl îndemna să se relaxeze şi să privească imaginea flăcării, Peregrine se simțea tot mai atras de lumina caldă şi vie, scăldându-se în ea pe măsură ce îi acoperea spațiul viziunii. Simțea cum i se umple trupul de o senzație de uşurare, de parcă şi-ar fi pierdut greutatea. Departe de a fi stranie,

senzația aceasta i se părea ciudat de familiară, chiar liniştitoare.

Peregrine închise ochii, încercând să-şi reamintească unde şi când mai avusese aceeaşi senzație. În acelaşi timp, auzea vocea profundă şi sonoră a lui Adam Sinclair vorbindu-i în cuvinte limpezi, dar îndepărtate, ca şi cum ar fi străbătut o mare distanță.

— Foarte bine… închide ochii. Relaxează-te şi pluteşte. Nu ai de ce să te temi. Eşti în perfectă siguranță. Relaxează-te, nimic altceva. Relaxează-te…

Încetul cu încetul, de pe fața artistului dispărură şi ultimele urme de tensiune. Pe măsură ce se liniştea, respira mai uşor, cu regularitatea firească a cuiva pe cale să adoarmă. Adam tăcu câteva secunde, ca să vadă dacă asta îl va trezi, dar Peregrine nu făcu decât să scoată un oftat şi păru să se simtă şi mai în largul lui.

— Asta-i foarte bine, spuse Adam încetişor. Mă auzi limpede?

— Da.

Răspunsul fusese aproape imperceptibil.

— Excelent, continuă Adam pe tonul lui liniştit şi dătător de încredere. În acest moment, eşti perfect conştient de ceea ce se petrece în jurul tău; nu merită să te preocupi prea tare de alte lucruri. Eşti relaxat, în siguranță şi liniştit. Acum, am să aduc un lucru din colțul opus al încăperii. Când mă întorc, am să-ți cer să-mi faci un serviciu

simplu - un lucru care îți este sigur la îndemână. Eşti de acord?

— Da.

Adam se duse mulțumit la biroul din cealaltă parte a bibliotecii, întorcându-se cu un creion şi un teanc de hârtii albe. Peregrine stătea în poziția în care îl lăsase relaxat şi nemişcat, cu ochii închişi.

— Totul este perfect, îl linişti Adam, pe acelaşi ton calm, de care se folosise tot timpul. Acum nu ne mai trebuie pluta. Aşa că o voi lua din mâinile tale, spuse el făcând exact aşa cum promisese. Îți dau în schimb un creion şi nişte hârtie. Vreau să mai respiri profund de câteva ori, pentru ca să înlături orice posibilă urmă de tensiune sau de teamă care ar mai fi rămas în tine. Apoi, când eşti gata, vreau să deschizi ochii şi să mă priveşti, cu întreaga ta intuiție interioară şi să desenezi ceea ce vezi. Ai înțeles?

Peregrine făcu un semn de aprobare şi pleoapele lui clipiră, în timp ce respiră, încet şi profund. Adam se retrase tăcut în scaun şi se aşează cât mai confortabil, picior peste picior. Când îşi ridică din nou privirile, peste câteva secunde, ochii obişnuiți, căprui, ai artistului dobândiseră o puternică luminozitate interioară, aidoma unor făclii.

Adam nu se mişcă şi nu vorbi, urmărind numai expresiile de pe figura pacientului, simțind ațintite asupra sa privirile lui Peregrine. După ce îl scrută atent, artistul luă creionul şi hârtia şi începu să

schițeze grăbit, privirile sale părăsind doar rareori modelul. Un moment mai târziu, se încruntă şi mâzgăli viguros peste ceea ce desenase şi începu o nouă schiță. După ce o mâzgăli şi pe a doua şi o luă de la capăt, părând din ce în ce mai tulburat, Adam se ridică încetişor, se apropie de el şi-i puse încet o mână pe umăr, oprindu-l astfel din lucru, în timp ce cu cealaltă îl atinse uşor pe frunte.

— Închide ochii şi relaxează-te, Peregrine, murmură el. Relaxează-te şi dă-ți drumul să pluteşti. Din câte se pare, ți-am dat o muncă mai grea decât mi-am închipuit. Linişteşte-te şi odihneşte-te câteva minute, în timp ce eu am să mă uit la ce ai desenat.

Peregrine acceptă să i se ia hârtiile şi creionul fără să se împotrivească, ochii i se închiseră şi mâinile i se cuibăriră în poală, oftând uşurat. Adam îl urmări câteva momente, jucându-se absent cu creionul, apoi îşi îndreptă atenția spre cele desenate de artist.

Din fericire, mâzgălelile nu acoperiseră total lucrarea. Schița de sus reprezenta o figură uscățivă, bărboasă, cu ochi profunzi şi nas fin, aristocratic, deasupra unor buze severe şi pătimaşe. În jurul figurii se distingea o pânză de zale, iar deasupra apărea un coif conic, în stilul sfârşitului de secol al XIII-lea. Obiectul delicat sugerat pe umărul stâng al inițiatul mantiei era, fără îndoială, o cruce de Malta în opt colțuri, semnul distinctiv al cavalerilor templieri.

Medicul îşi strânse buzele, înțelegând ceea ce întrevăzuse Peregrine - ecouri ale unei vieți trecute ale cărei detalii nu-i erau accesibile decât lui Adam însuşi, atunci când se afla în profundă stare de transă modificată, şi doar extrem de vag în stare normală. În calitate de psihiatru, prefera să creadă că amintirile lui „îndepărtate" erau plăsmuiri psihologice - subterfugii născocite pentru a putea să ordoneze informații mai uşor de pus pe seama fanteziei unei existențe trecute decât în contextul rece şi concret al realității. Acel fond al lui mai mistic prefera să considere că totul era adevărat până la ultima iotă, dar el nu avea căderea să dezlege acest mister.

În chip de compromis, îşi permitea să funcționeze *ca şi cum* ar fi fost adevărat, acceptând pur şi simplu şi folosindu-se de perspectivele oferite de „fostele euri", pentru că ele se dovedeau de obicei valabile - chiar dacă metodele pe care le folosea nu aveau adesea nimic de-a face cu pregătirea medicală sau cu cea mai simplă logică, cu atât mai puțin cu apartenența şi apropierea de o biserică pe care o susținea cu multă generozitate.

În acelaşi timp, existau dovezi tangibile ce confirmau că Sir Adam Sinclair, baronet, avea cu adevărat o linie de strămoşi ce cobora cel puțin până la cavalerii Templului de la Ierusalim. Fortăreața ce aştepta să fie renovată în partea de nord a domeniului era proprietatea familiei de cel

puțin cinci sute de ani - fiind un fost centru al templierilor, aşa cum erau, de altfel, majoritatea localităților din Scoția în denumirea cărora apărea cuvântul „temple”. De altfel, titlul baronial al familiei Sinclair provenea de la domeniul Templemor, şi nu de la Strathmourne. Se mai spunea că sânge de templier curge şi prin venele Sinclair-ilor, din acele vremuri întunecate când ordinul fusese lichidat peste tot în Europa, cu excepția Scoției.

La o asemenea distanță, o parte a „dovezilor” istorice erau inevitabil cețoase - dar acest lucru nu conta prea mult. Anumite adevăruri pur şi simplu *există*. Iar adevărul ultim asupra templierilor, pe care până şi tratatele de istorie sunt înclinate să-l afirme, de care Adam nu se îndoise niciodată în inima lui, e că toți cavalerii Templului din Ierusalim au urmat singurul drum al devotamentului față de Pământul Sfânt şi au păstrat adevărurile secrete. Mulți au preferat să ardă pe rug decât să trădeze ceea ce Ordinul considera a fi sacru. Iar un rege al Franței, din secolul al XIV-lea, care hotărâse să distrugă Ordinul, sperând să pună stăpânire pe bogățiile lui legendare, nu avea să afle niciodată că incomensurabila bogăție a templierilor nu consta în aur, ci în cunoaştere…

Cunoaştere. Peregrine Lovat părea să dețină această cunoaştere - chiar dacă era limpede că nu era conştient de asta. Gânditor, Adam se întoarse

la lucrarea tânărului. Dincolo de mâzgăleli, cea de a doua schiță arăta aceleaşi forță şi hotărâre ca şi prima, dar figura era de astă dată fără barbă, cu trăsături de şoim, încadrată în faldurile unei pânze în dungi bine conturate. Obiectul înalt schițat de Peregrine deasupra acestui acoperământ era coroana dublă a Egiptului de Sus şi de Jos, unite de un disc solar montat între pene mari de struț - podoaba marilor preoți ai regatului de pe Nil.

Privirile lui Adam părăsiră imaginea schițată şi se îndreptară spre flăcări. Cel de-al doilea desen era cu mult mai şocant decât cavalerul templier, deoarece descria cea mai vie dintre amintirile îndepărtate ale medicului. Se întrebă, fugitiv, ce alte fețe ar mai fi schițat Peregrine, dacă nu l-ar fi oprit.

Băiatul avea har. Acest lucru nu putea fi pus la îndoială. Iată ce întrebare îl preocupa acum: cine era, de fapt, Peregrine Lovat şi cum se făcea că posedă capacitatea de a pătrunde dincolo de masca materiei pentru *a vedea* sufletul celorlalți, mai ales pe acela al unei persoane care fusese pregătită aşa cum era Adam? Răspunsul la această întrebare putea să aibă consecințe foarte importante, nu numai pentru Peregrine, dar şi pentru Adam şi asociații săi.

Se întoarse spre tânăr şi îl privi îndelung, concentrându-se cu toată ființa pentru a alege cel mai potrivit mod de a merge mai departe. Peregrine

stătea liniştit, cu mâinile strânse în poală şi cu ochii închişi, în spatele ochelarilor cu rame din aur, dar Adam se îndoia, totuşi, că transa era suficient de profundă pentru ceea ce avea el de gând acum. Punând foile pe polița căminului, se hotărî să vadă cât de bun se va dovedi Peregrine în postura de mediu hipnotic.

— Peregrine, îi spuse el liniştit, aş vrea să mergem un pas mai departe, dacă îmi este permis. Eşti convins că lucrul pe care ți-l cer este doar spre binele tău?

Primind răspunsul afirmativ somnoros al tânărului, Adam îi scoase încet ochelarii, pentru a avea control asupra pleoapelor.

— Acum te rog să ții ochii închişi, îl sfătui Adam. Ți-am scos ochelarii ca să te simți mai confortabil. Oricum, pentru un timp nu ai nevoie să vezi. Vreau să respiri profund şi să te concentrezi asupra bătăilor inimii. Vreau să-ți număr pulsul, iar tu vei număra alături de mine.

Prinse încheietura lui Peregrine între degete şi-i simți pulsul egal şi puternic.

— Respiră adânc şi concentrează-te asupra bătăilor inimii, continuă el. Îți simți pulsul şi ritmul vieții tale cum te poartă adânc, şi mai adânc, acolo unde este atâta linişte… acum numărăm invers de la zece… nouă… opt… şapte…

Vedea buzele lui Peregrine mişcându-se şi continuând să numere; simțea cum alunecă tot mai adânc. Când ajunse la „unu”, nici măcar

şoapta nu se mai auzi.

— Perfect, spuse Adam, foarte încet. Foarte relaxat… profund relaxat. Şi acum, când mâna mea te atinge pe frunte, vreau să te cufunzi într-un… somn… încă şi mai profund.

Pronunțând cuvântul „somn”, se ridică puțin şi îşi atinse uşor subiectul între sprâncene. Un tremur provocat de mişcarea globului ocular se înregistră rapid sub partea de jos a pleoapelor, dar imediat după aceea Peregrine respiră profund şi egal; apoi oftă, iar capul i se înclină uşor înainte.

Această reacție era exact cea aşteptată de Adam. Luă una dintre mâinile inerte ale subiectului, îi ridică brațul până la nivelul umărului şi i-l întinse, trecându-şi mâna liberă de mai multe ori în jurul brațului lui Peregrine, de la umăr şi până la încheietură.

— Acum imaginează-ți că brațul tău devine la fel de rigid şi dur ca o bară de fier, spuse Adam, atingându-i încheietura cotului, pentru a da şi mai multă greutate cuvintelor. Devine atât de rigid, încât nici tu şi nici eu nu-l putem îndoi, iar tu nu-l poți coborî. Dacă vrei, poți încerca, însă nu-ți poți îndoi brațul.

Peregrine păru să încerce cu adevărat. Adam văzu consternarea ce-i apărea pe chip, dar brațul nu se clinti. Repede, înainte ca Peregrine să se alarmeze sau să reuşească să-l mişte, Adam făcu din nou un gest de mângâiere de-a lungul brațului.

— E-n regulă, Peregrine. Brațul tău se întoarce acum la starea lui normală. Nu mai este rigid. Nu mai are rost să te străduieşti să-l mişti, relaxează-te. Brațul tău se poate întoarce acum pe lângă corp. El este perfect normal şi nu va exista niciun efect secundar. Acum dormi. Dormi profund.

Adam se gândi în linişte cum să meargă mai departe. Ar fi putut încerca să-l poarte pe Peregrine înapoi în timp, spre o viață anterioară, în speranța că va găsi nişte indicii pentru problema lui din prezent; exista însă o cale mult mai rapidă şi mult mai sigură. Nu era nici pe departe una dintre procedurile obişnuite ale psihiatriei - iar pe majoritatea colegilor lui medici i-ar fi scandalizat de-a dreptul - dar nici Peregrine Lovat nu era un caz obişnuit.

— Peregrine, reveni el într-un târziu, te descurci cu adevărat nemaipomenit. Ai atins un nivel de transă profundă foarte util, iar peste câteva momente am să-ți pretind să te cufunzi şi mai adânc. Pentru moment, însă, am alte instrucțiuni pentru tine. Din motive pe care ți le voi spune poate, trebuie să nu-ți aduci aminte nimic din ceea ce este pe cale să se întâmple, atunci când te vei trezi mai târziu. Dar atunci când îți voi cere să-ți reaminteşti, dacă o voi face în viitor, totul îți va reveni în minte, în cele mai mici detalii. Am motivele mele să-ți pretind acest lucru, dar nu este bine ca tu să le cunoşti acum. Deci, în memoria ta conştientă nu va rămâne nimic din ceea ce vei auzi

sau afla în momentele ce urmează, spre binele tău. Fă un semn dacă înțelegi şi accepți asta.

Atunci când Peregrine confirmă uşor din cap, Adam îşi trase scaunul mai aproape de măsuța din lemn de trandafir, reducând distanța dintre el şi subiect.

— Mulțumesc. Nu am să profit necuvenit de încrederea ce mi-o arăți. Şi acum, vreau să te duci adânc, foarte adânc… de două ori mai adânc decât eşti acum. Du-te atât de adânc, încât nimic din ceea ce ai auzi cu urechile tale să nu se înregistreze pe vreun nivel conştient până când nu-ți ating încheietura astfel şi nu îți spun să vii înapoi.

Prinse scurt încheietura lui Peregrine între primele două degete de la ambele mâini.

— Numai în cazul în care eşti amenințat de o primejdie fizică reală, aşa cum ar fi focul, poți încălca aceste instrucțiuni şi să ieşi din transă. Acum lasă-ți capul pe spate şi dormi. Dormi adânc, nu auzi nimic şi nu-ți aduce aminte nimic. Somn profund.

Când se convinse că Peregrine nu mai era conştient de ceea ce-l înconjoară, Adam se deplasă în spatele scaunului său, vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase un inel din aur masiv cu sigiliu şi cu un safir splendid. Şi-l puse pe inelarul de la mâna dreaptă, atinse piatra cu buzele, iar apoi îşi fixă dosul palmelor pe speteaza scaunului, încadrând capul lui Peregrine, cu palmele

deschise în sus. Luând drept punct de referință lumânarea ce mai ardea încă pe masă, în fața lui Peregrine, inspiră profund, se concentră şi, odată cu expirarea, pronunță aproape tăcut cuvintele de început ale unei invocații, formulate în greaca şi latina elenistică din Alexandria celui de-al III-lea secol înainte de Hristos:

Ego prosphero epainon to photi…

Continuă restul în minte, înălțându-şi inima şi mâinile în semn de jertfă altruistă:

Aduc laudă Luminii întruchipate în Ra: Pantocrator, Deus de deo… în Horus: Logos, Veritas varitatis… în Isis: Hagia Sophia, Regina Caeli… şi în Osiris: Nous, Lumen de lumine… Tu, Slăvite Zeu, eşti Lumina Eternă, Alpha şi Omega, Începutul şi Sfârşitul. Veşnic apără-ne pe noi. Amin.

Îşi împreună mâinile, palmă lipită de palmă, atingându-şi vârfurile degetelor de buze, în semn de reverență față de ceea ce servea. Apoi, respirând profund, îşi aşează din nou mâinile pe spătarul scaunului, de o parte şi de alta a capului plecat al lui Peregrine, şi închise ochii în fața flăcării lumânării.

— Cum este Deasupra, aşa şi Dedesubt, murmură el. Cum este Afară, aşa şi Înăuntru…

Conturul luminos al flăcării stărui pâlpâind după ce-şi închise ochii, stabilind un punct de referință; se concentră asupra lui, eliminând toate celelalte imagini interioare. Pe măsură ce acesta se estompa, două fire îngemănate de argint

strălucitor se desfăşurau în paralel în orizontul tot mai cuprinzător al viziunii sale interioare, subțiri ca pânza țesută de păianjen. Unul era firul de argint al propriei sale vieți; celălalt, ştia bine, îi aparținea lui Peregrine Lovat. Firele se încolăceau în spirală, în timp ce el plonja spre ele, nu căzând, ci zburând.

În tăcerea absolută, de început de lume, din creierul său, Adam se transformă într-o parte a acelei spirale cosmice. Aceasta îşi luă avânt şi începu să se rotească din ce în ce mai repede prin câmpuri transparente de lumini, aidoma unor stele risipite. Colțurile stelelor se prelungeau cu alte fire de argint, intrând şi acestea în vârtejuri de rotație nebună. Miliardele de filamente convergeau spre un unic punct îndepărtat, sugerând inima unei nebuloase în curs de formare.

Adam se fixă pe spirala neîntreruptă a firului de argint al lui Peregrine şi îl urmă în vârtejul de lumini al dansului. Anticipat, momentul acela îl surprinse din nou - aşa cum i se întâmpla de obicei: fiorul înghețat al pierderii orientării, care pentru o secundă îi tăie respirația şi îl năuci. Când universul îşi recăpătă coerența, spiritul lui se regăsi înaintea a două porți imense, de înălțime nesfârşită; era înveşmântat în straie albe, iar picioarele îi păşeau desculțe pe pământul sfânt. Tărâmul nu-i era necunoscut - totul era la locul lui, ochiul ciclonului, calmul din mijlocul furtunii, butucul roții - teama şi respectul erau însă mereu

reînnoite.

Adam se afla în posesia Parolei unui Adeptus Major. O pronunță, iar uşile se deschiseră lent şi maiestuos.

Dincolo de ele se aflau nesfârşite bolți de linişte: sălile ale căror planuri nu fuseseră şi nici nu aveau cum fi trasate ale Arhivelor Akashy, arhivele nepieritoare ale tuturor vieților tuturor timpurilor. În bolțile viitorului nu-i era permis să intre; călăuzit însă de firul de argint ce reprezenta legătura dintre Peregrine şi Sephiroth, Adam pătrunse în bolțile trecutului, urmând o cale circulară, din ce în ce mai apropiată de centru, de-a lungul unor coridoare irizate, ca din sidef. În inima labirintului se afla o încăpere răsucită în spirală, încolăcită şi curbată precum pereții unei cochilii de nautilus. Iar în centru, pe un altar acoperit cu baldachin, era o carte cum nu mai există. La apropierea lui Adam de altar, cartea se deschise singură.

Cu palmele lipite, în semn de respect, Adam îşi plecă fruntea asupra cărții, dezvăluindu-şi intenția fără cuvinte. Mânate parcă de un vânt mistic, paginile începură să se întoarcă, iar privirii lui i se dezvăluiră imagini - şuvițele firului ce uneau mulțimea de vieți ale celui cunoscut acum drept Peregrine Lovat.

Trecu repede peste primele mărturii, el fiind în căutarea cheii - acel moment inițial de trezire, punctul în care sufletul întâlneşte pentru prima

oară propria lui replică spirituală oglindită în sufletul mai mare al Luminii Divine. Pentru Peregrine Lovat această vestire se petrecuse la Delphi, în epoca lui Pericle. Darul oracular ce i-a fost menit lui în clipa aceea de iluminare se înfăţişa acum sub chipul clarviziunii. Nu multora le era hărăzit un asemenea dar, iar pentru a-l îndura, pentru a-l folosi sau nu, după cum era cazul, aveai nevoie de o ştiinţă. Aceasta era menirea lui Peregrine Lovat, iar Adam era cel ce trebuia să-i dea învăţătură.

Aşa. Sufletul ce era acum Adam Sinclair răspundea de îndeplinirea acestui mandat: să transforme un blestem potenţial într-un adevărat har, un mijloc pentru propriul său progres spiritual şi în serviciul Luminii - pentru că Peregrine făcuse deja o dată pactul de a o sluji. Nu trebuia decât să fie trezit din nou în această viaţă - o misiune pe care Adam, vindecător de suflete şi de cugete, o mai îndeplinise şi înainte.

Dar după ce închise cartea şi se pregătea să plece, o lumină ţâşni dinspre acoperiş spre podea, şi apoi iar spre acoperiş, într-o succesiune atât de rapidă, încât ochiului îi era imposibil să o urmărească; intensitatea ei era la fel de mare ca a unui fulger, vara. Semnul era inconfundabil şi vestea sosirea iminentă a unuia dintre cei înaintea cărora Adam trebuia să dea seama pentru Planurile Interioare.

Domolindu-şi curiozitatea, pentru că de fapt nu

ceruse o audienţă, Adam mărturisi autoritatea Unuia ce trecuse de mult de stadiul în care avea nevoie să se manifeste în formă fizică prin înclinarea frunţii şi adoptarea poziţiei de receptivitate, cu mâinile pe lângă corp şi palmele deschise, în afară. Celălalt se manifestă printr-o rază de lumină albă şi pură, care se opri un moment pe podea, lângă picioarele lui Adam, apoi se ridică şi se roti în jurul lui, înconjurându-l într-o coloană de foc multicoloră.

Forţe sălbatice urzesc la marginea Abisului, o, Maestru al Vânătorii, veni neaşteptatul avertisment. *Ai nevoie de ajutorul nostru*?

Întrebarea îl luă pe Adam pe nepregătite, deoarece nu avusese senzaţia că există o primejdie care merita să fie luată în seamă. În seara respectivă venise aici în calitatea sa de doctor de suflete, şi nu de păstrător cosmic al păcii.

Nu, Stăpâne, am venit într-o misiune de caritate, în chip de vindecător al sufletelor.

Explică, i se ceru.

Stă scris că toate sufletele pelerine trebuie să vină pe lume drept copii, şi că atât timp cât personalitatea este imatură şi intelectul nepregătit, chiar şi un Iniţiat poate fi împiedicat sa atingă potenţialul lui deplin. La mine a venit unul dintre aceştia - un Iniţiat ce posedă daruri din cele mai rare, din câte cred - care a fost mutilat, distrus pe jumătate pe când era copil, înainte ca mintea şi intelectul să i se fi maturizat suficient pentru a-i

proteja spiritul ce sălăşluieşte în el. Cred că destinul său ar putea să facă parte din mandatul misiunii mele, dar puiul de şoim trebuie reînaripat înainte de a fi pregătit să participe din nou la Vânătoare. Vreau să-l ajut să învețe din nou să zboare şi să-şi dobândească iarăşi puterea darurilor lui.

Dorința ta e vrednică de laudă, veni răspunsul, dar trebuie să ştii că există amenințarea unei împotriviri şi riscuri.

Ce împotrivire şi ce risc?

Nici măcar noi nu pătrundem dincolo de Văl, ca să ştim detaliile, dar există o amenințare. Tu vei fi una dintre ținte, chiar dacă nici măcar cei ce se împotrivesc nu vor şti acest lucru o vreme.

Nu mi-este teamă să înfrunt această primejdie, răspunse Adam. *Însă îi este hărăzit acestui pui să se transforme într-un aliat? Şi, în ce fel, dacă voi putea să-i neutralizez neîncrederea în sine care îl paralizează şi îşi va recăpăta astfel potențele? Va putea să-şi redobândească locul pe care-l merită înaintea Luminii?*

Va putea. Dacă el se va arăta neclintit, ai autoritatea de a-l primi; dar acest lucru nu este în niciun caz predestinat. Accepți misiunea de a reabilita acest suflet?

Această întrebare nu putea primi decât un singur răspuns.

Hotărârea mea de a fi medic. Afară nu am luat-o cu uşurință, Stăpâne. Nu tratez cu uşurință nici

legămintele mele făcute în Interior, ca santinelă a Luminii. Eu văd în Peregrine Lovat sclipirea - o sclipire prea strălucitoare pentru ca să fie irosită în rătăciri lipsite de sens, când ea ar putea să fie înrolată în Serviciu. Accept misiunea.

Aşa să fie, atunci, Maestru al Vânătorii. Dar să procedezi cu precauție, pentru ca tu şi cu el să nu cădeți în Abis.

Aşa va fi, răspunse Adam şi se înclină până la pământ.

În timpul dintre o bătaie a inimii şi următoarea, prezența aceea învăluitoare dispăru cu desăvârşire. Camera Arhivelor se clătină în jurul lui Adam şi apoi dispăru, iar el porni ca o săgeată înapoi, spre lumea materială. Uşoara dezorientare a sufletului în zbor sfârşi printr-un mic şoc psihic, care semnaliza reunirea spiritului cu materia. Când deschise ochii, clătinându-se puțin pe picioare, Adam se afla din nou în biblioteca atât de familiară lui de la Strathmourne, cu mâinile odihnindu-se pe spătarul scaunului în care dormea Peregrine Lovat. Detaliile întâmplărilor prin care tocmai trecuse se estompau cu fiecare secundă, dar acum se afla în posesia unui plan clar de acțiune.

Aproape neglijent, îşi împreună palmele într-un salut adresat Luminii, iar atingerea buzelor cu vârfurile degetelor încheie şi pecetlui ritualul pe care tocmai îl îndeplinise. Apoi veni înaintea scaunului lui Peregrine, gata să-şi reia rolul lui de

medic şi de profesor.

Tânărul se găsea în poziția în care îl lăsase Adam, cu capul sprijinit în unghiul făcut de spătar şi cu ochii închişi. După ce stinse lumânarea, Adam se aplecă şi atinse încet încheietura lui Peregrine, aşa cum promisese.

— Peregrine, ascultă-mi vocea, spuse el sigur pe sine, ştiind acum bine ce avea de făcut. Auzi ceea ce-ți spun?

Buzele tânărului se deschiseră abia perceptibil şi se auzi cu greu o încuviințare.

— Excelent, zise Adam. Peste puțin timp am să-ți comand să te trezeşti. Înainte de aceasta, există un lucru pe care trebuie să-l ştii, chiar dacă va mai trece poate mult timp până să înțelegi cu adevărat ceea ce sunt pe cale să-ți comunic.

Se aşeză cu grijă în scaunul sau, urmărindu-l atent pe tânăr.

— Deşi nu îți pot demonstra rațional sau ştiințific, este adevărat că istoria personală a unui individ trece adesea dincolo de limitele vieții actuale. Am motive să cred că viziunile pe care te-ai chinuit atâta să le înlături încă de pe când erai copil nu sunt de fapt decât o moştenire valoroasă din nişte etape mai timpurii ale dezvoltării tale. Nu mă îndoiesc că le vei putea controla - cu condiția să accepți acest dar al tău aşa cum se înfățişează el.

O undă de speranță vagă păru să străbată pleoapele tremurânde ale lui Peregrine, iar buzele

lui pronunțară şoptit un singur cuvânt:

— Cum?

— În primul rând, spuse Adam, trebuie să înveți să controlezi toate informațiile care până în momentul de față pătrundeau spre tine haotic. Cu alte cuvinte, trebuie să fii capabil să-ți concentrezi talentul, să te foloseşti de el doar atunci când vrei tu, nu întâmplător şi din senin; tehnicile pentru a reuşi există deja latent în subconştientul tău. Ele pot fi readuse la suprafață prin vise. Aş dori să-ți las o sugestie posthipnotică care să te ajute să-ți reaminteşti acele vise. Eşti de acord?

Peregrine făcu semn că acceptă.

— Foarte bine. Accepți, deci, această sugestie şi ştii că vei visa acele lucruri care te vor ajuta să te eliberezi. Le vei visa pe măsură ce vei fi pregătit să le afli şi îți vei aduce aminte ceea ce visezi.

— Da, şopti Peregrine, mişcând uşor din cap.

După o mică pauză, Adam făcu şi el un gest de aprobare.

— Te vei trezi peste câteva minute, atunci când vei dori tu. În acel moment nu vei memora în mod conştient discuția care tocmai a avut loc între noi. Pe de altă parte, ideile vor pătrunde în conştiința ta în următoarele câteva nopți, purtate de vise pe care ți le vei reaminti foarte limpede. Aş vrea să înregistrezi toate visele pe care le vei avea - să ți le notezi sau să le schițezi, dacă îți vine mai uşor - apoi vom discuta despre ele cu proxima ocazie. Vrei să faci asta pentru mine?

— Da, veni răspunsul şoptit.

— Foarte bine. Mai este ceva: deoarece viziunile tale par să se declanşeze atunci când priveşti oamenii cu ochi de artist, îți sugerez să nu desenezi nimic câteva zile, cu excepția imaginilor evocate de vise. Îți acorzi astfel un mic răgaz, în timp ce inconştientul tău începe să facă ordine. Ştiu că moartea Laurei a reprezentat un şoc, dar ea înseamnă şi punctul de început al acestei ordonări. Apoi, peste câteva zile, eu am să-ți cer să desenezi foarte mult. Dacă vei putea să stabileşti o legătură între capacitatea ta de a vedea cu intenția de a desena sau picta rezultatele, aceasta ar putea însemna primul pas în obținerea unui control conştient. Acum, ai să te trezeşti şi ai să te simți odihnit şi relaxat, şi ai să îți aduci aminte de instrucțiunile mele. Se aşează comod în scaun şi aşteptă, împreunându-şi arătătoarele şi sprijinindu-şi uşor bărbia de ele. Câteva minute mai târziu, aşa cum i se ceruse, Peregrine se mişcă şi oftă, apoi deschise ochii. Văzându-l pe Adam, care veghea asupra sa, îşi îndreptă ținuta şi se întinse, puțin sfios.

— Mă aşteptam, nu ştiu cum, să mă trezesc pe o canapea din atelierul meu, spuse el. Cât timp m-am aflat în transă?

— Hm, aproape o oră, spuse Adam, privind un ceas ornamentat de pe o măsuță dintr-un colț, dar nu contează. Cred că începutul a fost foarte bun. Cum te simți?

Peregrine se strădui să zâmbească, rezultatul fiind însă mai degrabă o grimasă.

— Nu prea rău. Sunt mai ales obosit - ceea ce mi se pare un progres, răspunse el, mişcându-şi umerii înțepeniți, apoi se uită la ceas. Doamne Dumnezeule, dacă atât este ora cu adevărat, ar trebui să-mi iau repede hainele şi să plec spre casă, pentru ca să mai poți dormi netulburat câteva ore.

— Somnul este un lux fără de care mă pot descurca, din când în când, spuse Adam. Pe lângă aceasta, starea ta de acum nu-ți permite să conduci. Te poți odihni în camera în care te-ai schimbat. Humphrey îți va pune la dispoziție toate cele necesare.

— Nu aş vrea să deranjez, începu Peregrine.

— Nu este niciun deranj, ci un lucru de bun-simț. De fapt, continuă el lejer, în timp ce artistul îl privea încă nesigur, probabil că nu ar fi deloc rău dacă te-ai muta aici, la Strathmourne, pentru câteva zile. Din ceea ce mi-ai spus am înțeles foarte bine că studiul introspectiv îți va răpi încă mult timp. După experiența mea, în general, este mai bine să întreprinzi aceste călătorii interioare atunci când cineva se află în preajma ta, gata să intervină - bineînțeles, dacă simți nevoia unui mediator.

Peregrine se înroşi puțin.

— Asta e mai mult decât generos din partea ta, Sir Adam, şi îți sunt foarte recunoscător, dar, aşa

cum ştii, nu am venit pregătit pentru o vizită mai lungă.

— Nu trebuie să fii câtuşi de puțin neliniştit din această cauză, îi răspunse Adam râzând. Iată unul dintre multiplele motive pentru care este foarte bine să ai un slujitor devotat. Am să-i dau cheile tale lui Humphrey, iar el se poate duce mâine dimineață la Edinburgh să-ți aducă toate cele necesare din apartament.

Peste oboseala de pe chipul tânărului se aşternu un zâmbet de uşurare.

— La toate te gândeşti, nu? în acest caz, am să accept invitația - cel puțin câteva zile. Din câte se pare, nu sunt în stare să adun suficientă energie pentru a mă împotrivi părerilor tale.

— Ai să constați că, practic, nu are niciun rost, atât timp cât eu m-am hotărât să fac un lucru, spuse Adam ca şi cum ar fi fost o glumă, şi se ridică în picioare. Iar despre cât vei rămâne aici vom discuta când vei fi mai odihnit. Înainte de a merge la culcare, cred că ne-ar prinde foarte bine o gustare. L-am auzit pe Humphrey ceva mai devreme venind. El prepară nişte sandvişuri calde cu şuncă nemaipomenite, iar despre rețeta lui de cacao, ai să te convingi singur cât coniac conține…

5

Jumătate de oră mai târziu, simțindu-se relaxat şi sătul, senzație pe care parcă nu o mai avusese

de zile întregi, Peregrine îi ură gazdei sale noapte bună şi se îndreptă somnoros spre camera în care intrase şi mai înainte. Cu toate că atunci nu era în starea de spirit propice să constate acest lucru, încăperea era mare şi elegantă, ca de altfel şi celelalte camere pe care le văzuse la Strathmourne. Pereții fuseseră zugrăviți într-o nuanță de albastru care crea o senzație de răcoare, iar lemnăria şi colțurile erau albe. Partea centrală a tavanului împărțit în chesoane fusese pictată astfel încât să sugereze un cer de noapte. După ce îşi lăsă papucii de casă şi halatul, se strecură obosit sub plapuma căptuşită cu creton, instalându-se cu spatele sprijinit de pernele umplute cu puf, şi contemplă visător, mai multe minute, înainte de a stinge veioza, fresca în tempera ce reprezenta nori şi constelații. În momentul în care se cufundă într-un somn profund şi liniştit, purta cu sine imaginea calmă a unui cer înstelat.

Copleşit de o oboseală profundă, nu-şi aminti limpede niciun vis. Când se trezi din nou, într-un târziu, încăperea se scălda într-o lumină filtrată, ca într-un submarin, iar de departe, de foarte departe, se auzea bătaia clopotelor unei biserici. Ridicându-se încet din aşternut, merse desculț până la firida ferestrei şi trase draperiile din damasc albastru. Razele soarelui se revărsară înăuntru; afară, cerul era limpede şi luminos.

Dangătul continuu al clopotelor îi spuse însă că

trebuie să fie cu mult mai târziu decât îşi închipuia. Clipind, se întoarse la noptieră şi îşi privi ceasul. Nu mică îi fu mirarea să constate că era aproape unsprezece şi jumătate. Cum dormise oare până atât de târziu?

Găsi hainele pe care le purtase cu o seară în urmă curate şi bine călcate, frumos aranjate pe spătarul unui scaun, la dreapta uşii spre baie - cert, opera lui Humphrey. Pe poliţa de lângă chiuveta din baie, se aflau trusa lui de bărbierit şi alte nimicuri personale, care fuseseră aduse, fără îndoială, din apartamentul din Edinburgh, după cum se plănuise. O incursiune rapidă înapoi, în dormitor, unde inspectă sertarele şi dulapul, îl convinse că îi fuseseră aduse şi alte haine. Mirat în sinea sa de eficacitatea tăcutului servitor al lui Adam Sinclair, Peregrine se grăbi să se spele şi să se îmbrace cât mai repede cu putinţă. Oare în ce se băgase? se întreba el.

Când Peregrine începu să coboare scările, nu descoperi nici urmă de Humphrey. La început, crezu chiar că rămăsese cu desăvârşire singur. Se opri, însă, pe cea din urmă treaptă şi cercetă bine locul, constatând că uşa spre bibliotecă era întredeschisă. Adunându-şi întregul curaj, se duse până în prag şi ciocăni uşor în tăblia de stejar.

— Intră, îi răspunse din încăpere vocea profundă a lui Adam Sinclair.

Peregrine deschise uşa şi păşi timorat înăuntru.

Adam stătea aşezat la birou cu spatele la fereastră, iar mânecile cămăşii lui albe, imaculate, păreau că luaseră foc în soarele dimineții, în contrast cu vesta şi cravata de culoare închisă. Haina costumului lui de dimineață atârna pe spătarul unui scaun. Peregrine se miră să-l vadă pe stăpânul casei atât de ceremonios îmbrăcat, apoi îşi aduse aminte, cu o tresărire, că Adam plănuise să se ducă la familia Kintoul în dimineața respectivă pentru a-şi prezenta condoleanțele, ceea ce şi făcuse deja, din câte îşi dădea seama el.

— Ai fost deja la Kintoul House, nu-i aşa? întrebă Peregrine, înfiorat de privirea directă pe care i-o adresa Adam. Am… am vrut să merg cu tine. Nu ar fi trebuit să mă laşi să dorm atât.

Zâmbind, Adam puse deoparte o tăietură din ziar pe care o citise, aşezând-o peste un teanc de alte tăieturi într-un dosar.

— M-am gândit că tu ai nevoie de somn mai mult decât are nevoie familia de încă un vizitator în dimineața asta, spuse el, cu amabilitate. De altfel, poți să fii sigur că Lady Laura nu ți-ar fi luat în nume de rău faptul că ai dormit o noapte cum se cuvine.

Peregrine deschise gura, ca şi cum ar fi dorit să protesteze, apoi o închise din nou, înțelegând că Adam spusese purul adevăr. În timp ce căuta încă un răspuns cât mai potrivit, Adam zise:

— Humphrey a pus masa în camera aflată în partea opusă a holului față de aceasta. Dacă eşti

suficient de treaz pentru ca să-ți fie foame, am să sun ca să-l anunț că suntem pregătiți să mâncăm.

Văzând că Peregrine nu ridică nicio obiecție, Adam întinse mâna spre arcadă şi trase de cordonul brodat al unui clopoțel, apoi se concentră iarăşi asupra ordonării teancului de tăieturi din ziare din dosarul lui. Operația aceasta îi atrase privirea lui Peregrine ca un magnet, iar cuvintele „sabie străveche" din titlul fragmentului aflat deasupra îi focalizară atenția exact în momentul în care Adam închidea dosarul.

— Aşa cum vei constata, mă interesează foarte multe lucruri, spuse Adam în treacăt, părând să nu vadă unda de vagă jenă şi surpriză ce se citea pe figura lui Peregrine atunci când îşi ridicase repede privirea. Din când în când, poliția mă roagă să-i acord ajutorul în cazurile care prezintă aspecte… să le zicem mai *neobişnuite*. Mi-am făcut de multă vreme obiceiul de a păstra tot ceea ce mi se pare mai surprinzător în ziare. Acest gest excentric mi-a oferit destul de des avantajul de a fi prevenit chiar înainte să mi se solicite serviciile.

Peregrine clipi şi clătină din cap, dar avu sentimentul brusc şi inexplicabil că vorbele aveau un înțeles mult mai profund, care îi scăpa cu desăvârşire. Comportamentul lui Adam părea mai degajat ca niciodată, dar Peregrine ajunse deodată la o certitudine: explicația aparent simplă şi deschisă a interlocutorului său ascundea un lucru nici pe departe banal. Indiferent care era natura

cazului în care apărea această sabie misterioasă, Sir Adam Sinclair era interesat în mod direct de afacerea respectivă.

— Îmi pare rău, Sir Adam, declară Peregrine, protocolar. Nu am vrut să par curios.

Adam îşi înalță privirile spre Peregrine, oarecum amuzat.

— *Sir* Adam? Dacă vom lucra cu adevărat împreună, Peregrine, consider că *ai fi îndreptățit* să nu-mi spui *Sir*, cel puțin cât ne aflăm în particular. Şi nu ai fost câtuşi de puțin curios. Dacă aş fi ținut să nu vezi, crezi că aş fi citit tăietura respectivă când ştiam că poți să vii în orice clipă? Pe urmă, aceste articole au apărut în presă. Aruncă-ți o privire, dacă te interesează.

Îi întinse, zâmbind, dosarul, dar Peregrine clătină din cap, puțin jenat de faptul că făcuse atâta caz, fiind însă convins că Adam nu râdea de *el*.

— Nu este nevoie de asta, murmură el. Eu… pur şi simplu nu am vrut să crezi că vreau să profit de pe urma bunăvoinței tale. Cinstit vorbind, chiar dacă aş citi astea, spuse el, făcând semn spre dosar şi zâmbind stângaci, nu cred că mi-ar folosi la ceva.

— Poate că nu, consimți Adam râzând, apoi trase sertarul din partea dreaptă a biroului, puse acolo dosarul şi întinse mâna după haina costumului său. Dacă mi-aduc aminte, Humphrey a făcut aluzie la nişte somon proaspăt…

Ceva mai târziu, după ce rezolvaseră somonul, ca să nu pomenim şi ouăle Benedict şi sparanghelul proaspăt, Adam îl conduse pe tânărul său prieten într-un minuțios tur al casei. Aşa cum se prezenta acum, Strathmourne House nu era foarte veche, fiind ridicată pe locul unei case distruse de flăcări pe la mijlocul secolului al XIX-lea - care, la rândul ei, fusese înălțată pe locul unei străvechi mănăstiri. În forma actuală, ea fusese construită ca o versiune victoriană a arhitecturii naționale scoțiene, proiectată şi înălțată, la îndemnul bunicului lui Adam, de talentatul arhitect localnic Forbes. Învățații de la sud de Solway şi de fluviul Tweed înclinau să considere neogotic stilul atât de distinctiv al lui Forbes; în momentele lui cele mai ireverențioase, lui Adam ea îi aducea aminte de una dintre cărțile ilustrate favorite din copilărie, *Vântul din sălcii*, în care apăreau desene ale Casei Broaştelor Râioase.

Cu sau fără „Casa Broaştelor Râioase", Forbes îşi câştigase suficientă reputație pentru a fi în cele din urmă înnobilat, ca o recunoaştere a excelentelor lui rezultate arhitectonice, iar specialiştii considerau Strathmourne un exemplu al perfecțiunii sale tehnice. Sensibilitatea artistică a lui Peregrine era trezită nu numai de planul meşteşugit al încăperilor şi galeriilor, dar şi de atenția specială pe care o acordase Forbes micilor detalii ornamentale. Frizele din frunze de viță ce împodobeau pereții tuturor camerelor de la parter

aduceau aminte de cele mai frumoase desene din perioada goticului târziu. Vitraliile din capela familiei descriau visul lui Iacov în manieră medievală, cu o bogată coloristică, întocmai ca nişte nestemate.

Peregrine fu deosebit de impresionat de însemnele heraldice săpate şi pictate în centrul tavanului din sala cea mare - o pasăre phoenix luându-şi zborul din mijlocul unui cuib de flăcări înscris într-un scut rotund cu chingă, potrivit tradiției scoțiene.

— E o stemă foarte interesantă, spuse el, umbrindu-şi ochii cu mâinile ca să o poată privi în voie. Este un simbol al familiei Sinclair?

— Da, însă există o întreagă serie, spuse Adam zâmbind. Potrivit lui Physiologus din Alexandria, pasărea phoenix simbolizează viața eternă. Când îşi simte sfârşitul aproape, îşi construieşte un rug din mirodenii arabe şi se lasă mistuită de flăcări, pentru a renaşte apoi din propria ei cenuşă.

— Reîncarnare, murmură Peregrine. Crezi că aşa ceva e posibil?

Adam îşi ridică sprâncenele şi îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Dacă este posibil să ne naştem de mai multe ori pentru a ne îndeplini destinele spirituale individuale? Nu mă întreba pe mine. Mai bine întreabă-te pe tine însuți.

Căutând mirat spre figura, ca dăltuită, a conlocutorului său, Peregrine constată că nu

reuşea să găsească un răspuns.

Plecară din sala cea mare şi merseră la etaj. Stânjeneala lui Peregrine dispărea pe măsură ce vizitau apartamentele din aripa nordică. Două camere, legate între ele, de la capătul coridorului, conțineau o colecție uimitoare de jucării din vremea regelui Edward.

— Aici era apartamentul copiilor, pe vremea când tatăl meu şi fratele lui erau mici, spuse Adam, urmărind indulgent cum Peregrine se apleacă pentru a cerceta un căluț mecanic şi o căruță. Sora mea îmi spune că, pe când era copil, considera o favoare specială să-i fie permis să vină să se joace aici. Iar această jucărie era una dintre cele mai îndrăgite de ea.

Poneiul mecanic avea un ham din piele care putea fi scos, coamă şi coadă din păr natural de cal. Peregrine mângâie cu degetele bara de alamă din spatele băncii din căruță, apropiindu-se de ea ca să admire desenele de pe laterale.

— Nu am ştiut că ai o soră.

În pofida faptului că se purta cu desăvârşită eleganță în societate şi avea mult farmec, Adam Sinclair lăsa totuşi impresia unei stranii solitudini - care îl făcea să apară izolat chiar şi față de prietenii lui.

— Theodora este mult mai mare decât mine, răspunse Adam. De fapt, este sora mea vitregă - dar asta n-are nicio importanță. Mama ei a fost prima soție a tatălui meu. Există un portret destul

de bun chiar în camera de lângă dormitorul tău. Haide să ți-l arăt.

Portretul o reprezenta din cap şi până în picioare: o fată subțirică, cu păr negru şi ochi veseli, strângând un şal din mătase ecosez peste o rochie de bal albă elegantă.

— Tabloul a fost pictat cu puțin înainte de cea de a douăzeci şi una aniversare a ei, spuse Adam. Anul următor s-a căsătorit cu Sir Thomas MacAllan. El a fost în serviciul diplomatic. Cea mai mare parte a vieții lor şi-au petrecut-o în Orientul Îndepărtat, dar acum s-au întors acasă. Toți cei trei copii ai lor s-au născut în străinătate. Mi-ar plăcea la nebunie să văd cum ți-ar ieşi un portret al întregii familii.

— Unde locuiesc ei acum? se interesă Peregrine.

— La Argyllshire, nu departe de Inveraray, răspunse Adam. E un loc frumos, chiar dacă poate părea puțin prea domestic, după Orient. Cred că Theo a fost foarte bucuroasă că se poate stabili, în sfârşit, într-un loc, după atâția ani petrecuți pe meleaguri străine. Thomas s-a retras din activitate acum câțiva ani. Din câte îmi spune Theo, îi convine de minune să fie propriul său stăpân.

Restul plimbării şi-l petrecură povestind anecdote despre călătorii, apoi se întoarseră în bibliotecă. În timp ce aşteptau ca Humphrey să aducă ceaiul, iar Adam vorbea la telefon, Peregrine se apropie de rafturile de cărți de pe pereții ce se întâlneau în apropierea biroului. Un frumos volum

legat în piele de Maroc îi atrase atenția.

Mânat de un impuls, îl scoase din raft şi îl răsuci în mâini, apreciind arta cu care fusese legat. Frunzărind paginile, descoperi că era vorba de o primă ediție a *Psihologiei şi alchimiei* lui Carl Jung, datată 1944. Pe pagina de gardă fusese scrisă o dedicație: „Pentru Philippa Sinclair", după care urma o inscripție în germană. Semnătura îi aparținea lui Jung însuşi.

O umbră căzu peste umărul drept al lui Peregrine.

— Mama mea a fost studenta lui Jung, spuse Adam din spatele lui. Şi ea este psihiatru. I-a trimis această carte la scurt timp după căsătoria ei cu tatăl meu.

Peregrine se întoarse cu fața spre el, ținând în continuare în mâini cartea deschisă.

— Atunci înseamnă că este elvețiancă?

— Nu, vine din America, spuse Adam, dar se afla în Elveția, studiind cu Jung, când a izbucnit cel de-al doilea război mondial. Atunci când Statele Unite au intrat în război, în 1942, ea s-a înrolat în corpul medical al armatei americane. Ea şi tatăl meu s-au întâlnit într-un spital de campanie din spatele liniilor - iar restul este istorie, după cum se spune.

Peregrine închise cartea şi o puse cu grijă la locul ei de pe raft.

— Să înțeleg că mai este încă în viață?

— O, foarte, aş zice, răspunse Adam râzând. În

acest moment se află în America, ocupându-se de conducerea clinicii ei din New Hampshire. Acesta a reprezentat un motiv de discordie cât a trăit tata, deoarece el considera că trebuie să se afle aici tot timpul şi să-şi vadă de îndatoririle ei de stăpână a casei. De la moartea lui îşi petrece, însă, tot timpul acolo. Susține că munca o menține tânără.

Ar fi spus poate mai mult, dar în acel moment o bătaie discretă în uşă anunță că Humphrey aducea ceaiul şi plăcintele cu lapte. Urmându-l pe Adam în preajma focului, Peregrine se gândi că întreaga familie Sinclair părea să fie capabilă de lucruri remarcabile.

Petrecură o seară liniştită la Strathmourne. Cina simplă, dar foarte gustoasă a fost urmată de un coniac, în mediul, de acum familiar, al bibliotecii.

— Aş sugera să mergem mai devreme la culcare, spuse Adam. Cred că ai să fii de acord cu mine că seara de ieri a fost… ei… nu foarte odihnitoare, iar mâine, după ce merg să-mi fac vizitele la Jordanburn, după-amiază trebuie să mă duc la Gleneagle. Este vorba de întâlnirea trimestrială a Asociației Regale Scoțiene pentru Păstrarea Patrimoniului, unde voi vorbi şi eu. Dacă vrei, poți să mă însoțeşti.

— Păi, eu…

— Nu comiți nicio indiscreție, dacă la asta te gândeşti, spuse Adam zâmbind. Cred că are să te intereseze - iar mie mi-ar oferi ocazia să te prezint mai multor prieteni foarte buni de-ai mei, membri

ai asociației, prieteni care ar putea deveni o potențială sursă de comenzi, adăugă el, ridicând paharul şi zâmbind, dacă perspectiva companiei mele timp de o zi întreagă şi o grămadă de conferințe, probabil plicticoase, nu te ispitesc suficient.

Încălzit de coniac şi de atmosfera din ce în ce în ce mai amicală, Peregrine se pomeni acceptând. Nu mult mai târziu, după ce se retrăsese în camera sa şi era pe cale să adoarmă, realiză că aceasta era prima invitație în societate acceptată după multe luni de zile. Nu se mai gândi absolut deloc la disperarea care îl mânase spre Strathmourne cu nici douăzeci şi patru de ore în urmă.

Ziua următoare, luni, se arăta senină şi frumoasă. După un mic dejun dis-de-dimineață, Adam îl lăsă pe Peregrine de capul lui câteva ore, timp în care el se duse la Edinburgh să-şi vadă pacienții, întorcându-se puțin după ora unsprezece, ca să-l ia.

— Circulația a fost mai lejeră decât m-am aşteptat, spuse Adam, aplecându-se pentru a-i deschide portiera Jaguar-ului lui Peregrine. S-ar putea să avem timp chiar pentru un prânz ca lumea. Le-am spus unor prieteni că vom încerca să ne întâlnim cu ei, dacă ajungem acolo înainte de ora unu.

Când au sosit la Gleneagles Hotel, le rămăsese suficientă vreme la dispoziție. Prietenii lui Adam s-

au dovedit a fi ducele de Glendearn, preşedintele şi principalul susținător al asociației, şi alte câteva persoane cu titlu nobiliar, mulți dintre ei cunoscând opera lui Peregrine. Primirea călduroasă pe care i-au făcut-o a contribuit la risipirea timidității lui inițiale; până la terminarea prânzului, pictorul se simțea aproape ca acasă.

Peregrine se uită pe programul pe care i-l dădu Adam la intrarea în sala de conferință. Văzu că în cursul dimineții se discutase despre finanțele societății, fiind apoi prezentate mai multe lucrări despre diverse momente ale istoriei Scoției. Acum urmau alte câteva discursuri şi o serie de dezbateri - niciuna dintre ele plicticoasă, cel puțin din punctul de vedere al lui Peregrine. Conferința lui Adam, ultima din program, se referea la un subiect pe care îl intitulase *Arheologie intuitivă*. Spre surpriza lui Peregrine, nimeni nu părea dispus să plece mai devreme. Mai mult, oamenii care ba intraseră, ba ieşiseră din sală toată după-amiaza se întoarseră cu toții atunci când ducele îl prezentă pe Adam. Sir Adam Sinclair era, desigur, unul dintre cei mai admirați vorbitori.

— Ceea ce urmează intenționează să fie un exercițiu de speculație creatoare, îi avertiză Adam pe ascultătorii lui, cu un zâmbet care îi sili să-i acorde întreaga atenție. Vă propun ca în următoarele cincizeci de minute să renunțăm la întreaga noastră considerație față de metodologia empirică, spre a examina intuiția ca instrument

major pentru investigația arheologică. Intuiția, repetă el, aruncând o privire de jur-împrejurul sălii, este un lucru despre care mulți consideră că femeile îl posedă într-o măsură mai mare decât bărbații. (Comentariul provocă râsete.) Cei care lucrează în domeniul aşa-ziselor „ştiințe dure“ au tendința să nu aibă încredere în ea, deoarece nu poate fi „demonstrată” prin logica ştiințifică. Oamenii care lucrează în ştiințele „slabe” - iar psihologia face parte dintre ele - ştiu că intuiția poate fi un instrument foarte valoros, mai ales atunci când este confirmată de rezultate. Linia de demarcație dintre logică şi intuiție ar putea în acest caz să nu fie atât de profundă şi de categorică pe cât ar dori să ne convingă oamenii din domeniul ştiințelor dure.

În timp ce Adam întorcea o pagină din notițele lui, Peregrine se aşează mai comod, plin de încântare şi gata să asculte cu atenție fiecare cuvânt. Toată chestia asta se dovedea cu mult mai interesantă decât îndrăznise el să spere.

— De fapt, mulți dintre savanții din domeniul ştiințelor dure se folosesc de intuiție, continuă Adam, deşi cei mai mulți dintre ei s-ar simți jenați dacă ar fi siliți să recunoască. Pentru că, de fapt, nu este „logică”. Cu toate acestea, nu este niciun secret că unii cercetători sunt infinit mai bine înzestrați decât alții pentru a ajunge la ipoteze corecte, pornind de la dovezi fizice subțiri sau confuze. Dacă punem acest lucru în perspectivă

istorică, aş dori să sugerez că intuiția poate juca, de fapt, un rol foarte important în reconstituirea istoriei pe baza obiectelor…

Urmară o serie de anecdote relatând întâmplări prin care trecuseră arheologi eminenți în timpul descoperirilor lor. Pe măsură ce asculta mai mult, Peregrine începu să înțeleagă că facultatea pe care o descria Adam nu era de fapt decât un soi de percepție extrasenzorială, indiferent ce nume îi dădeai. Aruncă priviri în jurul lui, întrebându-se dacă restul publicului înțelesese aluzia cuprinsă în discurs. Înainte de a reuşi să-şi facă o idee limpede, prezentarea luă o întorsătură şi mai radicală.

— Dacă acceptăm că intuiția are cu adevărat un rol explicativ vital în investigația arheologică, spuse Adam calm, s-ar putea să ne vedem siliți să modificăm definiția noastră despre realitatea fizică. În acest scop, voi ignora pentru moment toate legile fizicii newtoniene, cu scopul de a lărgi conceptul de natură, în aşa fel încât să cuprindă şi acel tărâm inefabil în care operează intuiția.

Această afirmație provocă un val de interes printre cei prezenți. Fără a se opri să-şi consulte notele, Adam merse mai departe, sprijinindu-se de tribună, ca şi cum ar fi comis un act conspirativ.

— Întreaga realitate fizică se cuantifică în mod tradițional în funcție de trei dimensiuni: înălțime, lățime şi lungime. Dar o asemenea apreciere nu ține seama de faptul că obiectele - dar şi oamenii,

deopotrivă - există şi în dimensiunea timpului. În lipsa unui termen mai fericit, aş dori să denumesc acest factor temporal rezonanță.

Peregrine se aplecă în față pe scaunul său. Se simțea deodată ca şi cum ar fi fost pe cale să audă un lucru de o importanță vitală pentru el.

— Ca să facem o analogie, continuă Adam netulburat, rezonanța poate fi interpretată ca un soi de ecou existențial: o umbră subtilă a trecutului. Ca teoretician al psihologiei, aş vrea să afirm că această capacitate de a percepe rezonanța este o funcție rară a psihicului omenesc. În Antichitate, această capacitate era semnul distinctiv al preoților, vizionarilor şi misticilor. În zilele noastre, ea mai reprezintă încă un factor pentru cei a căror existență depinde de dezvoltarea acestei facultăți speciale, de vizionar: arheologii, psihiatrii, artiştii…

Artiştii? Luat prin surprindere, Peregrine fu cuprins dintr-o dată de un roi de gânduri şi implicații, unele doar bănuite. De aceea dorise Adam să vină şi el? Se lupta încă să-şi limpezească mintea, când fu trezit din revelația sa de un ropot de aplauze. Îşi ridică privirile şi-l văzu pe Adam coborând de la tribună, înconjurat deja de mai multe persoane, care de-abia aşteptau să-i pună întrebări.

Dură destul de mult timp până ce Adam reuşi să vină la el. Peregrine reuşise deja să pună suficientă stăpânire pe vârtejul de speculații ca să-

l poată însoți cu toată eleganța cuvenită, în timp ce prietenii şi cunoştințele îl felicitau şi îşi luau rămas-bun de la Adam. Umbrele se alungiseră deja la ora când plecau cu maşina din parcare. Peregrine se abținu să vorbească până ce ajunseseră pe drumul principal spre Strathmourne, apoi exprimă brusc întrebarea ce îl chinuia de mai mult de o oră.

— Rezonanța despre care vorbeai tu… înseamnă unul şi acelaşi lucru cu afirmația că obiectele pot genera, într-un fel sau altul, imagini din trecutul lor personal?

În colțul buzelor fine ale lui Adam apăru un zâmbet discret.

— Înțeleg că ai ascultat cât se poate de atent, nu? Da, cam aceasta este ideea de bază. Acelaşi principiu se aplică şi în cazul oamenilor. Aceste rezonanțe sunt descrise în cercurile care se ocupă de spiritism prin termenul de „aură”. Ele pot rezona în viitor, mergând înainte, sau în trecut, mergând înapoi.

Câteva secunde, Peregrine se uită fix la drumul dinaintea lui. Apoi spuse precipitat:

— Atunci problema asta a mea… că văd lucruri pe care alți oameni nu le pot vedea… ar putea să fie legată, într-un fel oarecare, de noțiunea asta de rezonanță?

— Nu este exclus, cel puțin teoretic, spuse Adam. Însă nişte răspunsuri precise nu-ți pot oferi. Îți sugerez să te mai gândeşti la asta.

Şi acestea se dovediră ultimele lui cuvinte despre subiectul în cauză. Alte câteva încercări ale lui Peregrine de a afla amănunte au fost ocolite cu dibăcie, făcându-l să renunțe în cele din urmă; conversația alunecă spre alte subiecte, tot atât de fascinante, având însă o importanță redusă pentru el, sau cel puțin aşa credea pictorul. Se duse la culcare târziu, fără să fi aflat nimic nou între timp: nu se aştepta să adoarmă cu uşurință, şi cu atât mai puțin să viseze.

Se întinsese pe pat, contemplând tavanul, iar gândurile lui alunecară atât de subtil din starea conştientă în subconştient, încât nu înțelese că a adormit decât când începu Visul.

6

Visul începu ca şi cum s-ar fi trezit dintr-o ațineală. Se afla încă în patul din Camera Albastră de la Strathmourne, dar uşa era pe jumătate deschisă, iar pe acolo pătrundea un fascicul de lumină nepământeană. Peregrine se ridică din pat şi se îndreptă spre intrare. Când privi dincolo de uşa camerei, înțelese că se afla în pragul unei alte realități.

Ar fi trebuit să aibă înaintea lui o altă uşă, pe un coridor tapetat cu un model cu răscoage, creat de William Morris. Vedea, în schimb, o încăpere pătrată şi goală, ai cărei pereți curați aveau strălucirea argintată a oglinzilor. Peretele din

dreapta lui era întrerupt de o arcadă înaltă, prin care putea vedea o succesiune de alte camere. Lumina ce scălda toate încăperile părea să vină de undeva de la distanță, din aceeaşi direcție.

Peregrine fu cuprins de dorința bruscă de a descoperi sursa luminii. Eul lui din vis păşi până în mijlocul camerei pătrate şi imaginea lui reflectată se ivi pe trei laturi. Se opri imediat, pentru că imaginea nu se potrivea cu înfățişarea lui.

Persoana din vis purta hainele moderne pe care le avea când se refugiase la Adam Sinclair, în căutarea unui sfat. Cel ce-i răspundea privirii din oglindă nu era îmbrăcat decât într-o hlamidă vărgată din lână aruncată peste umărul stâng, într-un stil ce amintea de picturile de pe amforele din Grecia antică, iar în picioare avea sandale. În afara diferențelor dintre îmbrăcăminte şi frizură, imaginea reflectată era aidoma lui Peregrine, prin fiecare privire şi gest. Chiar în vis îi veni ideea că viziunea aceea putea exprima probabil o parte a adevărului despre el, chiar dacă sensul era profund ascuns.

Trecu repede în încăperea de alături prin arcadă. Şi aici erau oglinzi, iar de astă dată imaginea lui reflectată purta tunica scurtă şi armura de piele ale unui centurion roman. În încăperea următoare fu întâmpinat de o replică a lui cu părul lung, înveşmântată în bogate odăjdii bizantine din mătase brodată. Urmă un lung şir de noi imagini,

ca nişte exponate fanteziste dintr-un muzeu al costumului istoric. Fața era însă întotdeauna a lui.

Strania galerie de oglinzi îl aduse în cele din urmă până în fața unei uşi înalte. Sculptată cu ornamentații bogate, aidoma porții unei biserici, ea cedă uşor şi lin atunci când Peregrine încercă să-i apese clanța. Nu avea sentimentul că l-ar paşte vreo primejdie: păşi, deci, dincolo de prag şi se opri să se uite în jur.

Încăperea în care se găsea avea bolți asemănătoare cu ale unei biserici greco-ortodoxe, iar cupola rotunjită era acoperită cu un mozaic din marmură şi aur. Lumina se răspândea dintr-o strălucitoare lampă lucrată în filigran, atârnată de tavan cu lanțuri din aur. Chiar în dreptul lămpii, deasupra unei platforme înălțate din marmură albă, văzu un glob, de dimensiunea unui însemn sferic al puterii regale, licărind peste piedestalul curios construit ce-l susținea.

Conştient că visează încă, Peregrine contemplă fermecat sfera. Avea un luciu de sidef, ca o imensă perlă. Splendoarea ei catifelată îl atrase ca un magnet. Fără a cântări ceea ce avea de gând, traversă încăperea, se sui pe platformă şi întinse reverențios mâinile spre ea, să o atingă.

În fracțiunea de secundă a atingerii se produse o explozie de lumină uriaşă, asemenea undei teribile a fulgerului. Peregrine se clătină şi ridică brațele în dreptul ochilor, încercând să şi-i

protejeze.

Când privi din nou în jur, capela dispăruse, iar el însuşi se afla deasupra unei mări irizate. Cuprins de teama de a nu cădea, izbi înnebunit în toate direcțiile cu picioarele, încercând să găsească un sprijin. Această mişcare violentă şi instinctivă provocă un val de culoare ce mătură matricea opalescentă ce-l înconjura. Valul se întoarse asupra lui, producând o explozie caleidoscopică de lumină fragmentată.

Peregrine se văzu apoi înghițit de o furtună policromă. Izbea necontrolat şi dezorientat în jurul său peste valurile învolburate, ca un înotător în primejdie de a se îneca. Biruit de panică, emise un strigăt sugrumat de ajutor.

Primi răspuns din partea unui cor de voci, care îl liniştea şi îl încurajau. Vorbeau limbi diferite, dar le înțelegea pe fiecare dintre ele. Într-acel moment tensionat înțelese că ele erau ecouri ale propriei sale voci, spunând toate unul şi acelaşi lucru: *Fii liniştit. Fii liniştit şi afla că tu eşti stăpân peste toate*.

Nu se mai agită. Fluctuațiile nestăpânite ale luminii deveniră imediat mai puțin dezordonate. Rămânând nemişcat, îi comandă furtunii să se potolească. Încetul cu încetul, culorile aflate în război se unire într-un singur câmp de lumină, asemănător unui lac sidefiu - pe care putea să meargă! Înfricoşat şi mirat, porni mai departe într-o linişte perfectă...

În jurul lui crescu o lumină de un albastru-potolit, copleşind treptat toate celelalte culori. Încercând să clipească, pentru a focaliza imaginea, descoperi că avea ochii închişi. Când îi deschise, o clipă mai târziu, înaintea privirilor sale se dezvălui un cer pictat cu o mulțime de stele. Se afla din nou în camera de la Strathmourne.

Se ridică din pat, mirat şi îngândurat, trecând din nou în revistă în mintea lui visul foarte viu pe care tocmai îl avusese. În acelaşi timp, se simțea tentat să noteze detaliile pe hârtie. Descoperi un pix şi un blocnotes pe noptieră, aprinse veioza şi începu să înşire o relatare a scenelor şi evenimentelor din vis.

Trecuse deja de ora opt când termină. Ştiind că gazda lui se scoală, în general, devreme, Peregrine se grăbi să se spele şi, cu blocnotesul sub braț, se grăbi spre parter, în încăperea în care medicul îşi lua de obicei micul dejun. Îl găsi pe Adam în momentul când îşi turna o ceaşcă de ceai, cu ziarul lângă cot. Fereastra cu arcadă dinaintea mesei dezvăluia o dimineață cețoasă.

— Bună dimineața, spuse Peregrine, adresându-i un zâmbet timid. Sper că nu te superi că am întârziat iarăşi la micul dejun.

— Câtuşi de puțin, râse Adam, punând ziarul deoparte. Şi eu am venit de foarte puțin timp. Te rog să iei loc, ca să mâncăm împreună, spuse el, apoi o privire mai atentă îl făcu să-şi ridice o sprânceană. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic rău, răspunse Peregrine şi se aşeză imediat în scaunul din faţa lui Adam. Am avut un vis nemaipomenit, chiar înainte să mă trezesc. Putem sta de vorbă despre el?

— Desigur, spuse Adam. Ai făcut nişte notiţe?

Confirmând din cap, Peregrine îi întinse blocnotesul peste masă.

— E totul aici... tot ce mi-am putut aduce aminte. Nu-i nevoie să citeşti chiar acum, adăugă el, oarecum stânjenit. Trebuie să mănânci mai întâi.

Adam luă carnetul şi îl cântări în mână, zâmbind.

— Cred că voi face ambele lucruri în acelaşi timp, spuse el calm. Din câte mi-am dat seama, asemenea texte sunt o lectură mai interesantă decât ziarele, la micul dejun. Între timp, însă, te rog să mănânci neapărat ceva...

Peregrine parcurse tot ritualul obişnuit al unui mic dejun, servindu-se cu pâine prăjită şi ceai, în timp ce Adam citi şi apoi reciti rândurile dese. Relatarea acoperea mai multe pagini scrise mărunt. Când îşi ridică, în sfârşit, privirile de pe blocnotes, Peregrine îşi împinse imediat farfuria într-o parte, orice urmă de apetit dispărându-i, cel puţin pentru moment.

— Ei? se interesă el, puţin temător. Ce crezi despre asta?

— Răspunsul meu, aşa cum indică manualele, va fi să te întreb ce consideri tu însuţi? spuse

Adam.

— Mi-era teamă că vei zice acest lucru, răspunse Peregrine cu o grimasă, apoi continuă cu o slabă ezitare. Pornind de la cele afirmate de tine în cursul conferinței de ieri, presupun că totul se învârte în jurul istoriei… istoria şi rezonanța pe care o generează istoria. Ceea ce nu înțeleg este de unde provine galeria de autoportrete.

Se uită spre Adam cu expresia celui ce aşteaptă o explicație. Adam îi adresă o privire pătrunzătoare pe sub sprâncene şi puse cu grijă blocnotesul pe masă, între ei doi.

— Nu cred că ai cu adevărat nevoie de ajutorul meu pentru a intui sensul acestei experiențe. Tu ce crezi?

Peregrine îşi muşcă buzele, fiind evident că-şi căuta cuvintele.

— Nu. Nu, presupun că nu. Dar… Scutură din cap nerăbdător, apoi continuă grăbit: Adam, eu am fost crescut ca un bun prezbiterian. Din această cauză, nu-mi vine uşor să împac noțiunea de reîncarnare cu aceea de creştinism.

— Şi cu toate acestea, creştinismul însuşi cuprinde foarte multe interpretări ale aceleiaşi idei fundamentale, răspunse Adam. Altfel nu am întâlni atâtea confesiuni creştine diferite, care consideră fiecare că modul *ei* de a se apropia de Dumnezeu este cel mai bun.

— Atunci, tu consideri că aceste două lucruri sunt compatibile? întrebă Peregrine, ezitând.

Adam ridică din umeri.

— Aceasta este o problemă de conştiinţă, pe care numai tu o poţi hotărî. Propriul meu sentiment - şi o spun din punctul de vedere al creştinului angajat, care se află în excelente relaţii cu propriul său episcop - este că foarte probabil creştinismul cuprinde adevăruri cu mult mai mari şi mai universale decât se acceptă şi se predică în mod normal în diverse biserici.

O asemenea observaţie destul de critică îl reduse pe Peregrine la tăcere. După o vreme spuse încet:

— Asta-i o nebunie. Tu eşti psihiatru, şi totuşi îmi spui că, după părerea ta, amăgirea mea nu este amăgire, ci purul adevăr.

— Nu am spus aşa ceva, replică Adam. Dar dacă asta te face să te simţi mai în largul tău, acceptă că *iluzia* rezonanţelor trecute - a vieţilor trecute, dacă vrei - este o metaforă utilă pentru un al şaptelea simţ, pe care nu ai cum să-l explici în mod adecvat în momentul de faţă. Cu alte cuvinte, dacă funcţionează, foloseşte-l.

Peregrine se holbă la el mai multă vreme, cu ochii ieşiţi din orbite, încercând să priceapă totul. Apoi dădu încet din cap, de mai multe ori.

— Cred că înţeleg ce-mi spui, murmură el. Nu ştiu cum, exact, dar lucrurile acestea chiar par să aibă logica lor…

— Logică *intuitivă*? întrebă Adam zâmbind.

— Poate. În orice caz, ai dreptate atunci când spui că, indiferent dacă este *reală* sau doar *pare*

reală, pentru mine cel mai important lucru este că am reuşit să-mi explic ceea ce mi se întâmplă.

Răsfoi paginile caietului, apoi îşi ridică din nou privirea.

— Să presupunem, deci, că am avut cu adevărat mai multe vieți înainte de aceasta. Dacă acelaşi lucru este valabil şi pentru tine, continuă el pe acelaşi ton reflexiv, ceea ce am văzut eu atunci când am încercat să te desenez erau… rezonanțe ale trecutului tău? întrebă el, privindu-l pe Adam pentru a primi confirmarea.

— Este oarecum suprasimplificat, confirmă Adam, cu un zâmbet de-abia schițat, dar în esență corect, pe cât posibil.

Peregrine reținu şi acest nou fapt. După o scurtă pauză, întrebă:

— Ți se întâmplă vreodată şi ție să vezi umbre din trecutele mele vieți?

— Nu în mod spontan, dacă la asta te referi.

— De ce nu?

— În primul rând, spuse Adam, presupun că deoarece mi-am dezvoltat capacitatea de a-mi limita perspectiva temporală şi de a mi-o extinde, după cum doresc. În al doilea rând, acesta nu este unul dintre talentele mele principale.

Înainte ca Peregrine să apuce să pretindă o explicație mai detaliată, Adam îşi îndreptă deodată umerii şi îşi împinse într-o parte ceaşca şi farfurioara.

— Se întâmplă cumva să-ți placă plimbările

călare?

Schimbarea atât de bruscă a subiectului îl surprinse pe Peregrine nepregătit.

— Te rog să mă scuzi, n-am înțeles.

— Călăreşti?

Clipind, Peregrine spuse:

— Când eram în şcoală, îmi plăcea foarte mult. De ce?

— Cred că ți-am spus deja acest lucru, începu Adam, am angajat, de săptămâna trecută, o echipă care efectuează nişte lucrări de defrişare absolut necesare la Templemor Tower. Astăzi după-amiază vine pe aici un tip - arheolog de la Monumente Istorice. Înainte de a-i da acceptul meu să întreprindă un studiu asupra ruinelor, vreau să cercetez foarte atent ce s-a făcut până acum. Am plănuit să mă duc acolo în această dimineață, iar apoi mi-a trecut prin minte că s-ar putea să te tenteze şi pe tine să vii cu mine şi să faci câteva schițe. Cred că te vei putea îmbrăca cu nişte pantaloni şi cizme de călărie ale nepotului meu - sunteți cam de aceeaşi înălțime - dacă te interesează.

Peregrine îl studie pe Adam cu un soi de mirare şi o umbră de suspiciune.

— Acesta va fi un nou experiment? întrebă el.

Adam îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă.

— Asta zic şi eu subtilitate. Da, va fi un nou experiment. Presupun că ai un mic carnet de schițe! Foarte bine, ia-l cu tine. Am să-ți spun pe

drum la ce mă gândesc.

John, fost cavalerist al Casei Regale şi care se ocupa acum de caii lui Adam, pusese deja şaua pe surul preferat al lui Adam şi, în timp ce se încropea costumul de călărie al lui Peregrine, pregăti şi iapa murgă pursânge. Aceasta necheză când îl văzu pe Adam, iar surul îşi ciuli urechile şi se suci pe picioarele din faţă, ca să-l vadă. Din spatele lor, se mai iţiră două capete cabaline, înălţate peste uşa grajdului, privind cu interes.

Îngrijitorul lor rânji şi făcu un gest afabil cu mâna, aproape ca un salut, în timp ce începu să înşeueze iapa.

— Bună dimineaţa, domnule. Khalid este deja gata, iar Poppy va fi şi ea pregătită într-o clipă.

— Bună dimineaţa, John. Mulţumesc, spuse Adam.

Mângâie calul sur pe gâtul mătăsos şi pe piciorul din faţă dinspre partea lui, iar animalul scoase un nechezat blând şi îşi întinse capul să i-l scarpine.

— Bună dimineaţa şi ţie, Khalid, murmură el, cu înţelegere şi căldură. Aha, îţi place, nu? Sunteţi gata de o mică plimbare, tu şi cu Poppy?

— Vai, domnule, are să vă placă cum o să meargă astăzi, spuse John, sigur pe sine, terminând de strâns chinga iepei şi începând să-i fixeze frâul. Nu că ar exista vreo urmă de răutate în ei, adăugă, spre liniştirea lui Peregrine. Dacă aţi mai călărit, nu o să aveţi nicio problemă.

— Am şi vânat călare, când eram la şcoală, se lăudă Peregrine.

— Foarte bine, înseamnă că o să vă descurcați de minune cu doamna aceasta. Cât despre ea, fiți sigur că va ține pasul cu frumosul ăsta sur, zise el, lovindu-l afectuos cu palma peste crupă, când trecu pe lângă el, cu iapa de frâu. O să vedeți ce frumos merge.

După ce John îl ajută să încalece şi să-şi regleze lungimea frâului, Peregrine aşteptă să încalece şi Adam, apoi porni în urma acestuia, ieşind din curtea grajdului. Iapa mergea cuminte, răspunzând la comenzile pe care i le transmitea prin picioare; ar fi fost oricând gata să o ia la galop, dacă i s-ar fi pretins, dar nu-i cerea acest lucru - într-un cuvânt, era o doamnă perfectă, după cum o lăudase şi John.

Merseră la pas aproape zece minute, pentru ca animalele să se încălzească - dar şi pentru a-i permite lui Peregrine să se reacomodeze cu mersul călare. Apoi, după un scurt trap de-a lungul unui şanț de drenare care separa două câmpuri, porniră în galop, traversând o păşune vălurită. Ştiind că Peregrine nu mai călărise de atâta vreme, Adam alese un drum ce trecea printre porți, şi nu peste garduri şi garduri vii, revenind la pas când se apropiară de coasta împădurită de la Templemor Hill.

Intenția lui Adam era să-i arate lui Peregrine ruinele castelului, sperând ca acesta să surprindă

o parte a rezonanțelor din trecut ale locului. Pregătise terenul cu prilejul conferinței pe care o ținuse cu o zi în urmă; pe de altă parte, îi venise ideea că, pe măsură ce artistul îşi recâştiga, prin proprie voință, capacitatea de a vedea lucruri, va considera poate mai puțin primejdios să privească structura unei construcții decât o persoană. Înaintea lor străluceau în nuanțe de auriu tern, prin ceața dimineții şi prin păienjenişul crengilor dezgolite de vânt, meterezele zimțate de la Templemor - o mică fortăreață construită într-un plan clasic în formă de Z, cu două foişoare cu scări decapitate ridicate în două colțuri opuse ale fortificației lipsite de acoperiş.

Când se apropiară, Adam se opri şi îşi întinse picioarele în scări, întrebându-se ce va vedea tânărul când îi va cere să privească dincolo de aspectul fizic al ruinelor. Nu aştepta şi nu căuta nimic pentru el însuşi, fiind bucuros de simplul fapt că era prezent, în rolul de sfătuitor şi călăuzitor al lui Peregrine, în momentul în care tânărul învăța să-şi stăpânească darul pe care îl avea.

În starea lui de relaxare, fu luat complet pe nepregătite când, într-o fracțiune de secundă, un fragment din propriul lui trecut se năpusti în prezent. Ca la un semn magic, un fascicul de raze solare pătrunse printre ramurile dezgolite de deasupra lor şi se lovi de pereții castelului, spărgându-se într-o adevărată coroană de lumină

aurie orbitoare. Alchimia luminii înlătură rigorile timpului şi ale raţiunii şi dezvălui - chiar la intrarea pe ruinele de la Templemor - un bărbat înalt şi bărbos, purtând crucea de culoare roşie, în opt colţuri, a cavalerilor templieri, pe umărul mantiei lui albe, cu mâinile înmănuşate sprijinindu-se de mânerul unei spade imense, din cele ce se mânuiesc cu ambele braţe, înfiptă înaintea sa în pământ.

Într-o fracţiune de secundă, năluca dispăru. Adam clipi, de mai multe ori, sperând să o reînvie; în locul ei apărură, în schimb, scurte umbre ale unor amintiri şi mai vechi - fără s-o fi chemat pe vreuna dintre ele: stând la o masă, acoperită cu suluri, într-o bibliotecă antică... postat la prora unei bărci funerare din papirus plutind de-a lungul malului vestic al Nilului...

Atunci Khalid se împiedică de o rădăcină, timpul prezent se impuse din nou, iar el redeveni Sir Adam Sinclair de Templemor, călărind spre un castel părăsit, în strălucirea ceţoasă a unei dimineţi scoţiene.

Extrem de tulburat şi nedorind ca aceasta să se vadă, Adam îi aruncă o privire tânărului, care călărea în imediata lui apropiere, dar acesta părea să nu fi observat nimic, deoarece se uita atent înainte, spre ruinele luminate pe alocuri de soare. Liniştit - pentru că a-l speria pe Peregrine era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă - Adam se concentră asupra viziunii lui, încercând să o

descifreze.

Nu era vorba propriu-zis de un avertisment menit să anunțe o primejdie - deşi imaginea cavalerului înarmat putea simboliza avertismentul de a fi vigilent, prevestind poate că va fi nevoit să facă dreptate într-o situație oarecare. Judecând în termeni mai generali, pe de altă parte, suprapunerea neaşteptată şi haotică a trecutului său peste prezent semnifica schimbare - o subtilă schimbare în echilibrul puterilor ce guvernează mersul Universului, de felul celor care uneori făceau necesară intervenția lui. Avertismentul pe care îl primise în Planurile Interioare făcea aluzie exact la un asemenea eveniment.

În ce anume consta, însă, acea amenințare nu-i era încă limpede; până când nu înțelegea natura dezechilibrului ce urma să se petreacă, nu-i rămânea decât să stea la pândă şi să aştepte momentul când va dispune de suficiente informații. Între timp, grija lui imediată trebuia să rămână Peregrine - care, din câte începea el să bănuiască, nu apăruse deloc întâmplător în viața lui chiar în acel moment.

Îl cercetă din nou pe artist, întrebându-se dacă proceda cum se cuvine în ceea ce-l privea. Până în acel moment, tânărul pictor nu-şi dovedise darul său deosebit decât prin capacitatea profesională. El venise la Adam aşa cum vine un pacient la medic, dorind, pur şi simplu, să fie „vindecat”; Adam, la rândul lui, înțelegând imediat ce fel de

„problemă” are Peregrine, îşi pusese în gând să o transforme într-un avantaj - nu să elimine acel mod special de a vedea al lui Peregrine, ci să-l ordoneze.

Dar Peregrine nu pretinsese aşa ceva. Nu era încă prea târziu să renunțe şi, pur şi simplu, să-l „vindece”, aşa cum i se ceruse - deşi punctul de unde întoarcerea lui nu va mai fi posibilă era probabil aproape, mai ales dacă Peregrine învăța atât de repede pe cât se aştepta Adam. Chiar acum, în ziua aceasta, Adam mai putea încă să şi-l îndepărteze pe Peregrine cu talentul lui capricios, retrăgându-se în rolul de simplu psihiatru şi confirmându-i tânărului că acea clarviziune este într-adevăr o aberație mentală, învățându-l cum să o elimine total, aşa cum dorise să procedeze la început. Iar dacă Peregrine dezvăluia mai târziu altora metodele lui Adam, orice semn de întrebare asupra profesionalismului medicului putea fi respins de la bun început.

În cazul lui Peregrine, recurgerea la psihiatrie nu reprezenta cu adevărat o opțiune, deşi Adam se străduia întotdeauna să studieze toate mutările posibile înainte de a risca acel plonjon spre Planurile Interioare, cu răspunderea ce o presupunea. Avea suficiente motive să se retragă din joc; dar câştigul potențial merita riscuri, chiar şi foarte mari: recuperarea unui Inițiat, gata să-şi ocupe locul în Lucrarea Luminii, care, eventual, putea deveni un valoros aliat potențial pentru

Adam însuşi. Cel mai puternic argument dintre toate era însă faptul că Adam Sinclair, în calitate de medic curant, vindecător spiritual şi războinic al Luminii, era, prin natura lui, incapabil să-i refuze pe cei ce aveau nevoie de el şi pe care i-ar fi putut ajuta.

Bun. Şi acum să vedem ce avea de oferit Templemor domnului Peregrine Lovat. Lui Adam i se arătaseră deja semne că existau energii în mişcare, altfel nu se explica faptul că avusese acele viziuni la simpla apropiere de vechile ruine. Privind drept înainte şi scoţându-şi din minte toate preocupările, Adam îl conduse pe oaspetele său pe pajiştea îngustă din jurul bazei bătrânului turn, remarcând, în trecere, fundaţiile înalte până la genunchi, aflate chiar lângă zidul castelului, şi mai multe grămezi de pietre tăiate, undeva la stânga lor.

— Din câte constat, băieţii au făcut treabă bună, spuse el, oprindu-şi calul şi descălecând. Aceste fundaţii aparţin în cea mai mare parte vechilor dependinţe. Grămezile de pietre sunt resturi pe care le-au strâns din interior, unde s-au prăbuşit pereţii şi au căzut acoperişurile. Lăsăm caii să pască aici, iar noi plecăm în explorare.

Cât se ocupară de cai, uită să-şi mai facă griji în legătură cu Peregrine. Era frapat de schimbările ce se petrecuseră de la ultima lui vizită, cu doar o săptămână în urmă. Pentru început, iedera fusese înlăturată, iar copacii ce creşteau înainte

deasupra arcelor de la primul etaj fuseseră dezrădăcinați fără milă, împreună cu resturile în care se fixaseră. Mulțumit, Adam porni spre intrarea propriu-zisă în castel.

— Probabil că a existat o stemă a familiei acolo, deasupra uşii, spuse Adam, arătând o urmă neregulată în piatră. Am presupus întotdeauna că era identică cu pasărea phoenix pe care ai văzut-o pictată în sala mare din casă, dar s-ar fi putut să fie o altă stemă a familiei Sinclair, sau ceva total diferit. Din nefericire, locul este atât de distrus, încât s-ar putea să nu aflăm niciodată cu siguranță ce a fost aici.

Nu primi niciun răspuns de la Peregrine. Adam privi înapoi, peste umăr. Artistul rămăsese la capătul scării ce ducea spre intrare, strângând la piept carnetul de schițe, iar expresia lui era în acelaşi timp chinuită şi rigidă.

— Peregrine? Ce s-a întâmplat? întrebă Adam imediat.

Artistul tresări uşor la auzul propriului său nume, ochii i se îngustară foarte mult în spatele ochelarilor şi îşi coborî repede privirea în pământ.

— Nu cred că am făcut bine venind aici, spuse el, încet.

Se clătină pe picioare şi făcu un pas înapoi. Adam sări imediat lângă el şi îl sprijini, ajutându-l să se aşeze pe un bloc de piatră de la marginea poienii.

— De ce nu? se interesă el.

— Din cauza blestemaților de ochi ai mei, care sunt în stare să vadă stafii! răspunse Peregrine, printre dinții încleştați. Dacă aş reuşi să şterg imaginile…

— Nu, acesta este ultimul lucru pe care trebuie să ți-l dorești, interveni Adam blând, dar hotărât. Nu te lupta cu ele. Nu trebuie să încerci nici să le controlezi, pentru moment. Relaxează-te şi lasă totul să curgă la voia întâmplării.

— Dar…

— Ți-am zis să te relaxezi, repetă Adam. De această dată, în vocea lui se strecurase o undă de comandă fermă, şi în acelaşi timp pusese o mână pe fruntea încreștită a lui Peregrine, iar cu cealaltă îi sprijini capul. Relaxează-te, Peregrine, repetă el, ceva mai blând. Aş vrea să-mi faci plăcerea să intri iarăşi în transă, aşa cum ai făcut acum câteva seri. Răzvrătirea nu este soluția potrivită. Relaxează-te. Adu-ți aminte de vis. Adu-ți aminte…

Sub influența mâinilor şi a cuvintelor persuasive ale lui Adam, o parte a tensiunii tânărului dispăru. Ochii lui rămaseră închişi, iar atunci când se linişti suficient şi respiră o dată profund, Adam îşi îndepărtă mâinile şi făcu un pas înapoi.

— Aşa e mult mai bine, spuse el, urmărindu-l cu atenție. Ține-ți ochii închişi şi ascultă-mă cu atenție. Nu-ți dai seama? Exact pentru asta te-am adus aici - pentru a-ți da ocazia să-ți verifici diversele niveluri ale viziunilor. M-am gândit că acest lucru poate reuşi mai uşor cu o clădire decât

cu oamenii. Înainte de a putea explora diverse căi de a controla selectiv ceea ce vezi, trebuie să aflăm ce se întâmplă atunci când nu faci nicio încercare de a stăvili imaginile.

Peregrine clătină visător din cap.

— Înțeleg ceea ce-mi spui, însă totul mi se pare atât de... confuz. Pot să înlătur o parte a harababurii dacă mă uit țintă la ceea ce mă interesează, dar imaginile pe care le înregistrează privirea periferică... Făcu o pauză şi înghiți cu un nod. Chiar şi cu ochii închişi şi tot văd mai mult decât s-ar cuveni. E ca şi cum... ca şi cum aş încerca să văd printr-un teanc de diapozitive aşezate unul peste celălalt.

— O analogie foarte fericită, se declară Adam de acord, dar dacă nu te vei mai lupta zadarnic, poate că furtuna de imagini se va potoli de la sine. Ce-ți spuneau celelalte euri ale tale în vis?

— Fii liniştit, murmură Peregrine. Fii liniştit, şi să ştii că tu eşti stăpân peste... Doamne Dumnezeule! exclamă el, holbându-şi ochii. Crezi că eu sunt cel care provoacă toată harababura?

— Nu există decât o singură cale să aflăm, spuse Adam, aşezându-se grijuliu pe un alt bloc de piatră. Fă aşa cum ți-au zis celelalte euri ale tale. Fii liniştit. Relaxează-te şi respiră adânc. Închide iarăşi ochii pentru un moment, până ce îți găseşti echilibrul. Concentrează-te asupra fiecărei respirații, inspiră... şi acum expiră...

Peregrine îl ascultă. Pieptul i se mişca ritmic.

Urmele tensiunii de pe figură îi dispărură. După o vreme, degetele lui slăbiră strânsoarea de moarte cu care prindeau carnetul.

— Bine, spuse Adam. Şi acum deschide ochii şi desenează ceea ce vezi - *indiferent* ce vezi - exact aşa cum ai făcut în prima seară, când ne aflam în bibliotecă. Totul este în ordine.

Peregrine miji pleoapele puțin, cu mare precauție. Culori - verde, cenuşiu, maro - dansau ametitor înaintea lui. Mai respiră încă o dată, profund, apoi deschise larg ochii.

Imaginea dinaintea lui licărea şi se mişca oscilând între două stări, aidoma unei proiecții holografice. Într-un moment vedea o ruină părăsită, deschisă spre cer; în următoarea clipă, avea înaintea privirilor un castel seniorial bine întreținut, cu un acoperiş şi ferestre intacte.

— Nu te încorda, îl sfătui vocea profundă a lui Adam, de undeva din dreapta. Tu vezi acum dincolo de aparențele fizice, ceea ce este foarte bine. Lasă imaginile să curgă aşa cum vor ele.

Peregrine reuşi să confirme printr-o uşoară mişcare din cap. Continua să contemple imaginea castelului, care-l fascina irezistibil, văzând ceva chiar şi *dincolo* de ziduri; încetul cu încetul, adunându-se strat după strat, începu să se stabilizeze imaginea unui Templemor diferit. Cele două foişoare cu scări gemene erau încununate de încăperi mansardate, dreptunghiulare, ieşind în afara zidurilor, iar acoperişurile lor abrupte erau

bine învelite cu plăci de ardezie. Stema heraldică de deasupra uşii, deşi atât de grav deteriorată de intemperii, se prezenta acum sub forma unei cruci de Malta în culori vii şi proaspete, înconjurate de şapte stele - şi nu de pasărea phoenix ridicându-se din flăcări, aşa cum văzuse la Adam acasă. Mottoul de sub stemă era: *Morte nunquam reget* - „Moartea nu va pune stăpânire pe noi."

Peregrine clipi încet şi constată că imaginea nu dispare atunci când ține ochii deschişi. Mai încrezător acum, şi mulțumit că reuşea să mențină stabilitatea imaginilor, răsfoi carnetul de schițe şi începu să deseneze repede…

După câteva minute, Adam veni şi se uită peste umărul artistului. Mâinile rapide şi pricepute ale lui Peregrine transformaseră pe hârtie ruinele într-un solid conac cu turnuri, pe jumătate fortăreață, pe jumătate reşedință seniorială. Ferestrele de fronton aveau obloane grele din lemn, iar cele două foişoare din flancuri prezentau orificii speciale prin care arme de foc puteau apăra corpul central al clădirii. Scurte balcoane protejate de parapeți fuseseră construite lângă mansarde, permițând supravegherea terenului de dedesubt.

Peregrine continuă sa deseneze, o oră încheiată, oprindu-se doar pentru a-şi ascuți din nou creionul şi pentru a-şi schimba poziția alegând un nou unghi de perspectivă. Când se ridică, în sfârşit, în picioare şi îi întinse carnetul lui Adam, făcuse nu mai puțin de douăsprezece desene.

Adam le cercetă pe rând, minunându-se de bogăția de detalii a fiecărei schițe. Reprezentarea stemei heraldice era deosebit de interesantă, deoarece descria o versiune cu mult mai timpurie a semnului familiei Sinclair, coborând spre vremurile când numele ei fusese Saint Clair, iar legătura ei cu templierii era de netăgăduit - o schimbare despre care Adam avea ştiință, deşi nu se aştepta să descopere dovezi ale ei aici, dar, în orice caz, Peregrine Lovat nu avea cum să fi ştiut toate acestea. Judecând după acuratețea detaliului heraldic, depăşind cu mult posibilitatea unor simple coincidențe, Adam n-avea motive de îndoială că Peregrine reprodusese fidel trăsăturile structurale ale casei, pe dinăuntru şi pe din afară.

Planul parterului prezenta două cămări boltite, folosite drept magazii, în spatele sălii de la intrare, iar bucătăria se afla în turnul nord-estic. Sala cea mare ocupa centrul clădirii de la primul nivel, în timp ce celelalte încăperi de locuit se deschideau spre foişoarele de pe ambele laturi. Spațiul următorului nivel era împărțit între două dormitoare, un tezaur şi un solariu. Camerele de la nivelul mansardelor aveau acces la balcoanele prevăzute cu parapeți, de unde se putea veghea în vremuri de restrişte. Planul era tipic pentru castelele acelei epoci, dar multe dintre detaliile interioare nu ar fi putut fi intuite din simpla contemplare a ruinelor, şi niciun caz în scurtul răstimp petrecut de Peregrine pentru a le desena.

— Peregrine, desenele acestea sunt excelente, spuse Adam după o vreme. Pot să i le arăt şi şefului de şantier când va trece pe aici, în după-amiaza asta?

Tânărul artist se aşezase pe ultima treaptă din faţa intrării şi îşi întinsese picioarele, încălţate în cizme de călărie. Părea puţin obosit, dar tensiunea de pe figura lui dispăruse. Auzind întrebarea lui Adam, îşi ridică privirea şi încercă să zâmbească.

— Dacă eşti convins că pot fi utile, sigur că da.

— Dacă se pricepe cât de cât la meseria lui, răspunse Adam, consider că „util" este un cuvânt care nu descrie nici pe departe importanţa lor. Cum te simţi?

Peregrine rămase puţin pe gânduri.

— E foarte ciudat, spuse el. Sunt, într-adevăr, obosit, însă mă simt foarte relaxat... ca şi cum aş fi scăpat de o mare povară.

— Şi acum ce vezi? Totul a revenit acum la normal, spuse Peregrine, adăugând, cu un zâmbet încântat: cred că experimentul tău a avut succes.

Adam îi răspunse cu un gest plin de subînţelesuri. În această ultimă oră, trecuseră de acel punct dincolo de care nu se mai puteau întoarce.

— Cred că aşa este, răspunse el. Peste cât timp crezi că vei fi în stare să priveşti din nou oamenii?

Ochii lui Peregrine se măriră, dar de această dată în expresia lor nu-şi făcu loc şi frica aceea care l-ar fi cuprins, la auzul întrebării, doar cu

câteva ore mai devreme.

— Crezi cu adevărat că aş putea? întrebă el.

— De ce nu? răspunse Adam. Te-a speriat ceea ce ai făcut mai devreme, după ce ai depăşit primele momente?

— Nu.

— Atunci, asta este, zâmbi Adam. La rând urmează oamenii. Următorul pas pe care va trebui să-l faci sunt oamenii, dacă vrei să înțelegi…

Peregrine trase mult aer în piept şi îl expiră cu un oftat hotărât.

— Foarte bine, spuse el. Dacă tu zici că pot încerca, aşa voi face. Numai să-mi spui când şi unde.

Adam încuviință din cap şi începu să se gândească.

— Chiar mâine, ce zici? De dimineață trebuie să mă duc la Edinburgh, pentru a depune mărturie într-un proces judecat la Curtea Supremă. Una dintre celelalte persoane care este necesar să fie prezente este un bărbat la care te-aş ruga să te uiți extrem de atent…

7

Ziua următoare începu cu vânt şi ploaie, rămânând în continuare capricioasă. Peregrine şi Adam plecară de la Strathmourne House cu puțin înainte de ora nouă, cu Humphrey la volanul Range Rover-ului albastru, cea mai de nădejde

maşină din garajul lui Adam. Când sosiră la Forth Road Bridge, momentul de vârf al traficului aproape trecuse, drumurile ce duceau spre centrul oraşului fiind relativ goale.

Humphrey îşi lăsă pasagerii chiar pe treptele din faţa Parlamentului, vizavi de St Giles Cathedral. Peregrine îşi aranjă cureaua micii lui genţi de artist şi îşi vârî capul între umeri, protejându-se cu gulerul trenciului, în timp ce urca treptele, împreună cu Adam.

— Nu prea le faci viaţa uşoară celor din jur, glumi el. Cred că am înţeles ceea ce speri tu, şi trebuie să recunosc că este un caz fascinant. Cu toate acestea, aş fi curios să aflu de ce doreşti să mă concentrez şi să fac schiţe ale ofiţerului care a efectuat arestarea, şi nu ale acuzatului sau ale oricăruia dintre martori.

Adam întinse o mână şi împinse uşa clădirii tribunalului, ţinând-o deschisă, invitându-l pe Peregrine să intre primul.

— O, poţi să-i schiţezi şi pe ceilalţi, dacă te simţi în stare - deşi, în locul tău, nu m-aş opri asupra inculpatului acum, la începutul pregătirii. Aş prefera să nu intru în detalii, deoarece nu aş vrea să-ţi influenţez, astfel, reacţiile. Cred că vei înţelege mai bine ceea ce vreau să spun când vei avea ocazia să-ţi pui în valoare talentul.

— Foarte bine, spuse Peregrine, oarecum şovăielnic. Am să încerc să mă descurc cât mai bine.

Procesul era judecat într-o sală de la cel de-al treilea etaj. Ziarele relataseră despre evenimente luni de zile - o serie de întâmplări din ce în ce mai bizare, amenințări de răzbunare cu ajutorul magiei negre, sacrificări ciudate ale unor animale, culminând cu tentativa de a arde casa unei bătrâne care ținea zeci de pisici. Inițial, Adam fusese rugat să alcătuiască un profil psihologic al făptaşului prezumtiv. În cele din urmă, când poliția îl arestase pe fiul unui om de afaceri cunoscut şi bogat, lui Adam i se ceruse să efectueze o evaluare psihiatrică în numele tribunalului - urmând să depună mărturie în calitate de expert chiar astăzi. Pe drum îşi revizuise însemnările, punându-l la curent pe Peregrine în legătură cu aspectele esențiale ale cazului. Aşteptând sosirea liftului, Peregrine se uită meditativ spre mentorul său.

— Suspectul respectiv… chiar a luat în serios toate prostiile alea cu magia neagră?

— Prostiile alea cu magia neagră, aşa cum te exprimi tu atât de elocvent, *trebuie* luate în serios, răspunse Adam, îndulcind însă cu un zâmbet fin eventuala notă dură a replicii sale. O parte din ceea ce oamenii neinformați *consideră* magie neagră poate fi trecută în categoria aberației şi amăgirii psihologice, iar eu voi fi cel dintâi care recunoaşte acest lucru. Dar, aşa cum şi tu însuți ştii prea bine, liniile de demarcație dintre amăgire, iluzie şi fapt real pot uneori fi foarte greu de

stabilit.

Aluzia directă la situația lui Peregrine produse efectul scontat asupra acestuia, care, luat prin surprindere, rămase tăcut; în acelaşi moment, un clopoțel discret anunță sosirea liftului. Uşile se deschiseră, iar din cabină coborâră trei magistrați îmbrăcați în robe şi purtând peruci; Adam păşi repede în cabina goală, iar Peregrine se strădui să țină pasul cu el.

— Vreau să mă conving că am înțeles cum trebuie, zise Peregrine, după ce uşile se închiseseră. Vrei să spui că suspectul se folosea *cu adevărat* de procedee ale magiei negre?

— O, practic nu există niciun dubiu că încerca.

Peregrine se uită şocat la Adam.

— Şi a *reuşit*? întrebă el.

— Nu. Negația seacă pluti în aerul dintre cei doi, iar Adam privea ciudat, parcă undeva *dincolo* de tabloul de comandă al liftului. Acest tânăr nefericit, în loc să se mulțumească cu avantajele materiale de care dispunea deja, a aspirat la puteri la care nu era îndreptățit. A început să practice ceea ce el îşi imagina că ar fi o formă de magie neagră. Din nefericire, nişte animale lipsite de apărare au suferit torturi inimaginabile, iar o bătrână nevinovată şi-a pierdut căminul, pisicile ei dragi, aproape şi viața. Dacă nu ar fi fost nişte simple dovezi ale meschinei şi răutăcioasei lipse de maturitate, dacă ar fi însemnat mai mult de atât, activitățile lui mi-ar fi atras poate atenția mai

devreme. De fapt, nu făcea decât să se amăgească crezând că realizează cu adevărat ceva - ceea ce este, totuşi, mai bine decât să practici magia neagră cu adevărat, consider eu, deşi victima suferă, totuşi, într-o oarecare măsură.

— Cu alte cuvinte, afirmi că magia neagră este reală, spuse Peregrine, fiind evident că îi venea greu să creadă ceea ce auzea.

— O, sigur că poate fi, spuse Adam, fixându-l cu una dintre privirile lui blânde şi deschise. Drumurile Drepte sunt multe la număr, dar răspântiile întunecate i-au ispitit întotdeauna pe cei mânați de intenții rele, care au o adevărată înclinație pentru puterea spirituală. Iar cei ce preferă să meargă pe Drumurile Întunecate se angajează adesea în practici cu mult mai negre decât sacrificările de animale.

Nonşalanța şi firescul tonului pe care-l folosea făceau ca vorbele sale să pară şi mai sinistre. Deşi nu ar fi avut niciun motiv, un fior rece îl străbătu pe Peregrine. Înainte de a putea să pună noi întrebări, liftul se opri cu un mic şoc, uşile se deschiseră, dezvăluind un culoar plin de oameni aşteptând să poată intra în sala de judecată.

— Inspectorul McLeod va sta împreună cu mine, în spatele procurorului Coroanei, îi murmură Adam, în timp ce coborau din lift şi porniseră pe coridor, la fel de natural de parcă ar fi discutat despre rezultatele curselor din ziua precedentă. Dacă te instalezi în partea dreaptă a galeriei

rezervate publicului, probabil vei putea să-i distingi destul de bine trăsăturile.

Galeria publicului se afla în partea din spate a sălii, cu flancuri ce veneau până la jumătatea sălii, pe ambele părți. Peregrine îşi făcu loc printre un grup amestecat de jurnalişti şi public şi se aşeză în rândul întâi, de unde se vedea bine banca pe care Adam o împărțea cu un bărbat viguros, cu păr grizonat, îmbrăcat într-un costum de tweed. Mustața şi ochelarii cu ramă din aur, în stilul aviatorilor, corespundeau scurtei descrieri care i-o făcuse Adam. Fiind singur că era vorba chiar de subiectul său, Peregrine scoase caietul de schițe din geantă şi începu cea dintâi schiță din acea zi.

Celelalte mărturii durară aproape două ore. Adam se concentră total asupra desfăşurării procesului şi nu îşi permise o privire spre galerie decât atunci când îi veni rândul să depună mărturie. Constată cu plăcere că Peregrine muncea din greu, cu totul absorbit de desen. În timp ce jura, Adam se trezi întrebându-se ce va zice McLeod când va afla că fusese supus unui studiu atât de profund. După aceea, însă, îşi concentră întreaga atenție asupra întrebărilor procurorului Coroanei, răspunzându-i apoi avocatului apărării.

Mărturia lui Adam se sfârşi chiar înaintea pauzei de masă luate de Curte. Judecată în întregime, dimineața nu fusese prea bună. În timp ce el şi McLeod mergeau spre partea din spate a sălii,

împreună cu puhoiul de magistrați, martori şi spectatori, inspectorul îşi exprimă, în chip foarte necaracteristic, nemulțumirea.

— Câteodată nu-mi dau seama de ce ne mai străduim atât, mormăi el, printre dinții strânşi, astfel încât numai Adam să-l poată auzi. Dihorul ăla mic şi încrezut o să scape cu o amendă şi punere în libertate sub supraveghere, când drept ar fi să fie băgat la răcoare înainte de a apuca să facă rău cu adevărat cuiva. Aş pune pariu pe orice vrei că ne vom întâlni din nou cu el aici în mai puțin de un an - iar data viitoare, nu va fi vorba doar de torturarea unor animale…

— Mă îndoiesc că vei găsi pe cineva dispus să parieze cu tine, indiferent de cota pe care o oferi, răspunse Adam. Pe de altă parte, nu are niciun rost să discutăm despre limitele legii. Astăzi eşti liber, nu? Nu vrei să prânzim împreună? Sunt cu un prieten pe care mi-ar face plăcere să-l cunoşti.

— Tânărul care făcea schițe sus, la galerie? întrebă McLeod. Mi-am imaginat că a venit împreună cu tine. Din nefericire, programul meu de astăzi încă nu s-a încheiat, continuă el, privindu-şi ceasul şi făcând o grimasă. Dacă nu mă grăbesc, probabil că o să regret.

— Cum, nu cumva ai primit misiunea de a asigura protecția regală în această după-amiază? spuse Adam în zeflemea, fiind sigur că McLeod nu ar fi acceptat o asemenea sarcină. Din câte mi-aduc aminte, în oraşul nostru se află un anume

duce din familia regală.

McLeod îşi roti furios privirile şi pufni pe nas. Nu avea prea multă considerație pentru ceea ce el denumea *babysitting* regal.

— Nu mă aşteptam de la tine să-mi urezi aşa ceva, Adam. Dinspre partea mea, toată gloria asta le poate reveni băieților tineri, iar noi ăştia, mai bătrâni, ne putem ocupa de ceea ce înseamnă cu adevărat muncă de poliție. Nu, de data aceasta e vorba de un colonel de la SAS care a venit să ne țină un curs despre utilizarea tacticilor antiteroriste împotriva rechinilor drogului din oraşe. Deja am pierdut sesiunea de dimineață.

— Atunci rămâne pentru altă dată, răspunse Adam. Merită cu adevărat să-l cunoşti pe tânărul meu prieten.

— Hm, atunci voi face acest efort. Am să te rog să mă cauți către sfârşitul săptămânii, eşti de acord?

— Chiar aşa voi face, îi confirmă Adam.

Cei doi bărbați se despărțiră în fața sălii de judecată. Adam îl găsi pe Peregrine aşteptându-l în fața liftului şi urmărind cum McLeod dispare în mulțime. Tânărul artist îşi strângea caietul de schițe la piept, iar în spatele ochelarilor ochii îi străluceau de nerăbdare. Simțind că Peregrine era pe cale să-i arate desenele chiar în acel moment, Adam îi sugeră cu un zâmbet şi un gest discret să renunțe.

— Nu, nu mi le arăta acum, spuse el. Ştiu un

restaurant franțuzesc foarte bun, nu departe de aici. L-am pus pe Humphrey să ne rezerve un separeu, aşa că ne vom bucura de intimitate. Am sperat că şi inspectorul ne va putea însoți, dar are o altă obligație.

Restaurantul era situat într-un loc îngrădit, în amfiteatru, nu departe de piață. În pauzele dintre feluri, Adam se uită peste schițele făcute de Peregrine. Inculpatul *nu* era reprezentat în niciun desen.

— Aproape că nu mă puteam uita la el, Adam, spuse, în timp ce-i dădea caietul. De jur-împrejurul lui vedeam o linie neagră şi neregulată, de parcă ar fi pus cineva mâna pe o bucată de grafit şi l-ar fi mâzgălit. În acelaşi timp, arăta... *lipicios* - este singurul cuvânt care îmi vine în minte.

— Hm, da, spuse Adam, sugerând ceva de genul, „ți-am zis eu ție“ şi deschise caietul. Acum înțelegi, poate, de ce te-am sfătuit să nu încerci să-l desenezi. Selectivitatea este foarte importantă în acest stadiu al jocului nostru.

Schițele făcute lui Noel McLeod erau, în schimb, exact aşa cum şi le imaginase Adam. Prima era un studiu plin de viață asupra inspectorului când se afla în boxa martorilor, cu mustața zbârlită deasupra unei guri crispate, iar ochelarii cu ramă metalică, ca aceia ai aviatorilor, îi dădeau un aer elegant. O alta îi reprezenta pe el şi pe Adam în spatele mesei procurorului Coroanei, ascultând cu

atenție mărturiile, exact în postura în care i-ar fi văzut oricine altcineva din sala de judecată.

Celelalte desene i se părură lui Adam mult mai interesante. Într-una dintre versiuni, ochii albaştri şi strălucitori ai lui McLeod te sfredeleau de sub o bonetă scoțiană cu o cocardă albă prinsă în panglică. Într-alta era reprezentat cu figura acoperită de gluga rasei unui călugăr medieval. Într-o altă versiune, inspectorul de poliție din zilele noastre se deghizase în căpitanul dezmățat şi bărbos al unei corăbii. Adam zâmbi involuntar.

— McLeod m-a dus întotdeauna cu gândul la piratul Henry Martin, observă el, cu voce tare. Tu îmi confirmi acum această bănuială.

Peregrine, care amesteca frişca din cafea, îşi ridică atunci privirile.

— Voi aveți mai multe în comun decât ai zice la o primă vedere, spuse, sub imperiul unui impuls. Inspectorul face parte din aceeaşi categorie cu tine, nu?

Adam îi confirmă cu un zâmbet şi o mişcare vagă din cap.

— Deşi nu s-ar grăbi să recunoască, spuse el, precaut. Noel McLeod îşi datorează o mare parte a succesului său profesional şi eficienței talentelor lui ascunse. Inspectorul nu este singurul, din acest punct de vedere, continuă el, cu înțeles.

Surprinderea zugrăvită pe chipul lui Peregrine îl convinse că lovitura îşi atinsese ținta.

— Dacă faci cu adevărat aluzie la mine, spuse

artistul, nu înțeleg cum poate fi de mare folos pentru restul omenirii darul meu de a percepe acest gen de lucruri.

— Continuă să-ți perfecționezi talentul, spuse Adam, şi ai să fii şi tu însuți surprins.

Acestea fiind zise, îi făcu semn chelnerului să le aducă nota de plată.

Cuvintele criptice ale lui Adam se fixară în memoria lui Peregrine, urmând să dea roade atunci când se aştepta mai puțin. Se gândi la ele de mai multe ori, fără a putea să le desluşească înțelesul. De fapt, era mereu prea ocupat ca să aibă timp să se gândească mai mult la ele, deoarece Adam îl supunea la exerciții de dezvoltare a controlului din ce în ce mai pretențioase.

Cerul limpezindu-se după prânz, porniră pe jos spre parcul de pe Princes Street, unde Adam îl puse să schițeze trecători, artistul lăsând uneori cale liberă tuturor impresiilor şi căutând rezonanțele mai profunde, alteori limitându-se voluntar la ceea ce vedea cu privirea lui fizică obişnuită. Ziua următoare, greutatea obstacolelor crescu şi mai mult: Adam îl luă cu el într-un tur de consult la Spitalul Jordanburn, unde doi dintre pacienții săi consimțiseră să li se facă portretele.

De această dată, lui Peregrine i se cerură *toate* rezonanțele psihice pe care s-ar fi întâmplat să le detecteze.

Această condiție fu mai uşor de respectat decât se aşteptase el. În loc să se străduiască să înlăture

stratul, de acum familiar, de imagini-vedenie, constată că este capabil să privească dincolo de ele, concentrându-şi acuitatea artistică printr-o tehnică de respiraţii profunde, pe care o învăţase de la Adam. Aproape instantaneu, imaginile aflate în conflict păreau să se risipească chiar înaintea privirilor lui, permiţându-i să se concentreze asupra aspectelor pur fizice ale subiecţilor.

Prin urmare, toate portretele pe care le desenă cu această ocazie aveau claritatea trăsăturilor şi expresiei pe care Adam o admirase atât de mult la portretele din prima perioadă a creaţiei lui Lovat. În acelaşi timp, desenele nu mai erau umbrite de elemente spirituale tulburătoare, de felul celor care dominau portretul Lady-ei Laura.

— Excelent! exclamă Adam, când trecu în revistă portretele, în aceeaşi seară. Vezi, *poţi* să nu vezi acele lucruri, dacă nu vrei, şi ele nu au cum să pună stăpânire pe tine. Cred că vei putea în curând să-ţi controlezi pe deplin talentul.

Adevăratul test al capacităţii nou dobândite de a se controla a lui Peregrine avu însă loc vineri după-amiază, atunci când îl însoţi pe Adam la Kintoul, pentru a lua parte la funeraliile Laurei.

Slujba s-a ţinut în biserica episcopală a satului. Deşi Humphrey îi adusese devreme, odată sosiţi, Adam şi Peregrine constatară că stranele erau pline de cei ce veniseră să o plângă şi să-şi ia rămas-bun pentru totdeauna. Din fericire, li se alocaseră locuri în faţă, într-una dintre stranele

plasate chiar în spatele locului de rugăciune rezervat familiei. Un valet îi conduse prin intervalul central şi apoi spre stânga, în timp ce organistul improviza un fundal muzical melancolic.

Deoarece, după ce ajunseseră la locul destinat lor, Adam îngenunche, plecându-şi capul şi şoptind o scurtă rugăciune, Peregrine îl imită, deşi el nu fusese obişnuit să îngenuncheze în biserica în care mergea când era copil. Nu se simți însă stânjenit din această cauză. Din pricina imensei emoții, chiar şi aerul era greu, iar biserica păru deodată mult prea mică pentru a-i adăposti pe toți cei prezenți. Deşi era foarte bine încălzită, simți că i se face frig şi i se umezesc mâinile.

Peregrine îşi pipăi nervos linia impecabilă a gulerului scrobit, conştient de apăsarea tot mai mare din gât. Când Adam se aşează, în sfârşit, pe locul său, deschizând în linişte cartea de rugăciuni dată de valet, Peregrine îi urmă exemplul. Statul jos nu păru să-l ajute prea mult. Încercând o nouă tactică, artistul se sili să contemple grinzile şi arbaletrierii tavanului înalt al vechii biserici, sperând că această diversiune artistică îl va ajuta să ignore motivul pentru care se aflau acolo în ziua respectivă.

Nu se aşteptase prea mult să aibă efect, şi chiar aşa se întâmplă. Inexorabil, privirile sale fură atrase în jos, spre zona altarului, chiar în interiorul spațiului închis pentru cuminecătură.

Coşciugul în care fusese aşezată Lady Laura se afla în fața altarului, înconjurat de şase candelabre înalte, părând foarte mic sub stratul de crizanteme roşii şi albe. Priveliştea îl vlăgui de puteri, dar nu reuşi să-şi dezlipească privirile de acolo. Spre marea lui uşurare, nu i se înfățişă niciuna dintre viziunile sale spectrale.

Întrebându-se de ce ar trebui să fie atât de speriat, Peregrine închise ochii şi respiră de mai multe ori profund, pentru a se linişti, aşa cum îl învățase Adam. Treptat, tensiunea din pieptul lui cedă. Căuta încă în memorie o rugăciune potrivită acelui moment, când orga anunță, de la înălțimea ei, începerea slujbei, printr-un preludiu de Palestrina. Către sfârşitul lui, apăru şi procesiunea deschisă de purtătorul crucii şi al lumânărilor, urmați de vicarul cu stihar alb.

Tipicul familiar lui şi muzica îi deturnară oarecum atenția lui Peregrine. Furtuna emoțiilor se mai liniştise. Rugăciunea de început a liturghiei, compusă de Händel, era interpretată de o superbă voce contralto. Deodată, lui Peregrine i se păru că aude vocea Lady-ei Laura odată cu aceea a cântăreței, îndemnându-l să fie liniştit prin armoniile cadențate a ceea ce fusese odată una dintre ariile ei favorite:

Vei fi fiind supărat? Muzica îți va aduce liniştea…

Nu se mai chinui să se roage prin cuvinte şi îşi lăsă spiritul să se odihnească.

Tema liniştii se continuă printr-un imn,

versurile fiind ale unui poem scris de Bianco da Siena în secolul al XV-lea şi puse pe muzică de Vaughan Williams:

Coboară la mine, o, dragoste divină. Caută acest suflet al meu şi umple-l cu flacăra ta dogoritoare…

Cunoscând foarte bine imnul, Peregrine se simți în stare să cânte împreună cu toată adunarea. Alături de el, Adam îl ajuta cu basul lui sonor, plin de profunzimi şi ardoare latentă. Amestecul de mândrie şi pioşenie pe care îl degaja ținuta dreaptă a celui de lângă el îi aducea aminte de statuia unui cavaler cruciat pe care o văzuse odată în Provence. În ochii profunzi se distingea o strălucire îndepărtată, ca şi cum ar fi reflectat o parte a flăcării viziunilor lui interioare. Peregrine îşi aduse deodată aminte de primul desen pe care i-l făcuse lui Adam - oare nu trecuse decât mai puțin de o săptămână de atunci?

Imnul se încheie, acel moment luă şi el sfârşit, dar, spre marea uşurare a lui Peregrine, toate rugăciunile şi textele citite care au urmat vorbeau elocvent despre lumină şi transcendență.

— Priviți, am să vă dezvălui o minune, spuse vicarul, citând cuvintele Apostolului Pavel. Nu vom muri cu toții, dar vom fi schimbați…

Adam îi povestise pe drum că textele fuseseră alese de însăşi Lady Laura. Ea ştiuse că avea să moară - avusese timp să se pregătească pentru asta - şi selectase cuvintele de mângâiere cu aceeaşi atenție cu care trăise întreaga viață, având

grijă până la capăt de sentimentele celor pe care îi iubise şi pe care îi lăsa în urmă. Adam fusese printre puținii oamenii care ştiuseră că va muri. Cât anume din ştiința lui îi împărtăşise Adam în zilele acelea, înainte de trecerea ei în neființă, se întreba Peregrine.

În față ieşi apoi fiul cel mare al Lady-ei Laura, rostind doar câteva cuvinte, încărcate de emoție, despre viața mamei sale şi despre lucrurile pe care le iubise, luându-şi rămas-bun de la ea în numele întregii familii. Apoi, spre surprinderea lui Peregrine, îi urmă Adam Sinclair, care urcă la pupitru şi scoase o foaie de hârtie dintr-un buzunar interior.

— Am avut onoarea de a mă bucura de încrederea şi afecțiunea Lady-ei Laura timp de mulți ani, începu el simplu. Lordul Kintoul m-a rugat să vă împărtăşesc acest scurt pasaj, care era unul dintre textele ei favorite. El aparține părții finale a unui roman de Thomas Wolfe, intitulat *Nu te poți întoarce acasă*.

Se uită pe hârtie şi începu să citească rar, dar Peregrine înțelese imediat că vorbele îi veneau singure şi nu ar fi avut nevoie de textul scris.

> Ceva mi-a vorbit în noapte,
> arzând lumânările apusului de an;
> ceva a vorbit în noapte şi
> mi-a spus că voi muri,
> nu ştiu unde.

Spunând:

„A pierde pământul pe care îl cunoşti, pentru o cunoaştere sublimă; a pierde viața pe care o ai, pentru o viață sublimă; a părăsi prietenii pe care i-ai iubit, pentru o iubire sublimă; a descoperi o țară mai primitoare decât acasă, mai mare ca pământul, pe care se întemeiază stâlpii lumii acesteia, spre care se îndreaptă conştiința lumii - un vânt se stârneşte, iar râurile curg.”

— Ne va fi dor de tine, Laura, sfârşi Adam discret, în liniştea bisericii pline de lume, dar îți urăm să mergi cu Dumnezeu şi te însoțim în drumul tău cu toată iubirea şi binecuvântările noastre.

Cuvintele îl impresionară profund pe Peregrine, pictorul fiind conştient că nu era singurul care încerca să-şi rețină lacrimile. În timp ce Adam se întorcea la locul lui, Peregrine descoperi că durerea lui dispăruse şi, odată cu ea, orice urmă de posibilă vină că ar fi contribuit şi el la moartea Lady-ei Laura. Dimpotrivă - iar acest lucru îl gândea fără mândrie sau falsă modestie - vizitele pe care i le făcuse pentru pictarea portretului îi făcuseră multă plăcere şi o ajutaseră să treacă peste ultimele săptămâni şi luni.

Odată recunoscut acest lucru, simți că poate să-i ureze drum bun din adâncul inimii, la fel de senin în acest moment pe cât de încordat fusese mai devreme. Avea să o regrete, dar ştia că tristețea lui nu trebuie să se răsfrângă şi asupra

ei.

Cu toate acestea, când vicarul îi îndemnă să îngenuncheze pentru benedicțiune, Peregrine se gândi că era mult mai bine că nu exista o despărțire la un mormânt. Ştia că pentru Lady Laura era tot una, însă ideea ca o persoană iubită să fie îngropată în pământ nu-i făcea totuşi plăcere. Odată cu plecarea celor adunați în biserică, urma să fie aşezată spre odihnă veşnică în subteranele medievale de sub naos, împreună cu numeroasele generații ale familiei Kintoul. Lady Laura fusese foarte mândră de descendența ei.

Rugăciunea se sfârşi. Adunarea se ridică în picioare. Melodia imnului ales pentru încheiere era compusă de Michael Praetorius, iar versurile fusese traduse din Sfântul Ambrozie:

> O, Splendoare a slavei lui Dumnezeu,
> O, Tu, cel ce aduci lumină din lumină,
> Lumină a Lunii, izvorul viu al luminii
> O, Zi, ce toate zilele le luminezi…

Eliberat acum de toată vina şi tulburarea provocate de faptul că avusese viziunea dispariției Lady-ei Laura, Peregrine îşi îngădui ca versurile episcopului ce trăise în veacul al IV-lea să exprime şi gândurile lui. În acelaşi timp, începu să asculte iarăşi alte voci, ieşind în evidență în cadrul adunării. Cu un gest aproape reflex, începu să-i cerceteze pe rând pe cei ce cântau. Constatările

certe nu întârziară să apară.

Vocea de tenor stridentă, venind de undeva din fața lui, îi aparținea, descoperi el, unui tânăr fățarnic cu o figură inteligentă, ca de vulpe. Peregrine îl întâlnise o dată. Era un nepot de departe al Lady-ei Laura, care se prezentase din unicul motiv că spera să se aleagă cu ceva palpabil de pe urma testamentului ei. În antiteză, vocea de bariton necioplit şi afon, provenind dintr-un rând mai din spate, îi aparținea bătrânului şofer al Lady-ei Laura, care accepta cu stoicism ceea ce nu putea schimba.

Apoi, din punctul de vedere al lui Peregrine, toate celelalte voci tăcură în fața unui timbru soprano limpede ca argintul, înălțându-se spre cer precum cântecul ciocârliei. Deşi îi aparținea unei femei, era subțire şi pură ca a unui copil şi aduna în ea o limpezime răscolitoare şi o profundă durere. Cântăreața stătea undeva în față şi la stânga lui Peregrine, cam în direcția stranei ocupate de familie. Îi cercetă cu interes pe cei ce se aflau acolo. Peste un moment o descoperi, foarte în stânga, chiar lângă peretele nordic.

Stătea într-un cerc de lumină multicoloră ce venea prin vitraliul aflat chiar deasupra umărului ei stâng. Părul drept, pieptănat astfel încât să se vadă gâtul grațios, era de culoare deschisă, între arămiu şi auriu. Profilul ei era la fel de delicat ca acela al unei madone de Botticelli, iar pe sub pleoapele coborâte se vedeau urmele lacrimilor.

Inima lui Peregrine se înduioşă şi pictorul se lăsă prins de valul de compasiune. Deşi nu credea că ar fi vorba de o rudă de sânge a Lady-ei Laura, durerea ei era la fel de intensă ca a unei fiice. Atras de frumusețea fetei, o studie mai atent şi descoperi, cu tulburare, blândețea şi noblețea sufletului ei.

„Cine este ea?" se întrebă.

Imnul de încheiere a serviciului divin se termină cu un Amin armonios. După o scurtă ezitare politicoasă, cei din biserică se pregătiră de plecare. Familia se retrase printr-o uşă laterală, iar fata cu figură de madonă îndurerată plecă odată cu ei, neînsoțită de nimeni. Peregrine îi urmări cu privirea silueta grațioasă până când dispăru, nerevenindu-şi decât atunci când Adam îi atinse uşor cotul.

— O cheamă Julia Barrett, îi murmură Adam la ureche, îndemnându-l în acelaşi timp pe tânăr spre intervalul central. Este fina Lady-ei Laura.

Peregrine se întoarse pe jumătate spre el, deşi trecuse de mult de stadiul în care se mira cât de bine îi citeşte Adam Sinclair gândurile.

— Chiar aşa? se miră el cu voce tare. Nu pot să-mi închipui de ce nu ne-am întâlnit până acum.

— Tatăl ei a fost Sir Albert Barrett, îi explică Adam încet. Avea domenii în sud, în Buckinghamshire.

Peregrine îi aruncă o privire lui Adam, gândindu-se la faptul că se folosise de două ori de timpul

trecut.

— Tatăl ei a murit? şopti el.

Adam îi confirmă printr-o discretă înclinare a capului şi îi povesti cu voce foarte scăzută, în timp ce îşi făceau loc prin mulțime:

— Acum câțiva ani, s-a implicat într-o tranzacție financiară care a ieşit foarte prost. Când firma, la a cărei înființare contribuise şi el, a dat faliment, şi-a vândut proprietățile pentru a acoperi pierderile suferite de acționari. A fost un gest mai mult decât onorabil, iar împotriva lui personal nu s-a spus nimic rău niciodată, dar au apărut tot mai multe zvonuri că partenerii lui de afaceri ar fi comis nişte nereguli profesionale. Asta i-a distrus inima. La câteva luni după faliment, a fost găsit mort. Verdictul oficial a fost moarte naturală, dar au existat şi păreri cum că şi-ar fi pus singur capăt zilelor. Nu e nevoie să-ți spun că toată afacerea a făcut mult rău întregii familii. Cred că Julia şi mama ei ar fi avut de suferit foarte mult dacă Lady Laura nu ar fi fost alături de ele.

Ajunseră la uşa bisericii exact atunci când Julia Barrett se suia într-o maşină, spre dezamăgirea lui Peregrine. O căută din nou, fără succes, la recepția de la Kintoul House. Uită de aceste gânduri atunci când contele de Kintoul îl invită cu politețe la o scurtă discuție, interesându-se dacă dorea să termine portretul mamei sale. Spre surpriza şi bucuria lui, Peregrine descoperi că ideea de a se întoarce la tabloul acela nu-l mai umplea de acea

spaimă indescriptibilă.

— Pot să-mi reiau lucrul oricând doriți, *my lord*, îl asigură el pe conte. În acest moment lucrez pentru Sir Adam Sinclair, dar ştiu cât de dornic este şi el să vadă acest portret terminat.

Când contele îl părăsi, mergând să se ocupe de ceilalți oaspeți, Peregrine porni în căutarea lui Adam. Îl descoperi lângă una dintre ferestrele din salon, adâncit într-o discuție cu o blondă mlădioasă cu ochi surâzători; era vorba, din câte îşi aminti Peregrine, de Lady Alyson MacBarid, fiica cea mare a contelui de Kilrevan. O pictase cu mulți ani în urmă. Nedorind să întrerupă o întâlnire evident plăcută pentru amândoi, Peregrine se pregătea să se retragă, când deodată scena dinaintea privirilor sale suferi o schimbare neliniştitoare.

Peste încăperea luminată din belşug păru să treacă o umbră, ca un nor de furtună acoperind soarele. Negura se adună în colțul încăperii în care se afla şi Adam, descriind în jurul lui nişte spirale ca de fum.

Peregrine deschise gura şi clipi, încercând să-şi limpezească privirea, dar zona întunecată se încăpățâna să rămână la locul ei, rotindu-se grețos în aer, ca o pungă de gaze otrăvitoare. Lăsând la o parte orice urmă de tact, Peregrine strigă numele prietenului său şi porni înspre acesta.

Adam îşi întoarse capul, cu o expresie

întrebătoare. Ajuns pe la jumătatea camerei, Peregrine văzu pata aceea neagră dispărând brusc, chiar în fața ochilor lui, şi se opri. Desfăşurarea intempestivă a evenimentelor îl făcu aproape să se împiedice, iar acum era jenat şi încurcat.

— Ce s-a întâmplat, Peregrine? îl întrebă Adam cu blândețe.

Pictorul îşi trecu greutatea de pe un picior pe celălalt, simțind privirea amuzată a Lady-ei Alyson.

— Vă rog să mă scuzați, i se adresă el. Îl căutam pe Sir Adam, dar nu era vorba de ceva foarte urgent...

Ceva mai târziu, însă, în maşină, în drum spre Strathmourne, îi relată cele văzute.

— Nu am nici cea mai mică idee despre ce e vorba, mărturisi el. Nu se aseamănă cu lucrurile pe care le văd de obicei. O prezență aproape... inteligentă, poate o forță elementară oarecare - aidoma acumulării de energie dinaintea unei tornade sau chiar a unui uragan. În orice caz, era amenințătoare. Iar tu te aflai chiar în centrul atenției ei.

Adam ascultă fără să scoată un cuvânt. Văzând că tăcerea se prelungeşte, Peregrine întrebă:

— Adam, crezi că te afli într-o primejdie?

Pe buzele îngustate ale lui Adam nu se vedea nicio urmă de zâmbet.

— Dacă asupra mea planează un pericol, acesta

trebuie mai întâi să capete o formă şi o structură anume.

— Există nişte inamici pe care îi cunoşti? insistă Peregrine.

— Da. Dar cine nu are? răspunse Adam scurt, apoi înfăţişarea lui se mai îmblânzi. Uite ce este, să nu te îndoieşti nicio clipă că ai surprins prevestirea unui pericol ce planează asupra-mi. Regula mea este însă să nu mă îngrijorez până în momentul în care nu am cu adevărat motiv. Răul unei singure zile este suficient, încheie el posomorât.

— Foarte bine, spuse Peregrine, accentuând cuvintele. Cel puţin ai fost avertizat.

Adăugă apoi în sinea lui: „Iar eu voi face tot ce-mi va sta în putinţă să te ajut, dacă aceasta va fi de folos…”

8

Sâmbătă, 27, odată cu apusul soarelui, o ceaţă rece şi umedă se lăsă dinspre cele trei vârfuri ale Munţilor Eildon asupra străzilor înguste ale oraşului Melrose, aflat pe graniţa Scoţiei. Odată cu venirea nopţii, ceaţa se îngroşă tot mai mult, reducând luminile străzii şi ale ferestrelor la nişte simple pete spectrale în bezna aceea profundă. În scurt timp, ceaţa era atât de densă, încât nu puteai să vezi mai departe de câţiva metri. În partea de răsărit a oraşului, faimoasele ruine ale

Abației Melrose deveniră, practic, invizibile, fiind scufundate într-un nor imens.

La scurt timp după ora opt, o maşină albă de patrulă, purtând însemnele Poliției din Lothian Graniță, coborî hodorogind pe întortocheata stradă a abației şi se opri în fața intrării pe domeniul bisericii. Sergentul de la volan întrerupse contactul, coborî geamul din partea sa şi ascultă atent, în timp ce partenerul lui se dădu jos din maşină, luminând cu o lanternă negura de dincolo de porți. Ceața împrăştie raza de lumină înainte ca aceasta să poată dezvălui ceva, însă liniştea era de natură să înlăture orice bănuială. Mulțumit că totul era în ordine, polițistul se întoarse la căldura automobilului şi patrula îşi văzu de drum.

Luminile de poziție din spatele maşinii dispărură în ceață. Când zgomotul motorului se stinse în depărtare, cinci siluete camuflate de straie de culoare închisă se iviră din umbrele ce înconjurau grădina împrejmuită a Şcolii St Mary, vizavi de abație. Tăcute ca nişte fantome, traversară strada cu repeziciune şi se ascunseră pe Drumul Schitului, o stradă îngustă care mărginea latura de nord a complexului mănăstirii. Când ajunseră pe străduță, conducătorul aprinse o lanternă camuflată şi îi îndreptă pe ceilalți spre o poartă metalică din zidul curții bisericii.

Poarta era încuiată, dar unuia dintre membrii grupului nu-i trebui decât o secundă să o descuie

cu o sculă mânuită cu artă. Se strecurară în şir indian pe poartă şi traversară gazonul ud spre ruinele boltite ale bisericii, ocolind latura estică, trecând prin ceea ce fusese odinioară uşa prin care pătrundeau procesiunile dinspre mănăstire spre biserică. Trei dintre cei cinci purtau în spate saci cu diverse scule dintre cele mai felurite, cel de-al patrulea căra o pereche de lămpi alimentate cu baterii. Şeful ducea o geantă încăpătoare din piele şi o husă îngustă din pânză de cort, lungă şi subțire ca sacul în care îşi țin scrimerii armele.

Odată pătrunşi în interiorul naosului, cei cinci se îndreptară direct către o capelă de mici dimensiuni, construită în colțul dintre transeptul nordic şi prezbiteriu, protejată de privirile celor din afară de ziduri exterioare groase, iar din interior, de restul abației. Unul dintre oameni se strecură, în fugă, spre transeptul sudic pentru a se uita cercetător printr-o poartă de zid, apoi se întoarse şi începu să facă de strajă în mijlocul naosului pavat cu pietriş. Doi dintre ceilalți îndreptară fasciculele de lumină slabă, filtrată cu albastru, ale lămpilor electrice asupra podelei capelei, în timp ce un al patrulea scoase la iveală o mătură scurtă şi începu să măture cu ea pietrişul de pe o secțiune dreptunghiulară de dale cu care fusese pavată porțiunea de sub îngusta fereastră răsăriteană. După ce acesta îşi termină treaba, şeful veni la locul cu pricina, se lăsă în genunchi, îşi scoase mănuşile şi mângâie cu mâinile goale

dalele care tocmai fuseseră curățate. Inelul cu sigiliu de pe inelarul mâinii drepte licărea în nuanțe sângerii în lumina albastră.

Descoperi ceea ce căuta. Ridicându-se în picioare, le făcu subordonaților săi un semn de confirmare şi se retrase câțiva paşi, aşezându-se pe o bucată de piatră a fundației de lângă uşa capelei, începând să caute prin geantă. Unul dintre bărbați veni şi se ghemui lângă el, iar ceilalți doi despachetară cazmalele, răngile şi târnăcoapele pe care le aduseseră cu ei pentru săpături.

— Cred că ar fi trebuit să pregătim partea aceasta din timp, domnule Geddes, îi şopti cel ghemuit, în vreme ce şeful scoase din geantă mai întâi un bol din plumb şi apoi o curea din piele.

Plumbul scoase un zgomot surd când şeful aşează vasul lângă bocancul său; însoțitorului său nu-i aruncă decât o privire, înainte de a-şi dezbrăca haina de piele, suflecându-şi apoi mâneca stângă a cămăşii negre.

— Ai face bine să nu foloseşti numele noastre, răspunse el, tot în şoaptă, dar pe un ton ce nu admitea replică. Cum ştii şi că ritualul pretinde sânge cât mai proaspăt cu putință. Dă-i drumul! Nu avem timp de pierdut.

Îi dădu cureaua de piele şi întinse brațul stâng, punându-şi în acelaşi timp bolul de plumb în poală, sprijinindu-se cu spatele de un fragment de coloană romanică. Cel de lângă el nu mai scoase

niciun cuvânt, fixă cureaua în chip de garou, apoi se căută în buzunarul de la jachetă, scoțând mai multe obiecte împachetate în pungi de plastic.

Din prima scoase o faşă sterilă, îmbibată cu alcool. Şeful îşi îndreptă brațul, încleştând şi descleştând cu calm pumnul, de mai multe ori, pentru a pompa sânge în venă, în vreme ce ajutorul său îi ştergea pielea de la încheietura cotului, pipăind vena cu vârfurile degetelor, pentru a fi sigur că o va nimeri în lumina slabă. Cel de-al doilea pachet conținea o bucată de tub transparent din plastic prins cu o clemă pe la jumătatea lungimii lui şi un sistem de conectare la acul steril, aflat în cel de-al treilea pachețel.

— Acum brațul trebuie ținut drept, murmură omul, tamponând vena pentru ultima oară, trăgând apoi cu dinții capacul protector al acului.

Pacientul nu avu niciun fel de tresărire la pătrunderea acului. Slăbind clema din mijlocul tubului, permise apariția sângelui, confirmând că acul fusese corect plasat. Mulțumit, bărbatul scoase cele două foițe protectoare ale unui bandaj în formă de fluture şi îl folosi pentru a fixa acul de brațul şefului, apoi pipăi uşor cu mâna întreaga lungime a tubului până îi descoperi capătul liber, pe care îl introduse în bolul de plumb, unde trebuia ținut în poziția respectivă.

— Am pregătit totul, şopti bărbatul, desfăcând clema. Să te las singur câteva minute, după ce-i dau drumul?

Şeful îi răspunse cu un gest nervos; asistentul scoase clema, urmări câteva clipe cum sângele începuse să se adune în vasul de plumb, apoi se sculă în picioare şi se retrase câțiva paşi. Conducătorul îşi lăsă capul pe spate, cu ochii închişi, şi începu să murmure ceva, legănând bolul de plumb la piept. Cuprins de un uşor fior, asistentul se duse la colegii săi, care scoteau dalele de pavaj şi le rezemau de peretele capelei.

Se întoarse câteva minute mai târziu. Bolul se umpluse mai mult de jumătate şi conținea poate cam o ceaşcă de sânge. Îngenunchind, omul scoase din buzunar o rolă de bandă adezivă şi nişte foarfeci boante, împreună cu un pachet de vată sterilă. Trase o bucată scurtă de bandă de pe rolă şi o tăie, lipind unul din capete de coapsa lui, desfăcând apoi pachetul de vată. Zgomotul uşor îl făcu pe conducător să se mişte, deschizând ochii, care, pentru o fracțiune de secundă, părură să strălucească în lumina albăstruie, aproape oprind în loc mâna ce venise să strângă clema şi să oprească scurgerea sângelui.

Momentul acela ciudat trecu însă imediat şi şeful îi întinse bolul de plumb, ținând în sus capătul îndoit al tubului, ca să nu curgă, şi îi întinse brațul, să-i fie scos acul. După ce înțepătura fu bandajată cu vată şi bandă adezivă, îşi potrivi mâneca de la cămaşă şi îşi îmbrăcă din nou haina, în timp ce asistentul aduna resturile într-o pungă din plastic, pe care o băgă în geanta

din piele. Scoase tot de acolo un pămătuf din păr negru de cal, pe care i-l întinse şefului înainte ca acesta să se ridice în picioare, apucând şi vasul de plumb.

— Ai grijă când te ridici, îl preveni, fără a se deranja să-l ajute. S-ar putea să fii ameţit.

Şeful se clătină puţin pe picioare, se sprijini câteva secunde de coloană, respirând adânc. Apoi întinse mâna după vas.

— Dă-mi-l, îi ordonă, pocnind în acelaşi timp din degete către cei doi oameni care tocmai îşi terminau treaba cu dalele de piatră. Lăsară totul baltă şi se duseră în centrul zonei, lor alăturându-li-se şi cel ce-l asistase pe şef.

Conducătorul se îndreptă spre marginea nordică a bucăţii pe care o curăţaseră, cufundând în bol pământuful din păr de cal. Când îl scoase, sângele începu să picure pe piatra fundaţiei.

— *Sângele vieţii*, şopti el cu asprime.

Întorcându-se apoi spre vest, începu să descrie un cerc care cuprindea întreaga suprafaţă a capelei, mergând împotriva acelor de ceasornic, stropind cu sânge din belşug pentru a marca hotarul, şoptind cu voce slabă versurile ritmate ale unei invocaţii rituale. Bărbaţii îl urmăreau cu ochi avizi, înclinându-se până la pământ ori de câte ori conducătorul lor se oprea la sfert de cerc pentru a face un semn şi pentru a turna o cantitate suplimentară de sânge pe pământ şi pe pietrele zidurilor învecinate. Când cercul fu complet,

conducătorul îl închise printr-un nou semn. Bolul de plumb era acum gol; îl împachetă împreună cu pământuful într-o bucată de pânză neagră fină şi le băgă într-o pungă de plastic, înainte de a le pune din nou în geantă.

— Zona sacră a fost pecetluită, le spuse oamenilor. Puteți să începeți acum.

Cei trei subalterni puseră mâna pe unelte şi începură să sape. Pământul şi pietrişul descriau curbe prin aer, în timp ce săpătorii îşi croiau drum spre adâncime. În interiorul cercului păzit, răsuna tumultul strident al târnăcoapelor şi cazmalelor. Afară, acolo unde santinela făcea de strajă în jurul naosului întunecat, era linişte ca de mormânt.

Trecură două ore. Oamenii continuau să muncească fără întrerupere. Pe la mijlocul celei de-a treia ore, săpaseră o groapă adâncă şi dreptunghiulară, cam de dimensiunile unui coşciug şi aproximativ un metru sub nivelul podelei. Nu mult după aceea, unul dintre muncitori lovi cu cazmaua un obiect dur, care scoase un zgomot înfundat, ca de metal din care se fac tunurile.

— Ăsta trebuie să fie, murmură unul dintre oameni.

Apoi lucrară mai cu grijă. O jumătate de oră mai târziu, săpăturile lor dezvăluiră o lespede grea din granit argintiu, fin granulat. Şeful stropi fața lespezii cu sare amestecată cu pucioasă, mormăind un cuvânt de poruncă. Linii subțiri ca

pânza de păianjen se treziră la viață, lucind în lumina lămpilor electrice. Liniile se uneau între ele, formând o complicată spirală de hieroglife. Şeful le zâmbi asociaților săi.

— Acesta este locul de odihnă, fără îndoială, le spuse el. Să ridicăm piatra mormântului.

Toți membrii echipei îşi uniră eforturile şi lespedea ieşi la suprafață cu un geamăt lugubru. Sub ea se afla un sarcofag obişnuit, din piatră. Doi oameni ridicară capacul, dezvăluind privirilor un trup mumificat, înfăşurat în resturile aproape distruse ale giulgiului de pânză.

Cel mai important membru al echipei de săpători exploră spațiile goale dintre trup şi pereții sarcofagului, cu mâini ce tremurau de nerăbdare. Mută cu grijă cadavrul şi pipăi pe sub capul, spatele şi picioarele lui, mormăind nemulțumit din pricină că nu descoperea nimic. Negru de supărare, îşi ridică privirea spre şef.

— Nu este aici! declară el cu amărăciune. Să fie afurisit, nu este aici!

Şeful făcu un gest menit să sugereze că nu se întâmplase nimic grav.

— E doar un mic neajuns şi nimic mai mult. Am venit aici pregătit şi pentru această eventualitate.

Le făcu semn oamenilor săi să iasă din groapă. După ce locul fu eliberat, deschise din nou geanta şi scoase la iveală câteva lumânări stacojii şi o bucată de cretă neagră. Pe cele dintâi le împărți celorlalți, pentru a le aşeza la cele patru sferturi

ale cercului pe care îl desenase cu sânge, în timp ce el descria grijuliu un triunghi echilateral, în partea nordică a mormântului, cu un vârf îndreptat spre trup. În mijlocul triunghiului aşează un vas de pământ pentru arderea tămâii.

După ce încheie aceste pregătiri, se întoarse pentru ultima oară la geantă şi scoase din ea un pachet, conținând o bucată de mătase neagră, împăturită cu grijă, care, desfăcută, se dovedi a fi o capă scurtă cu glugă. Şi-o puse pe umeri, trăgându-şi gluga şi aranjând cu grijă faldurile, care cădeau doar până la coate. O broderie în fir de argint, având forma unui cap de animal care-şi arată colții, strălucea în partea stângă a închizătorii de la gât. Dintr-un buzunar interior al jachetei de piele apăru o ultimă piesă din cele care făceau parte din însemnele ceremoniale ale regalității: un pandantiv din argint atârnând de un lanț greu din argint.

Cei trei însoțitori ai săi îşi aduseseră cape identice, brodate cu acelaşi cap de animal, dar colorate în roşu. În timp ce se îmbrăcau cu ele, şeful aprinse lumânările şi tămâia. Fumul acesteia era greu, şi, prelungindu-se peste marginile vasului din lut, acoperi încet podeaua, strecurându-se apoi în coşciugul deschis. Atunci când fumul parfumat începu să nu mai lase să se vadă ceea ce se afla înăuntru, şeful desfăcu fermoarul husei alungite. Splendida lucrătură în argint şi aur de Damasc străluci rece în lumina

filtrată a lămpilor: era o sabie cu mânerul curbat, lucrată în stilul ornamentat preferat de armurierii italieni de la sfârşitul secolului al XVI-lea.

Trase cu grijă arma din teaca ei încrustată cu pietre prețioase. Flancat de cei trei acoliți, aşezați unul în spatele şi câte unul de o parte şi cealaltă a lui, se plasă de partea cealaltă a triunghiului pe care îl desenase pe pământ, cu picioarele aproape atingându-i latura. Întinzând arma la lungimea brațului, descrise un simbol în aer, deasupra mormântului deschis, apoi coborî vârful lamei în aşa fel încât să atingă exact vârful triunghiului. Rămase tăcut un moment, concentrându-şi mintea, trupul şi spiritul. Apoi rosti cu înflăcărare formula vrăjitorească ce deschidea o incantație puternică şi periculoasă.

Cuvintele din latina veche, atât de aspre pentru auz, construiau edificiul lor tainic înlăuntrul granițelor invizibile ale cercului închis. Ca răspuns, din tărâmul văzduhului şi al umbrei, se stârniră forțe întunecate. Cei trei acoliți se cutremurară cuprinşi de un amestec de venerație şi extaz, în timp ce conducătorul îşi aduna întreaga forță a voinței pentru a controla forțele pe care le stârnea.

Cum energiile secrete, de împrumut, sporiră vremelnic propria lui putere, spiritul său îndrăzni în sfârşit să smulgă un alt suflet de pe orbită.

Ciocnirea voințelor divergente zgâlțâi temeiurile cercului, dar forța unificatoare a ritualului fu

suficient de puternică pentru a-l menține. Implacabil, conducătorul grupului rosti cuvintele ultime ale incantației, invocând victima cu numele ei. Nimic vizibil nu păru să se întâmple o vreme, în timp ce tot spațiul de deasupra şi din jurul mormântului aduna tensiuni greu de imaginat. Apoi, pe neaşteptate, zona de deasupra triunghiului se încărcă de o ceață palidă şi argintie, diferită de fumul greu ce se scurgea încă în mormânt.

Ceața se îngroşă, căpătând încet formă şi densitate. Două puncte palide de lumină se aprinseră şi clipiră scurt în mijlocul a ceea ce sugera o figură. Clătinându-şi capul, conducătorul acoperit cu glugă deplasă vârful sabiei spre marginea gropii, pronunțând un nou cuvânt de comandă.

Chircindu-se de teamă, parcă, ceața coborî în mormânt şi se amestecă cu fumul. Treptat, fumul şi ceața începură să se dizolve, revelând din nou cadavrul mumificat. Dar exalația lugubră nu se dispersa, ci pur şi simplu se scufunda în trup. Pe măsură ce se limpezea aerul, corpul începu să fie cutremurat de convulsii spasmodice.

9

Ceața groasă care învăluise Melrose în acea sâmbătă noapte se extinse la nord de Firth of Forth, ajungând până la Fluviul Tay. În oraşul

Fifeshire, din Dunfermline, negurile reci nu izbutiră să afecteze decât prea puțin buna dispoziție a petrecăreților care veniseră să ia parte la un bal mascat urmat de o masă şi dans, sponsorizat de bisericile din zonă, în sprijinul fondării unui nou centru de asistență juridică. În grădina botanică din apropierea Mănăstirii Dunfermline fuseseră înălțate mai multe corturi din pânză vărgată pe spațiile verzi dintre serele de sticlă. Luminate de numeroase lampioane chinezeşti, pavilioanele răsunau de amestecul teribil de muzică, dans şi râs.

Adam şi Peregrine făceau parte din grupul de oaspeți invitați de Janet şi Matthew Fraser. Aşteptându-se să petreacă o seară agreabilă şi să danseze pe muzică populară scoțiană, aproape toată lumea se îmbrăcase în costume naționale. Adam, care nu scăpa niciodată ocazia de a se mândri cu vechile tradiții scoțiene ale familiei sale, purta, cu toată pompa, kiltul din material ecosez pe fond roşu al Sinclair-ilor; la gâtul pieptarului ce aparținuse tatălui său se vedea un jabou făcut dintr-o dantelă fină ca o spumă. Broşa cu safire prinsă în dantelă fusese dăruită străbunicii lui de însăşi regina Victoria.

Tocmai o saluta pe gazdă, care arăta splendid în rochia de culoare albastru-regal, cu o eşarfă din mătase cu model roşu şi albastru, specific familiei Fraser, prinsă de umărul drept şi funde albastre în părul ei pieptănat în sus. Peregrine fusese

temporar deturnat de o veche iubire.

— Dumnezeule, Adam! Cei ce te văd ar putea jura că vremea cavalerilor nu a apus încă! exclamă Janet, prinzându-l cu amândouă mâinile şi studiindu-l în lumina de pe pajişte. Arăți exact ca un personaj dintr-un roman al lui Robert Louis Stevenson!

Adam râse şi îşi înclină creştetul lui negricios pentru a-i săruta mâna, în semn de mulțumire pentru complimentul ce i se făcuse.

— Tu, în schimb, arăți ca o eroină a lui Sir Walter Scott! îi răspunse el, dând drumul la unul din brațele ei pentru a-şi putea duce mâna la inimă.

Să fie fericită ea, cea prea frumoasă! De ale ei favoruri
Cavalerul statornic la faptă-nflăcărată fost-a
îndemnat!
Nicicând nu fi-va ea trecută cu vederea
În falnicul şi nobilul cortegiu…

— Recită foarte bine, nu, Matthew? îi spuse ea soțului său, făcând gropițe în obraji. E un fragment din întoarcerea cruciatului, nu-i aşa? Însă ştii ceva, în niciun caz nu ar trebui să-ți iroseşti cu mine cunoştințele de poezie. Mai bine le păstrezi pentru doamna viselor tale.

„Doamna viselor tale…” Janet pusese din nou ceva la cale. Seara aceasta promitea să devină momentul unei noi tentative din acelea. Îşi

îndreptă, aparent, întreaga atenție spre ceilalți oaspeți ai familiei Fraser, gândindu-se însă cu invidie la Peregrine, care se întâlnise deja cu o fostă dragoste şi care poate avea chiar şansa să o vadă pe fermecătoarea Julia Barrett până la sfârşitul serii. Într-o bună zi norocul poate îi va surâde şi lui - deşi dacă rămânea în continuare la fel de puțin dispus să facă nişte compromisuri în domeniul alegerii unei femei pe cât era şi în multe alte privințe, ziua aceea putea să se lase aşteptată mult şi bine.

Armoniile exuberante ale unei balade scoțiene îl readuseră la realitate - inclusiv la conştiința că se afla în prezența unei însoțitoare fermecătoare, față de care, oricât de curtenitor s-ar fi arătat, nu trebuia să se forțeze câtuşi de puțin. Zâmbind, îi oferi lui Janet brațul.

— Muzica a devenit mai sprințară, spuse el. Cred că a sosit momentul să dăm un exemplu bun şi să-i lăsăm pe băieții din orchestra *ceilidh* să înțeleagă că le apreciem eforturile cum se cuvine. Dacă Matthew nu are nimic de obiectat, aş considera un semn de mare onoare să pot dansa cu tine următorul dans.

— Nu am nimic împotrivă, răspunse Sir Matthew de undeva, de la marginea grupului, privindu-şi de la înălțime soția şi amicul, luându-şi, în glumă, un aer foarte auster. Există unii dintre noi care avem de îndeplinit şi îndatoriri, le aduse el aminte. În orice caz, voi distrați-vă, iar eu

mă întorc după ce am să vorbesc cu vicarul despre momentul în care vom acorda premiile şi vom strânge fondurile.

Restul grupului se îndreptă spre cortul cel mare, unde cuplurile de pe ring tocmai încheiau „Dansul salciei”. Melodia se termina cu o înfloriturǎ, însoțită de râsetele dezlănțuite şi aplauzele dansatorilor. Când ringul începu să se golească încet, conducătorul solid şi îmbrăcat în kilt verde al formației îşi ridică acordeonul şi trase microfonul mai aproape.

— Vă mulțumesc foarte mult, doamnelor şi domnilor. Vă rog acum să vă alegeți partenerii pentru „Sergentul cel chipeş”.

Janet le făcu semn cumnatului ei şi soției acestuia, cărora li se alătură imediat sora lui Janet, Lady Eloise McKendrick.

— Mai avem nevoie de o singură persoană! exclamă Janet. Adam, unde se ascunde frumosul dumitale domn Lovat?

Adam era cu câțiva centimetri mai înalt decât majoritatea celorlalți bărbați din încăpere. Folosindu-se de acest avantaj, scrută spațiul din jur şi descoperi o siluetă zveltă şi dreaptă îmbrăcată în kiltul de vânătoare al familiei Fraser, care era pe cale să părăsească ringul de dans, nefiind însoțită.

— Peregrine! strigă şi-i făcu semne tânărului. Avem nevoie de încă un om.

Pictorul se apropie de ei zâmbind puțin stingher,

dar Janet îl prinse de mână cu un mic hohot de râs îngăduitor şi îl trase în stânga ei.

— Mi-e teamă că acum nu ne putem permite să stai pe margine şi să ne studiezi, spuse Janet, în timp ce se aranjau în două linii de câte trei dansatori stând față în față.

Aproape simultan formația atacă primele măsuri ale unui vioi dans popular scoțian „negru”, însoțit de plecăciuni şi reverențe ale dansatorilor către şirurile din fața lor, în timp ce se făceau ultimele schimbări grăbite în grupurile de şase. Sprinten de picioare de la natură, Peregrine ținu fără dificultate pasul cu Adam şi Janet atunci când cei din grupul lor se prinseră de mâini şi se deplasară în cerc spre dreapta, apoi spre stânga, înainte de a reveni la formația de trei. Janet, aflată în mijloc, făcu pereche cu Adam, apoi cu Peregrine, după care conduse o figură de opt. Îşi prinseră mâinile din nou, înaintând şi retrăgându-se în acelaşi timp cu trioul din fața lor, apoi înaintând şi trecând de această dată printre parteneri, unul din grupuri aplecându-se, râzând, pe sub brațele ridicate ale celorlalți, întâlnindu-se iarăşi cu un nou grup de trei.

Triourile se uneau pentru scurtă vreme, apoi se despărțeau iarăşi, formând noi şi noi combinații, rotindu-se de jur-împrejurul ringului. O melodie de dans se continua cu o alta într-un ritm antrenant. Peregrine se amuza din ce în ce mai mult, râzând în timp ce-şi pleca fruntea pentru a

trece pe sub arcul de brațe, iar când îşi ridică din nou capul, se trezi față în față cu Julia Barrett.

Din cauza surprizei, Peregrine aproape se opri în loc. Înaintea lui nu se mai afla tânăra gravă şi îndurerată pe care o văzuse la înmormântarea Lady-ei Laura. Sub vraja muzicii însufleţite, madona copleşită de tristeţe a lui Botticelli se transformase în Flora din *Primăvara*. În locul costumului popular scoţian, ea purta o rochie diafană cu motive de flori şi frunze de viță, iar părul ei auriu flutura liber, cu excepția şuviţelor din față, prinse într-o cascadă de funduliţe din mătase verde. Chiar în secunda când pasul lui ezită, privirile li se întâlniră, schimbând ceea ce semăna cu un impuls electric.

Când grupurile din care făceau parte cei doi se uniră într-un cerc, el îi prinse mâna. Ochii fetei erau limpezi, de culoare albastru-acvamarin, cu priviri la fel de deschise ca ale unei căprioare. O strânse mai tare de mână, forțându-se să găsească o replică potrivită pe care să i-o poată plasa, dar, înainte de a se dezmetici, regulile dansului îl siliră să-i dea drumul. Cei doi parteneri ai ei o purtară departe de el şi, oricât se strădui, nu reuşi să o mai vadă în mulțimea de dansatori.

Executară ale patru figuri, apoi un nou avânt al melodiei anunță că dansul se apropia de sfârşit. După cele din urmă acorduri, Peregrine i se adresă grăbit lui Janet:

— Vă rog să mă scuzați, Lady Fraser! îi spuse el.

Tocmai am văzut o persoană cu care țin foarte mult să stau de vorbă.

O luă din loc înainte ca ea să-i poată pune vreo întrebare, strecurându-se cu abilitate printre cuplurile aflate pe ringul de dans, până ce văzu silueta grațioasă a fetei cu părul auriu. Se afla chiar lângă uşă, prinzându-şi la gât o capă de seară cu glugă, din catifea verde, pe care şi-o pusese peste rochia înflorată. Peregrine îşi iuți paşii, ajungând-o din urmă chiar în momentul când era pe cale să iasă din sală, în ceață.

— *Hello*, spuse el, gâfâind puțin. Sper că dansul nu te-a obosit aşa de repede. Seara aceasta de-abia a început.

Îşi întoarse spre el privirile de căprioară, zâmbind de-abia perceptibil.

— O, ştiu. Dar rolul meu serios din cadrul festivităților începe peste un sfert de oră, în sala de concert. Aerul este atât de umed în această seară, încât sunt convinsă că harpa mea are neapărată nevoie să fie acordată încă o dată.

— Harpă! exclamă Peregrine, intrigat. Eşti muzician profesionist, cumva?

— Nici pe departe, răspunse ea, râzând. Un amator pasionat, în cel mai bun caz. De obicei, nu particip la concerte publice, continuă ea, dar sunt enoriaşă a Bisericii St Margaret, chiar peste drum, şi atunci când vicarul mă roagă să cânt şi eu, în scopuri caritabile, nu pot să-l refuz.

— Cred că eşti prea modestă, spuse Peregrine,

sincer convins. Dacă îți stăpâneşti instrumentul măcar pe jumătate la fel de bine cum cânți, vei fi cea mai strălucită apariție a întregii seri.

Fata se uită la el cu o privire directă şi curioasă.

— Nu am avut ocazia să facem cunoştință. Greşesc?

— Nu, nu am făcut cunoştință. Peregrine clătină din cap cu un aer mâhnit. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă prezint de la bun început. Eu sunt Peregrine Lovat.

— Iar eu sunt Julia Barrett, răspunse ea. Dacă nu ne-am cunoscut, unde m-ai auzit cântând?

— În… biserică, murmură Peregrine stins, conştient dintr-o dată că mărturisirea lui fusese necugetată. Am… am participat ieri la funeraliile Lady-ei Laura.

Se temu ca acea umbră a durerii să nu se aştearnă din nou asupra trăsăturilor ei, dar, spre uşurarea lui, ea nu făcu decât un semn din cap că a înțeles.

— Ah, aşa se explică, spuse ea, zâmbind uşor şi întinzându-i o mână fină. Sunt bucuroasă să-l întâlnesc pe un alt prieten al ei. Era o ființă foarte deosebită.

— Da, aşa este, răspunse Peregrine şoptit.

Degetele ei calde, pline de viață, se aflau în strânsoarea mâinii lui. Câteva secunde, niciunul dintre ei nu spuse nimic. Apoi, sub impulsul acelei clipe, el întrebă:

— Există vreo persoană anume care să aibă grijă

de tine în seara asta?

Bucuria pe care aceste cuvinte i-o făcură Juliei aprinse o scânteie de răutate jucăuşă în ochii ei albaştri.

— Păi, sunt convinsă că unchiului meu îi face plăcere să creadă că este considerat favorit, spuse ea zâmbind. Vino să i te prezint, înainte să înceapă programul meu…

Plecarea lor nu trecu neobservată.

— Ascultă, Adam, spuse Janet, pe ton de vag reproş, ar fi trebuit să mă avertizezi că tânărul tău prieten timid a pus deja ochii pe nepoata lui Albert Barrett.

Adam acceptă acuzația cu blândețe.

— Îmi pare rău. Nu am fost sigur că ea se va afla aici în această seară.

Matthew Fraser se uită amuzat în direcția soției sale şi zise:

— Eşti dezamăgită pentru că nu poți să-ți satisfaci pasiunea pentru pețit? Nu face nimic, Adam va fi veşnic clientul tău.

— Vai, Matthew, cu Adam mi-am pierdut orice urmă de răbdare în momentul de față, spuse Janet, prefăcându-se bosumflată. Mi s-ar părea mai mult decât corect ca data viitoare să-l prezint unei văduve bătrâne şi guralive, cu gâtul ca al unei curci şi să-l las apoi în ghearele ei, să se descurce singur.

— Ai milă de mine! exclamă Adam. Ce aş putea face ca să fiu iertat?

— Pentru început, spuse Janet, să ne aduci nişte răcoritoare…

Dansul şi muzica continuară fără pauză. Aproape o oră mai târziu, Peregrine reapăru cu Julia la braț. Dispusă, ca întotdeauna, să profite de o situație atât de promițătoare, Janet le ieşi în întâmpinare cu un zâmbet, propunând ca Julia şi unchiul ei să participe, împreună cu ceilalți oaspeți ai familiei Fraser, la bufetul organizat de ei, ceva mai târziu, în seara respectivă. Îndemnată de Peregrine cu o rară risipă de fermitate, Julia acceptă cu timiditate invitația. După aceea, cele două grupuri reunite petrecură o seară pe care Peregrine, cel puțin, o consideră cea mai plăcută sărbătoare la care participase în ultima vreme.

Pe la ora două dimineața, petrecerea începu să se destrame: centrul de asistență se îmbogățise cu câteva mii de lire, dar niciunul dintre cei prezenți nu ar fi putut pretinde că nu s-a distrat şi nu a mâncat pe săturate. Peregrine o conduse fără prea mare tragere de inimă pe Julia la maşina unchiului ei, regretând că nu putea să o conducă el însuşi acasă. Urmări cu tristețe luminile din spatele maşinii lui Albert Barrett dispărând în ceață.

— Mi-a spus că i-ar face plăcere să mă vadă din nou, Adam, i se confesă el în momentul în care Humphrey le deschise portiera Bentley-ului. Mi se pare o fată cu totul remarcabilă!

Pierdut apoi în propria sa reverie, trecu cu

vederea licărul trist şi vecin cu invidia din ochii întunecați ai lui Adam Sinclair.

În nicio jumătate de oră, Humphrey ajunse acasă. Obosit, dar încântat, Peregrine îi ură prietenului său un cordial noapte bună şi se retrase. Se dezbrăcă repede de hainele de seară şi se aruncă în pat, aşteptându-se să adoarmă în secunda în care atingea pernele. Cu toate acestea, deşi trupul lui se bucura că se poate odihni, mintea îi rămase într-o stare de activitate stranie.

Pentru început, gândurile lui erau dominate încă de Julia Barrett şi de evenimentele de la Dunfermline. Pe măsură ce se scurgeau minutele, meditația lui se îndreptă inexplicabil spre zone mai întunecate. Privind retrospectiv şi deplasându-se cu ochii minții printre pavilioane şi diferitele zone ale grădinii botanice, înțelese că, deşi înăuntru era doar lumină şi viață şi mişcare, spațiile sufocate de neguri de afară erau hăituite de siluete tainice, cu mâini apucătoare, înzestrate cu degete lungi…

Un val de ceață se rostogoli peste scena respectivă, camuflând-o în spatele unei perdele dense de nori. Când norul se subție iarăşi, Peregrine constată că nu mai avea înaintea ochilor grădina botanică. Pietre de mormânt contorsionate ieşeau la iveală dintre movilițele inundate de iarbă ale cimitirului medieval, iar o figură palidă şi scheletică se strecura nesigur spre o spărtură în zidul înalt din piatră.

Peregrine se ridică brusc şi orbecăi după ceas. Spre surpriza lui, era şase şi zece minute. Clătină din cap, înțelegând că somnul îl cuprinsese în mijlocul reveriilor. Tocmai vroia să se culce la loc, când auzi țârâitul insistent al unui telefon de undeva, dintr-o altă parte a casei.

Până să ajungă Humphrey să bată la uşa apartamentului său, Adam se dăduse deja jos din pat şi îşi lega cordonul halatului din lână roşie ca vinul de Burgundia. O singură privire adresată valetului îl lăsă să înțeleagă că se petrecuseră lucruri foarte importante.

— Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez atât de devreme, sir, spuse Humphrey, care purta şi el un halat, îmbrăcat în grabă peste pijamalele vărgate. Este inspectorul McLeod, care sună din Melrose.

— Melrose? exclamă Adam, brusc conştient de o senzație de înțepătură în degetele mari. Vorbesc de aici, spuse el, îndreptându-se spre telefonul de pe noptieră.

— Să aştept şi eu, sir? întrebă Humphrey, rămânând lângă uşă.

— Cred că ar fi bine.

Adam ridică receptorul şi intră direct în subiect.

— Sunt la aparat, Noel. Ce s-a întâmplat?

Vocea inspectorului de poliție suna aspru şi era parțial acoperită de paraziți.

— Scuzele mele pentru că te sun la ora asta imposibilă, Adam, dar am avut un incident destul

de ciudat aici, la Melrose. Nu vreau să intru în detalii la telefon, dar cred că vei fi de acord cu mine că trebuie să-i acorzi cea mai mare atenție.

Trebuie? Cuvintele alese de McLeod şi o anumită schimbare subtilă a tonului vocii spuneau foarte mult.

— Chiar aşa? spuse Adam, atent ca tonul folosit de el să pară neutru. În acest caz, vin şi eu până acolo să-mi fac o părere. Unde ai prefera să ne întâlnim?

Urmă o tăcere plină de înțelesuri.

— Fă-ți drum spre ruinele abației, mormăi vocea din receptor. Vei vedea cordoanele poliției. Dacă nu mă aflu acolo când ajungi tu, unul dintre oamenii mei va şti unde să mă găsească.

Era limpede că McLeod luase în calcul cazul în care convorbirea lor era ascultată şi de altcineva - ceea ce demonstra încă o dată că nu era vorba de o simplă anchetă de rutină a poliției.

— Atunci pornesc spre Melrose, apuse Adam, aparent fără grijă. Este... Şase şi un sfert, continuă el, aruncând o privire spre ceasul de pe cămin. Cred că o să-mi ia... poate două ore. Din fericire, este duminică, aşa că nu prea va fi circulație. Mă străduiesc să ajung cât pot de repede.

— Nu-ți cere nimeni mai mult de atât. Vocea lui McLeod suna ca şi cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Îți mulțumesc, Adam.

— Nu ai pentru ce.

După ce McLeod puse receptorul în furcă, Adam se întoarse spre Humphrey: ochii lui întunecați aruncau priviri pătrunzătoare, ca ale unui şoim de vânătoare.

— Cred că cel mai bine ar fi să iau Jaguar-ul, spuse el. Şi aş vrea să plec în cel mult o jumătate de oră. Din câte mi se pare, trebuie să ajung la Melrose cât mai repede cu putință.

Humphrey făcu semn că a înțeles.

— În acest caz, ar fi mai bine să nu mergeți cu maşina decapotată, sir. E vreme proastă afară. Să mă ocup eu de asta?

— Te rog, spuse Adam, ducându-se spre camera de toaletă. Aş vrea şi nişte ceai şi pâine prăjită, dacă reuşeşti să le pregăteşti rapid. Dar înainte de orice altceva, ți-aş fi foarte recunoscător dacă te-ai duce şi l-ai trezi pe domnul Lovat. Spune-i ce se întâmplă şi că aş vrea să mă însoțească, dacă doreşte. Bănuiesc că are să se simtă în elementul său.

10

Cu mult înainte de expirarea jumătății de oră despre care vorbise Adam, Peregrine se afla pe scaunul pasagerului din Jaguar-ul albastru al lui Adam. Puternica maşină se îndrepta spre sud, în direcția Edinburgh, pilotată de proprietarul de la Strathmourne cu mâinile vârâte în mănuşi. Gâfâind încă deoarece fusese obligat să se

pregătească atât de repede, Peregrine mută trusa de desen portabilă de pe genunchi jos, între picioare. Adam îi spusese să o ia, dar ceva din maniera mai vârstnicului lui prieten îl făcuse să ezite înainte de a-l întreba de ce.

Era aproape ora şapte, dar din cauza ceții şi a vremii închise părea să fie cu mult mai devreme. Farurile Jag-ului reuşeau cu greu să risipească întunericul, iar luminile maşinilor venind, din când în când, din direcția opusă orbeau şi mai tare, din cauza umezelii din aer. Aşa cum presupusese Adam, autostrada era aproape goală, dar ceața şi, uneori, burnița îl sileau să fie foarte atent la condus şi să nu rişte prea mult. Cu toate acestea, o parte a minții sale continua să facă speculații, chiar dacă telefonul lui Noel McLeod nu-i oferise decât foarte puține date, fapt pentru care trebuia să se bizuie pe simple intuiții. Chiar şi în lipsa oricărui motiv rațional, nu putea trece peste vagul presentiment că un mister era pe cale să-l poarte pe el şi pe asociații săi în inima altui mister, mai periculos decât primul.

Cu toate că Adam conducea cu măiestrie, ajunseră la intrarea în localitatea Melrose cu mult după ora nouă. Circulația duminicală de la această oră rămânea redusă, mai ales din cauza vremii, dar lucrările de pe drumuri îl siliră să ocolească de mai multe ori, îndepărtându-se cu mulți kilometri de la drumul drept. În timp ce ocoleau oraşul Galashiels, ceața lăsă locul unei

ploi reci, aproape de lapoviță. Adam reglă sistemul de dezaburire şi mări viteza ştergătoarelor de parbriz. Ajunseră apoi, în sfârşit, la Melrose, trecură pe lângă fațada impunătoare a Waverly Hotel, reducând viteza după ce intrară pe Strada Waverly, pătrunzând apoi prin capătul Străzii Mari.

Lăsă în urma lor, pe partea dreaptă, secția de poliție, care părea să se afle într-o activitate de-a dreptul febrilă pentru o duminică dimineață, cotiră la stânga pe Strada Buccleuth şi se îndreptară spre mănăstire, aşa cum le sugerase McLeod. Adam nu fu câtuşi de puțin surprins să vadă în parcarea abației - plasată chiar vizavi de intrarea principală spre ruine - două maşini albe ale poliției, o dubă şi alte autovehicule fără însemne, probabil aparținând şi ele tot poliției. Chiar înaintea intrării se ridicase o barieră, păzită de un tânăr agent îmbrăcat într-o manta galbenă de cauciuc, pe spatele căreia se putea citi *Poliție*. Lângă el se afla un al doilea bărbat, îmbrăcat în haine civile.

În momentul în care pătrunse în parcare, Jaguar-ul lui Adam făcu să se întoarcă mai multe capete. Orăşeni curioşi se adunaseră înaintea barierei, uitându-se şi arătând cu degetul de sub umbrelele pline de apă; acum îşi îndreptară atenția asupra lui Adam, care tocmai parca lângă una dintre maşinile albe ale poliției. Dincolo de baricadă şi de gardul din metal care împrejmuia

terenurile abației, Adam putea distinge bucăți de bandă galbenă fluorescentă întinse ca nişte fire de păianjen printre ruine. Mai multe siluete anonime, protejate şi ele de mantale de ploaie, se mişcau în toate direcțiile, printre zidurile ruinate ale abației.

— Activitate febrilă, remarcă Peregrine, întinzându-şi gâtul. Crezi că s-a petrecut o crimă?

— Din câte îmi închipui eu, nu este vorba de ceva atât de simplu, răspunse Adam sumbru, oprind motorul, deşi bănuiesc că e la fel de grav.

Scoțând la iveală din spatele scaunului din față o şapcă de automobilist din tweed, deschise portiera şi coborî din maşină în amestecul pătrunzător de ploaie şi ceață, protejat de şapcă şi de haina lui lungă din piele de culoare maroniu-cenuşie. Fără a părea prea sigur pe sine, Peregrine coborî şi el şi îşi trase gulerul hainei din molton, uitându-se chiorâş spre cer.

— Dacă aveam minte, îmi aduceam şi eu o şapcă, mormăi el.

Adam îşi vârî mâinile acoperite de mănuşi în adâncul buzunarelor şi făcu un gest spre maşină.

— Există o umbrelă sub scaunul din față, îi spuse el lui Peregrine. Nu-ți uita nici caietul de schițe.

Încuiară maşina şi-şi croiră drum cu grijă, printre bălțoace, până la intrarea în abație; pe măsură ce se îndepărtau de maşină, interesul privitorilor scăzu şi el. Tânărul agent se alertă la apropierea lor de barieră şi le ieşi înainte, ca şi

cum ar fi vrut să-i oprească din drum, dar bărbatul în haine civile îi puse o mână pe umăr şi îi şopti câteva cuvinte la ureche.

— Vă rog să poftiți, Sir Adam, îi spuse omul în haine civile, zâmbind posac. Ar fi trebuit să-mi dau seama după maşina aia grozavă, dar din cauza şepcii pe care v-ați tras-o pe ochi, aproape că nu v-am recunoscut.

— Oricum, Melrose nu este locul unde să apar eu de obicei, răspunse Adam cu un zâmbet, strângând mâna omului. Îmi pare bine să te văd, Hamish. Apropo, adăugă el, în timp ce polițistul în civil îi trecea dincolo de barieră, el este asociatul meu, domnul Lovat. Peregrine, dumnealui este sergentul-detectiv Hamish Kerr, unul dintre cei mai buni oameni ai inspectorului McLeod.

— Îmi pare bine de cunoştință, murmură Kerr, întinzându-i mâna şi lui Peregrine.

— Inspectorul se află prin preajmă? continuă Adam, aruncând în jur priviri cercetătoare, după ce trecuseră de agent.

— Nu se află aici, domnule. A plecat la Angler Hotel cam acum o oră. Să-l trimit pe unul dintre băieții mei să-l aducă aici, ca să discutați cu el?

Adam clătină din cap.

— Cred că dorința lui ar fi în primul rând să cercetez zona. Ai putea să-mi spui, pe scurt, ce s-a întâmplat?

Pe figura detectivului apăru o privire ciudată şi prudentă.

— Să ştiți că este ceva foarte neobişnuit, domnule. Băieții au pus cordon în jurul unei zone din interiorul ruinelor, chiar aici, în față. Tipii de la Judiciar au stat acolo mai mult de o oră. Ăl mai afurisit lucru pe care l-am văzut eu vreodată - vă rog să-mi scuzați limbajul, domnule.

Adam îşi reținu un zâmbet hazliu.

— Ascultă, Hamish, mi se pare că eşti şocat - un ofițer de poliție cu experiența şi perspicacitatea ta!

— Nu… era natural, domnule, mormăi Kerr. Aş putea zice că nu mi-a făcut niciun pic de plăcere…

— Cam asta înțelesesem şi eu. Adam se uită în jur degajat, remarcând privirea încordată şi curioasă a lui Peregrine. Ei bine, ce-ar fi ca pentru început să citim raportul asupra incidentului, iar pe urmă domnul Lovat şi cu mine vom arunca o privire prin jur. Noi doi am avut deja de-a face cu tot felul de cazuri ciudate, Hamish.

— Apoi să ştiți, domnule, că aşa este şi ăsta.

Fără să mai lungească vorba, sergentul îi conduse în chioşcul de la intrare, unde erau protejați de ploaie. Custodele abației stătea pe un scaun din spatele tejghelei, plângându-se unui agent în uniformă.

— Oamenii cinstiți şi cu frică de Dumnezeu se întreabă încotro se îndreaptă lumea, spunea el. Eu nu am mai văzut în viața mea aşa ceva.

Agentul răspunse printr-o simplă ridicare din umeri. Sergentul Kerr se strecură pe lângă subordonatul său şi luă de pe tejgheaua de sus un

dosar plin de hârtii.

— Iată raportul, Sir Adam, spuse el, întinzându-i-l, apoi adăugă, cu o strâmbătură: Dacă vreți să ştiți părerea mea, există cineva care s-a uitat la prea multe filme, dintre acelea care se difuzează după miezul nopții. Cine şi-ar fi imaginat că o să avem un caz de profanare de mormânt într-un loc atât de liniştit şi paşnic?

O profanare de mormânt? Simțind privirile ce i se înfipseseră în ceafă, Adam parcurse pagina înclinând-o în aşa fel încât să o poată citi şi Peregrine pe deasupra umărului său. Prezentarea era rigidă, în maniera în care sunt redactate peste tot rapoartele poliției. Profitând de camuflajul oferit de ceața din noaptea trecută, una sau mai multe persoane necunoscute pătrunseseră pe teritoriul Abației Melrose, fie prin escaladarea gardului ce separă partea din sud a cimitirului de o alee de acces, fie printr-o poartă lăsată deschisă, aflată lângă drumul principal, spre nord. Odată ajunşi înăuntru, săpaseră o porțiune a podelei din capela de nord-est, dezgropând un coşciug din piatră din secolul al XII-lea. Potrivit raportului, coşciugul era în acel moment deschis şi gol.

— Corpul care se afla în coşciug a apărut în barul de la Angler, îi informă sergentul. Este într-o stare avansată de descompunere, nefiind practic decât un schelet. Stăm cu toții şi ne spargem capul cum au reuşit afurisiții care l-au dezgropat să-l care tot drumul fără să-l dezarticuleze. Făcu o

pauză şi clătină din cap. Ba chiar îți vine să te întrebi cine naiba ar avea interesul să se apuce de o asemenea treabă. Şi de ce.

— Într-adevăr, spuse Adam, dându-i înapoi raportul, cu o expresie impenetrabilă. Mulțumesc foarte mult, Hamish. Şi acum haide să vedem puțin locul unde se află mormântul.

Sergentul-detectiv îi conduse printre ruine, de-a lungul naosului, spre capela profanată, aflată în colțul nord-estic al transeptului. Pe măsură ce se apropiau de benzile galbene întinse la răscruci, Adam simți în atmosferă o răceală, venind de undeva din zona subconştientului, care nu avea nimic de-a face cu vremea.

Aici se află Paznici Negri, pe cale să se stingă, dar încă puternici! Pe toți zeii ce-au existat vreodată, putea cineva cu adevărat să fie atât de necugetat încât să abandoneze o operațiune magică fără a o dezamorsa cum se cuvine, mai târziu?

Vârându-şi din nou mâinile înmănuşate în buzunare, Adam respiră adânc şi făcu pe nevăzute un semn menit să protejeze o persoană, întorcându-se apoi o secundă şi privindu-l, ca din întâmplare, pe Peregrine, chiar înainte de a ajunge la barierele din bandă adezivă.

— Aşteaptă puțin, Peregrine. Vezi friza de acolo? Da, chiar aceea, deasupra altarului lateral. Aş dori să-i faci o schiță înainte să ne apucăm de înregistrarea imaginilor din zona mormântului propriu-zis.

Avu mare grijă să pronunțe aceste cuvinte ca şi cum ar fi fost o rugăminte oarecare. Fără să înțeleagă prea bine ce se întâmplă, Peregrine se întoarse ascultător şi făcu aşa cum îi ceruse Adam. Fiind asigurat dinspre partea tânărului artist, a cărui atenție fusese îndreptată într-o cu totul altă direcție, cel puțin pentru câteva momente, Adam merse mai departe însoțit de Kerr şi se concentră asupra ariei închise de poliție, dând frâu liber percepțiilor lui subtile să intre în joc. După cum simțise deja de la distanță, zona din imediata apropiere a mormântului deschis era dominată de vălul încă intact al unei energii psihice malefice.

Bun. Forța a ceea ce lăsaseră în urma lor răufăcătorii era, fără îndoială, pe cale să slăbească; cu toate acestea, exista încă suficientă putere reziduală pentru a provoca un şoc serios oricărei persoane neprotejate şi, totuşi, sensibile la aceste influențe, cum era, desigur, Peregrine. Din fericire, Kerr nu înțelegea ce se petrece sau se bucura de o protecție naturală. Adam se întrebă care fusese reacția inițială a lui McLeod.

— Am să aştept aici, domnule, spuse Kerr, ridicând banda, pentru ca Adam să poată să se strecoare pe sub ea. Pot să-l las să treacă şi pe domnul Lovat, după ce termină?

— Da, mulțumesc, răspunse Adam.

În acelaşi timp, îşi vârî şi mai adânc mâna în buzunarul drept, unde avea o bucată de magnetit

de dimensiunea şi forma unui dinte mare de lup. Înaintând precaut şi simțind vibrațiile Paznicilor Negri pe care profanatorii îi lăsaseră în urma lor, îşi scoase cu un gest firesc mâinile din buzunare, ținând magnetitul în palmă, unde Kerr nu-l putea vedea. Se opri chiar înainte de locul unde ar fi avut loc contactul şi murmură o invocație care era deja veche atunci când marea bibliotecă a Ptolemeilor pierise în flăcări.

Cuvintele învesteau magnetitul cu o potență spirituală echivalentă cu forța de atracție a unui imens magnet. Adam aşteptă până ce simți un fior puternic în palmă, după care schimbă poziția: ținând magnetitul cu formă de colț ca pe mânerul unei săbii şi cu arătătorul aşezat de-a lungul tăişului ei, îl întinse în față, până când vârful penetră tărâmul confuz dinaintea lui.

Scutul făcu implozie, asemenea unei băşici de săpun, într-o linişte desăvârşită. Simți cum magneticul absoarbe toate forțele remanente. După câteva secunde, orice urmă de energie malignă dispăruse. Cu satisfacție posacă şi ignorând privirea mirată a lui Kerr, Adam băgă piatra în buzunar şi porni mai departe, plasându-se pe o latură a deschiderii mormântului.

Nu îl surprinse câtuşi de puțin să vadă că groapa era înconjurată de nişte pete ce nu puteau fi decât de sânge. Dispunerea lumânărilor arse şi triunghiul negru trasat lângă deschidere stăteau şi ele mărturie actului profan de invocare.

Cu atenția profund zugrăvită pe trăsăturile lui de patrician, Adam îngenunche şi cercetă mormântul. Ridicarea lespezii de granit şi sprijinirea ei de marginea gropii necesitaseră un oarece efort. Coşciugul de piatră, pe care îl acoperise lespedea, avea o formă aproximativ trapezoidală, cu o porțiune circulară decupată în dreptul capului şi o crăpătură mare, care îl despărțea în două. Era aidoma altor sute de morminte văzute de Adam de-a lungul anilor, dintre care multe erau chiar în acest cimitir. Singurul lucru sigur pentru Adam era că ocupantul lui nu fusese un om obişnuit.

Sunetul paşilor pe pietriş îi întrerupse şirul speculațiilor; se întoarse şi îl văzu pe Peregrine aplecându-se să treacă pe sub barierele galbene şi apropiindu-se apoi de mormânt.

— Iată schița frizei pe care mi-ai cerut-o, începu tânărul artist, agitând caietul de schițe. Nu pot să-mi dau seama de ce ai nevoie de ea… nu este prea veche… în schimb…

Deoarece se opri brusc, Adam se ridică şi se răsuci dintr-o singură mişcare fluidă. Peregrine rămăsese locului ca o stană de piatră. Îşi făcea din nou de lucru cu trusa de desen şi scruta capela profanată cu ochii lui migdalați măriți şi foarte atenți în spatele ochelarilor. După un moment de nemişcare absolută, apucă creionul şi începu să deseneze cu rapiditate.

Adam se duse în spatele lui Peregrine şi aruncă

o privire peste umărul acestuia. Sub creionul sprinten al artistului începea să prindă contur o scenă: un mic grup de figuri nedesluşite adunate în jurul unui mormânt deschis.

Adam înțelese ce se petrecea şi se trase înapoi. Lăsându-l pe tânăr să lucreze netulburat, se aplecă din nou, ca să treacă pe sub benzile galbene, şi se retrase spre naos, unde îl aştepta sergentul Kerr.

— Cred că am văzut aici tot ceea ce aveam nevoie să văd, îl informă el pe subordonatul lui McLeod. De îndată ce termină şi domnul Lovat, plecăm. Ai spus că-l putem găsi pe inspectorul McLeod la Angler Hotel?

Kerr îi confirmă din cap.

— Da, domnule. Este foarte aproape. În locul dumneavoastră, mi-aş lăsa maşina aici. Mergeți drept înainte pe Strada Abației până la piață. Angler este clădirea mare şi albă de pe dreapta, chiar vizavi de Crucea Mercat.

Adam putu constata cu coada ochiului că Peregrine tocmai îşi lăsase creionul deoparte şi închidea caietul de schițe.

— Îți mulțumim foarte mult pentru că ne-ai condus, îi zise el sergentului. Domnul Lovat şi cu mine ne putem descurca şi singuri pe drumul de întoarcere…

Angler Hotel era uşor de reperat. Părea un stabiliment confortabil şi prosper, la parterul căruia se aflau un restaurant - unde se putea servi

prânzul - şi un bar. În fața clădirii fuseseră parcate mai multe maşini. Trecându-le în revistă, Adam recunoscu Range Rover-ul mare şi alb cu însemnele poliției pe care îl folosea de obicei McLeod în misiunile sale din afara oraşului Edinburgh. Pe McLeod însuşi îl găsiră la recepția hotelului, prins la mijloc între o delegație a consiliului municipal şi doi jurnalişti locali înarmați cu blocnotesuri.

— Da, da, a fost o imagine macabră, spuse McLeod cu amărăciune, şi vă rog să fiți încredințați că vom face tot ceea ce ne stă în putință pentru ca asemenea incidente să nu se mai repete. De aceea am şi venit de la Edinburgh, pentru a da o mână de ajutor la investigații.

Aruncă o privire în direcția lui Adam şi se pregăti să-şi încheie expunerea.

— Nu excludem posibilitatea ca autorii actului de vandalism de ieri-seară să fie membri ai unei bande itinerante oarecare. Dar aceasta este tot ceea ce pot declara în momentul de față. Veți primi mai multe date dacă şi atunci când le vom obține şi noi.

Respinse printr-un gest hotărât orice alte întrebări şi păşi grăbit printre cei doi reporteri ca să-i întâmpine pe Adam şi Peregrine lângă intrarea principală a hotelului.

— Mă bucur foarte mult să te văd, Adam! spuse McLeod. Sper că nu a comis nimeni greşeala să te facă să-ți pierzi timpul.

— Câtuşi de puțin, spuse Adam, clătinând din cap. Noel, te rog să faci cunoştință cu Peregrine Lovat, un tânăr artist foarte promițător. Sper că nu te deranjează că l-am adus cu mine.

— Bănuiesc că ai avut motive foarte bine întemeiate, răspunse McLeod, supunându-l pe Peregrine unei priviri scrutătoare în timp ce-i strângea cu putere mâna. Mi-aduc aminte de dumneata, domnule Lovat. Săptămâna trecută, te aflai în galeria publicului de la tribunal când se prezentau depozițiile martorilor în cazul Sherbourne. Urma să prânzim împreună.

Peregrine păru puțin surprins.

— Aşa este, domnule. Îi aruncă o privire oblică lui Adam şi adăugă pe ton neutru: Mă aflam acolo pentru a face nişte studii portretistice.

— Ei bine, sper că nu ai fost tulburat în munca dumitale de ceea ce ai auzit în tribunal. Mai ales dacă urmează să ne ajuți în cazul *de față*.

Adam interveni înainte ca Peregrine să poată răspunde la această remarcă, ce nu prevestea nimic bun.

— Am fost deja la abație, spuse el energic. Există pe aici vreun loc unde putem sta de vorbă fără să fim deranjați?

— La bar, spuse McLeod, indicând printr-un gest al bărbiei uşa respectivă. Din cauza celor întâmplate acolo ieri seară, am interzis accesul tuturor până la noi ordine.

Adam îşi stăpâni cu greu un zâmbet.

— Din punctul meu de vedere, locul mi se pare suficient de sigur, îi spuse el lui McLeod. Te rog să ne conduci într-acolo.

Barul era o încăpere spațioasă, de formă dreptunghiulară, cu draperii roşii la ferestre şi un cămin din piatră în capătul opus. La câțiva paşi în stânga pragului, un ofițer de la Judiciar desenase cu cretă albă pe covorul roşu conturul vag al unui trup omenesc.

— Aici este locul unde s-a hotărât cadavrul să se întindă pe jos, zise McLeod. Îl învrednici pe Adam cu o privire posomorâtă şi se încruntă. Ți-am zis eu că mai devreme sau mai târziu are să se petreacă ceva foarte greu de explicat presei. M-au trecut toate apele ca să reuşesc să-i conving pe cei de aici că incidentul nu este deloc atât de straniu pe cât pare.

Adam îşi trase un scaun de lemn şi se aşează, gestul său îndemnându-i şi pe ceilalți să procedeze la fel.

— De fapt, ce anume s-a întâmplat? întrebă el.

— N-o să-ți placă deloc, aşa cum nu mi-a plăcut nici mie.

McLeod se aşează pe un scaun de la bar, proptindu-se cu coatele de tejghea.

— Localul acesta are licență să stea deschis până la ora două, le explică el. Cam pe la unu şi jumătate, după cum afirmă barmanul, el şi clienții au auzit un zgrepțănat la uşă. Unul dintre clienții obişnuiți s-a dus să deschidă. În prag stătea

cadavrul. De îndată ce i s-a deschis, s-a împleticit înainte câțiva paşi şi a căzut pe locul marcat.

Îşi continuă povestirea vorbind mai greu, printre dinții încleştați:

— Nu e nevoie să mai spun, martorii din bar au fost mai mult decât şocați de incident. Barmanul a anunțat-o pe directoarea hotelului, iar ea a chemat poliția. Din fericire, unul dintre oamenii mei a prins de veste destul de repede şi m-a sunat acasă, povestindu-mi toată tărăşenia. Asta era cam pe la ora trei. În acel moment, nu se ştia încă de unde provenea cadavrul.

— Şi atunci ai venit la fața locului, spuse Adam.

McLeod făcu un semn afirmativ din cap.

— În timp ce-mi povestea omul meu, în minte au început să mi se aprindă tot felul de beculețe de alarmă. Cunoşti sentimentul. Oricum, până să ajung aici, unul dintre agenții din localitate aranjase să se transporte cadavrul la morga Spitalului General al Hotarului, în timp ce colegii lui care erau de serviciu ieri-noapte au plecat să cerceteze cimitirele din zonă. Numai că nu s-au gândit să se uite în abație de la bun început, pentru că acolo nu s-au mai făcut înmormântări de mulți ani, ci numai în curtea exterioară a bisericii. De îndată ce s-a luminat, însă, nu le-a trebuit mult să descopere săpăturile în interiorul abației, locul de unde şi-a început cadavrul călătoria.

Profitând de scurta pauză de respirație,

Peregrine nu se mai putu abține şi interveni.

— Adică nu cumva vrei să spui că cadavrul a venit de unul singur până la hotel, prin propriile sale puteri! zise el neîncrezător.

McLeod se uită la el pe sub sprâncenele încărunțite.

— Ai putea să-ți pui la bătaie şi ultimul bănuț că nu o să declarăm chestia asta! Povestea oficială este că întreaga afacere a fost pusă la cale de o bandă de derbedei răutăcioşi, care au regizat totul să pară că s-a întâmplat aşa cum s-a petrecut de fapt. Ridică din umeri. Versiunea aceasta s-ar putea să prindă, dacă o repetăm suficient de des - mai ales din cauză că singurii oameni care ne pot contrazice sunt câțiva bețivi care-şi pierd nopțile şi al căror mod de a aprecia situația este afectat de alcool, cel puțin parțial.

— Relatarea despre un cadavru umblător este cu siguranță mult prea bizară pentru ca să fie îmbrățişată de prea multă lume, confirmă şi Adam. Chiar dacă există cel puțin doi oameni în această încăpere care ştiu că poate fi perfect adevărată.

Peregrine respiră cu greutate. Deschise gura, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, apoi se răzgândi.

— Afacerea asta este departe de a se fi terminat, continuă Adam calm. Cred că ar fi bine să văd şi eu cadavrul, cât mai curând posibil.

McLeod făcu un gest de aprobare şi coborî de pe scaunul de bar.

— Ai perfectă dreptate. Vom lua maşina mea, ca să pară totul mai oficial.

11

Douăzeci de minute mai târziu, un patolog de la Spitalul General al Hotarului îi conduse pe inspectorul Noel McLeod şi cei doi însoțitori ai acestuia în tărâmul glaciar al morgii. Peregrine mergea chiar în spatele lui Adam, ținând strâns caietul de schițe. Nu îndrăznise să se uite mai atent la ultimele lui desene, atât de tulburătoare fuseseră, iar Adam îl îndemnase, încruntat, să închidă caietul, după ce aruncase o privire fugară. Mirosurile morgii îi dădeau un uşor sentiment de greață, aceasta, bineînțeles, şi în legătură cu posibila turnură pe care o putea lua cazul.

— Inspectorul McLeod ar dori să vadă corpul ce a fost adus mai devreme de la Angler, îi spuse escorta lor îngrijitorului. Sir Adam Sinclair şi domnul Lovat îl însoțesc.

Îngrijitorul ridică o sprânceană şi arătă spre una dintre camerele mai mici de autopsie de lângă sala cea rece.

— Este acolo, doctore, spuse omul, aprinzând luminile. Nu ştiu exact povestea lui, dar aş zice că a murit de multă vreme.

Luminile crude de sus expuseră privirilor o formă înfăşurată în cearşafuri, zăcând pe o masă din oțel inoxidabil. Îngrijitorul îi însoți în încăpere

şi întinse mâna să ridice cearşaful, dar McLeod îl bătu pe umăr şi-i făcu un semn, oprindu-l.

— Dacă nu te superi, am dori să vedem corpul singuri. Sir Adam este medic; totul e-n regulă.

Îngrijitorul schimbă o privire cu patologul, dar niciunul nu ridică vreo obiecție. De îndată ce se îndepărtară, Adam se apropie de masă şi înlătură cu grijă pânza. Pentru McLeod nu era nicio surpriză, deoarece apucase să vadă corpul în bar, dar Adam se trezi expirând uşor aerul printre buzele făcute pungă. Peregrine aruncă o privire furişă, îndreptându-şi-o apoi repede într-o altă direcție.

Zdrențele aproape putrezite ale giulgiului şi ale unui strai negru, ca de călugăr, atârnau în jurul unei forme ce era de fapt un schelet susținut de învelişul uscat al pielii. Oasele ieşeau prin piele în mai multe locuri. Trupul aparținuse unui bărbat aproape la fel de înalt ca Peregrine, dar mai solid, sugerând că individul fusese puternic şi musculos pe când se afla în viață. Mâinile, aidoma unor gheare fosilizate, zăceau împreunate într-un nod complicat deasupra crestei proeminente a sternului. Orbitele goale se căscau mari şi negre deasupra zâmbetului fără buze al morții şi dinților îngălbeniți.

Adam studie cadavrul mai multe minute cu extremă concentrare şi fără să se mişte, încercând să citească semne invizibile ochiului obişnuit. Când începu să vorbească, într-un târziu, vocea

lui se transformase într-un murmur de crâncenă osândă.

— Este, oricum, profund regretabil că făptuitorii acestei crime au avut la dispoziția lor suficientă putere pentru a putea chema spiritul mort înapoi, la locul de odihnă al trupului, spuse el în şoaptă. Infinit mai rău este, însă, că au fost în stare să oblige acest spirit să intre în mizerul înveliş de oase.

Forța mâniei lui vibra în aer ca un tunet, deşi vocea nu-i urcase niciodată peste tonul unei conversații obişnuite.

McLeod rămase impasibil, dar Peregrine tremură uşor, neîndrăznind să rostească niciun cuvânt.

— Asta este cea mai mârşavă faptă pe care am avut nefericirea să o întâlnesc în ultimii ani, continuă Adam, pe acelaşi ton care te îngheța. Mai mult, este opera unor neofiți periculoşi. Numai un om prea arogant ca să țină cont de propriile lui limite este în stare să îndrăznească acest rit al chemării - dacă ne gândim la identitatea individului a cărui voință vroia să o supună.

Peregrine îşi adună, în sfârşit, suficient curaj ca să privească trupul mumificat, tremurând cuprins de un frison rece pe şira spinării, semănând cu atingerea unor degete de gheață.

— Cine... reuşi el să şoptească... cine a fost el, atunci?

Adam nu-i răspunse. Expresia de pe figura lui profund serioasă te lăsa să bănuieşti că se află

într-o perioadă de adâncă introspecție, ca şi cum ar fi studiat soluții alternative la o problemă dificilă. Buzele lui McLeod schițară un zâmbet lipsit de umor.

— Ar trebui să te duci înapoi la şcoală, băiete. Abația Melrose, după cum se ştie prea bine, prin tradiție, este locul de odihnă veşnică a vrăjitorului Michael Scot.

— Michael Scot? tresări Peregrine.

De această dată, întrebarea pătrunse prin reveria lui Adam.

— Nimeni altul decât cel mai faimos magician al Scoției, îl informă pe Peregrine. A fost un distins învățat: cărturar alchimist, medic şi demonolog - ca să nu mai vorbim de faptul că o vreme a fost astrolog la Curtea sfântului împărat roman Frederic al II-lea. Judecând doar după cuprinderea învățăturii lui şi poate fi considerat unul dintre cei mai iluştri inițiați a veacului al XII-lea.

— Secolul al XII-lea! exclamă Peregrine neîncrezător. Dar asta înseamnă... Cum?... Cu şapte sau opt sute de ani în urmă! În mod normal, nu ar mai fi rămas din el decât praful!

— Nu neapărat.

Ochii întunecați ai lui Adam începură să studieze intens obiectul discuției lor.

— Lăsând la o parte posibilitatea ca anumite condiții în care s-a făcut înhumarea să poată uneori determina o conservare extraordinară sau

chiar mumificarea corpurilor, ar trebui să-ți aduci aminte că în tradiția creştină - ca să nu pomenim decât un singur exemplu - nu este deloc neobişnuit ca trupurile sfinților şi vrăjitorilor să reziste descompunerii fizice. De fapt, fenomenul a fost deja acceptat de multă vreme ca un semn postum al potenței spirituale a unui individ. Scot a fost un magician incredibil de potent - ceea ce ar putea explica rezistența rămăşițelor lui pământeşti.

În timp ce Peregrine asimila aceste revelații, privirea lui Adam se îndreptă spre un punct vag, undeva la dreapta lui.

— Există totuşi un lucru care mă tulbură profund, continuă el calm. Tot ceea ce am citit sugerează că Michael Scot nu a fost câtuşi de puțin omul cu care să te joci uşor. Indiferent cine i-a chemat spiritul, a trebuit să înfrângă o rezistență extrem de înverşunată. Mă tot întreb cum naiba a fost în stare să o facă!

— Ar fi avut nevoie de un instrument oarecare de focalizare a puterii, murmură McLeod. Poate un talisman… sau chiar un lucru care i-a aparținut odată lui Scot.

Adam confirmă gânditor din cap.

— Focalizarea puterii… da. Asta ar explica foarte multe lucruri. Nu aş putea afirma că am auzit vreodată de un lucru care să-i fi aparținut lui Scot, dar… Iisuse Hristoase, asta este! Sabia Hepburn. De aceea a fost furată sabia Hepburn.

Privirea lui o întâlni pe a lui McLeod.

— Vai, fir-ar să fie! izbucni inspectorul.

După o pauză scurtă, Peregrine şopti uluit:

— Sabia Hepburn? Nu este aceea despre care citeai în ziar, chiar săptămâna trecută?

— Da.

— Dar era vorba de… o armă din secolul al XVI-lea… o floretă cu mânerul curbat.

Se uită triumfător la Adam:

— Ai zis că Scot a trăit în secolul al XII-lea.

— Aşa am zis, răspunse Adam. Pe de altă parte, cred că nu ai interpretat corect ceea ce am spus eu despre necesitatea unui instrument de focalizare a puterii. Nu este neapărat necesar ca legătura cu Scot să fie proprietatea. Gândeşte-te la proprietarul sabiei Hepburn.

— Contele de Bothwell? spuse Peregrine.

— Chiar el, confirmă Adam. În zilele lui, Francis Hepburn - contele de Bothwell - era un bine cunoscut iniţiat în magia neagră. Aproape toată lumea credea că avea în mod regulat contacte cu cei săvârşiţi din viaţă. Era unul dintre cei mai importanţi vrăjitori ai timpului. În cele din urmă, forţele combinate ale Bisericii şi justiţiei au reuşit să adune suficiente dovezi împotriva lui pentru a se emite un mandat de arestare. Cu mare greutate a reuşit să se salveze, fugind în Franţa, lăsând în urma lui tot ceea ce poseda - inclusiv sabia.

Îşi înălţă deodată fruntea şi îl privi pe artist cu ochii lui ageri:

— Peregrine, tocmai mi-a venit o idee. Haide să ne uităm mai atent la schițele acelea făcute la abație.

Dezorientat, Peregrine scoase tremurând caietul de schițe, Adam începând să dea foile. Prima schiță, pe care medicul o văzuse în capelă, când nu era încă terminată, reprezenta un grup de bărbați, cu pelerine scurte şi glugi, în jurul mormântului deschis. Şeful stătea la un capăt al gropii, acolo unde fusese desenat un triunghi pe pământ. Purta un medalion la gât şi un inel pe mâna dreaptă. În aceeaşi mână ținea mânerul subțire al unei săbii, cu vârful îndreptat spre mormântul deschis.

Adam privi sabia, încercând să distingă detaliile, apoi cercetă şi restul desenelor - studii detaliate ale aceleiaşi scene. Dintre acestea, Adam îl alese pe cel ce reprezenta sabia însăşi: o armă elegantă cu mânerul încovoiat, lucrat în ornamentatul stil florentin. Din câte ştia Adam, Peregrine nu văzuse niciodată în realitate sabia Hepburn şi totuşi o desenase perfect. Pentru ca să fie sigur, Adam îi arătă schița şi lui McLeod.

— Ce părere ai, Noel? Aceasta este arma care a dispărut din muzeu?

McLeod confirmă hotărât din cap.

— Chiar ea este, nu-ncape îndoială. I se adresă apoi lui Peregrine: Băiete, eşti foarte bun în meşteşugul tău. Acum încep să înțeleg de ce te-a luat Adam cu el.

Peregrine se îmbujoră puțin sub privirile scrutătoare ale inspectorului.

— Atunci poate că mai este ceva, spuse el, dacă sabia am desenat-o bine. Există şi un simbol - capul unui animal - care apărea atât pe medalion, cât şi pe inel. Deşi m-am străduit, nu am putut distinge despre ce era vorba exact. Îmi pare rău.

— Nu-i nevoie să-ți ceri scuze, spuse Adam, uitându-se din nou la desene. Faptul că nu l-ai putut vedea limpede nu depinde probabil de tine. Aveau paznici foarte puternici plasați de jur-împrejurul zonei de lucru. Sabia pe care au folosit-o i-a aparținut lui Francis Hepburn, fără îndoială. Acest fapt este suficient pentru a confirma teoria noastră.

— Indiferent cine a fost, trebuie să recunoşti că au dat dovadă de o fantezie de-a dreptul barbară, comentă McLeod, cercetând desenul şi făcând o grimasă. Ce cale mai bună de a controla un vrăjitor mort decât sabia unui alt vrăjitor dispărut?

Adam îl aprobă:

— Exact aşa m-am gândit şi eu. Aproape orice obiect folosit în legătură cu magia se va încărca cu energie reziduală după o vreme - iar sabia lui Francis Hepburn va fi devenit o armă deosebit de puternică. Cei ce au furat sabia s-au folosit de acea energie pentru a-i impune lui Michael Scot voința lor.

— De *de ce*? întrebă Peregrine, stăpânindu-şi un

fior. Ce anume crezi că au urmărit?

— Ei bine, trebuie ştiut că Scot şi-a petrecut toată viața adunând o ştiință rară şi periculoasă din tot soiul de surse, spuse Adam. O simplă părere personală: cutezătorii noştri profanatori de morminte căutau probabil cartea de descântece a lui Scot. Majoritatea legendelor susțin că a fost îngropată odată cu el. Există desigur şi legende care spun că a fost înmormântat la Abația Glenluce, şi nu la Melrose, adăugă el, ceea ce arată că nu trebuie neapărat să ai încredere în legende.

— E adevărat ce spui, dacă vorbim în general, spuse McLeod. Cu toate acestea, şi eu sunt înclinat să cred că ținta lor era într-adevăr cartea de vrăji. Întrebarea este dacă au reuşit să pună mâna pe ea.

— Nu cred, spuse Adam. Dacă ar fi fost îngropată odată cu el, nu ar fi fost nevoie să-i fie chemat şi spiritul. Ar fi luat cartea şi ar fi plecat. Din câte îmi închipui eu, când hoții au văzut că nu găsesc cartea în coşciug, s-au folosit de sabie pentru a-l aduce pe Scot înapoi în trupul lui, cu intenția de a-l obliga să le dezvăluie unde se află ea în momentul acesta. Şi cred că a trebuit să le spună, continuă el după o vreme, strângându-şi buzele. Cei ce l-au interogat au plecat în grabă de lângă mormânt - mult prea nerăbdători să-şi continue vânătoarea ca să le mai pese de ce au lăsat în urmă.

— Ceea ce explică şi de ce cadavrul lui Scot a

început să umble, încheie McLeod. Nu s-au gândit la ceea ce s-ar putea întâmpla? se miră el.

— Nu cred că le păsa prea tare, spuse Adam - şi căutătura ochilor lui întunecaţi era dură ca oţelul. Neglijenţa lor criminală are să-i coste, dacă mi-e dat să am şi eu un cuvânt în toată afacerea aceasta.

— Ce… ce ai de gând să faci? şopti Peregrine.

— Mai întâi de toate, trebuie să terminăm ceea ce n-au încheiat ei, eliberând spiritul lui Scot.

McLeod scrâşni ceva printre dinţi, semănând cu o înjurătură teribilă.

— Doamne Dumnezeule, Adam, se stropşi el, nu cumva vrei să ne spui că spiritul lui Scot este încă legat de asta - arătă spre cadavrul zbârcit de pe masă - chiar acum, cât stăm noi aici?

Adam îşi vârî mâinile în buzunarul pantalonilor şi făcu un semn afirmativ din cap.

— Nu am venit pregătit pentru aşa ceva, trebuie să vă mărturisesc. Trebuie să improvizăm şi să sperăm că vom reuşi să desfacem ceea ce a fost făcut. Dacă suntem foarte norocoşi, Scot ne-ar putea spune cine l-a chemat şi unde ar fi putut pleca de aici. Dacă nu…

Vocea i se pierdu, Adam concentrându-se să aleagă cea mai bună cale de atac. În spatele ochelarilor, ochii lui Peregrine se vedeau mari şi speriaţi, dar Adam era convins că tânărul artist nu-l va dezamăgi. McLeod era, ca de obicei, enigmaticul lui punct de sprijin. După un

moment, Adam îşi îndreptă umerii şi întreaga ținută: în mintea lui, planul prinsese formă.

— Foarte bine, le spuse el celor doi prieteni. Am de gând să văd ce fel de legătură pot stabili cu Scot. Peregrine, aş vrea să stai lângă mine, cu caietul pregătit. Acum ştii destule ca să-ți dai seama când apare acea capacitate a ta de a vedea lucruri ascunse. Desenează imaginile cele mai bine conturate care-ți apar - cât mai detaliat cu putință. S-ar putea să fie de o importanță vitală.

După ce primi din partea neliniştitului Peregrine un răspuns afirmativ, Adam i se adresă lui McLeod:

— Noel, s-ar putea să am nevoie de tine mai târziu, dar pentru moment ți-aş fi recunoscător dacă ai sta de pază la uşă. Oricum va fi greu, aşa că numai de întreruperi nu avem nevoie.

— Ai dreptate, Adam. Nu va intra nimeni aici în cameră, decât poate o echipă de constructori înzestrați cu un buldozer!

Adam acceptă această asigurare cu un zâmbet trecător, aşteptă până când cei doi asistenți ai săi îşi ocupară pozițiile indicate, apoi îşi scoase inelul cu sigiliu din safir din buzunarul de la pantaloni. Se jucă absent cu el o clipă, după care îl puse pe inelarul mâinii drepte. Apoi, cu primele două degete, trasă o linie în jurul marginilor mesei din oțel inoxidabil, mergând în sensul acelor de ceasornic, pornind de la capul mumiei; apoi îşi aşează mâinile cu palmele pe suprafața metalică

lucioasă, ca şi cum ar fi fost un altar.

Rămase astfel câteva secunde, cu fruntea sus şi ochii închişi şi respiră de mai multe ori profund, coborând de la nivelul conştienței spre niveluri mai adânci. Din insula de tăcere din centrul ființei lui, îşi înălță scurta rugăciune de invocare:

„Stea a Mării, cea mai puternică înțelepciune, fii lumină înaintea mea şi în spatele meu”, şopti el. „Fii un far în mijlocul întunericului, o stea luminoasă, care să mă călăuzească şi să mă protejeze…”

La început nu izbuti să simtă nimic dincolo de talazul întunecat al mării - propriul său inconştient - mişcându-se neîncetat, urcând şi coborând, aşteptând în tăcere. Apoi, deodată, o boare de vânt adie în întuneric, mişcându-se peste fața adâncurilor, aducând cu sine sărutul înviorător al inspirației. Pronunță Cuvântul rangului său în inima inimilor, şi atunci veniră zorii.

La început nu văzu nimic, din cauza strălucirii ce-l înconjura. Apoi, pe măsură ce aceasta se mai atenuă, spiritul lui se regăsi în centrul unei camere goale, cu pereți de piatră. Înaintea sa se găsea o uşă masivă, prinsă în metal, ca o poartă a unui donjon. La stânga uşii, atârnată într-un piron de fier, se afla o cheie mare, ruginită.

Atmosfera din încăpere era încărcată de o teribilă furie. Adam o simțea în terminațiile nervilor săi, ca pe nişte descărcări ale unor curenți

paraziți. Motivul acestei furii se afla de cealaltă parte a uşii de donjon. Ceea ce vedea erau simboluri, dar nu avea nicio îndoială că acea identitate ce genera tensiunea răspunsese odinioară la numele de Michael Scot.

Adam studie atent situația, cântărind realitatea psihică ascunsă sub imaginile vizuale. Logica simbolică ar fi pretins să ia cheia şi să descuie uşa, pentru a-l elibera pe Scot. Nu avea încredere în simplitatea aparentă a soluției, dar nu reuşi să găsească nicio alternativă ascunsă. Conştient că îl paşte o primejdie, îşi adună în cele din urmă puterile şi întinse mâna după cheie, pe care o apucă fără să întâmpine niciun obstacol.

Adam se simți uşurat şi examină mai atent cheia. Era concepută solid şi complicat, nedezvăluindu-şi toate secretele, indiferent cât de atent ar fi fost studiată. Conştient de existența unui semnal de alarmă venit de la baza craniului său, introduse cheia în broască şi o răsuci brusc spre dreapta. Mecanismul cedă şi uşa se deschise larg.

În aceeaşi secundă, întreg cadrul de referință al lui Adam explodă în flăcări.

Focul trosnea şi îl cuprindea din toate direcțiile. Încercă să îl evite şi descoperi că era bine legat de un stâlp înalt. Turnurile gemene ale unei catedrale gotice străjuiau amenințător deasupra lui, învăluite în nori de fum unsuros. În curtea de dedesubt, masele de spectatori urlau ocări de

blasfemie, în limba unei alte epoci.

Dogoarea pârjolitoare îi biciuia tălpile şi picioarele, carbonizându-i carnea de pe oase. În câteva secunde, toată jumătatea de jos a trupului era cuprinsă de flăcări mistuitoare. Scrumul îi gâtuia țipetele ce urcau spre gât, odată cu limbile de foc. Nu mai exista nicio scăpare… nicio scăpare…

NU!

De undeva, trecând prin mijlocul agoniei, vocea rațiunii se făcu auzită cumva. *Asta nu se întâmplă la Paris*! strigă partea modernă a minții lui. *Parisul a fost atunci. Asta se întâmplă acum*!

ACUM!

Tu nu eşti Jauffre de Saint Clair! Eşti Adam! Sir Adam Sinclair - proprietarul Strathmourne - baron de Templemor - Maestru al Vânătorii!

Agățându-se de aceste formule ce reprezentau identitatea lui prezentă, îşi recită de nenumărate ori numele şi titlurile ca pe o litanie, negând trecutul care era trecut şi afirmând în schimb prezentul. Flăcările se dădură pentru un moment la o parte din calea credinței lui, iar el se folosi de acea clipă de răgaz pentru a invoca puterile binefăcătoare, care erau un dar al Luminii. În el se iscă o nouă forță, ca un izvor de apă vie. Legăturile care îl imobilizau slăbiră şi se rupseră; focul se întinse cu un ultim sâsâit răuvoitor al energiilor înăbuşite. Aidoma păsării phoenix de pe blazonul familiei Sinclair, spiritul eliberat se ridică din

cenuşa trecutei existenţe. Odată cu revenirea la starea normală de conştienţă, se trezi din nou în spaţiul limitat al morgii de la Spitalul General al Hotarului.

Peregrine îl scruta atent şi profund îngrijorat. De îndată ce constată că ochii lui Adam se deschiseră, porni spre el.

— Te simţi bine? întrebă el.

Adam făcu un semn din cap, fiind încă ameţit; McLeod veni şi el lângă Peregrine.

— Ce naiba s-a întâmplat? Ai ţipat. Mi-a fost teamă să nu apară cineva din personalul spitalului.

Adam încercă să-şi stăpânească respiraţia şi să se calmeze.

— Pentru un moment, am crezut că trecutul era pe cale să se repete, spuse el cu voce groasă.

— Te referi la propriul tău trecut, spuse McLeod. Atunci ce a fost, cumva un soi de cursă?

— Nu chiar, tresări Adam, aducându-şi aminte. Nu atât o cursă, cât o... un efect secundar al descântecului pe care l-au folosit aroganţii noştri prieteni pentru a pune stăpânire pe Scot.

Văzând privirea întrebătoare a lui McLeod, încercă o explicaţie mai limpede.

— Haide să încerc altfel, spuse el. Să spunem că descântecul este menit să... trezească iarăşi rezonanţe din trecut. Oricine pătrunde într-un asemenea câmp riscă să retrăiască un episod oarecare din propria sa istorie.

— Crezi, atunci, că se aşteptau să intervină cineva? întrebă McLeod.

Adam clătină gânditor din cap.

— Sunt convins că nu la acest nivel. Mă îndoiesc că ei se aşteptau chiar şi la o investigație în cunoştință de cauză. Dacă s-ar fi aşteptat, i-ar fi costat mult mai puțin efort să facă ordine la mormânt decât să piardă timpul aşezând o cursă în mod intenționat. Nu sunt convins nici măcar că asta s-a întâmplat dinadins. E posibil să fi fost pur şi simplu o rămăşiță a celor făcute de ei pentru a-l sili pe Scot să se întoarcă. Exact acest caracter întâmplător al acțiunilor lor îi face greu de ghicit şi periculos de urmărit. De acum înainte, trebuie să fim foarte precauți.

Peregrine, înspăimântat şi nesigur, făcu semn că a înțeles, iar McLeod mormăi şi el un soi de consimțământ.

— Şi atunci cum rămâne cu Scot?

— Nu am rupt decât o parte a vrăjii, răspunse Adam. A mai rămas de făcut dezlegarea fizică. În mod normal, nu va fi la fel de dificil. Pe urmă, dacă reuşesc, aş vrea să aflu ce le-a spus.

McLeod îl învrednici pe Adam cu o privire plină de admirație, apoi ridică din umeri, aparent mulțumit.

— Dacă aşa zici tu… Eu o să am grijă de uşă, ca până acum.

Se întoarse la postul lui. Peregrine urmări cu ochii mari şi tăcut cum Adam respiră o dată

profund şi apoi face o serie de gesturi rituale, culminând cu trasarea unei pentagrame şi a unei cruci înscrise într-un cerc deasupra corpului. După aceea, cu degetul mare înscrise un al treilea simbol pe fruntea lui Scot, pe urmă, tot cu degetul mare şi cu cel de-al patrulea de la mâna dreaptă împreunate, atinse tâmplele lui Scot şi-şi închise pleoapele, murmurând un cuvânt de vrajă mult prea încet pentru ca Peregrine să-l poată desluşi.

Cadavrul de pe masă începu să tremure. Gura lipsită de buze se mişcă, iar dinții galbeni clănțăniră. Tremuratul crescu tot mai mult, culminând cu câteva secunde de adevărat paroxism. Cadavrul se linişti apoi dintr-o dată; doar oasele degetelor continuară să tresalte încet.

Adam rămase nemişcat preț de câteva bătăi ale inimii, după care deschise ochii. Îşi îndepărtă mâna de la fruntea lui Scot şi se uită spre McLeod.

— Îmi pare rău, Noel, dar voi avea nevoie de tine, spuse el încet. Scot este dispus… ba chiar doreşte foarte mult să comunice cu noi, dar trupul acesta este mult prea descompus. Vrei să-i fii tu voce?

McLeod se strâmbă şi oftă resemnat.

— Mi-a fost teamă că vom ajunge la asta, spuse el, făcându-i semn lui Peregrine să-i ia locul, dar, înainte de a se duce lângă Adam, se aplecă să mai verifice încă o dată dacă uşa fusese încuiată. Sunt încântat că nu se află aici pastorul bisericii unde mă duc eu, altfel m-ar da imediat afară din Adunarea Generală a Credincioşilor.

În timp ce se apropia de masa ce se transformase într-un altar, făcu un semn ritual de recunoaştere, iar această juxtapunere a unui gest magic şi a pioasei preocupări a poliţistului îi smulse un zâmbet discret lui Adam.

— Pastorul bisericii nici nu ar conta prea mult, glumi el. Ce-ar zice superiorii tăi din poliţie?

— Ar rămâne imediat cu izmenele-n vine! Hai să-i dăm drumul.

Trecând de cealaltă parte a mesei, în aşa fel încât corpul să se afle între ei, McLeod îşi scoase ochelarii şi-i strecură într-un buzunar de la piept, apoi îşi puse mâinile pe marginea mesei, aşa cum făcuse şi Adam, închizând ochii. Aproape instantaneu, respiraţia lui căpătă ritmul lent, măsurat, pe care Peregrine îl lega deja de intrarea în transă. Figura lui Adam căpătă şi ea un aspect relaxat, visător, dar nu închise ochii.

În încăpere se lăsă o tăcere profundă. După un timp aparent nesfârşit, Adam se aplecă peste masă, atingându-l uşor pe McLeod între pleoape. Apoi îşi aşeză din nou mâinile pe masă, aruncând o privire scurtă la corpul dintre ei.

— Uşa stă deschisă pentru a te întâmpina, psalmodie el. Pătrunde în vasul-om fără teamă.

O pauză cât durata dintre două bătăi ale inimii. Prin trupul masiv al lui McLeod trecu apoi un fior. Trase mult aer în piept şi deschise ochii. Din colţul opus al camerei, Peregrine îşi înăbuşi reacţia de uimire, deoarece inteligenţa vie reflectată în ochii

albaştri şi pătrunzători nu-i mai aparținea inspectorului de poliție.

— Vorbeşte, frate, îl îndemnă încet vocea lui Adam.

McLeod îşi mişcă buzele. Pentru moment nu se auzi niciun sunet. O voce nefamiliară vorbi apoi cu imperioasă urgență.

— Ce este locul acesta? întrebă ființa ce se instalase în trupul lui McLeod. Unde mă aflu, în spațiu şi în timp?

— Te afli la Melrose, spuse Adam cu voce profundă şi egală. Dar s-au scurs opt secole de când ai fost aşezat aici spre odihnă.

— Cât a trecut de când am fost chemat?

— Nu ştim exact, răspunse Adam. Cel puțin douăsprezece sau paisprezece ore şi poate cel mult optsprezece.

— Optsprezece ore!

Un soi de teamă sclipi în ochii albaştri. Privirea pătrunzătoare se îndreptă apoi dincolo de Adam şi Peregrine, ca şi cum ar fi căutat, înnebunită, ceva în depărtare.

— Firul… firul de argint se destramă! murmură vocea lui Michael Scot. Inima se poticneşte…

— Inima! Adam se crispă vizibil, iar în cuvintele care urmară se ghicea grija. Prin urmare, posezi o identitate în vremurile noastre?

— Da! Prezența aceea care era Michael Scot produse un tremur chinuitor prin organismul-gazdă, iar vocea îi trădă agitația. Acum sunt un

copil… doar un copil. Iar moartea este doar la un pas!

Această mărturisire îi produse un fior rece lui Peregrine. Vederea i se tulbură. Cu ochiul minții, distinse imaginea unei fetițe, abia la începutul pubertății. Zăcea nemişcată pe un pat de spital, în ghearele înghețate ale unei come profunde, cu fața albă ca varul printre pistruii adolescenței…

— Nu mai am timp, murmură vocea lui Michael Scot. Trebuie să mă întorc de îndată, de nu, trebuie să aştept întoarcerea Roții. Vocea îi vibră deodată într-un apel disperat: Pe tot ce este sfânt, dacă îmi eşti frate cu adevărat, te conjur să mă eliberezi! Redă-mi libertatea acum, cât mai există un corp viu în care să mă întorc!

— Chiar aşa vom face, se grăbi Adam să-l liniştească, dar mai întâi te rog să ne spui - dacă ştii - cine te-a chemat şi de ce.

— Tâlhari din Drumul Negru… Scot părea tot mai tulburat. Vroiau cartea şi aurul meu… aurul filosofai, secretul care dezleagă toate celelalte secrete! M-au vrăjit şi nu am mai avut putere să le ascund locul unde stă ascunsă comoara.

Un suspin frânse cuvintele lui Scot, iar ochii albaştri ai lui McLeod se închiseră, în timp ce un spasm de durere îi scutură trupul.

— Cartea şi aurul sunt păzite, continuă vrăjitorul cu asprime, dar Tâlharii ar putea totuşi izbândi prin puterea care-au uzurpat-o. Ochii îl ațintiră iarăşi pe Adam. Jură-mi că ai să-i

urmăreşti şi-ți voi spune de bună voie ceea ce lor am fost silit să le destăinui!

— Îți jur! spuse Adam. Pe Slujba mea de Maestru al Vânătorii, jur că voi face tot ce-mi stă în puteri pentru a face dreptate.

Această declarație fu întâmpinată cu un gest de acceptare al lui Scot. Triumfător, se întoarse cu toată forța spre Peregrine. Artistul se simți de îndată prizonierul privirii arzătoare, incapabil să se uite în altă parte. Durerea îi străpunse ochii, aducând odată cu ea o mare de imagini mentale, silindu-l să pună mâna pe creion şi pe hârtie. Uitând cu totul de locul unde se afla, şi cuprins de o grabă febrilă, începu să deseneze tot ceea ce-i trecea prin fața ochilor minții.

Un castel înălțat pe o coastă stâncoasă... apa neagră şi agitată de la poalele ei. Semiluna unei plaje acoperite de pietricele... o peşteră prinsă între stânci. Creionul lui zbura. Peregrine umplu următoarele pagini din caiet cu o viteză pe care nu o putea controla. În momentul în care Scot îl eliberă, mâna îl durea din cauza încordării. Fără să vrea, degetele i se mişcară pentru a scăpa de tensiune, iar creionul îi alunecă dintre ele: erau prea amorțite ca să-l mai poată strânge.

Creionul se izbi de podeaua goală şi se rostogoli cu zgomotul specific de lemn. Adam aruncă o privire fulgerătoare în direcția lui Peregrine, apoi se întoarse din nou spre Scot. Privirile lor se înfruntară o fracțiune de secundă. Adam făcu apoi

un semn în spațiul dintre ei.

— În numele Celor Şapte, te eliberez, frate, declară el cu voce profundă şi limpede ca sunetul unui clopot. Du-te în pace şi îndeplineşte-ți destinul, aşa cum ți-a fost el hotărât.

Aerul părăsi grăbit plămânii lui McLeod. Polițistul trase imediat alt aer în piept şi se rezemă de masa de autopsie. Cadavrul din fața lui păru deodată să se prăbuşească în sine. Sub privirile neîncrezătoare ale lui Peregrine, se transformă în câteva clipe într-o grămăjoară de praf cenuşiu.

În aceeaşi secundă, McLeod îşi pierdu echilibrul fragil şi căzu în genunchi, respirând sacadat. Încă de la primele semne în neregulă, Adam se repezi, ocolind colțul mesei, şi îl susținu cu un braț chiar înainte de a leşina. Sprijinindu-l pe inspector, căută în buzunar şi scoase o fiolă cu amoniac pe care o deschise printr-o mişcare a degetului mare şi o trecu pe sub nasul lui McLeod.

— Uşurel, bătrâne, îi murmură Adam, în timp ce McLeod încerca să scape de aroma înțepătoare.

Adam insistă, punând iarăşi fiola sub nasul pacientului său. De această dată, inspectorul reuşi să-şi dea capul într-o parte şi să deschidă ochii, chiar dacă aceştia nu reuşeau încă să focalizeze bine.

— Perfect, bătrâne! îl linişti Adam, pipăind zona carotidei, pentru a-i simți pulsul. Te descurci minunat. Totuşi, nu încerca să faci mişcări prea iuți. Cred că a ieşit din tine ceva mai repede decât

te aşteptai tu.

— Oh, vai de mine, chiar aşa a făcut, mormăi McLeod, aşezându-se cu ajutorul lui Adam şi venindu-şi încet în fire. Dumnezeule, îmi vine să urlu când procedează aşa! Simt că-mi explodează capul.

— Ai să-ți revii în câteva minute, îi răspunse Adam. Nu vrei să încerci sa stai în picioare?

— Ba da.

Cu ajutorul lui Adam, McLeod îşi adună picioarele sub el şi se ridică, agățându-se din nou de marginea mesei, aparent netulburat de faptul că din cadavru nu mai rămăsese decât o grămăjoară de praf. După ce se asigură că stătea din nou bine pe picioare, Adam se retrase şi alungă bariera protectoare din jurul mesei printr-o secvență rapidă de gesturi. De-abia după aceea păru să-şi reamintească de prezența lui Peregrine.

— Sper că nu te-au speriat toate lucrurile acestea, spuse el. Cu ce te-ai ales?

Artistul strângea caietul de schițe la piept ca pe o pernă de salvare; ochii lui mari, îngrijorați din cauza lui McLeod, îşi reveniră încet la normal, pe măsură ce înțelegea că inspectorul era în siguranță, iar Adam i se adresa chiar lui. Ca reacție la privirea întrebătoare a lui Adam, clipi şi îndrăzni să zâmbească puțin.

— Păi, m-am ales cu *ceva*, de *undeva*, spuse el, privind nesigur de la unul la celălalt. Inspectore, când ai început să te uiți la mine, în minte mi-au

apărut imagini pe care nu le puteam stăvili. Iar apoi… mâna a început să deseneze, şi nici pe ea nu am mai putut s-o opresc.

McLeod chicoti fără veselie.

— Nu eram *eu*, băiete, murmură el.

— Vrei să spui că a fost *cu adevărat* Michael Scot, spuse Peregrine neliniştit. Presupun că ar trebui să mă simt uşurat, pentru că… ei bine, sunt sigur că nu am visat singur toate lucrurile acestea.

Îşi schimbă poziția mâinilor, apucând caietul de margine, şi atunci se văzu că îi tremurau.

— Oricum, indiferent ce a fost şi de unde a venit, totul se află aici, spuse el, ridicând bărbia cu un gest hotărât. Vreți să aruncați o privire?

Adam primi cu un oftat de uşurare această declarație de acceptare a celor întâmplate.

— Excelent, spuse el. Ai trecut cu mult peste cum şi de ce şi te-ai concentrat asupra lui ce. Cred însă că ar fi mai bine să aşteptăm până ce terminăm la abație. Mai sunt încă nişte curse acolo în care ar fi bine să nu calce inocenții, şi asta doar din cauză că nu am avut noi grijă să lăsăm totul cum se cuvine în urma noastră.

I se adresă apoi lui McLeod:

— Eşti în stare să mergi?

Inspectorul tocmai îşi aranja cravata şi îşi aşeza ochelarii pe nas.

— Mă simt bine acum, mulțumesc de întrebare. Nu aveam nevoie decât de un mic răgaz. Contemplă urma de praf de pe masă şi căzu pe

gânduri: Cred că aşa era normal să se întâmple, odată ce corpul a fost expus la aer mai multă vreme - aşa cum ți-ar spune orice arheolog.

El şi cu Adam schimbară priviri, ca între cunoscători.

— Voi avea onoarea să certific această explicație, spuse Adam. Până atunci, însă, am face bine să ne întoarcem cât mai repede la abație.

— Ai dreptate, spuse McLeod. De îndată ce terminăm acolo, voi pune să fie duse rămăşițele lui Scot înapoi, la locul lor de odihnă…

12

Întorşi la abație, lui Peregrine nu-i rămase decât să joace rolul unui observator fascinat, în timp ce Adam şi McLeod parcurseră sistematic întreaga arie a mormântului profanat al lui Scot, de această dată anihilând prin propriile lor semne de izgonire resturile lăsate în urmă de hoți. Majoritatea mişcărilor lor erau prea abile şi subtile pentru ca Peregrine să le poată surprinde, în schimb deveni conştient de o uşurare a atmosferei în spațiul închis al capelei violate. Când cei doi bărbați mai vârstnici decât el terminară, toate urmele faptei adversarilor lor fuseseră anulate definitiv. Urmându-l pe Adam pe drumul spre parcare, Peregrine simțea că fusese refăcut echilibrul unei balanțe foarte sensibile.

Ceasul arăta deja cu mult peste ora unu. La

sugestia lui Adam, cei trei se îndreptară spre Waverly Hotel, pentru un prânz mai mult decât meritat. McLeod ceru o mică încăpere separată de sala de mese principală pe care să o folosească numai ei. După ce li se luă comanda, Adam îi permise, în sfârşit, lui Peregrine să le arate caietul de schițe.

— Chiar dacă trebuie să ținem cont de chelneriţele care vor veni aici din timp în timp, consider că putem discuta în siguranță, spuse el, deschizând carnetul. Ei, ia să vedem ce avem aici.

Peregrine făcuse cinci schițe. Castelul reprezentat în cea dintâi era o structură simplă, mai degrabă fort decât fortăreață, alcătuit dintr-o curte interioară centrală nu prea mare, înconjurată de ziduri din piatră. Cea de a doua reprezenta acelaşi castel privit de sus, astfel încât se putea vedea că ocupa o înălțime pe o peninsulă de forma unui pumn, dominând o întindere de ape întunecate. Cea de a treia schiță arăta aceeaşi faleză din direcția apei, în care o bucată de plajă în formă de semilună făcea loc unei vegetații înflorite, de mici dimensiuni, dedesubtul unei grămezi amenințătoare de stânci. Cea de a patra era o vedere mai detaliată a stâncilor, în timp ce a cincea era o vedere interioară a unei caverne săpate în formă de potcoavă. Acest al cincilea desen reținu cel mai mult atenția lui Adam.

— Asta nu este o peşteră obişnuită, spuse el, lăsând caietul deschis la pagina respectivă şi

bătând uşor în desen cu unghia. Acum înțeleg cât de importantă este afirmația lui Scot, anume că aurul şi cartea lui sunt protejate. Uitați-vă aici.

Arătă spre un anume punct ce apărea la intrarea peşterii din desen, unde se uneau mai multe trăsături ale creionului lui Peregrine, aparent întâmplător, formând un soi de curioasă figură simbolică în relief, asemănătoare unui trifoi cu patru foi alcătuit din nişte fire de păianjen. McLeod îşi potrivi ochelarii lui de aviator şi studie desenul foarte atent. După o clipă, clătină din cap.

— Chiar dacă este un semn, mie nu-mi spune nimic, îi mărturisi el lui Adam. De fapt, ce reprezintă?

Ochii lui Adam căpătară din nou atât de familiară lor luminozitate interioară.

— Este un *seamrag* - semnul Sidhe-lor, spuse el, iar în colțul buzelor îi apăru un zâmbet fin. Domnilor, din câte se pare, cartea de descântece şi aurul lui Scot sunt păzite de „nimfele munților", „perfidul neam" al ielelor.

— Iele?

Surprins, Peregrine îl măsură pe Adam precaut, neştiind dacă era sau nu vorba de o glumă. Trase cu ochiul spre McLeod, dar inspectorul era foarte serios. Tânărul artist i se adresă în cele din urmă lui Adam.

— Sunt sigur că nu vorbeşti serios.

— Ba dimpotrivă, sunt mai mult decât serios.

Lumina din ochii lui Adam se transformă într-o

lucire rece.

— Dacă îți faci cumva cine ştie ce idei sentimentale despre spiriduşi ai florilor cu aripi diafane, îți sugerez să renunți la ele de la bun început. Sidhe-le - ca să folosim vechea lor denumire gaelică - sunt ființe aparținând ordinii elementare a creației. Posedă puteri cu totul disproporționate în raport cu dimensiunea lor. Toate sunt capricioase. Majoritatea sunt periculoase. Iar unele dintre ele se dau în vânt după carne şi sânge omenesc.

Peregrine încercă să-şi găsească o poziție mai comodă pe scaun, pierindu-i orice chef să mai râdă.

— Trebuie că sunt nişte gardieni formidabili pentru oricare obiect prețios, continuă Adam, cu atât mai mult cu cât sunt infernal - în anumite cazuri chiar criminal - de legate de teritoriul lor. Şi nu se lasă cumpărate; a încerca să le opreşti e ca şi cum te-ai pune în calea unei avalanşe, spuse el oftând. Pe de altă parte, este posibil să le îndepărtezi sau chiar să te înfrunți cu ele, cu condiția să ştii cum să o faci şi să dispui de suficientă forță. Ştiind ce au fost în stare să facă profanatorii aceştia de morminte aici, la Melrose, conducătorul lor s-ar putea să dispună de aceste elemente. De acest lucru s-a temut, fără îndoială, şi Scot însuşi. Iar nouă nu ne rămâne decât să plecăm de la aceeaşi presupunere.

— Eu aş fi bucuros să plecăm *oricum* şi *oricând*

spui tu, mormăi McLeod, dacă reuşeşti să ghiceşti şi *încotro*.

— Acest castel există *undeva*, răspunse Adam, răsfoind paginile cu celelalte desene. Partea cea mai dificilă va fi să stabilim cum arată el în momentul de față.

Pe McLeod nu păru să-l surprindă această declarație, dar Peregrine făcu o figură de parcă ar fi căzut din cer.

— Doar nu vrei să-mi spui că am fost supus unor rezonanțe ale trecutului, şi nu din zilele noastre.

Adam ridică visător din umeri.

— Nu este greşeala ta. Imaginile pe care le-ai recepționat erau luate din amintirile pe care le păstra Scot despre acele locuri din vremea când mai trăia - imagini vechi de aproape opt sute de ani. Chiar dacă mai există încă, acest castel trebuie că s-a schimbat foarte mult din vremea când îl ştie Scot. Descoperirea lui, sau chiar a locului pe care l-a ocupat va fi o adevărată performanță.

Peregrine se uită încruntat la schițele pe care le făcuse.

— Păcat că Scot nu a putut pur şi simplu să ne comunice numele locului respectiv.

— Pleci de la ideea că avea un nume, sau că numele a rămas acelaşi de atunci şi până acum, îi răspunse Adam. În locul respectiv, era poate suficient să i se spună pur şi simplu „fortul“ sau

„castelul”.

Făcu o pauză, pentru a-i lăsa lui Peregrine timpul să înțeleagă punctul lui de vedere.

— În orice caz, fapt este că nu avem un nume - lucru pentru care nu trebuie să-l învinuim pe Scot. El a făcut tot ce a putut, ținând cont şi de starea în care se găsea. Dacă situația nu ar fi atins un punct critic - şi dacă el însuşi ar fi fost într-o formă mai bună, care să-i fi permis să susțină mai departe comunicarea verbală - ne-ar fi spus probabil mai multe şi mai detaliat. Aşa cum au stat lucrurile, el a fost chemat prin descântec şi torturat, iar în momentul în care l-am descoperit noi, suferea foarte tare. Dacă îl rețineam mai mult, indiferent cât de lăudabile ar fi fost intențiile noastre, am fi prelungit nemeritat tortura lui şi am fi agravat rănile pe care le suferise deja. Onoarea m-a obligat să-l eliberez atunci când am făcut-o.

Peregrine rămase pe gânduri. McLeod luă caietul şi se mai uită o dată pe desene.

— Din câte se pare, ne aşteaptă o muncă grea şi trebuie să ne înarmăm cu o lupă şi multă răbdare, spuse el oftând. Cel puțin putem elimina de la bun început toate obiectivele medievale care nu sunt situate lângă o apă. Mă întreb dacă ar avea vreun rost să compar aceste desene cu fotografiile de cercetare aeriană ale şantierelor arheologice din Scoția.

— Dacă toate celelalte metode vor eşua, vom încerca şi aşa, se arătă Adam de acord, iar McLeod

aruncă din nou caietul pe masă, între ei. Cred că există o cale mai uşoară.

Cei doi însoțitori ai săi aşteptară plini de interes.

— Din fericire, ştim că spiritul lui Scot a renăscut în timpurile acestea, iar în prezent este copil, spuse Adam. Dacă putem descoperi copilul, este posibil să reuşesc să obțin suficiente informații din subconştientul său care să ne arate calea de urmat.

— Este o fetiță, spuse Peregrine, înainte de a-şi putea stăpâni impulsul de a pronunța aceste cuvinte.

Prietenii lui îl priviră mirați, iar Peregrine încercă să-şi reamintească, sub privirile lor scrutătoare, imaginea aceea fulgurantă, care îi trecuse prin fața ochilor pentru a dispărea apoi iarăşi, şi de care nu-şi reamintise decât acum.

— Eu... înainte ca Scot să mă oblige să desenez... bolborosi el, scuturând din cap şi încercând să fixeze imaginea aceea evazivă. Am avut... acea străfulgerare... cu o fetiță, cred...

Se uită spre Adam cu o privire rugătoare, clătinând supărat din cap pentru că nu reuşea să-şi aducă aminte mai multe; Adam privi dincolo de el, pentru a se asigura că nu venea nimeni, apoi întinse mâna şi o puse pe fruntea lui Peregrine.

— Închide ochii şi relaxează-te, Peregrine. Inspiră adânc şi apoi respiră.

Peregrine îi urmă instrucțiunile, iar atunci Adam îşi luă mâna de pe fruntea lui şi pregăti caietul de

schițe astfel încât să atingă mâinile ce zăceau moi pe masă.

— Şi acum, mintea ta se va întoarce în acel salon din spital, şi vei vedea iarăşi imaginea pe care ți-a arătat-o Scot - imaginea fetiței în care este Scot reîncarnat acum. Fă un semn din cap când ai reuşit.

În spatele pleoapelor închise se ghicea o hotărâre încrâncenată, apoi capul cel bronzat făcu un gest.

— Bine.

Fără a-şi lua ochii de la subiectul lui, Adam întinse brațul, luă un pix de la McLeod şi i-l puse în mână lui Peregrine.

— Şi acum, deschide ochii şi desenează ceea ce vezi. Nimic nu te va deranja până ce nu termini de desenat schița.

Ca dintr-un vis, Peregrine deschise ochii, iar pixul aluneca deja pe suprafața hârtiei din fața lui. Aproape fără să clipească, se aplecă asupra lucrului cu o concentrație teribilă; nu se lăsă tulburat nici măcar atunci când chelnerița le aduse nişte apă şi se retrase din nou. După ce termină şi puse creionul deoparte, Adam îl atinse uşor pe mână.

— Excelent. Acum vino din nou lângă noi, în starea ta normală de trezie.

În timp ce Peregrine scotea un oftat şi clipea de mai multe ori, Adam luă carnetul şi îl întoarse, pentru a-l putea privi împreună cu McLeod. Peregrine li se alătură şi el, aproape imediat.

O fetiță zăcea cu ochii închişi într-un pat alb de spital. Putea avea orice vârstă între zece şi paisprezece sau cincisprezece ani, figura îi era înconjurată de bucle scurte, iar pistruii din jurul nasului îi dădeau un aer ştrengăresc, dacă nu țineai cont de paloarea din jurul gurii şi de încordarea pe care ți-o inspira corpul zvelt ce se ghicea sub cearşafuri. Câteva linii ale pixului sugerau prezența mai multor persoane care vegheau în jurul patului - foarte greu de zis dacă erau părinții îngrijorați sau personalul medical, deoarece pixul nu permisese exprimarea detaliilor fine pe care le reuşea de obicei Peregrine din creion.

— Foarte interesant, Peregrine, spuse Adam. Este ceea ce ai văzut la morgă?

— Uitasem totul aproape cu desăvârşire. Bănuiesc că imaginile castelului m-au copleşit. Este util?

— Hm, s-ar putea. Noel, ție îți spune ceva?

Inspectorul clătină din cap cu regret.

— Mi-e teamă că nu. Ar putea fi orice spital şi orice fetiță, practic.

— Da, dar avem de-a face cu un spital modern şi nu este vorba de o fată obişnuită, insistă Adam. Din câte se pare este europeană, în vârstă de circa doisprezece ani, aceştia par a fi părinții, şi… ce este acolo, la capătul patului, Peregrine? Nu cumva o foaie de observație?

Surprins, Peregrine se aplecă să vadă mai bine.

Într-adevăr, începuse să deseneze foaia de observație… acolo, chiar la capătul patului. Dacă își ținea capul în această poziție… putea, poate, să focalizeze mai bine fișa.

— Adam, trebuie să repetăm, şopti el, scotocind după un creion în buzunar.

McLeod îşi ridică o sprânceană, iar Adam aruncă o privire furişă spre uşa din spatele lui Peregrine, dar după aceea îl prinse pe acesta de încheietura mâinii, liniştindu-l.

— Ce anume vezi, Peregrine?

— Încă nu pot distinge, şopti Peregrine. Trebuie să repetăm experiența, *acum*! *Profund*!

McLeod se străduí să-şi ascundă un zâmbet, pentru că nimeni nu-i ordona vreodată ceva lui Adam Sinclair; în schimb acesta, după ce aruncă o nouă privire în spatele subiectului său, ridică brațul şi-şi trecu din nou palma pe deasupra frunții lui Peregrine. Ochii migdalați se închiseră de îndată, iar tensiunea îi dispăru, ca şi cum ar fi fost tăiate brusc sforile unei păpuşi.

— Foarte bine, murmură Adam. Vei intra din nou în transă. Să ştii că ai putea să obții şi singur acelaşi efect, dar de această dată te ajut şi eu cu vorbele mele. Relaxează-te şi respiră adânc şi scufundă-te acum de două ori mai adânc decât prima dată. Vei vedea un lucru pe care nu l-ai remarcat mai înainte. Ceva foarte important. Mai respiră o dată şi du-te şi mai adânc. Acum începi să vezi imaginea. Du-te din ce în ce mai adânc, iar

atunci când poți vedea limpede imaginea - deseneaz-o.

O vreme, nu se întâmplă nimic vizibil. Cu ochii închişi, Peregrine îşi propti fruntea în palma mâinii stângi, cu cotul sprijinit de masă. Timp de un minut şi mai bine, pe ceasul lui McLeod, cei doi bărbați mai maturi schimbară între ei priviri speculative, în timp ce unica activitate a lui Peregrine părea respiratul. Mişcările din spatele pleoapelor închise sugerau o intensă activitate interioară; mâna ce ținea creionul rămase însă nemişcată.

Apoi, creionul tresări pe neaşteptate, pleoapele tremurară şi se deschiseră puțin; creionul începu să schițeze febril. Din diversele nuanțe de cenuşiu trasate pe hârtie apăru tăblia de la capătul patului de spital, de această dată mult mai detaliat. Iar pe tăblia patului, nu pe fişa de observații, propriu-zis, ci pe o bandă prinsă în partea de sus a cartonului pe care fusese fixată fişa, se putea citi un nume: *Talbot, Gillian*.

Când Peregrine păru să adoarmă şi creionul se opri, Adam îl atinse iarăşi pe mână.

— Ai terminat? îl întrebă el blând. Peregrine răspunse printr-o mişcare adormită din cap, iar Adam îi aruncă o privire lui McLeod. Foarte bine. Când eşti pregătit, întoarce-te la starea ta de conştiență normală. Nu te grăbi, pentru că vii de foarte departe.

Aşează caietul în aşa fel încât el şi McLeod să se

poată uita la el cât timp Peregrine îşi revenea. După câteva secunde, artistul oftă din greu şi deschise ochii.

— Eşti sigur de chestia asta? îl întrebă Adam, arătându-i foaia desenată.

Peregrine se frecă pe față cu o mână, se uită la caiet şi făcu un semn afirmativ.

— Atât de sigur cât pot fi în general de aceste lucruri. Dacă restul este real, atunci faptul este valabil şi pentru acest desen. În orice caz, senzația a fost identică.

McLeod oftă uşurat şi se lăsă pe spate în scaunul lui.

— Perfect. Ei bine, cel puțin putem afirma liniştiți că Gillian Talbot este un nume englezesc. Credeți că am exagera dacă ne-am face speranțe că locuieşte undeva în Marea Britanie?

— Oricum, merită să încercăm, răspunse Adam. Însă n-am să fiu în stare să mă ocup de asta până ce nu dorm puțin; în mod normal, efortul nostru ar trebui să nu fie inutil.

Luat prin surprindere, Peregrine clipi, înțelegând de-abia acum sensul cuvintelor.

— Doar nu vrei să spui că ai de gând să încerci să o *găseşti*? exclamă el înfiorat. Pe urmă, continuă el clătinând din cap, nu are niciun rost. Cum poate fi Michael Scot o tânără *fată*?

Zâmbetul vag al lui Adam sugera că aceasta era încă o noțiune asupra căreia Peregrine avea să fie nevoit să-şi schimbe modul de gândire.

— Vom discuta aspectele psihosexuale ale reîncarnării pe drumul spre casă, comentă el sec. Până atunci, însă, iată că ne-a sosit mâncarea - pe care tu, amice, o meriți cu prisosință pentru lucrarea ta.

Spunând acestea, închise caietul cu schițe şi îşi concentră toată atenția asupra mâncării şi asupra discuțiilor cu McLeod despre un subiect mai delicat, şi anume cum să fie expuse poliției şi presei acele aspecte ale cazului care nu aveau niciun fel de explicație rațională. Deşi se vedea limpede că i-ar fi făcut mare plăcere să se continue discuția începută mai devreme, Peregrine rămase tăcut şi încercă să înregistreze tot ceea ce auzea - lucru care arăta cât de rezervat putea să fie, o calitate ce avea să-i folosească.

Ceasul arăta aproape ora trei când Adam şi Peregrine porniră din nou spre Strathmourne. Jaguar-ul rula cam de zece minute, când artistul îşi făcu, în sfârşit, curaj să-l întrebe pe Adam - care, de altfel, se aştepta la aceasta - cum de era posibil ca Michael Scot să existe în acel moment într-un trup de femeie.

— Pur şi simplu nu înțeleg, spuse el. Poate am greşit eu. Vreau să spun că prezența lui Michael Scot aparținea, fără îndoială, unui bărbat. Cum e posibil să se fi reîncarnat în chip de femeie? Nu reprezintă identitatea sexuală o parte vitală a personalității unui individ?

— Sigur că da, dacă vorbim din punctul de

vedere al psihiatrului, răspunse Adam. Dar dacă pătrundem pe tărâmul spiritului, poate că trebuie aplicate alte reguli. Trebuie să-ți spun că spiritul uman, spre deosebire de personalitate, nu este, intrinsec vorbind, nici bărbătesc şi nici femeiesc. El posedă mai degrabă potențialul de a fi ambele. Eşti de acord că perfecțiunea spiritului trebuie considerată a fi un proces continuu de urmărire a desăvârşirii în vederea atingerii scopului ultim, acela de reunire cu Lumina Divină?

Întrebarea îl luă oarecum prin surprindere pe Peregrine.

— Da… cred că da, spuse el nesigur.

— Foarte bine, atunci, continuă Adam. Printre alte lucruri, desăvârşire înseamnă împlinire - şi echilibru. Acum te întreb: Cum ar putea vreun suflet individual să spere a deveni desăvârşit dacă nu a trecut prin toate varietățile de experiență ale vieții, inclusiv cele două tipuri naturale de sexualitate?

O privire aruncată lui Peregrine îi dezvălui că, deşi ideile lui prindeau rădăcini, pictorul îşi clătină capul cu neîncredere, nefiind capabil să răspundă.

— Haide să judecăm din alt punct de vedere, începu Adam iarăşi. Îmi dau seama că pentru tine nu este simplu. Chiar dacă probabil nu poți pricepe încă aceste lucruri la nivelurile conştiente, există anumite aspecte ale Luminii pe care le poți înțelege cel mai bine ca bărbat, iar alte aspecte nu

poți ajunge să le cunoşti decât ca femeie. Feminitatea devine în asemenea momente o mască sfințită indispensabilă dacă vrei să intri în anumite încăperi ale sanctuarului.

Când se uită din nou la Peregrine, acesta tocmai ofta, cu o figură foarte mirată.

— Haide să mergem câțiva paşi înapoi şi să plecăm de la lucruri concrete, încercă el. *Tu*, de exemplu, te-ai reîncarnat vreodată ca femeie?

— Sigur că da, răspunse Adam.

— Şi eu?

— Fără îndoială.

— Atunci de ce nu am văzut nicio încarnare feminină atunci când m-am uitat la tine - sau în visul meu cu galeria de portrete? întrebă Peregrine triumfător.

— Din câte presupun eu, pară Adam lovitura, asta s-a întâmplat din cauză că nu eşti încă pregătit să te confrunți cu latura ta feminină la acest nivel. Un asemenea gând pur şi simplu nu-ți venise încă. Mă grăbesc să adaug că asta nu are nimic de-a face cu sexualitatea ta - nu mă pronunț acum în calitate de psihiatru - ci este o simplă afirmare a unei posibilități, având în vedere experiența ta limitată în acest domeniu, sau cel puțin în privința încarnărilor prin care ai trecut. Dacă stai şi te gândeşti, nu eşti decât la început. Nu trebuie să te grăbeşti.

Peregrine se război o vreme în tăcere cu această revelație.

— Dacă… ceea ce zici tu e adevărat, spuse el în cele din urmă, după frământări evidente şi destul de intense, va trebui probabil să-mi revizuiesc drastic ideile despre natura existenței.

Adam îi făcu un semn destul de confuz de confirmare, iar Peregrine oftă şi îşi trecu mâna prin părul scurt şi blond.

— Foarte bine. Nu am de gând nici măcar să mă prefac că înțeleg; pentru moment, voi lua de bun ceea ce mi-ai spus şi voi pretinde că este adevărat. Dacă zici tu aşa, voi accepta că vrăjitorul Michael Scot s-a reîncarnat sub chipul unei fete numite Gillian Talbot, pentru că asta am văzut şi eu cu ochii mei. Dar dacă spiritul lui a renăscut cu adevărat aşa cum spui tu, de ce ne-a răspuns la Melrose la numele de Scot, şi nu Gillian? Cine anume este el?

— Ambele persoane, fără îndoială, spuse Adam. Trebuie să înțelegi că individul nu înseamnă doar creier, sau minte, sau spirit, ci o interacțiune complexă şi simultană a tuturor acestor trei funcțiuni. Creierul este, evident, fizic - o parte a corpului fizic. Dacă vrei, este computerul care acționează corpul fizic; dar informația pe care o adună şi o prelucrează - memoria şi ceea ce se întâmplă cu acea memorie - constituie mintea, adică un aspect al personalității - iar *aceasta* poate avea influență asupra sufletului pur spiritual. Tocmai experiența omenească a unei anumite personalități este aceea care face ca

sufletul să înainteze în călătoria lui spre Lumină, o viață după cealaltă. Vorbeam acum câteva momente despre masca pe care trebuie să şi-o pună sufletul, continuă el. Am putea considera personalitatea o mască pe care sufletul o poartă în fiecare dintre încarnări, potrivită pentru perioadă şi pentru circumstanțe, o mască pentru fiecare viață. Un Inițiat ca Michael Scot învață să actualizeze aceste măşti şi să le schimbe după voie, să aibă oricând acces la unele trăsături utile ale personalităților sale timpurii. Şi tu vei putea deprinde asta. Ai învățat deja să vezi măştile altor oameni; asta şi explică, în parte, faptul că eşti un artist atât de bun. Ai reuşit să prinzi frânturi din mai multe dintre propriile mele măşti.

Peregrine înclină capul; judecându-l după expresie, Adam îi simți agitația din acele clipe.

— Unii oameni se pot descurca şi cu spiritul în starea lui pură, reluă Adam. Pe aceştia îi numim uneori sfinți sau chiar zei. Majoritatea au însă nevoie de puncte concrete de referință. Când ne aflăm în trupurile noastre, ne purtăm măştile şi avem tendința de a interacționa mai bine cu alte ființe mascate. Dacă se întâmplă ca un suflet să fie smuls temporar din încarnarea lui fizică actuală - aşa cum s-a întâmplat cu al lui Scot - reluarea unei încarnări mai vechi pentru a căuta ajutor este mult mai utilă decât tentativa de a interacționa ca entitate pur spirituală. Ştiind acest lucru, a procedat în consecință.

— Va trebui să mă mai gândesc la lucrurile *astea*, spuse Peregrine, nesigur pe el. Să nu fi surprins dacă va dura mai mult până să pot digera totul.

Nu mai scoase niciun cuvânt după aceea - tocmai străbăteau în viteză şoseaua de centură a Edinburgh-ului şi se îndreptau spre Forth Road Bridge - iar atunci când ațipi, extenuat de acumularea atâtor experiențe, Adam putu, în sfârşit, să-şi îndrepte gândurile spre celelalte aspecte ale evenimentelor zilei, renunțând la lupta cu logica lui Peregrine. Erau anumite verigi în cazul Michael Scot care nu se legau prea bine între ele.

Cu excepția chinurilor infernale la care fusese supus sufletul lui Michael Scot şi a nevoii de a vindeca, dacă era posibil, urmările suferite de micuța Gillian, cea mai gravă chestiune ridicată de circumstanțele celor întâmplate la Melrose se referea la statutul făptaşilor şi aparenta lor intenție de a pune mâna pe cartea de descântece a lui Scot. Reflectând asupra întâmplării, Adam consideră că prima lui supoziție, anume că hoții erau nişte neofiți, părea corectă. Dezordinea în care se desfăşurase întregul lor asalt asupra lui Scot demonstra limpede relativa lor lipsă de experiență.

Pe de altă parte, încrucişase până atunci suficient de des spada cu membrii diferitelor loji negre pentru a şti că Maeştrii Lojilor unor

asemenea frății erau perfect capabili să le acorde învățăceilor lor mai întreprinzători un grad de autonomie aparentă, ori de câte ori acest lucru servea scopurilor lor ascunse. Nu cumva chemarea lui Michael Scot nu era decât actul necugetat al unor ucenici mult prea ambițioşi, aşa cum de altfel şi părea? Sau reprezenta mişcarea de deschidere într-o partidă de şah mult mai complicată?

Adam se văzu silit să recunoască faptul că, pe baza datelor pe care le avea în acel moment, nu putea da niciun răspuns. Şi nici nu avea cum să se schimbe nimic până când nu se odihnea puțin. Intrând pe aleea de la Strathmourne, conştientiză brusc oboseala de plumb pe care tot încercase să o alunge de câteva ore bune, extenuare provocată de strădaniile lui de a-l elibera pe Scot şi pentru a face ordine în mormânt. Cât despre Peregrine - care se trezise cu o tresărire atunci când Adam oprise Jag-ul - acesta era la fel de epuizat, însă cu mult mai puțin capabil să facă față acestei oboseli.

— Îți mulțumesc, Humphrey, îi spuse Adam majordomului care le deschise uşa, pregătit să le ia pardesiele. A fost o zi teribilă. Ți-aş fi foarte recunoscător dacă ne-ai servi ceaiul în bibliotecă - şi încă şi mai recunoscător dacă ne-ai pregăti şi nişte sandvişuri la ceai.

— O să încropesc ceva, domnule, răspunse Humphrey, foarte sigur pe sine. Şi am aprins focul în bibliotecă acum o oră. Cred că este deja foarte

plăcut acolo.

Urmându-l pe Adam de-a lungul coridorului spre uşa bibliotecii, Peregrine făcu o remarcă la adresa lui Humphrey:

— Întotdeauna pare să ştie cu exactitate ce vei dori sau de ce vei avea nevoie. Greşesc cumva? spuse el cu mirare. Sper că nu-mi vei spune că poate citi gândurile. Cum reuşeşte să facă asta?

Cu toate că era atât de obosit, Adam râse.

— Nu-i vorba de citit gânduri - ci doar de rutina pe care a căpătat-o după atâția ani, spuse el, făcându-i lui Peregrine semn să se aşeze la locul lui obişnuit, lângă focul ce ardea în cămin. Din câte îl cunosc eu pe Humphrey, o să apară cu tava cât ai clipi din ochi. De ce nu te aşezi să te faci comod?...

Jumătate de oră mai târziu, Peregrine căsca din răsputeri, cu ceaiul în față.

— Îmi pare teribil de rău, se scuză el. Nu-mi dau seama de ce mi-e atât de somn acum, când de-abia e ora cinci. De acord, ieri noapte ne-am culcat destul de târziu şi ne-am sculat devreme azi-dimineață, dar asta nu e o scuză pentru că mă apucă somnul în mijlocul unei propoziții. Apoi, abia am mâncat de câteva ore, şi acum am înfulecat iarăşi ca un lup! Cine nu ştie ar zice ca am săpat şanțuri toată ziua!

Adam mai luă o plăcintă pregătită cu unt, simțindu-se tot mai în largul său.

— Aceasta este una dintre ideile preconcepute

pe care le întâlneşti adesea. Majoritatea oamenilor nu înțeleg că munca psihică poate fi mult mai obositoare decât cele mai crunte forme de muncă fizică.

— Munca psihică? exclamă Peregrine, după ce-şi reprimase cu grijă un nou căscat. Dar eu nu am făcut niciun fel de muncă, psihică sau de altă natură.

— Ba da, îi răspunse Adam. Cum crezi că se cheamă faptul că ai desenat toate schițele acelea?

Întrebarea atrase o privire mirată din partea lui Peregrine.

— În caz că nu ai remarcat încă, îi explică Adam, astăzi ai luat parte foarte activ la ceea ce se arată a fi un eveniment psihic semnificativ. Oboseala pe care o resimți acum este un efect direct al participării tale. Va trebui să înveți să o învingi dacă doreşti să te implici şi mai mult în povestea asta.

Peregrine îşi înălță fruntea mirat:

— Mi se *permite* să mă implic mai mult?

— Da, ți se permite… ba chiar eşti încurajat, de fapt. După felul în care se desfăşoară lucrurile, nu-ți pot promite că voi avea răgazul să-ți explic tot ceea ce se întâmplă, decât poate după ce se va termina totul, dar aş dori să pricepi esența măcar a unei părți a celor pe care le-ai văzut astăzi - şi a celor ce s-ar putea să mă vezi făcându-le în viitor.

Peregrine îşi strânse buzele şi respiră cu oarecare greutate; se uita la jocul flăcărilor,

căutând acolo ancora unui tărâm familiar.

— Nu ştiu dacă sunt pregătit pentru toate astea, Adam. Vreau să-mi spui ce anume faci tu - adică ce faci tu cu *adevărat*. Am senzația că m-a cuprins teama.

Cu răbdare, ba chiar şi compasiune, Adam se lăsă pe spate şi oftă, gândindu-se la cuvintele cele mai potrivite. Prin tot ceea ce făcuse în ziua respectivă, Peregrine se arătase pregătit să pătrundă şi mai adânc în misterele ce constituiau viața şi scopul lui Adam. Dar ceea ce hotăra el că trebuie să-i spună acum se cerea cântărit cu multă grijă, păstrând echilibrul cuvenit între experiența obişnuită, familiară, şi cea mistică, pentru ca Peregrine să nu fugă din calea destinului ce-i fusese hărăzit.

— Probabil aşa cum ți-ai dat seama deja, începu Adam să tatoneze terenul, uneori eu am rolul nu numai de vraci al minților, ci şi al sufletelor. Dintr-un alt punct de vedere, cred că se poate afirma despre mine, ca şi despre Noel McLeod, că am o însărcinare specială, de păstrător al păcii. Nici nu voi *încerca* să-mi definesc sfera de autoritate în acest moment, dar ea se situează undeva în cadrul acelui tărâm de experiență pe care Noel şi cu mine, şi alții ca noi, îl numim Planurile Interioare. Acestea sunt o realitate separată, dacă vrei, situată în afara timpului şi spațiului material, şi totuşi accesibilă minții omeneşti prin intermediul mişcării interioare a spiritului. Planurile Interioare

sunt izvorul viselor, originea inspirației, sursa viziunii profetice. Omul obişnuit nu vizitează Planurile Interioare decât pe calea somnului natural sau a stării de inconştiență şi nu aduce înapoi decât amintiri fragmentate despre lucrurile întâlnite acolo. Inițiatul, însă, poate călători într-acolo din proprie voință, pe deplin conştient de ceea ce face; iar ceea ce aduce cu sine înapoi este ştiință.

Peregrine asculta transpus, deşi nu îl mai urmărea din ochi pe Adam; deodată privirea lui suferi o schimbare: auzea parcă, de undeva din depărtare, o chemare de goarnă.

— Cuvintele tale descriu ceea ce fac eu atunci când pictez, spuse el moale. Nu mă refer la partea inițiatică, ci la rest. Modul meu special de a vedea are legătură cu toate acestea, nu? De acolo îmi vine inspirația. Tu ai vrut să-mi explici aceleaşi lucruri, visul cu galeria de portrete ale mele a vrut să-mi sugereze aceeaşi lume. „Fii liniştit şi cunoaşte…”

— Se pare că ar fi trebuit să folosesc limbajul artistului de la bun început, spuse Adam zâmbind. Din câte presupun eu, îți va fi dat să ştii mai multe când te aştepți mai puțin. Nu-ți mai este teamă, nu-i aşa?

Peregrine se încordă o clipă, cu un aer de vagă anticipare pe figură, ca şi cum ar fi încercat să realizeze dacă îl mai doare o măsea. Pe urmă respiră uşurat, de parcă s-ar fi descotorosit de o

mare povară de pe umeri; de-abia apoi se întoarse şi-l privi pe Adam drept în ochi.

— Nu. Nu-mi mai este.

— Eram sigur, spuse Adam. În acest caz, vom continua discuția mâine dimineață. Cât despre mine, sunt foarte curios dacă nu vei visa ceva.

13

Adam îi spuse lui Humphrey să pregătească micul dejun la ora nouă. Lui însuşi îşi impuse să se trezească la şase. Cincisprezece minute mai târziu, făcuse deja duş, se bărbierise şi se îmbrăcase cu acea disciplină şi voință pe care ți le dau obişnuința îndelungată. Când coborî tăcut spre bibliotecă, deoarece permisese majordomului şi tânărului lui asociat să se bucure de câteva ore binemeritate de somn în plus, în casă domneau liniştea şi pacea.

Peregrine îşi lăsase caietul cu desene pe masa din fața căminului din bibliotecă. În timp ce se aşează la birou, Adam îl deschise la cel de-al doilea desen al Gillianei Talbot. Căută într-unul din sertare şi scoase o lupă de bijutier, bogat ornamentată şi veche, pe care o aşează peste caiet. Apoi se răsuci cu scaunul şi îşi făcu vânt până la cel mai apropiat raft de cărți.

Polița cea mai de jos găzduia o întreagă gamă de hărți şi atlase. Adam alese o hartă rutieră la scară mare a Marii Britanii şi un atlas al lumii. Spera să

nu aibă nevoie de acesta din urmă. Împingându-se înapoi la birou, puse deoparte atlasul şi lupa de bijutier şi despături harta. Extrase de sub ea caietul cu schițe, aşezându-se în acelaşi timp mai bine în scaun, privind distrat harta. Apoi respiră profund şi se concentră asupra schiței Gillianei Talbot, fixându-şi bine în memorie trăsăturile ei, înainte de a pune caietul la loc, sub hartă.

— Foarte bine, Gillian, fetițo, murmură el, aşezându-şi mâna dreaptă deasupra hărții, în locul în care stătea ridicată din cauza caietului. Va trebui să mă ajuți puțin. Ia să vedem dacă te afli prin Insulele Britanice…

Închizând ochii, începu să se cufunde în transă, concentrat asupra caietului de dedesubtul mâinii şi asupra rezonanțelor transpuse în schițele făcute de Peregrine. Încercă pentru început filiera Michael Scot, întrucât experiența lui personală îl apropia mai mult de această identitate; fațeta sufletului ce-l căuta nu exista nicăieri în evidențele Planurilor Interioare.

Văzându-şi demersul blocat în această direcție, îşi concentră atenția asupra matricei Gillianei Talbot. Se putea bizui acum prea puțin pe propria experiență, deoarece nu o cunoştea pe Gillian decât din desenele făcute de Peregrine; în schimb, identitatea Gillianei avea avantajul de a se afla în acel moment în stare de încarnare, fiind ancorată din punct de vedere fizic undeva pe fața planetei. Urmele ei astrale trebuiau să fie, în mod normal,

mai uşor de detectat decât ale lui Scot cu condiția să le poată identifica.

Începu să-şi plimbe cu răbdare mâna pe deasupra hărții Marii Britanii, ținând ochii încă închişi, cu mintea pregătită să recepționeze oricare semnal; folosea un soi de model în opt cu care avea să acopere în cele din urmă fiecare centimetru pătrat al hărții. După începerea mişcărilor de măturare, încercă să-şi scoată din minte aspectul fizic al hărții, cu mult prea familiar lui, concentrându-se, în schimb, asupra energiilor, aidoma unor vârtejuri de curent dintr-un imens cazan, pe care spera să le atingă cu mâna. Încetul cu încetul detectă variații în interiorul curenților, nuanțe subtile de temperaturi şi presiuni.

Se lăsă purtat de ele, iar mâna deveni un element de sine stătător, pornit în căutarea acelei entități. Treptat, amploarea mişcărilor scăzu, ele oprindu-se în cele din urmă cu totul, deasupra unui punct de pe hartă. Adam deschise ochii, constatând că palma se afla chiar deasupra Londrei.

— Chiar aşa?

Contemplă zona haşurată cu cenuşiu a oraşului cu un amestec de uşurare şi neîncredere. Pentru a se verifica, considerând Londra o soluție mult prea la îndemână, se ridică în picioare şi luă harta, răsucind-o de nenumărate ori cu ochii închişi, la întâmplare, aşezând-o apoi la locul ei, pe birou.

Reluă de la început mişcările circulare deasupra suprafeței, provocând iarăşi o agitație a curenților şi căutând fluctuații. Când mâna i se opri pentru a doua oară, sub ea văzu din nou conturul Londrei.

— Ei, ei, murmură el. Asta simplifică mult lucrurile. Haide să vedem dacă nu cumva putem restrânge şi mai mult zona.

Lăsând harta Marii Britanii să cadă în dreptul ferestrei din spatele lui, Adam îşi făcu iarăşi vânt spre raftul cu hărți. De această dată, scoase o hartă la scară mare a Cetății Londrei, pe care era trasat caroiajul, şi o ediție recentă a Atlasului şi Indicelui Străzilor Londrei de la A la Z. Lăsând deocamdată atlasul deoparte, desfăşură planul oraşului pe birou, netezindu-l şi aruncându-i în treacăt o privire. De această dată, era nevoie de o metodă mai riguroasă.

Se rezemă de spătarul fotoliului şi închise ochii, cu brațele sprijinite şi palmele în sus, în poziția de receptivitate maximă. O unică respirație profundă îl relaxă şi îl ajută să se concentreze. O uşoară schimbare a centrului de greutate îi aduse toate liniile corpului în stare de echilibru cu planul podelei de sub picioarele lui. Menținând fără niciun efort acest echilibru, mai respiră încă o dată adânc, însoțindu-şi expirarea cu o rugăciune mută adresată Pantocratorului, pentru ca să-i fie date rezistență şi clarviziune.

Aproape instantaneu, înaintea ochiului minții

prinse formă imaginea unei piramide neterminate. Susținând imaginea, se concentră să o completeze până la apex, adăugând cu grijă fiecare nou strat de pietre al edificiului. Când aşeză la locul ei piatra din vârf, partea din față a piramidei se frânse în două jumătăți care se deschiseră în afară, pentru a revela ochiul unic, Atoatevăzător, din inima construcției.

O limbă de flăcări izbucni în pupila ochiului. Permise restului piramidei să se risipească şi atrase acel foc ocular către propriul său spirit viu. Un punct corespondent de căldură radiantă îi răsări în centrul frunții, în locul ocupat de cel de-al Treilea Ochi al conştiinței ezoterice. Pe măsură ce creştea şi se aprindea, eliberă viziunea şi deschise ochii.

Încăperea fu inundată pentru o clipă de curcubeie luminoase. Nu numai că distingea obiectele, dar le vedea şi aurele, proiectate în toate frecvențele spectrului, de la infraroşu până la ultraviolet; dintre toate, doar două ieşeau în evidență prin albul lor: harta Londrei deschisă pe biroul din față şi caietul de desen conținând toate imaginile legate de sufletul în căutarea căruia se afla Adam.

Efectul de curcubeu dispăru atunci când Adam supuse privelişte influenței stabilizatoare a voinței lui. Strecură caietul sub hartă, aşa cum făcuse şi prima oară, apoi îşi fixă lupa la ochi şi se aplecă asupra regiunii din stânga sus a hărții,

unde suprafața fusese marcată prin pătrățele pe un caroiaj. Începu apoi să cerceteze cu multă grijă, milimetru cu milimetru, de la stânga la dreapta şi iar înapoi.

Numele treceau unul după celălalt pe lângă el, un cartier după celălalt: Edmonton, Walthamstow, High Gate.

Şi alte cartiere - Hampstead, Islington, Hackney - încă niciun semn din cele aşteptate de el. Îşi îndreptă atenția asupra rândului următor al caroiajului şi trecu dincolo de Stepney, Westminster şi Kensington tot fără efect. Ochiul lui se opri apoi asupra zonei Hammersmith.

O lumină albastră punctiformă sclipi sub lupa de cristal. Adam făcu o pauză, se concentră intens şi apoi privi din nou. O undă de satisfacție îl străbătu când surprinse iarăşi pulsațiile albastre.

— Se află în Hammersmith, nu-i aşa? murmură el încet, relaxându-se şi scoțându-şi lupa de la ochi. Se vedem dacă nu putem strânge şi mai mult năvodul…

Luă ghidul străzilor de la A la Z, consultă indicele şi deschise la paginile ce prezentau planul străzilor din cartierul Hammersmith, la sud şi vest de Hyde Park şi Kensington. Aşezând un coupe-papier din aur peste pagini, pentru a menține ghidul deschis, îşi puse din nou lupa şi repetă explorarea. Cercetarea paginii din stânga rămase fără rezultat, dar când trecu la pagina din dreapta, distinse licărirea albastră la sud de stația de

metrou Hammersmith. Studiind mai atent, descoperi că în locul respectiv se află Spitalul Charing Cross.

Încruntându-se, Adam se descotorosi de lupă şi se aşeză mai comod în scaun, scoțând caietul de desen de sub hartă. Nu se îndoia că Gillian se afla în locul descoperit de el. În calitatea lui de medic, nici accesul la un posibil pacient nu putea fi prea dificil. Iar dacă avea nevoie de ajutor, îi cunoştea pe majoritatea doctorilor de la Charing Cross.

Sperase, însă, că nu o va găsi pe Gillian Talbot într-un spital. Faptul că se afla încă într-o asemenea instituție îi provocă un fior. Reunirea spiritului cu trupul ar fi trebuit să însemne însănătoşirea fetei şi întoarcerea la normal.

Desigur, era posibil ca medicul ce se îngrijea de ea să o fi reținut pentru observații, din precauție profesională.

În mod normal, un copil sănătos nu poate intra în comă brusc, fără un motiv medical bine întemeiat. Exista însă şi cealaltă posibilitate, ca, în timpul perioadei cât sufletul fusese despărțit de trup, să se fi produs mari vătămări. Şi dacă se întâmplase aşa, reflectă Adam posomorât - lăsând deoparte suferințele Gillianei - şansele lui de a restabili legătura cu personalitatea ascunsă a lui Michael Scot erau foarte reduse.

Lucrurile trebuiau însă făcute în ordinea lor firească. Înainte de a porni spre Londra, era necesar să verifice dacă Gillian Talbot se afla, într-

adevăr, la Spitalul Charing Cross. Avea încredere în metoda de care se folosise, dar era înțelept să-ți validezi descoperirile prin mijloace convenționale, atunci când era posibil. Scoțând o carte de telefon a Londrei, parcurse lista de spitale până când găsi Charing Cross. În timp ce forma numărul şi aştepta să i se răspundă, îşi pregăti un plan.

— Spitalul Charing Cross.

— Bună dimineața, răspunse Adam, omițând cu bună ştiință să se prezinte. Încerc să găsesc o pacientă cu numele de Gillian Talbot. Bănuiesc că a fost internată ieri de dimineață. Ați putea să-mi spuneți dacă există la dumneavoastră cineva care poartă acest nume?

— Vă rog să repetați numele, domnule.

— Gillian Talbot.

— Vă rog să aşteptați un moment, până verific.

Pe linie se auziră un clinchet şi apoi o înregistrare care aducea cu dangătul clopotelor de la Big Ben interpretat pe un xilofon de jucărie. Strâmbându-se, Adam se uită chiorâş la receptor. Cam pe la mijlocul celei de a treia repetări a cântecului, vocea operatoarei interveni din nou.

— Avem, într-adevăr, o pacientă înregistrată sub acest nume, domnule. Este, de fapt, vorba de un copil. A fost internat la Secția de pediatrie ieri-dimineață, cam la ora zece şi jumătate.

— Chiar pe ea o caut, spuse Adam. Cine este medicul sub îngrijirea căruia se află, vă rog?

— Trebuie să fie doctorița Ogilvy, veni răspunsul

prompt. Să vă dau legătura la Pediatrie?

Dintr-un automatism, Adam începuse să-şi noteze numele doctoriței, însă întrebarea îl făcu să se oprească. Nu dorea să vorbească, deocamdată, cu doctorița Ogilvy, pe care nu o cunoştea; prefera să inventeze mai întâi o explicație plauzibilă oarecare a interesului lui față de Gillian Talbot.

— Momentan nu este nevoie, răspunse el, gândind febril. Ştiu cât de ocupați trebuie să fie cei de acolo atât de dimineață. Cam la ce oră își termină vizitele doamna doctor Ogilvy de obicei?

Auzi zgomotul paginilor răsfoite ale unui caiet.

— De obicei pleacă pe la ora unu, veni răspunsul. Aici va sosi în cel mult o oră. Dacă îmi lăsați un număr de telefon, aş putea să o rog să vă sune.

— Nu, am să o caut mai târziu. Nu ştiu sigur unde am să mă aflu. Vă mulțumesc foarte mult.

Înainte ca operatoarea să mai poată pune şi alte întrebări, puse receptorul în furcă şi rememoră întreaga conversație. Evitase să-şi spună numele. Reuşise, din câte îi spunea analiza pe care o făcea, să nu trezească vreo suspiciune inutilă. Oricine avea dreptul să se intereseze de prezența unui pacient în spital şi de numele medicului curant. Prin măiestria cu care pusese întrebările, Adam mai reuşise să afle că Gillian se afla în Secția de pediatrie, iar medicul ei era o doctoriță care nu venise încă să-şi înceapă vizita.

Dacă spera să mai obțină şi alte informații

înainte de a porni spre Londra, trebuia să-şi continue investigaţia cât mai repede.

Consultă din nou cartea de telefoane, sperând să găsească numărul direct al Secţiei de pediatrie, şi, negăsind, formă iarăşi numărul centralei. Norocul fu de partea lui. Vocea care îi răspunse de această dată era puţin diferită de cea dintâi.

— Pediatria, vă rog, spuse el.

— Un moment, veni răspunsul scurt.

Adam aşteptă să i se facă legătura, trasând cercuri în jurul numelui Ogilvy, concentrându-se iarăşi când se auzi o voce:

— Pediatria, infirmiera-şefă O'Farrell.

— Bună dimineaţa, la telefon doctorul MacAdam, spuse Adam, folosindu-se de un nume pe care îl mai utilizase atunci când dorea să-şi păstreze anonimatul. Aveţi în secţie o pacientă numită Gillian Talbot. Doctoriţa Ogilvy a internat-o ieri-dimineaţă. Aţi putea să-mi spuneţi cum se simte?

Tonul lui sugera autoritate, dar nu şi rugăminte, ca şi cum ar fi avut tot dreptul să întrebe. Acest lucru, plus titlul de medic pe care îl folosise părură să înlăture orice reţinere pe care, eventual, ar fi avut-o infirmiera-şefă O'Farrell.

— Aha, Talbot, fetiţa aceea. Da, doctore. Şi-a recăpătat cunoştinţa ieri după-amiază - după cum ştiţi, probabil - dar, în continuare, nu are niciun fel de relaţie cu ceea ce o înconjoară. Specialistul în psihiatrie pediatrică al spitalului o va consulta

astăzi, iar doctorița Ogilvy a programat noi analize pentru această dimineață.

— Înțeleg, spuse Adam. Ah, ce fel de analize i se vor face, vă rog? adăugă el, ca şi cum şi-ar fi adus aminte în ultimul moment.

— Doar o clipă, doctore. Se auzi foşnetul unor foi de hârtie. Da. A dat dispoziție să se facă alte analize sanguine şi o tomografie. Există vreo problemă?

— Nu, câtuşi de puțin. Vă mulțumesc foarte mult pentru ajutor.

— Pentru foarte puțin, doctore. Să-i spun doctoriței Ogilvy să vă sune? Trebuie să sosească în cel mult o oră.

— Mulțumesc, nu, răspunse Adam. Nu pot fi găsit la telefon în următoarele câteva ore. Poate voi suna mai târziu.

După terminarea convorbirii, Adam căzu pe gânduri.

Aşa. Cele două convorbiri telefonice îi aduseseră o mulțime de informații, altfel utile, care nu făceau decât să-i arate că trebuia să o viziteze pe Gillian Talbot. Din nefericire, părea imposibil să mai afle vreun lucru de folos până când nu avea ocazia să o examineze personal pe fetiță - restabilind, eventual, comunicarea cu acea parte a sufletului care fusese odinioară Michael Scot. Dacă reuşea sau nu - depindea, cel puțin în parte, de noroc. În caz că vătămarea se dovedea gravă, reintegrarea personalității actuale a sufletului putea să se

dovedească un proces îndelungat şi plicticos.

Mai exista şi un alt aspect al unei călătorii la Londra, care probabil că nu mai depindea aşa de mult de noroc. Strângând hărţile şi punând lupa de bijutier la locul ei în sertar, îi veni ideea că dacă firul investigației pe care îl urmărea el se dovedea neproductiv, Peregrine ar fi putut descoperi o alternativă, cu ajutorul talentelor lui care păreau să se dezvolte. Chiar mai important decât înlăturarea răului produs probabil de călăii lui Scot era să-i împiedice pe aceştia să-şi pună în aplicare planurile legate de cartea de descântece şi de aurul lui Scot.

Pentru aceasta, Adam şi prietenii lui trebuiau să afle încotro se îndreptaseră făptaşii - informație care le putea permite să recurgă la metode mai convenționale de investigație, mai ales dacă era pusă în joc şi capacitatea tot mai mare a lui Peregrine de a vedea simultan mai multe niveluri. Artistul era deja la fel de implicat în afacere ca şi McLeod sau el însuşi - nu în ultimul rând din cauză că Michael Scot îl alesese chiar pe el drept receptor al informațiilor cu ajutorul cărora spera că salvatorii lui vor reuşi să-i aducă pe cei ce-l chemaseră înaintea justiției. Apoi, îşi reaminti Adam, oricât de neexperimentat era Peregrine în viața prezentă, sufletul lui îi aparținuse unui specialist în ştiințe oculte.

„Un Inițiat rămâne întotdeauna un Inițiat", se gândi el şi îndepărtă toate îndoielile.

Se ridică în picioare şi se întinse, apoi se uită la ceas. Pe el şi pe Peregrine îi aştepta încă o zi agitată. Deşi nu se făcuse încă ora opt, ştia că Humphrey se sculase deja - fiind probabil ocupat prin bucătărie cu pregătirea micului dejun. Ridică telefonul special din casă şi sună acolo. La cel de al doilea apel, Humphrey răspunse.

— Domnul Lovat şi cu mine trebuie să mergem astăzi la Londra, îl informă el pe majordom, intrând brusc în subiect după ce-i urase bună dimineața. Te rog să suni la aeroport de îndată ce se deschide biroul de rezervări şi să ne reții locuri la unul dintre zborurile de la amiază. Am vrea să aterizăm la Heathrow, dacă este posibil, şi anunță-mă de îndată ce afli toate amănuntele.

— Desigur, domnule. Vocea lui Humphrey era imperturbabilă, ca întotdeauna. Rămâneți acolo peste noapte?

— Cred că da, spuse Adam. N-ar fi rău dacă mi-ai pregăti o geantă, pentru orice eventualitate. Şi rezervă-ne nişte camere la Clubul Caledonian, dacă reuşeşti. Dacă nu, încearcă la oricare alt club la care sunt membru.

— Foarte bine, domnule. Să vă comand şi o maşină cu şofer?

— Nu, de această dată ne vom descurca cu taxiuri, cred.

Peregrine coborî în camera unde se servea micul dejun cu puțin înainte de ora nouă, îmbrăcat într-un costum din flanel cenuşiu şi un blazer

bleumarin, pentru că Humphrey îi spusese deja că urmau să plece la Londra. Îl găsi pe mentorul lui aşezat deja la masă, îmbrăcat de oraş, într-un costum albastru-închis, cu vestă. Răsfoia corespondența primită în acea dimineață, iar lângă cot îl aşteptau un teanc de cărți.

— Bună dimineața, spuse Adam, zâmbind puțin strâmb, ca de obicei. Sper că te simți în formă şi eşti pregătit pentru o zi plină de lucru.

— Mă simt mai bine ca niciodată, spuse Peregrine. Se aşeză față în față cu Adam şi se prefăcu foarte preocupat de desfacerea şervetului. Humphrey mi-a transmis că ne-a rezervat locuri la o cursă care pleacă la prânz spre Heathrow. Mi-a mai spus să-mi pregătesc cel puțin încă un rând de schimburi.

— Foarte corect, spuse Adam. Am reuşit să descopăr locul în care se află Gillian Talbot.

— Ai reuşit? Mirarea şi uşurarea se amestecau în ochii expresivi ai lui Peregrine. Unde se află?

— Este internată la Spitalul Charing Cross, din Hammersmith, răspunse Adam. Am sunat acolo acum câteva minute. Practic nu există niciun dubiu, ea este copilul pe care îl căutăm.

— Extraordinar! exclamă Peregrine, apoi deveni deodată preocupat. Dar… de ce se află încă în spital? Din câte spuneai tu, urma să se facă bine, odată ce Scot se întorcea.

— Speram că aşa se va întâmpla, răspunse Adam. Din nefericire, ştirile sunt amestecate. Aşa

cum ai presupus, s-a aflat o vreme în comă. Ieri-dimineață a fost internată de urgență. Ieri după-amiază şi-a recăpătat cunoştința - poți să ghiceşti şi singur cam la ce oră - dar, din câte se pare, nu are niciun fel de relație cu ceea ce o înconjoară. Cunosc acum numele doctoriței ei şi analizele care au fost prescrise - nu că-i vor fi de mare ajutor. Planul meu este să mă duc la spital şi să încerc să o văd şi să rămân singur cu ea câteva minute fără a trezi suspiciuni inutile.

— Înseamnă că nu ai nevoie de mine acolo, spuse Peregrine, eu nu cunosc nimic despre spitale. N-am fost niciodată internat.

— Nu, pentru tine am o altă însărcinare, într-o altă parte a Londrei, îl linişti Adam. Cum stai cu latina?

— Mi-e teamă că a cam ruginit, răspunse Peregrine în glumă. Sunt ani buni de când nu am mai folosit-o.

— Ai să vezi cât de repede îți revin în memorie aceste lucruri. Poftim.

Adam îi întinse lui Peregrine prima carte din teanc: un volum frumos, legat în piele de Maroc, maronie, cu pagini din hârtie de cea mai bună calitate, cu structura asemănătoare celei pentru acuarelă. Textul de pe cotor, scris cu litere aurii, suna astfel: *Culegerea Clubului Maitland - Vol. IV, Partea I*. Deschizând volumul la pagina de titlu, află că această Culegere era o colecție de „lucrări originale şi alte documente ilustrând istoria şi

literatura Scoției”.

— Du-te la cel de-al doilea articol, îi indică Adam, care începe la pagina 21.

— *Brevis Descriptio Regni Scotie*, citi Peregrine cu voce tare. Scurtă descriere a Regatului Scoției, traduse el privind întrebător spre Adam.

— Brevis Descriptio este o prezentare a Scoției din secolul al XIII-lea, făcută prin prisma unui călător englez, îi explică Adam. În absența oricăror hărți contemporane, este cel mai vechi document păstrat în care există descrieri ale diverselor locuri din Scoția. Manuscrisul original se află la British Museum. Aş vrea să te duci să-l vezi chiar acolo.

— Foarte bine, spuse Peregrine. Dar ce anume trebuie să caut eu în original şi care nu se află şi în acest volum?

— Corespondențe psihologice - dacă există vreuna - dintre *Brevis Descriptio* şi propriile tale desene de la Melrose. Dacă acel castel pe care ți l-a arătat Scot mai exista încă la momentul când a fost scrisă *Descriptio*, s-ar putea să fii în măsură să percepi rezonanțe simpatetice între schițele tale şi manuscris care să ne dea o idee în legătură cu poziționarea castelului.

Simțind spaima şi lipsa de încredere în sine tot mai pronunțate ale lui Peregrine, Adam se opri şi zâmbi.

— Nu trebuie să fii îngrijorat, spuse el. Nu te-aş trimite să faci asta dacă nu aş fi convins că eşti capabil să-ți îndeplineşti misiunea. Procedura are

unele asemănări cu montarea unui conductor electric între două puncte. Iată metoda pe care ți-o recomand să o utilizezi…

Peregrine ascultă atent explicațiile lui Adam, expresia lui sceptică transformându-se treptat în interes şi încuviințare.

— Cred că pot face asta, spuse el după ce Adam terminase. Nu numai că lucrurile par uşoare, aşa cum le prezinți tu, dar ideea nici nu mă mai neliniştește aşa - deşi, dacă mi-ai fi povestit, chiar şi cu o săptămână în urmă, că vom avea această conversație, aş fi zis că măcar unul dintre noi e scrântit.

Adam zâmbi.

— Viața este un proces în care înveți fără încetare - iar învățătura se transmite şi de la o viață la alta.

— Sunt aproape tentat să-ți dau crezare, răspunse Peregrine. Există, totuşi, un aspect practic care mă îngrijorează puțin. Înțeleg ce anume trebuie să fac, odată ce intru în posesia manuscrisului respectiv. Dar s-ar putea să nu-i conving prea uşor pe cei din personalul muzeului să mă lase să-l văd. Eu nu am niciun fel de recomandare academică pentru a întreprinde acest gen de studiu.

— Nu, consimți Adam, dar eu am, din fericire. Ți-am pregătit o scrisoare de recomandare - am pus-o aici, la sfârşitul cărții - adresată unei cunoştințe din Serviciul de Antichități Medievale.

El este specialist în geografie şi cartografie medievală şi îți va da tot ajutorul de care vei avea nevoie.

Cursa de prânz de la Edinburgh ateriză pe Aeroportul Heathrow doar cu câteva minute întârziere, în mijlocul unui decor autumnal cu o pânză subțire de ceață în spatele căreia se ghicea soarele palid. În timpul zborului, Adam îi arătă un articol publicat în ediția de dimineață a *The Scotsman: Profanare bizară a unui mormânt de la Abația Melrose*. Articolul din exemplarul său fusese deja decupat şi îndosariat. După ce îl citi, Peregrine nu putu decât să schimbe o privire uluită cu mentorul său. Articolul nu făcea nicio aluzie la vreo intervenție supranaturală. Noel McLeod îşi făcuse perfect treaba.

Neavând decât bagaje de mână, cei doi reuşiră să plece suficient de repede din clădirea principală a aeroportului, dar găsirea unui taxi se dovedi mai anevoioasă decât de obicei. Drumul până la Clubul Caledonian dură şi el mai mult decât estimase medicul; portarul îl recunoscu de îndată pe Adam şi se ocupă de bagajele lor fără întârziere.

Clubul Caledonian se afla în imediata apropiere a Pieței Belgrave, pe Strada Halkin, lângă Hyde Park Corner. Era clubul favorit de la Londra al lui Adam - dintre mai multele la care era membru - fiind, de asemenea, situat în centru, lucru convenabil pentru ceea ce aveau de făcut atât el,

cât şi Peregrine. Dacă timpul nu ar fi fost un factor de primă importanță, i-ar fi cerut taxiului lor să-l ducă la Spitalul Charing Cross, înainte de a-l transporta pe Peregrine mai departe, la British Museum - sau ar fi chemat un alt taxi. Dar portarul îi spuse că taxiurile erau destul de greu de găsit în acea zi, iar despre circulație ştia deja că este foarte anevoioasă.

Din fericire, la destinația lui Adam se putea ajunge uşor cu metroul londonez - mult mai rapid decât traficul de suprafață. Prin urmare, coborî din taxi la una dintre intrările din Hyde Park Corner, strecurându-i lui Peregrine câteva bancnote cu care să plătească drumul şi spunându-i şoferului să meargă la British Museum. Artistul rămase singur, cu o geantă pe genunchi, în care se aflau schițele făcute la Melrose, împreună cu scrisoarea de recomandare; înainte ca taxiul să pornească din nou la drum, îşi luă rămas-bun de la Adam cu un semn amical.

Adam uitase cât de aglomerat poate fi metroul londonez, chiar şi în afara orelor de vârf. Din fericire, când coborâse de pe scara rulantă, la platformă aştepta chiar trenul lui. Călători până la Hammersmith, cu senzația că cele şase stații intermediare trecură repede, şi urmă indicatoarele care îl direcționară prin tunelele pentru pietoni până la suprafață, pe Fulham Palace Road, chiar sub pasarela Hammersmith. Făcu o mică pauză de orientare, apoi o porni pe Fulham Palace Road,

ridicându-şi gulerul trendului ca să se apere de vântul rece care se înteţise brusc. Cinci minute mai târziu, urca treptele spre intrarea principală a Spitalului Charing Cross.

Îşi scoase trenciul la intrarea în hol. Fără el, pe stradă sau în metrou, costumul lui cu vestă l-ar fi făcut să iasă oarecum în evidenţă faţă de majoritatea bărbaţilor din jur; aici, însă, se confunda perfect cu mediul. Ascuns de anonimatul „uniformei", o porni hotărât spre planul spitalului, care îi confirmă că Secţia de pediatrie se afla în aripa de vest, aşa cum îşi aducea şi el aminte. Se interesă calm la biroul de recepţie despre doctoriţa Helen Ogilvy şi află, după cum spera, că nu se afla în spital.

— Îmi pare foarte rău, doctore, îi spuse funcţionara. V-aţi fi întâlnit cu ea, dacă veneaţi doar cu un minut mai devreme. Cred că o puteţi găsi la spitalul de pediatrie din Strada Great Ormond, cam peste o jumătate de oră, dacă este ceva urgent.

Liniştit dinspre partea doctoriţei Gillianei Talbot, care nu avea probabil să-i stea în cale, Adam îi mulţumi funcţionarei şi se îndreptă spre lifturile din partea opusă a holului. Tocmai începuseră orele de vizită, aşa încât nu îi fu deloc greu să se amestece printre persoanele ce nu aparţineau personalului şi care se foiau încolo şi încoace. Se opri la primul etaj, împreună cu alte câteva persoane, părinţi ai unor pacienţi, după cum era

uşor de ghicit, şi îi urmă spre Secția pediatrie, trecând pe lângă cabinetul personalului medical. Cercetând listele afişate în spatele ghişeului de recepție, descoperi numele TALBOT, G., împreună cu alte două, într-un spațiu ce indica un salon de patru paturi de la capătul coridorului. Fără a se opri să discute cu infirmierele, se îndreptă spre salon, sperând să poată stabili primul contact fără a fi deranjat.

Uşa era deschisă. Nu-i fu greu să-şi dea seama care era patul Gillianei. Cele două locuri din apropierea uşii erau ocupate de copii mai mici, unul cu un picior pus în ghips şi atârnat cu greutăți, celălalt cu mâna bandajată şi susținută de o eşarfă, care vorbeau cu părinții lor. Cel de-al treilea era gol. Copilul din cel de-al patrulea pat, de lângă fereastră, trebuia să fie Gillian.

Stătea aşezată pe pat, într-o postură rigidă: era o fată zveltă şi frumoasă ca un înger, cu bucle scurte şi blonde, pistrui fermecători şi o guriță ca un boboc de trandafir, dar ochii mari şi albaştri priveau fix o porțiune a peretelui, aflată chiar la dreapta uşii. Figura rotundă, copilăroasă, era total lipsită de expresie, iar mâinile fine îi zăceau fără vlagă în poală, apucând din când în când marginile păturii.

Adam o cercetă de pe coridor timp de un minut, din ce în ce mai îngrijorat de ceea ce constata; văzu totodată şi mâinile şi o bucată din fusta cuiva care stătea pe partea dreaptă, foarte aproape de pat.

Când se hotărî în cele din urmă să intre, o blondă atrăgătoare, de circa treizeci de ani, se ridică de pe scaunul de la capătul patului. Asemănarea dintre ea şi copilă era atât de izbitoare, încât Adam nu se îndoi nicio secundă că era vorba de mamă şi fiică.

— Bună ziua, sunt doctorul Sinclair, spuse Adam zâmbind. Îşi puse trenciul pe tăblia patului şi se apropie de ea, întinzându-i mâna. Sunteți mama Gillianei, presupun.

Adam se uită la ochii mari şi speriați ai femeii. Când medicul îi reținu mâna într-a sa, nu făcu însă niciun gest de retragere, încrezătoare fiind, probabil, în privirea lui deschisă.

— Da, eu sunt... Iris Talbot, doctore, spuse ea, cu un amestec de stânjeneală şi teamă. Doctorița Ogilvy... v-a rugat să o consultați pe Gillian?

— Nu chiar, recunoscu Adam adevărul. Dar am auzit de cazul Gillianei şi m-am gândit că aş putea fi de ajutor. Neglijă să menționeze modul în care aflase de caz. Eu sunt psihiatru. Am avut şi alte cazuri asemănătoare în trecut.

— Atunci înseamnă că mai există o speranță! şopti Iris Talbot. Pot să mai nădăjduiesc...

— *Întotdeauna* mai există o speranță, doamnă Talbot, o linişti Adam. Trebuie să spun de la bun început că nu trebuie să vă aşteptați la miracole - lucrurile de acest gen pot să dureze mai mult - însă vă asigur că voi face tot ceea ce-mi stă în puteri pentru a o readuce la starea ei de dinainte.

— Vai, dacă ne-ați putea ajuta, murmură

doamna Talbot, în vocea ei ghicindu-se implorarea şi disperarea. Gillian este unicul nostru copil, iar doctorii…

Părea gata să izbucnească în lacrimi şi prezenta semne evidente de anxietate - pentru care Adam nu avea, practic, cum să o condamne. Femeia era pe de altă parte pregătită să asculte tot ceea ce avea el de zis, dornică să i se ofere orice urmă de speranță că lucrurile nu stăteau aşa de rău pe cât păreau.

Ca să afle dacă acest fapt era sau nu adevărat, Adam avea nevoie de câteva minute în care să o poată consulta netulburat pe Gillian, ceea ce însemna că atenția mamei ei trebuia deturnată pentru o vreme. Prin modul convingător în care îşi sublimase autoritatea medicală făcuse deja începutul. Cu puțină atenție, avea să poată controla situația, orientând-o exact în direcția dorită.

— De ce nu vă aşezați puțin, ca să-mi povestiți cum s-a întâmplat, doamnă Talbot? o îndemnă el.

O conduse cu blândețe înapoi la scaunul ei şi îi dădu drumul la mână, după ce se aşezase.

— De fapt, continuă el, străduindu-se să tragă draperiile din jurul patului, reuşind să izoleze cumva locul în care se găseau, înainte de a începe aş vrea să vă asigur mai întâi că doctorița Ogilvy nu a făcut nicio greşeală în ceea ce priveşte tratamentul fiicei dumneavoastră, după părerea mea. Dimpotrivă, a făcut tot ceea ce aş fi făcut şi

eu, dacă ați fi ajuns la mine. În bolile psihiatrice există totuşi limite peste care medicina tradițională nu poate trece. Sper ca eu să pot birui aceste bariere.

Întorcându-se de la draperii, se aşeză în apropierea ei şi îşi scoase ceasul din buzunarul vestei, ca din întâmplare, şi începu să-l legene ținându-l de lanțul lung şi vechi din aur, astfel încât în balansul şi mişcarea lui de rotație să reflecte razele soarelui de după-amiază în unde scurte şi ritmice. Exact aşa cum dorise Adam, privirile tulburate ale doamnei Talbot fură imediat atrase de mişcările ceasului.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat, doamnă Talbot, o îndemnă el blând. Când v-ați dat seama că se petrece ceva rău cu Gillian?

— Ieri-dimineață, spuse doamna Talbot, urmărind sclipirile aurii. Tatăl ei şi cu mine am încercat să o trezim ca să meargă la şcoală, iar ea… nu a vrut să se trezească.

— Şi atunci ați chemat doctorul, nu-i aşa? murmură Adam, iar ea a fost adusă la terapie intensivă.

Doamna Talbot făcu un semn afirmativ din cap; ochii ei albaştri nu se mai concentrau foarte exact, iar vocea îi căpătase un soi de ritm monoton.

— Ne-au spus că e în comă. Nici aici nu au reuşit să o trezească. Au făcut nişte analize. Apoi, la un moment dat, pe la începutul după-amiezii, s-a trezit… dar nu mai era ea…

— În ce sens spuneți că nu mai era ea? o întrebă Adam, ridicând puțin ceasul, menținându-i mişcarea oscilantă, obligând-o astfel şi pe ea să-şi ridice privirea.

— Zăcea pe pat şi… şi se uita fix în tavan. Ca şi cum nu ne auzea. Nu am reuşit să comunicăm cu ea. Doctorița Ogilvy a spus că este vorba de un comportament au… autist.

— Cred că înțeleg, murmură Adam, punându-i cu blândețe o mână pe umăr, în timp ce cu cealaltă îşi continuă jocul cu ceasul. Eşti extrem, extrem de obosită, nu-i aşa?

Ea făcu un gest visător din cap şi se clătină puțin, iar Adam continuă.

— Eşti atât de obosită… lucrul absolut de înțeles. Ai fost prea supărată şi n-ai putut dormi. De ce nu dormi puțin, chiar acum? Nu se întâmplă nimic rău dacă închizi ochii şi te odihneşti câteva minute. Te voi trezi dacă fiica dumitale are nevoie de dumneata. Cel mai bun lucru este să te odihneşti puțin…

În timp ce el continua să-i vorbească molcom, pleoapele ca de plumb i se închiseră în cele din urmă. În numai câteva minute, sub călăuzirea pricepută a lui Adam, ea intrase într-o stare pasivă de relaxare hipnotică, atât de utilă amândurora.

Adam se uită la ceas înainte de a-l vârî în buzunar la locul lui şi aruncă o scurtă privire la draperiile din jur, încercând în acelaşi timp să audă tot ce se petrece în restul încăperii. Nimic nu

părea să se fi schimbat, dar era posibil să nu aibă decât foarte puțin timp la dispoziție pentru ceea ce avea el de gând. Chiar dacă nu se întâmpla nimic altceva, oricum orele de vizită nu durau o veşnicie - iar o asistentă ar fi putut oricând să remarce perdelele trase şi să devină curioasă!

Întorcându-se cu spatele la mamă, se interpuse între ea şi fiică, evitând astfel ca aceasta să poată vedea ceva în caz ca s-ar fi trezit mai repede din transă; Adam luă una din mâinile inerte ale Gillianei Talbot. Îi puse cealaltă mână pe frunte, împingând-o uşor, până când spatele i se sprijini de pernă.

Nu opuse niciun fel de rezistență, nici măcar atunci când îşi trecu vârfurile degetelor peste pleoapele ei, ținându-le acolo până ce ochii rămaseră închişi de la sine. Deoarece nu avea timp şi puteau oricând să fie deranjați de cineva, se folosi de o metodă rapidă pentru a trasa un cerc protector în jurul lui şi al pacientei - descriind repede o mişcare circulară, în sensul acelor de ceasornic, cu arătătorul ridicat, gest însoțit de cuvenitele rugăciuni mute de închinare şi obținere a încuviințării. Odată împlinite toate acestea, compuse un mic scenariu menit să-l inducă în eroare pe cel ce s-ar fi apropiat de ei, punându-şi vârfurile degetelor pe încheietura mâinii Gillianei ca şi cum i-ar fi luat pulsul şi aplecându-şi fruntea peste ceasul scos din nou la iveală şi ținut în mâna cealaltă; în acelaşi timp, închise ochii şi începu

adevărata lui muncă.

O singură respirație profundă îl cufundă adânc într-o stare de conştiență modificată. Grijuliu, ca un om care păşeşte precaut atunci când traversează un pod instabil, spiritul îi părăsi trupul şi pătrunse dincolo de granițele ființei interioare a Gillianei. Se aşteptase să constate o schimbare profundă, deoarece făcuse trecerea atât de repede, dar se simțea ca şi cum ar fi intrat dintr-o cameră luminată într-un tărâm sălbatic.

Peisajul interior era asemănător unei scene surprinse în mijlocul unui cutremur: peste tot fisuri în pământ şi dărâmături. Mai la distanță, Adam văzu contururile frânte ale unor structuri, poate ale unor locuințe, acum căzute în ruină. Chiar în clipa când îşi aduna toate forțele pentru a începe traversarea acestui pustiu, de undeva din străfunduri răzbătu la suprafață un bubuit surd. Un moment mai târziu, noi mişcări clătinară pământul.

Peisajul înconjurător începu să se destrame. Bucăți mari de pământ se fărâmițau şi se risipeau, în urma lor rămânând doar haosul. Părăsi terenul nesigur şi pluti deasupra lui, privind de jur-împrejur, din ce în ce mai înspăimântat. Dezagregarea psihică era înspăimântătoare. De atâta amar de vreme de când lucra la Planurile Interioare, nu mai întâlnise niciodată o asemenea prăbuşire completă a personalității.

De jur-împrejurul lui roiau deşeuri psihice -

gânduri, amintiri, fragmente de personalitate. Ai fi zis că un ciclon a măturat o încăpere ticsită cu jocuri de rebus, despărțind între ele şi răspândind cuvintele în toate părțile, provocând o imensă şi totală confuzie.

Toate aceste elemente atât de diverse ce o alcătuiseră pe Gillian Talbot se risipiseră peste tot, iar odată cu ele, şi cele ce-i aparținuseră lui Michael Scot - şi altora, fără îndoială. Cu răbdare şi în timp, cineva se putea apuca să trieze elementele şi să creeze din nou rebusurile, refăcând măştile. Dar numai cu timpul. Pentru moment, Adam se văzu silit să accepte că era absolut imposibil să-l recupereze acum pe Michael Scot într-un mod care să se poată dovedi util - cu alte cuvinte, Peregrine rămânea singurul capabil să aducă rapid elemente noi, care să-i ajute la elucidarea incidentului de la Melrose. Cât despre refacerea vătămărilor suferite de Gillian Talbot, asta era o cu totul altă poveste.

Tocmai se pregătea să se retragă din nou în propriul său trup, când zgomotul făcut de înlăturarea bruscă a perdelelor îl catapultă precipitat spre starea normală de trezie. Modul special în care se pregătise îi permitea să nu lase să se vadă niciun semn exterior de nelinişte: îşi compuse în câteva secunde cea mai normală fizionomie, după care se întoarse spre asistenta care stătea între cele două aripi ale perdelei. Nu părea greu de ghicit cât de indignată şi nervoasă

era.

— Unde vă treziți aici? îl luă ea din scurt, privindu-l când pe Adam, când pe doamna Talbot, de-abia trezită din somn.

Afişând un calm perfect, Adam puse ceasul în buzunar şi scoase mai multe cărți de vizită din interiorul hainei.

— Nu este nevoie să vă impacientați, îi zise el, întinzându-i una dintre cărțile de vizită elegant tipărite. Doamna Talbot m-a rugat să o consult pe fiica ei. Am acceptat să o transfer pe Gillian la clinica unde sunt internați de obicei pacienții mei, dacă starea ei nu se îmbunătățeşte în următoarele săptămâni.

Notă rapid un număr de telefon cu un stilou de aur pe o a doua carte de vizită şi i-o dădu doamnei Talbot.

— Aveți şi un alt număr de telefon, unde mă puteți găsi la orice oră, doamnă Talbot, continuă el, strecurându-i cartea de vizită în mână şi strângând-o doar un moment, pentru a întări sugestia posthipnotică pe care o transmitea în acel moment. Te rog să mă cauți din nou, atunci când crezi că-ți pot fi de folos.

În timp ce doamna Talbot făcea un semn afirmativ, părând încă stăpânită de o oarecare confuzie, asistenta citi cartea de vizită a lui Adam, cu ochi din ce în ce mai mari…

— Sir Adam Sinclair, membru al Academiei Regale… îmi pare extrem de rău, Sir Adam, îi

spuse ea, adresându-i o privire încărcată de pocăință. Doctorița Ogilvy nu a pomenit nimic despre faptul că o veți consulta pe Gillian. Când am văzut perdelele trase…

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să anunț la recepție, spuse el, înclinându-se înaintea doamnei Talbot pentru a-i strânge mâna, în semn de rămas-bun. Nu vă ridicați, doamnă Talbot. Trebuie să plec neapărat, pentru că sunt aşteptat altundeva, dar aş dori să văd foaia de observație a Gillianei înainte de a pleca. În orice caz, vorbeam foarte serios mai înainte. Dacă starea ei nu se ameliorează, nu ezitați să mă căutați.

— Da… aşa voi face, îi confirmă doamna Talbot.

— Sunteți curajoasă, doamnă, şopti Adam, bătând-o pe mână pentru ultima oară, înainte de a-i da drumul.

Îşi luă trendul de pe tăblia patului şi îi făcu semn asistentei să-l însoțească:

— Aş dori să-i văd acum fişa.

Ieşi împreună cu ea din salon, oprindu-se la camera de gardă. Reuşi să-şi recupereze şi cartea de vizită, atunci când asistenta o lăsă pe un birou, pentru a-i aduce foaia de observație a Gillianei.

Fişa îi spunea prea puține lucruri pe care nu le ştia sau la care nu se aştepta. Toate analizele sângelui erau normale, testele neurologice erau normale, tomografiile erau normale. Totul era normal - cu excepția faptului că nu era normal ca o fetiță în vârstă de doisprezece ani şi sănătoasă,

aşa ca Gillian, să afle într-o asemenea stare. În acel moment, Adam îşi jură să îi găsească pe cei care îi făcuseră asta şi să-i judece după legile sale, dacă Soarta nu avea grijă să-i judece înaintea lui, după legi proprii.

14

Peregrine se despărțise de Adam într-o stare de agitație pe care încerca să şi-o stăpânească. În timp ce taxiul se târa pe Park Lane şi apoi la dreapta, de-a lungul Oxford Street, pictorul bătea nerăbdător darabana pe rezemătoarea banchetei şi contempla abstract oamenii ce se înghesuiau pe trotuare. Simțea în nări aerul acru, încărcat cu gaze de eşapament. Se simți uşurat când ajunseră pe străzile mai liniştite din preajma muzeului.

Dar asta nu însemna însă şi că muzeul era liniştit. Peregrine coborî din taxi în fața clădirii, unde remarcă un du-te-vino continuu de vizitatori. Chiar în holul de la intrare, se văzu depăşit şi înconjurat de un grup de elevi în uniformă şi trebui să aştepte până ce profesoara lor întrebă la ghişeul de informații cum puteau ajunge la expoziția de sculptură grecească. După ce grupul zgomotos de copii se îndepărtă, Peregrine se gândi că, dacă sălile de lectură din secțiunea de manuscrise erau chiar şi numai pe jumătate atât de aglomerate ca restul muzeului, nu avea să-i vină prea uşor să-şi îndeplinească

misiunea fără a atrage în mod nedorit atenția.

Se aştepta, oarecum, ca propriile lui documente să fie cerute atunci când prezentă scrisoarea lui Adam şi rugă să-i fie arătat drumul. Dar femeia îmbrăcată în uniformă care se afla în spatele ghişeului îi făcu un semn politicos şi ridică receptorul telefonului de lângă cotul ei. După un scurt schimb de replici, se întoarse din nou spre Peregrine, cu un zâmbet vioi, şi îi spuse că domnul Rowley va veni imediat să-l întâmpine.

Peter Rowley se dovedi a fi o persoană scundă şi masivă, cu o cunună țepoasă de păr negru în jurul țestei chele. În spatele lentilelor bifocale demodate, ochii negri ai lui Rowley erau extrem de pătrunzători, dar, după ce citi scrisoarea lui Adam, îi întinse mâna în modul cel mai cordial.

— Nu sunteți prima persoană care a venit să studieze *Brevis Descriptio*, afirmă el cu bunăvoință. Dar dacă Sir Adam a considerat potrivit să-i fiți asistent, presupun că vă veți folosi mai bine de ea decât mulți alții. Să coborâm în biroul meu.

Biroul lui Rowley era situat la mare adâncime, în măruntaiele depozitelor subterane ale muzeului.

— Locul acesta este o adevărată babilonie, comentă el, în timp ce-şi croiau drum de-a lungul a mai multor coridoare. Cu toate acestea, dacă vrei să faci un studiu cât de cât serios şi util, trebuie să te îndepărtezi cât mai mult cu putință de

publicul vizitator. Iată-ne ajunşi.

Deschise o uşă pe care era scris numele său, introducându-l pe Peregrine într-o anticameră mică şi aglomerată, căptuşită cu rafturi pline de dosare şi cărți. Din mijlocul acestei harababuri academice, înconjurată de o minusculă insulă de ordine, o secretară cu părul cărunt îl privi cercetător peste consola unui procesor de cuvinte foarte modern.

— Doamnă Trayle, dumnealui este domnul Lovat, o informă Rowley. A venit aici pentru a studia volumul 239 al manuscrisului din pânză de bumbac Nero D.II. Vrei să ni-l aduci, te rog? Şi nu uita, nişte ceai.

Îl conduse pe Peregrine, printr-o uşă interioară, într-un birou ceva mai mare, caracterizat de aceeaşi dezordine.

— Presupun că preferați să cercetați manuscrisul într-un loc în care să vă bucurați de intimitate, remarcă Rowley ca din întâmplare. Peste o jumătate de oră țin un curs peste drum, la universitate, aşa că vă puteți folosi de nevrednicul meu birou cât timp sunt eu plecat.

Privirea lui se întâlni direct cu a lui Peregrine. În acea fracțiune de secundă, Peregrine surprinse o succesiune de imagini tremurătoare ce însoțeau figura rubicondă a cartografului. Adam avusese, fără îndoială, motive foarte valabile pentru care îl trimisese la Rowley.

— Sunteți nemaipomenit de amabil, domnule, se

auzi el zicând, fără a se îndoi câtuşi de puţin de ceea ce afirma. Nu sunt destul de familiarizat cu muzeul şi chiar mă întrebam unde voi găsi un loc liniştit în care să lucrez.

Secretara îi deranjă pentru a aduce manuscrisul cerut şi se întoarse apoi iarăşi peste câteva minute, cu o tavă încărcată. Rowley mai rămase atât timp cât să bea o ceaşcă de ceai, dându-i lui Peregrine câteva scurte explicaţii despre cum trebuiau mânuite documentele istorice; apoi se uită brusc la ceas şi începu să îngrămădească un teanc de file de curs într-o mapă jerpelită.

— Doamne Dumnezeule, cum zboară timpul! Trebuie să ajung la universitate în cinci minute. Cred că nu lipsesc mai mult de o oră, continuă el în timp ce-şi punea pardesiul şi pălăria, oprindu-se apoi lângă uşă. Dacă aveţi nevoie de orice altceva între timp, doamna Trayle se va ocupa de dumneavoastră.

Rămas singur, Peregrine deschise geanta şi scoase schiţele pe care le făcuse la Melrose. Le aşează grijuliu în stânga manuscrisului ce conţinea *Brevis Descriptio*, apoi se rezemă de speteaza scaunului, repetând în gând instrucţiunile primite de la Adam. Inima îi bătea repede şi pictorul încercă să-şi stăpânească nervozitatea. Se simţea, pricepu el în acel moment, exact ca un răufăcător pe cale să comită o infracţiune.

„Pentru numele lui Dumnezeu, eşti un idiot!" îşi spuse el exasperat. „Vrei doar să obţii nişte

informații, nu să spargi o bancă!”

Îşi impuse autoritatea asupra lui însuşi şi se strădui să-şi controleze respirația şi ritmul bătăilor inimii, reintrând astfel în normal. Continuând să respire regulat, aşa cum îl învățase Adam, situația în care se găsea i se păru mai puțin stranie. Se simți deodată calm şi cu mintea limpede, sigur pe sine ca un om care străbate un drum cunoscut.

Sentimentul de siguranță îl incluse şi pe acela de autocontrol. Avea pentru prima oară în viață sentimentul că îşi stăpâneşte perfect facultățile. Fără a mai sta pe gânduri, îşi puse mâna stângă peste teancul de desene, cu palma în jos. Cu dreapta, netezi pagina in-folio din fața lui şi începu să o studieze în detaliu.

Folosindu-se de arătătorul de la dreapta ca de un indicator, urmări o dată întregul manuscris de la cap la coadă. La început, scriitura medievală părea stranie şi obscură, o culegere haotică de nimicuri, pete şi rânduri fără şir. Dar în momentul când o luă din nou de la capăt, descoperi că-i venea destul de uşor să o descifreze cuvânt cu cuvânt. Tot mai concentrat, începu încet să citească.

Cu o oră mai devreme, ar fi fost foarte surprins să constate că ochiul lui nedeprins cu limba latină a secolului al XIII-lea o descifrează, totuşi, cu o asemenea uşurință. Acum aproape că nu acordă nicio atenție acestui fapt, traducând fără efort

conştient textul din faţa lui. Autorul lucrării *Brevis Descriptio* studia pe rând fiecare provincie a Scoției, menționându-i numele şi începând cu zonele de graniță, Teviot şi Lothian. Peregrine trecu peste ele fără să simtă nicio reacție, continuând să citească mai departe:

Postea est terra de Fif în qua burgus Sancti Andree et castrum de Locres... Apoi urmează ținutul Fife în care există oraşul St Andrews şi Castelul Locres - Leuchars, ținând cont de scrierea modernă…

Capitolele următoare se ocupau de provinciile Angus şi de Munții Grampian, cunoscuți scriitorului sub denumirea de „Le Mounth".

Insensibil la scurgerea vremii, Peregrine citi în continuare mențiunile referitoare la Aberdeen şi Elgin, oraşe de pe coasta de est, ajungând apoi la o nouă întrerupere în text. Următoarea propoziție se conforma probabil logicii gramaticale a celor ce o precedau: *Et postea est terra de Ros*... Dar în momentul în care Peregrine ajunse la cuvântul „Ross", simți deodată un fior în palma mâinii stângi, care stătea deasupra desenelor pe care i le inspirase Michael Scot.

Reveni cu indexul asupra denumirii geografice şi îl menținu fix în acel loc. Fiorul din cealaltă mână deveni mai puternic, dispărând complet atunci când o ridică, pentru scurtă vreme, de pe teancul de desene, revenind odată cu restabilirea contactului.

„Asta este!” gândi el triumfător. „Castelul lui Scot trebuie că se află pe undeva prin vechiul Regat Ross!”

Se încruntă, străduindu-se să-şi adune cunoştinţele despre istoria medievală a Scoţiei. Din câte îşi amintea el, Regatul Ross ocupase o regiune întinsă cuprinsă între Loch Ness, la sud, şi munţii din Sunderland, la nord - limitare insuficientă, care ar fi pretins multe alte investigaţii.

Peregrine oftă şi clătină din cap.

„Dacă aş avea o hartă care să însoţească acest fragment de text!” se gândi el.

Era limpede că o asemenea hartă nu exista, dar ideea îi sugeră însă un nou mod de abordare.

— Oare care sunt cele mai vechi hărţi ale Scoţiei care s-au păstrat? se întrebă el cu voce tare.

— Dacă eşti dispus să iei în considerare Marea Britanie în general, se auzi vocea lui Rowley, din cadrul uşii, cele mai vechi din colecţiile noastre datează din secolul al XIII-lea. Este vorba, de fapt, de desene cartografice - nu de hărţi în adevăratul sens al cuvântului.

Peregrine tresări şi-şi ridică privirile.

— Te rog să mă scuzi - am crezut că m-ai auzit când am intrat, chiar acum un moment, adăugă cartograful. Făcu un gest spre *Brevis Descriptio*. Ai găsit ceea ce căutai?

— Da, cred că da, spuse Peregrine. Cel puţin parţial. Mai sunt însă o mulţime de întrebări la

care nu am răspuns. Făcu o pauză şi-şi aranjă ochelarii. Aş putea să arunc o privire asupra acelor hărți despre care tocmai mi-ai vorbit?

Rowley ridică din umeri.

— Nu văd de ce nu. Dar trebuie să te previn: sunt îngrozitor de imprecise în ceea ce priveşte Scoția. Cel ce le-a desenat, Matthew Paris, englez de origine, a fost călugăr la St Albans. Cunoştințele lui practice referitoare la geografia Scoției par să se fi limitat la regiunea de la sud de fluviul Tay.

— Aş dori totuşi să le văd, dacă se poate, spuse Peregrine. Ce alte materiale mai aveți, eventual mai precise?

— Stai să mă gândesc... Rowley îşi strânse buzele şi păru să cerceteze foarte atent aerul de undeva, de deasupra capului lui Peregrine. Cea mai veche ar fi Lansdowne 204, o hartă fără titlu executată de un oarecare John Hardyng, cam pe la 1457. La fel ca şi lucrările lui Paris, nici aceasta nu este o hartă adevărată - fiind mai degrabă un gen de diagramă ilustrată - dar pe ea sunt menționate cincizeci de denumiri ale unor localități. După aceea, există câteva hărți din secolul al XVI-lea. Te interesează hărțile tipărite sau doar desenele originale în manuscris?

— Cred că ar trebui să studiez toate hărțile şi desenele anterioare anului 1600, spuse Peregrine. Bineînțeles, dacă poți sacrifica ceva timp pentru mine.

— Nu este nicio problemă, spuse Rowley vesel. Nu-mi strică nici mie puțină variație. Își ridică una dintre sprâncenele stufoase. Cum te-ai gândit să faci? În ordine cronologică?

— Dacă nu ai o idee mai bună, cronologic, răspunse Peregrine.

— Bine, atunci așa rămâne. Rowley deschise din nou ușa spre prima încăpere și i se adresă secretarei: Doamnă Trayle, ai un moment liber? Aș avea nevoie să-mi mai aduci alte câteva lucrări.

Aproape două ore încheiate, cei doi bărbați se cufundară în studiul unor serii complete de hărți vechi, concentrându-se asupra acelora care prezentau regiunea unde se aflase odinioară Regatul Ross. La început, Peregrine ezită să se folosească de excentrica lui metodă de investigație de față cu Rowley. Dar realiză că nu avea nicio altă opțiune. După prima încercare, se așteptă ca Rowley să-l întrebe ce făcea. Dar expertul în cartografie al muzeului tratã situația într-o manieră degajată, care lăsa să se înțeleagă că această metodă nu era nouă pentru el.

Atitudinea firească a lui Rowley îl liniști pe Peregrine și îi ușura munca, măcar din acest punct de vedere. Pe de altă parte, cercetarea în sine se dovedi total neproductivă. Unele nu erau decât simple hărți maritime, pe care erau reprezentate numai regiunile de coastă. Celelalte se dovediră insuficient detaliate din alte puncte de vedere. Când ceasul din anticameră bătu de șase

ori, Peregrine se văzu silit să renunțe şi să recunoască faptul că nu avea niciun rost să continue, oricât de tare îl afecta eşecul.

Înghiți ultima gură de ceai călduț rămasă pe fundul celei de-a treia ceşti şi se rezemă de spătarul scaunului, oftând. Rowley, care se uita la el, făcu un semn din cap prin care dorea să-şi demonstreze simpatia.

— Cunosc foarte bine ceea ce trebuie să simți tu, filosofă el. Din experiența mea, cercetarea înseamnă de obicei zece la sută descoperiri, iar restul nu este decât pierderea unui timp valoros. Îşi înălță curios capul. Vrei să continui?

Peregrine făcu nişte exerciții cu umerii lui obosiți şi clătină din cap.

— Mulțumesc pentru propunere, dar nu. Dacă nu am găsit nimic până acum, mă îndoiesc că voi reuşi - cel puțin, nu din aceste surse. Îi adresă cartografului un zâmbet în care se citea regretul. Cred că cel mai bun lucru este să plec şi să te las şi pe tine să te duci acasă. În orice caz, îți mulțumesc pentru ajutor.

— Nu ai pentru ce, îi răspunse Rowley din toată inima. Te rog să-i transmiți omagiile mele lui Sir Adam. Aşteptă ca Peregrine să pună desenele în servietă, apoi îi întinse mâna. Nu ezita să mă vizitezi din nou, dacă pot să te ajut cu ceva.

În timp ce-şi strângeau mâinile, din anticameră se auzi sunetul puternic al unui telefon, ce amână răspunsul pe care Peregrine l-ar fi dat; un moment

mai târziu, secretara lui Rowley deschise uşa.

— Este pentru dumneavoastră, domnule Rowley. Doctorul Middleton.

— Ah! exclamă Rowley şi se îndreptă spre telefonul de pe birou.

— Domnule, te las să vorbeşti în linişte la telefon, spuse Peregrine, ridicând o mână în semn de rămas-bun.

Îi dau eu înapoi secretarei hărțile acestea. Nu-i nevoie să mă conducă cineva. Şi îți mulțumesc încă o dată.

Rowley îi făcu un semn amical înainte de a ridica receptorul. Peregrine rămase în anticameră atât cât să-i permită doamnei Trayle să se uite peste fişele de inventar ale documentelor, iar în acest răstimp se auziră de dincolo de zid fragmente ale conversației.

— Alo, William! Deci, cum a fost Conferința Munților şi Insulelor Scoției? Oh? Chiar aşa? Îmi pare rău să aud asta. Raeburn ar fi trebuit, totuşi, să se afle acolo, nu? Dacă stăm să ne gândim, el are atât interese de afaceri, cât şi academice la Inverness…

Peregrine sesiză dintr-o dată că trăgea cu urechea şi se mustră în sinea lui, destul de mirat de postura în care se surprinsese.

„Nu este treaba ta, indiferent despre ce discută ei”, îşi zise el, în timp ce se îndrepta spre uşă. Spre mirarea lui, fragmente din acea conversație îi răsunau încă în urechi chiar şi după ce plecase de

la muzeu. Până chemase un taxi şi străbătuse scurtul drum spre Clubul Caledonian, uitase cu totul incidentul. Intră în sala principală în care îl descoperi pe Adam, aşezat într-unul din fotolii, sorbind gânditor dintr-un pahar de whisky. Medicul îl remarcă pe Peregrine de îndată ce intrase şi ridică paharul, făcându-i semn să i se alăture.

— Salut, spuse Peregrine, aruncându-şi servieta pe sofaua de lângă Adam, făcând o pauză ca să-şi scoată pardesiul. Sper că nu te-am făcut să mă aştepți.

— Deloc, îi răspunse acesta. Nici eu nu am venit decât de puțină vreme. Cum te-ai descurcat la muzeu?

Peregrine se aşează alături, făcând un gest pentru a atrage atenția unui chelner, arătând apoi spre paharul lui Adam, sugerând astfel că doreşte şi el aceeaşi băutură.

— Norocul meu a fost schimbător, din păcate, spuse el. În ceea ce priveşte *Brevis Descriptio*, lucrarea m-a ajutat să limitez aria căutărilor noastre la Regatul Ross. Dar asta este tot ce am reuşit cu materialele existente. Oftă şi se strâmbă. Majoritatea harților pe care mi le-a arătat Rowley erau tipărituri după desene. Poate aş fi avut şanse mai mari dacă aş fi avut acces la manuscrisele originare…

— Nu te grăbi să-ți subapreciezi descoperirea, spuse Adam. Ross îngustează foarte mult

domeniul. Tu ai aflat un aspect care se poate dovedi vital - şi aceasta nu în ultimul rând din cauză că este singurul indiciu de care dispunem acum.

Văzând expresia mirată a lui Peregrine, începu să-i explice.

— Am văzut-o pe micuța Talbot. Ea este cu adevărat cea pe care o căutam. Din nefericire, informațiile de care avem nevoie sunt, pentru moment, total inaccesibile.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Chemarea şi legarea prin farmece de la Melrose au avut consecințe mult mai dezastruoase decât am presupus, spuse Adam direct. S-a produs o prăbuşire completă a personalității. La toate nivelurile.

— Asta înseamnă că nu a ieşit din comă? întrebă Peregrine.

Adam îşi permise un zâmbet obosit şi clătină din cap, aplecându-şi puțin fruntea şi lipind-o de peretele rece al paharului.

— Ar fi bine să fie atât de simplu, Peregrine, murmură el. Din punct de vedere clinic, fata este conştientă; se află în schimb într-o stare aproape catatonică. Prezintă reacțiile - sau mai degrabă nonreacțiile - clasice autiste. Da, personalitatea a fost fărâmițată, la toate nivelurile. Ştiu prea bine. Doar am fost acolo.

Peregrine se încruntă, nereuşind să înțeleagă - îngrijorat fiind şi de starea de epuizare a lui Adam

- dar, înainte de a reuşi să pună vreo întrebare, un chelner îi aduse paharul cu băutură. Răspunse cu un semn distrat de mulțumire, iar omul se retrase discret; sorbi automat din pahar, apoi încă o dată, mai atent, după care înălță paharul în semn de apreciere.

— Este foarte bun, remarcă el, savurând aroma ce-i stăruia în cerul gurii. E din malț?

— Meallan, răspunse Adam, cu un semn afirmativ. Vroiai să spui ceva?

Peregrine înghiți şi făcu un gest vag cu paharul.

— Ziceai că personalitatea ei este fragmentată. Dar Michael Scot nu este o personalitate separată?

— Da, dar trebuie să-ți aduci aminte că eu am comparat personalitățile încarnărilor succesive cu nişte măşti, răspunse Adam cu voce scăzută, deoarece conversația lor intrase în anumite detalii specifice. *Spiritul* reprezintă esența a ceea ce este peren, nemuritor chiar - ceea ce poartă masca într-o anumită încarnare. Dar spiritul pur, dacă nu este *extrem* de evoluat, nu poate intra în interacțiune cu oameni încarnați decât prin intermediul unei măşti - fie una trecută, fie cea prezentă. Aş îndrăzni să spun că *toate* măştile ce au fost vreodată accesibile spiritului ce ocupă acum corpul numit Gillian Talbot au fost fragmentate - inclusiv masca Michael Scot. Până când nu se reasamblează cel puțin această mască, nu putem avea acces la niciun fel de informații referitoare la Michael Scot.

În spatele ochelarilor, ochii lui Peregrine se făcuseră rotunzi.

— Şi poți face ceva pentru a repara răul?

— Nu imediat, spuse Adam. M-am oferit să o iau pe Gillian sub îngrijirea mea, ca pacientă într-o clinică particulară. Dacă părinții ei se hotărăsc să apeleze la serviciile mele, putem spera. Altfel…

Ridică din umeri şi mai sorbi o dată din pahar; privirea lui Peregrine deveni treptat rece şi sumbră.

— Cei care au făcut asta, spuse el după câteva secunde, sunt aceiaşi care au făcut săpături la abație, nu-i aşa? Cei pe care i-am desenat.

Adam făcu un semn grav din cap, iar artistul se apropie şi mai mult de el.

— Adam, atunci trebuie să-i terminăm, îi şopti el. Nu e posibil să scape nepedepsiți, după ce au făcut un lucru atât de… bestial ca acesta!

— Exact aşa gândesc şi eu, îi răspunse Adam.

— Şi atunci, care este următoarea noastră mutare?

— Pentru seara aceasta, spuse Adam, mâncăm cum se cuvine şi mergem devreme la culcare. Iar mâine dimineață, îți propun să facem o vizită la Societatea Geografică Scoțiană care, oricât ar suna de absurd, îşi are sediul aici, la Londra.

Peregrine îşi încreți sprâncenele.

— Vom găsi la ei materiale pe care să nu le aibă Rowley la British Museum?

— Ei au *tot felul* de materiale, îi răspunse Adam.

Din ele vom afla toate datele existente despre punctele fortificate din vechiul Regat Ross.

15

După aproape douăzeci şi patru de ore, pe Insula Skye, într-un castel ce fusese sediul şefilor clanului McLeod de mai bine de şapte sute de ani, un descendent al lor din zilele noastre întreținea un grup de vizitatori cu poveşti despre trecutul glorios al strămoşilor săi. Finlay McLeod nu era şeful, ci doar unul dintre principalii săi colaboratori - ceea ce s-ar fi numit un scutier, în zilele de demult, lucru de care era foarte mândru.

Nimeni nu le mai pretinde scutierilor să poarte cu adevărat armele şefului - în sensul propriu al cuvântului - poate cu excepția unor sărbători şi totuşi Finlay purtase cu adevărat arme sub comanda şefului său - în timpul celui de-al doilea război mondial. Mai avea şi astăzi în genunchi schije dintr-un şrapnel german şi se sprijinea în baston atunci când vremea nu era bună.

În momentul de față, Finlay şi soția lui locuiau în castel asigurând paza acestuia şi contribuind la treburile gospodăreşti ori de câte ori şeful venea acolo. Cei doi erau şi ghizi, mai ales către finalul sezonului turistic, atunci când pleca personalul suplimentar angajat pe durata verii, iar vizitatorii, tot mai puțini, continuau totuşi să vină. Margaret vindea astăzi bilete la ghişeul din sala cea mare de

la intrare, în timp ce Finlay se ocupa de grupurile ce ajungeau în salon. Şeful se afla în America, participând la una dintre marile întâlniri ale scoțienilor, fiind aşteptat să revină peste o săptămână.

Finlay se întoarse la locul său obişnuit de lângă arcadele albe ale ferestrelor şi îndepărtă un fir imaginar de praf de pe un impunător pian Bösendorfer, în timp ce un nou grup de vizitatori începuse să se împrăştie prin încăpere. Ultimii fuseseră din Japonia, un autocar plin, turişti cu aparate scumpe de fotografiat şi care nu înțelegeau prea bine engleza. Cei de acum păreau amestecul obişnuit de vesteuropeni, majoritatea scoțieni şi britanici, şi un număr considerabil de americani.

Lui Finlay îi plăcea să facă pe ghidul. Îi plăceau oamenii în general şi îi plăcea mai ales să încerce să ghicească locul de unde veneau, îndeosebi atunci când reuşea să-i identifice înainte ca accentul să-i trădeze. Din experiența adunată de-a lungul anilor putea acum, de exemplu, să-i detecteze aproape fără greş pe americani după îmbrăcăminte: cei mai în vârstă purtau pelerine noi de ploaie London Fog şi fulare ecosez din lână sau de Burbury, iar cei tineri, obişnuiții pantofi sport, rucsacuri şi canadiene lungi şi umflate.

Finlay îi agrea pe americani - chiar dacă unii dintre ei erau puțin cam obraznici şi zgomotoşi după normele locale, deoarece ei veneau adesea

pentru a se interesa de legăturile dintre strămoşii lor şi clanul McLeod - ceea ce constituia unul dintre motivele pentru care tot personalul castelului purta un obiect oarecare cu modelul ecosez specific clanului McLeod atunci când erau de serviciu. Margaret şi celelalte două femei ce lucrau în această după-amiază preferaseră eşarfe largi în carouri galben-aprins şi negru, numite cu afecțiune „McLeod cel strident", purtate în chip de diagonală şi prinse la umăr cu broşe din argint scoțian împodobite cu topaze sau agate fumurii.

Finlay preferase o pereche de pantaloni ecosez din lână, în care predomina verdele, cunoscuți sub denumirea de „McLeod al lui McLeod". Observă că mai mulți dintre vizitatori din grup purtau cravate sau eşarfe cu acelaşi model. În momentul când mai multe priviri curioase se îndreptară spre el, Finlay îşi drese glasul şi îşi prinse mâinile la spate, pregătindu-se să-şi înceapă prezentarea obişnuită.

— Bună ziua, doamnelor şi domnilor. Vă urez bun-venit la Castelul Dunvegan, în numele şefului clanului nostru. Ne aflăm în salon, una dintre cele mai vechi aripi ale castelului. Decorațiunile georgiene nu sugerează neapărat vechimea ei, dar dacă intrați prin uşa aceea şi ocoliți colțul, de cealaltă parte a zidului acestuia, spuse el indicând printr-un gest partea stângă, chiar dedesubt se vede vechea temniță, de forma unui gât de sticlă, departe de a fi o caracteristică georgiană. Nu am

de gând să vă răpesc timpul oprindu-mă asupra unor lucruri pe care le puteți citi şi singuri în ghidul turistic, dar țin neapărat să vă atrag atenția asupra a ceea ce reprezintă poate cea mai mare comoară a clanului McLeod, păstrată chiar în această încăpere: *am Bratach Sith*, steagul ielelor.

Arătând peretele dintre cele două ferestre ce dădeau spre mare, aflate în spatele său, toți ochii se îndreptară către străvechea ramă ce atârna acolo - un obiect impresionant, de culoare aurie, cam de un metru lățime şi un metru douăzeci înălțime, expus pe un fundal de culoarea somonului.

Steagul propriu-zis era o țesătură zdrențuită din material fin şi translucid, în nuanțe de pergament, cu petice maro şi purpurii, acolo unde fusese reparat în secolele trecute. Pentru a fi ferit de alte deteriorări, fusese prins pe un fond de pânză nevopsită, totul fiind fixat sub sticlă. De-o parte şi de cealaltă a ramei, se aflau draperii din brocart împodobite cu motive de culoare portocalie pe fond ivoriu, cu o margine cutată din acelaşi material, ascunzând mecanismul perdelei. Puternicele susceptibilități presbiteriene ale lui Finlay ar fi suferit un teribil afront dacă i s-ar fi sugerat, fie şi printr-o aluzie, că trecea cu vederea aceste zorzoane religioase ieftine; lui însă nu i se părea câtuşi de puțin ciudat că modul în care fusese împodobit drapelul semăna atât de mult cu felul cum sunt împodobite sfintele moaşte dintr-o

biserică scoțiană.

— Există mai multe versiuni despre felul în care steagul ielelor a ajuns în posesia clanului McLeod, spuse Finlay, cu o voce din ce în ce mai scăzută şi mai smerită, în timp ce turiştii se apropiaseră, pentru a vedea mai bine obiectul. Unii istorici cred că a fost drapelul de război al lui Harald Hardrada, pierdut în timpul înfrângerii de la Stamford Bridge şi adus apoi pe Skye de descendenții lui. Alții cred că a fost un drapel sarazin, capturat în timpul cruciadelor şi adus înapoi din Țara Sfântă.

Mai multe persoane din rândul întâi aprobară din cap, deoarece resturile țesăturii din spatele sticlei semănau, într-adevăr, cu stilul oriental.

— Cei din familia McLeod susțin, totuşi, că steagul nu are o sorginte omenească, urmă Finlay, ci ar fi un dar din partea unei doamne din neamul ielelor către unul din şefii clanului McLeod, la care s-a adăugat promisiunea că viitorii şefi pot chema în ajutor de trei ori poporul ielelor, în momente de restrişte, prin desfăşurarea steagului. Tradiția spune că acesta a fost deja desfăşurat în două rânduri, iar ielele au venit cu adevărat, aşa că vă puteți închipui cât de grijuliu chibzuieşte fiecare şef dacă el trebuie să fie cel ce desfăşoară pentru cea de a treia şi ultima oară steagul.

— Mi se pare ridicol, murmură o voce bărbătească din spatele grupului, căreia îi replică o voce feminină:

— Taci din gură, George. Vreau să aud de ce le-

au dat ielele steagul.

Finlay zâmbi indulgent. După mai mult de un sfert de secol, cât avusese el de-a face cu publicul, ştia foarte bine cum să trateze pe orice amator de zeflemele.

— Aşa cum se întâmplă cu majoritatea poveştilor din vechime, avem mai multe versiuni despre cum s-a întâmplat de ne-au dat ielele acest steag, continuă el vesel. Dintre ele, cel mai mult îmi place aceea cu unul dintre şefii clanului McLeod, care s-a îndrăgostit de una dintre frumoasele prințese ale ielelor, iar ea a prins drag, la rându-i, de el. Deşi familiile s-au opus legăturii lor, în cele din urmă au cedat totuşi - condiția fiind însă ca prințesa să nu poată rămâne cu iubitul ei pământean decât un an, sau până la naşterea unui moştenitor, dacă aceasta se petrecea mai devreme. Ei bine, şeful şi soția lui vrăjită au trăit foarte fericiți şi, chiar înainte să se împlinească anul, ea i-a născut un fiu. După aceea a trebuit să se întoarcă la ai ei, traversând Podul Ielelor, pe care îl puteți vedea puțin mai la miazănoapte de castelul nostru. S-a întâmplat însă ca, în timp ce se sărbătoarea naşterea pruncului, doica să-l părăsească dormind în leagăn, în încăperea din turn, lângă ceea ce acum este sufrageria pe care ați vizitat-o. Atunci copilaşul a dat din picioare şi şi-a aruncat pleduțurile de pe el, după care a început să plângă, mânios. Doica nu i-a auzit suspinele, în schimb, acestea au ajuns la urechile

mamei sale. Mânată de dragostea pentru el, a traversat din nou Podul Ielelor şi a venit să-l mângâie, învelindu-l în şalul ei. A fugit însă repede atunci când s-a întors doica; dar nimeni nu a avut nicio îndoială de unde apăruse şalul. Aşa se face că steagul ielelor a ajuns în posesia celor din clanul McLeod - sau, cel puțin, aşa spune legenda...

Vioiciunea stilului lui de a povesti smulse hohotul de râs aşteptat, iar mulți americani se apropiară, pentru a vedea mai bine; printre ei se afla şi o pereche trecută de prima tinerețe, cu un băiat înaintea vârstei pubertății.

— Vă rog să mă scuzați, domnule, se aventură băiatul, dar de fapt dumneavoastră nu credeți *cu adevărat* că steagul provine de la iele, nu?

Finlay se aplecă spre el şi îl cercetă cu mare gravitate.

— Cum, tu nu crezi în iele, flăcăule? se interesă el.

Băiatul ridică nehotărât din umeri, iar Finlay clătină din cap.

— Înțeleg. Păi, n-ar trebui să mă bag eu în ce trebuie să creadă şi să nu creadă un bărbat, însă un lucru e sigur, îi mărturisi el. Indiferent de modul în care am intrat în posesia steagului ielelor, norocul nostru, al clanului McLeod, de la el ni se trage. În al doilea război mondial, mulți dintre tinerii piloți ai clanului au purtat cu ei fotografii ale steagului ielelor, în chip de talisman.

Şi vrei să-ți spun ceva? S-au întors cu toții, nevătămați.

Ochii băiatului îl priveau mirați, dar şi părinții săi erau impresionați.

— Chiar acesta este adevărul? întrebă tatăl băiatului.

Finlay zâmbi şi îşi scoase încet portofelul din buzunar, arătându-le o fotografie îngălbenită şi ferfeniţită a steagului în ramă.

— Iată dovada, cel puțin în cazul meu, murmură el. Acesta este unul dintre motivele pentru care consider că este un privilegiu să pot sta de strajă aici, spuse, arătând cu un gest în spatele lui, apoi puse la loc fotografia. Puteți crede ce doriți despre felul în care steagul a intrat în posesia clanului McLeod; eu unul *ştiu* sigur că ielele l-au dat strămoşilor mei.

Aşa cum se întâmpla de fiecare dată, această remarcă puse capăt conversației; după ce cercetară mai atent steagul protejat de sticlă, cei trei ieşiră din cameră împreună cu ceilalți vizitatori. Mai apărură apoi şi alți turişti, numărul lor scăzând însă tot mai mult pe măsură ce se apropia ora închiderii. Finlay îşi privi ceasul şi se gândi că Margaret permisese accesul ultimilor oaspeți din ziua respectivă cu un sfert de oră în urmă.

Ceasul de pe cămin bătu ora cinci. Finlay auzi ultimul grup venind pe coridorul dinspre sufragerie şi îi întâmpină în uşă, conducându-i

prin salon curtenitor, fără însă a-i încuraja pe turişti să rămână prea mult. De aici mergeau să vadă temnița, treceau apoi printre cele două săli unde erau expuse alte odoare ale clanului McLeod şi în cele din urmă coborau la Centrul Clanului şi magazinul de suvenire.

Rumoarea din holul mare de la intrare se strecură până la el - un zvon de voci vesele, căruia îi puse capăt zgomotul surd al închiderii uşii din față. Sigur acum că ultimii vizitatori plecaseră, Finlay parcurse iarăşi agale salonul, verificând dacă fiecare obiect, atât de familiar lui, se afla la locul său, ocolind pianul pentru a închide fereastra din prima arcadă de pe stânga a încăperii. Cu aproape cincizeci de ani în urmă, în urma unui incendiu care izbucnise în castel, se construise o scară metalică pentru evacuare ce cobora de-a lungul peretelui clădirii până în curtea artileriei, unde tunurile cele mari apărau odinioară Castelul Dunvegan de atacurile de pe mare. Normele de siguranță pretindeau ca această cale de acces să rămână liberă în timpul zilei, când turiştii veneau şi plecau, dar fereastra era ferecată în fiecare noapte, pentru a-i împiedica pe spărgători să pătrundă înăuntru. Desigur, trebuia mai întâi ca persoana respectivă să treacă peste zidurile exterioare ale castelului...

După zecile de ani petrecuți la castel, asigurarea ferestrelor devenise un automatism pentru Finlay McLeod, încât închise zăvorul geamului şi trase

draperiile nişei respective fără să se gândească la ceea ce făcea.

Față de steagul ielelor, în schimb, nu şi-ar fi îndeplinit niciodată, *în ruptul capului*, serviciul atât de superficial şi fără să se gândească. Postându-se chiar înaintea steagului, bătrânul Finlay luă poziția de drepți şi îşi ridică brațul, salutând. Rămase un moment în această poziție, gândindu-se la fotografia îngălbenită din portmoneu, pe urmă îşi lăsă din nou mâna încet în jos. Apoi, chiar înainte de a trage draperiile de brocart care noaptea acopereau steagul şi îl protejau de lumină atunci când nu era deschis castelul, îşi sărută vârfurile mâinii drepte şi atinse cu dragoste colțul din dreapta jos al ramei. Stratul auriu se tocise puțin în acel loc, din cauza anilor în care Finlay făcuse acest gest de devotament; apoi zâmbi şi aşează faldurile draperiei la locul lor. Înainte de a stinge lumina şi de a porni pe scări spre foaier, aruncă o ultimă privire de îndrăgostit camerei.

Margaret era încă aşezată pe scaunul ei din spatele ghişeului de bilete, contabilizând câştigurile după-amiezii. Îi întâmpină sosirea cu un clipit vesel din ochi, continuând însă să numere banii şi avertizându-l să nu o întrerupă. Finlay confirmă printr-un gest amical că a înțeles şi se îndreptă spre cea mai apropiată bancă, dar, înainte să se aşeze, la uşă se auzi o bătaie neaşteptată şi insistentă.

— Alo, este cineva acolo? răzbi vocea înăbuşită a unei femei. Vă rog să deschideți un moment!

Vocea trăda suferință. Margaret îi aruncă lui Finlay o privire peste ramele ochelarilor.

— Cred că şi-a uitat cineva ceva, spuse ea, încruntându-se puțin. Ai face bine să vezi ce vrea.

— Chiar aşa, spuse Finlay, ducându-se să descuie uşa.

Figura stingheră ce aştepta în prag era o tânără de care îşi aducea vag aminte că o văzuse prin castel cu nicio oră în urmă - posomorâtă şi anonimă în taiorul maroniu dintr-o stofă din lână foarte greu de descris. De altfel nu şi-ar fi amintit câtuşi de puțin de ea dacă nu ar fi vorbit o engleză cu o urmă de accent regional. În momentul respectiv, se gândise că trebuie să fie canadiană, sau poate americană - vreo asistentă medicală sau secretară.

Probabil secretară, decise el acum, observând expresia ei îngrijorată şi mâinile care trăgeau nervos de cureaua genții simple, din piele, ce-i atârna pe umăr. După o cercetare mai atentă, ajunse la concluzia că avea în jur de treizeci de ani; părul castaniu-închis fusese tăiat scurt, iar ovalul feței, cu piele îngrijită, nici urât, dar nici frumos, era încadrat de ochelari cu ramă închisă la culoare. Ochii spălăciți din spatele lentilelor aruncau priviri îngrijorate.

— Vai, slavă cerului că mai este cineva aici, spuse ea. Îmi pare nespus de rău că trebuie să vă

deranjez, dar, din câte se pare, mi-am pierdut cheile de la maşină. Le aveam sigur când am venit, pentru că-mi amintesc cum le-am pus în geantă, când am plătit biletul de intrare, dar acum nu le mai găsesc - şi fără ele nu pot ajunge prea departe. Nu a mai rămas decât o singură posibilitate - să le fi pierdut în magazinul de suvenire, sau poate în salon. Am umblat în geantă cât m-am aflat acolo, ca să scot ghidul. Credeți că am putea merge să aruncăm o privire?

Tot timpul cât vorbise, înaintase puțin câte puțin. Înainte ca Finlay să înțeleagă foarte bine ce se întâmplă, deja trecuse de prag şi pătrunsese în holul de la intrare. Această descoperire îl irită puțin, dar un gentleman scoțian nu putea ignora rugăminţile unei doamne ce avea nevoie de ajutor.

— Mda, mda, să mergem sus şi să ne uităm, spuse el cu îngăduință, privind-o cu subînțeles pe nevastă-sa. Eu, personal, n-am văzut niciun fel de cheie în salon, dar poate doamna MacCrimmon le-a găsit pe la parter. Dacă sunt pe aici, pe undeva, le găsim noi, nu te teme.

— Vai, vă mulțumesc foarte mult! exclamă turista. Îmi pare sincer rău că vă deranjez atât de tare, pe deasupra şi după ora de închidere. Nu ştiu cum am putut să dau dovadă de atâta prostie! De obicei nu sunt atât de împrăştiată.

— Ei, stai liniştită, drăguță, o linişti Margaret. Cred că mi s-a întâmplat şi mie cel puțin de vreo zece ori. Ia du-te, Fin, şi vezi ce poți face. Te aştept

aici, ca să putem încuia.

Finlay o porni primul înapoi, pe treptele late din piatră, aprinzând luminile pe măsură ce urca. Ajuns sus, făcu o pauză pentru a desface cârligul şnurului plasat acolo pentru a ghida fluxul de vizitatori spre stânga, către sufragerie, şi nu spre dreapta, unde se găsea salonul. De îndată ce obstacolul fu înlăturat, femeia cu părul castaniu se strecură pe lângă el şi deschise uşa salonului. Luat puțin prin surprindere, Finlay o urmă rapid.

— Stai... nu te grăbi aşa, o admonestă el, şi întinse mâna după comutator, aflat înăuntru, chiar lângă tocul uşii.

Încăperea reveni iarăşi la viață. Fără a-l mai aştepta pe Finlay, femeia şatenă se năpusti spre nişa ferestrei din stânga, punându-şi geanta pe pian şi pipăindu-i suprafața.

— Mi-aduc aminte că mi-am pus geanta aici, în timp ce-mi căutam ghidul, îi aruncă ea lui Finlay peste umăr. Dar nu sunt aici. Poate or fi căzut pe jos.

În patru labe, cercetară zona de lângă şi de sub pian, însă zadarnic. Femeia rămase aşezată pe vine, oftând exasperată şi încercând parcă să-şi ceară scuze în acelaşi timp.

— Din câte se vede, nu sunt aici, spuse ea. Poate le-am lăsat în magazin - deşi aş putea să jur că acolo nu mi-am scos decât portmoneul cu mărunțiş.

Finlay îşi stăpâni impulsul de a o mustra

părinteşte pentru neglijența ei.

— Doamna MacCrimmon nu a plecat acasă încă, sper, spuse el. Te conduc la parter şi te las să discuți cu ea.

— Sunteți foarte amabil.

Femeia şatenă îi aruncă o privire recunoscătoare şi făcu un gest să se ridice, emițând un mic țipăt ascuțit atunci când mâna agățată, din neatenție, cureaua genții de umăr, trăgând-o de pe pian şi împrăştiindu-i conținutul pe podeaua cernită. Fardurile şi mărunțişul se răspândiră în toate direcțiile.

— Vai, nu! țipă ea. Cum reuşesc să fiu mereu atât de neîndemânatică?

Finlay îşi punea exact aceeaşi întrebare, dar un gentleman nu poate spune aşa ceva unei doamne nefericite. Murmurându-i nişte cuvinte de îmbărbătare, o lăsă pe însoțitoarea lui să-şi adune obiectele intime, în timp ce el plecă în urmărirea monedelor şi pixurilor ce se îndepărtaseră mai mult. Fiind cu spatele spre ea, nu o văzu atunci când se furişă repede până la fereastră pentru a trage zăvorul. Când se întoarse lângă ea, femeia spăşită îşi punea în geantă obiectele risipite.

— Vă mulțumesc foarte mult, şopti ea, ridicându-se în picioare. Nu ştiu nici eu ce se întâmplă cu mine. Am spart şi o oglindă, pe deasupra. Îi arătă sticla făcută țăndări în pudriera ieftină, din plastic roz. Se spune că asta poate aduce şapte ani de ghinion.

— Ah, nu te gândi la aşa ceva, domnişoară, o îmbărbătă Finlay. Norocul ce-i protejează pe cei din clanul McLeod aici, la Dunvegan, îi fereşte de ghinioane şi pe cei din jur. Să coborâm ca să vedem dacă nu cumva cheile tale or fi la doamna MacCrimmon.

Lăsară camera în întuneric, aşa cum o găsiseră. Nebănuind că se petrecuse ceva dubios, Finlay îşi conduse însoțitoarea la parter, în magazinul de suvenire, unde o doamnă mică şi vioaie, cu păr negru, parțial încărunțit, nota ceva într-un registru contabil cu coperte tocite.

— Bună seara, doamnă MacCrimmon, spuse el vesel. Nu cumva ați găsit un set de chei pe aici? Tânăra doamnă ce mă însoțeşte nu le găseşte şi crede că le-a pierdut pe a...

Se opri în mijlocul explicațiilor lui simpatice în momentul în care văzu că doamna MacCrimmon se albise la față şi încremenise. Nu se uita la el, ci îşi fixase ochii asupra tinerei şatene. Finlay îşi întoarse, încurcat, capul, pentru a vedea ce se întâmplă - şi se trezi sub nas cu un pistol automatic îndreptat chiar spre pieptul lui.

Şocul îl amuți pe Finlay pentru câteva secunde. Pistolul era prevăzut şi cu un amortizor - ceea ce îi sugera că femeia nu era o amatoare. Ceva în subconştient îi spuse că mai văzuse asemenea arme, la sfârşitul războiului, când îi dezarma pe ofițerii din Gestapo. Jucăria nu putea avea un calibru prea mare, însă, văzută din unghiul lui, ai

fi zis că țeava era în stare să scuipe nişte ghiulele de tun. Inima i se poticni, amintindu-şi că medicul îl sfătuise, cu mai multe luni de zile în urmă să renunțe la muncă.

Printr-un scurt gest cu țeava pistolului, tânăra femeie o îndemnă pe doamna MacCrimmon să treacă lângă Finlay. Cu ochii albi, ca de iepure, bătrâna doamnă nu se clinti din loc, părând paralizată de frică.

— Haide odată! se răsti femeia, care acum îi lua ostatici. Nu pot să stau după tine toată seara.

Îşi îndreptă arma spre doamna MacCrimmon, iar degetul i se încordă pe trăgaci. Finlay o prinse repede de braț pe doamna MacCrimmon şi o scoase din spatele tejghelei, uitându-se la tânără cu toată demnitatea pe care o putea aduna într-un asemenea moment.

— Foarte bine, îi spuse el acru. Vedem prea bine că ai o armă. Dacă vrei să-ți goleşti încărcătorul, noi nu avem de gând să te oprim.

Tânăra femeie cu părul castaniu zâmbi subțire.

— Altă dată, poate. Pentru moment, aş vrea să vă puneți amândoi mâinile pe creştet şi să vă îndreptați încet spre uşă.

Obrajii doamnei MacCrimmon se făcură şi mai palizi, Finlay temându-se că va leşina.

— Un... unde ai de gând să ne duci? se bâlbâi ea.

— În salonul de la etaj, spuse tânăra. Dacă faceți ce vă spun, nu vi se va întâmpla nimic. Şi acum

mişcați-vă, până nu-mi piere cheful să mă port politicos cu voi.

Neîndrăznind să se împotrivească, Finlay se grăbi să o tragă pe doamna MacCrimmon pe trepte fără a protesta, conştient tot timpul de arma îndreptată spre spatele lui. Dacă ar fi tras, glonțul ar fi putut pătrunde atât prin el, cât şi prin doamna MacCrimmon.

Pe măsură ce urcau, se simțea tot mai tare un curent de aer înghețat. Când ajunseră la etaj şi se îndreptară spre salon, Finlay remarcă surprins că uşa acestuia era dată de perete, iar luminile aprinse. Constată, cu şi mai multă mirare, la intrarea în încăpere, că fereastra din dreptul scării de incendiu fusese larg deschisă, iar draperiile se zbăteau sălbatic în vântul rece stârnit dinspre mare.

— Treceți acolo, lângă pian, le ordonă tânăra.

Finlay se conformă, trăgând-o pe doamna MacCrimmon cu o mână şi ținând-o ridicată pe cealaltă. Aruncând o privire spre fereastră, văzu urme de noroi pe pervazul lat, pe unde era evident că se strecurase un alt intrus, venit pe scara de incendiu. În aceeaşi clipă, auziră cu toții zgomot de mişcare venind de jos, din direcția holului din față. O voce, pe care Finlay o identifică de îndată ca aparținându-i soției sale, rosti cu indignare:

— Ai noroc că nu e şefu' pe-acasă acu', altfel nu-ți ieşea totul chiar după plac!

Ah, Margaret era pusă pe ceartă. Ea intră cea

dintâi pe uşă, iar speranța lui Finlay ca străinii să nu o fi descoperit pe doamna Mebain, bibliotecara, se nărui când aceasta pătrunse în salon împiedicându-se de prag, cumplit de speriată, cu un pas în spatele soției lui. Cel de-al doilea intrus se dovedi a fi un bărbat care purta ochelari de schior şi costumația aceea neagră şi strânsă pe trup în care se îmbracă spionii şi spărgătorii, aşa cum văzuse Finlay în filme. Indiferent cât de teatrală părea apariția lui, pistolul cu amortizor era extrem de real. Ochii negri şi apropiați îi studiară în trecere pe Finlay şi pe doamna MacCrimmon, înainte de a se întâlni cu privirile complicei.

— Ai avut vreo problemă? se interesă el.

Tânăra cu păr castaniu clătină din cap, cu un aer disprețuitor.

— Nu, s-au purtat ca nişte mieluşei.

Bărbatul în negru păru satisfăcut şi se întoarse spre prizonieri, gesticulând cu pistolul.

— Ascultați-mă cu toții: treceți dincolo.

Spre consternarea lui Finlay, intruşii îi conduseră în camera de gardă învecinată. De aici, un chepeng greu permitea accesul spre temnița castelului, care data din secolul al XIV-lea: o scobitură cu pereți verticali, adâncă de aproape patru metri, săpată chiar în roca pe care se înălța construcția. Bărbatul în negru îl apucă pe Finlay de umăr şi-l împinse spre chepengul închis.

— Deschide-l, îi porunci el.

Mae MacCrimmon emise un mic zgomot, ceva între gâfâit şi suspin.

— Vai, nu acolo, *vă rog*! scânci ea. S-ar putea să fie şobolani şi…

Bărbatul în negru se întoarse spre ea şi ridică țeava pistolului, prevăzută cu amortizor, îndreptând-o spre fruntea femeii.

— Poate preferi această alternativă? îi sugeră el.

Tremurând, doamna MacCrimmon amuți şi se cuibări lângă doamna Mebain, cuprinsă şi ea de frisoane, în brațele lui Margaret; bărbatul îşi îndreptă atenția spre Finlay.

— Tu ce părere ai?

Bătrânului îngrijitor nu-i mai trebuia alt îndemn. Chiar dacă nu avea să fie câtuşi de puțin plăcut în văgăună, tot era mai bine decât să încaseze câte un glonț. Deschise chepengul în câteva secunde şi aşteptă o nouă comandă.

— Haide. Vâră-le înăuntru!

Ascultător, Finlay le coborî pe femei în bezna şi răcoarea vechii temnițe - mai întâi pe Margaret, pentru ca ea să le poată ajuta pe celelalte două, deoarece, chiar dacă le ținea cu mâinile întinse, până în fundul gropii mai rămânea un spațiu destul de mare. Pe de altă parte, reuşea astfel să o îndepărteze de arma bărbatului… Femeile țipau cât le ținea gura; ar fi preferat să aibă înțelepciunea să-şi păstreze forțele: oricum nu putea să le audă nimeni.

— Minunat, bătrâne, acum a venit rândul tău, îi

spuse bărbatul, după ce femeile ajunseseră jos, făcându-i un semn cu arma.

Încruntându-se ca un nor de furtună şi gândindu-se că i-ar fi prins bine să fie cu douăzeci de ani mai tânăr, Finlay se aşeză țeapăn pe marginea deschiderii, cu picioarele atârnând în gol, apoi se întoarse şi, sprijinindu-se în mâini, începu să-şi dea drumul în jos. Ignorând durerile din umeri, reuşi, totuşi, să rămână atârnat, dar bărbatul în negru, nerăbdător, îi călcă degetele încordate cu o cizmă; Finlay cedă şi plonjă în mijlocul femeilor ce țipau. Ateriză strâmb şi îşi înăbuşi o înjurătură când simți că glezna i se răsucise, prinsă sub greutatea trupului. În întunericul vechii temnițe, Margaret McLeod căută mâna soțului ei. Intensitatea strânsorii degetelor lui îi spuse că avea dureri mari.

— Blestemul să se abată asupra voastră, indiferent cine ați fi voi! strigă ea spre bărbatul care-i luase prizonieri, şi a cărui siluetă se distingea în dreptunghiul luminos de deasupra capetelor lor. Pe norocul clanului McLeod, sper şi mă rog să vă alegeți cu ceea ce vi se cuvine pentru ce-ați făcut în această seară!

Intrusul răspunse cu un nechezat de râs; urmă bubuitul cavernos al chepengului ce se închise peste uşă, împiedicând pătrunderea oricărei raze de lumină...

De îndată ce complicele ei îi băgase pe prizonieri în încăperea alăturată, femeia cu păr castaniu îşi

pusese pistolul pe pian şi închisese fereastra, trăgând şi perdelele la locul lor, pentru ca de afară totul să pară în ordine. Odată terminată această treabă, îşi vârî arma într-un compartiment al genții prevăzut cu fermoar şi scoase cu grijă o punguță roşie, din mătase chinezească.

În interior se afla un medalion greu din argint, atârnat de un lanț tot din argint. Îşi trecu lanțul peste cap şi se îndreptă spre peretele dinspre mare, unde, între cele două ferestre, ascuns de perdele, se afla steagul ielelor. Atunci când se mişcă, pandantivul culese o rază de lumină, dezvăluind o figurină asemănătoare cu a unei fiare cu botul larg deschis, gata să-şi înhațe prada.

Trase perdelele şi îşi surprinse, pentru o fracțiune de secundă, chipul deformat de sticla ce proteja steagul ielelor. Treaba asta nu-i făcea nicio plăcere. Una din poveştile spuse de bătrân grupului în care se aflase şi ea în acea după-amiază susținea că toți cei ce atingeau steagul şi nu aparțineau clanului McLeod aveau să se transforme într-un nor de fum. Faptul nu se referea, evident, la ramă sau la sticlă, deoarece ea le atinsese pe ambele când nu se uitase custodele, dar mare încredere nu puteai avea în legendele astea străvechi. Dar dacă exista, totuşi, un grăunte de adevăr... şi, pe deasupra, îşi mai spărsese şi oglinda...

Toate acestea erau la fel de ridicole ca şi speranța că medalionul o proteja, dacă poveştile

erau *chiar adevărate* - şi, totuşi, îl purta, pentru că aşa îi spuseseră. Cu toate acestea zâmbi după ce întinsese mâinile apucând astfel partea ornamentată a ramei şi constatând că nu se întâmplase nimic neobişnuit.

O împinse încoace şi încolo ca să-i încerce greutatea, apoi o prinse mai bine şi o coborî de pe perete. Rama era mare, dar nu foarte grea. Dimensiunea ei, însă, făcea ca transportul să fie dificil.

Sprijinind-o puțin de perete, trase draperiile la loc, pentru ca lipsa să nu fie constatată imediat. Apoi, purtându-şi cu grijă trofeul, porni spre uşa ce ducea la scări şi coborî în holul din față, unde îşi aşteptă complicele.

Simți ca acesta coboară atunci când luminile începură să se stingă, pe rând, de-a lungul scărilor. Părăsiră amândoi castelul pe uşa din față, încuind-o cu cheile luate de pe tejgheaua ghişeului de bilete. Afară era aproape întuneric, aşa că nimeni nu-i văzu când traversară podul, coborând apoi panta şanțului până la drumul cu un singur sens, folosit de obicei de şeful clanului, de familie şi de personal.

Femeia îşi lăsase maşina în umbra copacilor - un coupé de culoare închisă, aproape invizibil în beznă. Bărbatul în negru descuie maşina şi se aşeză pe locul şoferului, în timp ce complicea lui puse cu grijă steagul ielelor pe scaunul din spate, învelindu-l cu o pătură ecosez. După ce ocupă

celălalt loc din față, şoferul porni motorul şi conduse încet în direcția şoselei principale, fără a aprinde farurile.

După o scurtă călătorie ajunseră la malul apei, în apropierea unui minuscul golf mărginit de stânci. La pontonul din lemn fusese amarată o mică navă înzestrată cu cabină, care plutea liniştit pe apele puțin adânci.

Şoferul maşinii lansă un semnal luminos prin faruri. De la bordul vasului i se răspunse cu un semnal transmis printr-un hublou al cabinei. Aproape imediat, două siluete întunecate îşi făcură apariția pe punte.

Cei doi hoți coborâră din maşină, femeia fiind din nou aceea care ținea steagul ielelor, fixat în rama lui. Urmată de complicele său, îl purtă spre nava pe care patronii, fremătând de nerăbdare, aşteptau prada. Bărbatul mai scund se aplecă pentru a examina rama şi conținutul ei în raza subțire a unei lanterne mici. Lumina făcu să strălucească inelul cu sigiliu din carneol, purtat pe mâna dreaptă.

— O treabă excelentă, într-adevăr, comentă el, ridicându-şi privirile spre ea. Nemaipomenită, aş zice.

Femeia îşi ridică o sprânceană, într-un soi de recunoaştere sardonică a acestui adevăr.

— Mulțumesc. Dacă e să compari diversele munci, este, în orice caz, mai demn decât să te lupți într-un ring, cu noroiul până la genunchi. Ca

să nu spun că e mult mai bine plătită. Scuză-mă, vreau să scap de asta.

Prinzând în mâini şuviţele din jurul feţei, şi le trase spre spate. Părul scurt şi blond luci palid în lumina scăzută; îşi scutură uşor capul, în timp ce cu o mână ţinea peruca. Bărbatul care purta inelul cu piatră de carneol o urmări pe sub pleoapele grele.

— Presupun că doreşti să-ţi primeşti banii, ca să poţi pleca, spuse el, făcându-i semn colegului său să ia rama, şi îşi vârî mâna în buzunarul de la piept al jachetei, de unde scoase un plic gros, de culoare maro. Vei fi mulţumită, ai să vezi.

Colegul lui purta un medalion aidoma celui de la gâtul femeii. Cercetând podoaba, tânăra întinse mâna după plic, fără a observa că din spate se apropiase de ea complicele, pregătindu-şi în acelaşi timp pistolul cu amortizor.

În clipa în care atinse plicul cu mâna, bărbatul îmbrăcat în negru lipi ţeava amortizorului chiar în spatele urechii ei stângi şi apăsă pe trăgaci. Zgomotul atenuat al primei împuşcături nu se auzi nici măcar până la mal, cu atât mai puţin până la castel sau pe drumul de deasupra ţărmului. Cât despre cea de a doua şi cea de a treia, ţintite drept în inimă, după ce tânăra căzuse pe ponton, nici acestea nu au fost mai zgomotoase.

Patronul nu o mai învrednici nici măcar cu o privire, ci se răsuci pe călcâie şi-şi urmă subordonatul, ce coborâse sub punte cu steagul

ielelor. Bărbatul în negru îngenunche şi scoase medalionul din argint de la gâtul femeii, apoi împinse cadavrul peste marginea pontonului, cu interesul pe care l-ar fi arătat şi unui sac de gunoi sau unei pisici moarte.

Apoi, după ce motoarele vasului intrară în funcțiune, bărbatul în negru desfăcu parâma ce asigura legătura la ponton şi sări uşor pe punte. Zece minute mai târziu, nava, pasagerii ei şi comoara furată dispăruseră spre amurg, lăsând în urmă un siaj vag fosforescent ce se estompa încet, odată cu lăsarea întunericului.

16

În acest răstimp, aşa cum hotărâseră, Adam şi Peregrine îşi petrecură cea de a doua zi la Londra mergând la sediul Societății Geografice Scoțiene din Docklands. Odată ajunşi, Adam se prezentă funcționarei de la intrare drept dr. Sinclair, iar despre Peregrine spuse că era asistentul său în domeniul cercetării. Nu menționă că titlul de doctor se referea la ştiințe medicale, nefiind, prin urmare, un titlu academic. O aluzie aparent întâmplătoare la conferința pe care o susținuse cu o săptămână în urmă la Gleneagles îl ajută să întărească impresia că este de fapt un istoric care aduna materiale pentru o serie de prelegeri savante.

— Vai de mine, spuse femeia din spatele

ghişeului, lăsând limpede să se vadă că este foarte impresionată de stilul şi înfăţişarea lui Adam. Mi-e teamă că nu sunteţi trecut în registrul nostru de vizitatori, doctore Sinclair, dar poate reuşesc să fac ceva - având în vedere că nu rămâneţi la Londra decât o zi. De ce nu luaţi loc puţin, împreună cu domnul Lovat, iar eu am să sun la birourile de la etaj, poate găsesc pe cineva liber.

— Sunteţi extrem de amabilă, îi spuse Adam cordial. Sigur, vom aştepta. Şi vă mulţumim foarte mult.

Fără a fi foarte simplu, în cele din urmă reuşiră totuşi să se asigure de serviciile unuia dintre arhivarii principali, un bărbat scund şi îndesat, de vârstă mijlocie, originar din Glasgow, ce se numea Ronald McKay. Sub îndrumarea lui, Adam şi Peregrine îşi petrecură dimineaţa parcurgând articole microfilmate despre şantierele arheologice din ţinutul Ross. După prânz examinară bogatul fond de ilustraţii acumulat de societate - relevee şi proiecte de reconstrucţie - făcând comparaţii cu schiţele lui Peregrine. Până la sfârşitul zilei, după ce văzuseră practic toate dosarele existente legate de acest subiect, reuşiseră să alcătuiască o listă cuprinzând patru castele din Ross-shire care trebuiau cercetate mai amănunţit: Foulis, Strome, Eilean Donan şi Urquhart.

— Uf! Sper să nu mai avem curând ocazia să facem o treabă ca asta! exclamă Peregrine când se urcau în taxiul ce urma să-i readucă la Clubul

Caledonian. Dacă mai stăteam doar o oră, cred că m-ar fi apucat o durere de cap cât Palatul Blenheim!

Adam zâmbi absent, trecând în revistă cele patru nume de pe listă. Toate cele patru castele se înălțau pe malul apei şi toate patru existaseră în timpul vieții lui Michael Scot; din păcate, nu reuşiseră să limiteze mai mult aria căutărilor lor.

— Asta este, se putea şi mai rău, spuse el oftând, dar trebuie să-ți mărturisesc că mă aşteptam să ne descurcăm mult mai bine.

Peregrine schiță o grimasă.

— Înțeleg ce vrei să spui. Oricare dintre castelele de pe listă se poate dovedi cel căutat - dar la fel de bine se poate să nu fie niciunul. Nu este exclus să mă fi înşelat total.

— Eşti cumva convins că te-ai înşelat? întrebă Adam.

— Nu. Dar dacă nu îți vin în minte şi alte surse documentare pe care să le consultăm, nu văd cum am putea da de urma acelui unic palat, din cele de pe listă.

Adam clătină din cap.

— Mi-e teamă că ai dreptate. Însă nu mai are niciun rost să continuăm cercetarea documentelor. De acum, nu ne-a mai rămas decât să mergem să vizităm acele locuri.

— Chiar să mergem până acolo? spuse Peregrine, părând puțin speriat de această perspectivă.

— Da.

— Dar… nu o să ne ia prea mult timp?

— O zi sau două, recunoscu Adam. Dar dacă nu începem treaba asta, n-avem nicio şansă să aflăm, nu?

— Ai dreptate, spuse Peregrine. Atunci ne întoarcem în Scoția chiar în această seară?

O cută apăru între sprâncenele negre ale lui Adam. Medicul se lăsă pe spate, rezemându-se de canapelele din material plastic ale taxiului, părând deodată extenuat.

— Nu, vom lua unul din zborurile de mâine dimineață, spuse el. Am făcut suficient - mai mult decât suficient - pentru o singură zi. Nimic nu stinghereşte mintea mai mult decât oboseala. Vreau să fim odihniți înainte de a porni spre Scoția.

Odată ajunşi la club, serviră devreme cina, într-o sală aproape pustie. De îndată ce terminară cu acest capitol, Peregrine se retrase în camera lui, pregătindu-se de culcare. Gâtul îi înțepenise din pricina orelor petrecute aplecat asupra aparatului pentru citirea microfişelor, iar ochii îi ardeau din cauza efortului de a citi foarte de aproape, în lumină insuficientă. Duşul fierbinte îl ajută să scape în bună parte de înțepeneală şi dureri, adormind aproape imediat după ce pusese capul pe pernă.

Visele se succedară unul după celălalt, cele mai multe fără a lăsa amintiri. La un moment dat însă,

pe la miezul nopții, se trezi brusc, crezând la început că auzise semnalul supărat al unei trompete. Se ridică în pat şi ascultă atent, dar singurul lucru pe care îl receptă fu zarva omniprezentă a traficului, ce nu se potolea în capitală nici în miez de noapte. „Imaginația îmi joacă probabil o festă”, gândi el, ridică din umeri şi se culcă la loc.

Dar ecourile acelei alarme stranii şi pătrunzătoare îi stăruiră undeva în memorie, ca nişte reverberații sălbatice ale cornurilor de război din Țara Spiriduşilor. În cele din urmă, adormi iarăşi, după ce luase hotărârea de a-i relata lui Adam acest incident a doua zi; dar în lumina rece a dimineții, toată povestea i se păru totuşi lipsită de importanță pentru ca să merite a fi relatată.

„Dacă ai de gând să continui tot aşa, în curând ai să fugi de nebun în toate părțile, țipând că-ți pică cerul în cap”, îşi spuse el strâmbându-se, în timp ce îşi lega cravata şi se pieptăna. „Adam are şi aşa destule pe cap, nu mai trebuie să vii şi tu cu nişte invenții noi.”

Cu acest sentiment, lăsă deoparte asemenea gânduri şi coborî la parter, făcându-şi apariția fix la ora şapte, aşa cum hotărâseră cu o seară în urmă. Trase concluzia că şi Adam petrecuse probabil o noapte neliniştită, deoarece se arătă neobişnuit de tăcut şi chiar puțin nervos în timpul micului dejun. Îşi citi, ca de obicei, ziarul de dimineață, parcă mai atent ca oricând, ca şi cum

ar fi căutat ceva anume; nu comentă însă acest lucru în niciun fel, şi nici Peregrine nu ceru vreo explicație.

Având încă suficient timp la dispoziție, din câte îşi închipuia Peregrine, părăsiră Clubul Caledonian cu mult înainte de ora opt, cărând puținele lor bagaje. Dar de îndată ce ieşiră pe Strada Halkin, cu gândul de a-l ruga pe portar să le facă rost de un taxi pentru aeroport, Adam observă circulația deja foarte agitată a dimineții şi se răzgândi, îndemnându-l pe Peregrine să meargă spre Hyde Park Corner.

— De câte ori vin la Londra, constat că traficul devine tot mai dificil, spuse el acru, consultându-şi ceasul. Am sperat să nu fie atât de aglomerat la această oră. Acum trebuie să luăm metroul. Nu vom găsi decât locuri în picioare, dar mi-e teamă că este singura cale pentru a ajunge la aeroport înainte de plecarea avionului.

În metrou nu exista *cu adevărat* decât loc în picioare. Intrând în şuvoiul de navetişti ai dimineții, într-o atmosferă tot mai încărcată de mirosuri de haine neaerisite războindu-se cu acelea ale parfumurilor, se urcară în prima garnitură de tren în direcția vest şi îşi petrecură următoarele patruzeci şi cinci de minute agățați ca vai de lume de barele de susținere, cu bagajele abandonate undeva la picioare. De-abia după Acton începu să se mai risipească aglomerația, dar chiar şi aşa nu putură să se aşeze decât după alte

câteva stații.

Când ajunseră la Heathrow, nu mai erau decât douăzeci de minute până la zborul lor, programat la nouă şi jumătate. Din fericire, Adam rezervase locurile cu o seară în urmă şi aveau numai bagaje de mână, aşa că le fu relativ uşor să intre în posesia biletelor şi a tichetelor de îmbarcare. După ce plăti cu ajutorul cărții de credit, semnând nota de plată, Adam îl trimise pe Peregrine în căutarea unui ziar din Glasgow, în timp ce el telefona la Strathmourne. La bordul avionului lor avea să găsească *The Scotsman*, pe care îl putea deci citi în timpul zborului.

— După ce am studiat locul unde va trebui să ajungem, m-am răzgândit şi nu vreau să mai iau Jaguar-ul, îi spuse lui Humphrey, după ce îi confirmase că vor ajunge la ora comunicată la telefon de Adam cu o seară în urmă. Cred că e mai bine dacă vii să ne aştepți cu Range Rover-ul. Şi am să te mai rog să ne împachetezi un schimb de haine potrivite pentru mers într-un teren necunoscut şi pe o vreme nesigură. Dacă temerile mele se vor adeveri, vom fi siliți să ne grăbim foarte tare şi nu ne vom permite nici cea mai mică întârziere.

— Înțeleg, sir, răspunse Humphrey. Voi face toate pregătirile necesare.

Prin difuzoare venea ultimul apel referitor la zborul lor. Lui şi lui Peregrine nu le mai rămânea acum decât să se urce în avion. Fără a fi chiar

ultimii ajunşi la bord, întârzierea pricinuită de controlul de rutină pentru securitate îi provocă lui Adam un nou val de nervi. Când se văzură aşezați la locurile lor, prinşi în centurile de siguranță, iar avionul începuse să se îndrepte spre pista de decolare, Adam îşi permise, în sfârşit, să se relaxeze puțin - ceea ce nu-i oferi, de fapt, decât răgazul de a-şi spori şi mai mult noianul de gânduri negre.

Era aproape sigur că se punea ceva la cale, că în Scoția lucrurile nu rămăseseră în stadiul cunoscut de ei. Căută cu înfrigurare în ziarul din Glasgow adus de Peregrine şi în *The Scotsman*, însă fără succes.

Făceau oare parte obstacolele ce le ieşeau în cale dintr-o structură oarecare ce se ridica împotriva Planurilor Interioare, sau era ceva întâmplător? îşi zise că majoritatea făceau parte din categoria coincidențelor; însă ceva în el îi spunea că totul aparținea unui plan sinistru pus la cale şi împlinit de un duşman pe care nu îl întâlnise încă. Până ce nu va afla mai multe, nu-i rămânea decât să se bizuie pe instinctele fireşti de supraviețuire ale eului său superior şi să spere că adversarii lor se vor arăta curând - şi vor comite, poate, o greşeală!

Deşi turbulența atmosferică spori pe măsură ce se îndreptau spre nord, zborul nu avu nimic deosebit în sine. Deasupra Scoției Meridionale, cerul era pătat cu nori cenuşii, iar aeronava coborî printre averse de ploaie. Aterizară la Edinburgh pe

o pistă udă şi rularea avionului până la terminal se desfăşură şi ea sub ameninţarea picăturilor de ploaie spulberate de vânt.

În momentul în care burduful fu ataşat la avion şi li se permise să coboare, Adam se hotărî să-l caute la telefon pe Noel McLeod de îndată ce ajungeau în clădirea aeroportului. Îl conduse nerăbdător pe Peregrine spre poarta de ieşire, ridicând o mână în semn de salut când îl zări pe Humphrey, care îi aştepta chiar în spatele barierei.

Valetul lui nu era însă singur. Adam încremeni când recunoscu figura mustăcioasă şi silueta îmbrăcată în pardesiu: toate temerile lui din ultimele douăsprezece ore îşi găseau acum, în sfârşit, o justificare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Peregrine.

— Împreună cu Humphrey… acolo… este şi Noel McLeod, îi răspunse Adam. Şi dacă nu greşesc foarte tare, prezenţa lui confirmă necazul a cărui relatare nu am reuşit să o găsesc în ziarele din această dimineaţă. Haide!

Lăsându-l pe Peregrine să-şi croiască singur drumul, Adam mări pasul şi ţâşni înainte, evitând punctele de îmbulzeală cu o îndemânare pe care i-ar fi invidiat-o orice jucător profesionist de fotbal. Humphrey şi McLeod se străduiau şi ei să-i vină în întâmpinare. Figura ca dăltuită în piatră a inspectorului părea acum neobişnuit de sumbră, iar colţurile gurii coborâseră în jos.

— Oare de ce sunt convins că eşti pe cale să-mi

dai ştiri pe care aş prefera să nu le aud? îi spuse Adam lui McLeod, dându-i în acelaşi timp bagajele lui Humphrey. Aveam de gând să te sun de îndată ce găseam un telefon. Peregrine, vino lângă noi, ca să nu fie silit să povestească de două ori.

Cu o figură vag contrariată şi dezorientată, Peregrine li se alătură. McLeod îl salută pe artist printr-o mişcare scurtă din cap, apoi conduse tot grupul undeva deoparte, iar Humphrey se plasă în aşa fel cu bagajele, încât să-i împiedice pe eventualii trecători să se apropie.

— Lovitura vine dintr-un loc de unde nu s-ar fi aşteptat nimeni, relată McLeod, însă totul începe să prindă contur. Acum nici două ore, am primit un telefon de la şeful clanului meu. El se află în acest moment la New York. Tocmai vorbise cu personalul de la Castelul Dunvegan. Din câte se pare, steagul ielelor a fost furat.

Niciunul dintre cei ce-l ascultau nu avea nevoie de explicații în legătură cu steagul. Steagul ielelor deținut de clanul McLeod era unul dintre cele mai faimoase odoare ale Scoției, iar legendele țesute în jurul lui erau ştiute chiar şi de cei ce nu erau interesați în mod special de folclorul scoțian. Fiind un adevărat specialist în acest domeniu, Adam se simți ca şi cum ar fi primit o lovitură în stomac, făcându-i-se brusc greață.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă el.

— Ieri după-amiază târziu, cam între cinci şi şase, mai exact nu se poate spune, răspunse

McLeod. Nu avem prea multe detalii până în momentul de față, dar se pare că hoțul a fost o femeie care s-a dat drept turistă. Complicele ei a fost un bărbat, dar acesta purta ochelari de schi, așa că nu avem o descriere a lui. Singurul lucru sigur e că erau înarmați.

— Există şi victime? întrebă Adam.

— Nu, slavă Domnului. Sau cel puțin nu e vorba de ceva serios. O gleznă sucită, câteva vânătăi şi răni. Patru membri ai personalului castelului erau de serviciu, iar hoții i-au silit să coboare în vechea temniță a castelului, unde şi-au petrecut întreaga noapte. Este vorba de un donjon, având forma unei sticle - au căzut destul de rău, pe urmă însă au fost în siguranță, cel puțin. Probabil s-ar mai afla şi acum tot acolo, dacă nu ar fi venit un autocar cu pensionari englezi care aveau programată o vizită, înainte de ora obişnuită a deschiderii, care s-au impacientat când au văzut în parcare maşinile personalului, în timp ce înăuntru nu era nimeni. Poliția locală şi-a început cercetările şi verifică toate maşinile pe o rază de optzeci de kilometri, dar ştiți şi voi la fel de bine ca şi mine că făptaşii s-ar putea găsi la ora aceasta practic oriunde. Au avut la dispoziție întreaga noapte pentru a dispărea.

Peregrine părea din ce în ce mai uimit pe măsură ce McLeod îşi depăna povestea, iar în cele din urmă nu-şi mai putu reține indignarea:

— Mi se pare incredibil. Cum au reuşit să

pătrundă înăuntru? Este vorba de un *castel*, pentru numele lui Dumnezeu! Mi se pare ultimul loc unde să-ți poți face un plan să pătrunzi, care să-ți mai şi reuşească, pe deasupra!

McLeod îl învrednici pe tânăr cu un zâmbet acru.

— Din câte mi s-a relatat, femeia a jucat rolul doamnei peste care a dat ghinionul - s-a întors la castel cu câteva minute după ora închiderii, pretinzând că şi-a pierdut cheile de la maşină pe undeva prin clădire. Îngrijitorul, fiind de felul celor care au încredere în semeni, i-a permis să intre, iar ea, la rândul ei, a reuşit să-şi introducă în incintă şi complicele. Restul îl puteți ghici şi singuri. Oamenii de la castel sunt în vârstă. Cum ar fi putut să-şi măsoare forțele cu nişte bandiți înarmați şi lipsiți de scrupule?

În cursul expunerii lui, majoritatea pasagerilor se împrăştiaseră, lăsându-i pe cei trei singuri, într-un colț al sălii de aşteptare. Humphrey stătea răbdător lângă bagaje, prefăcându-se a nu auzi conversația. Înainte de a continua, McLeod aruncă o privire rapidă în jur.

— Oricum, şeful clanului m-a împuternicit să acționez în numele lui, spuse el, cu un licăr în ochii albaştri şi limpezi. El doreşte ca făptaşii să fie prinşi şi steagul recuperat, înainte ca aceştia să aibă răgazul să comită cu el vreo blestemăție, sau chiar să-l distrugă. Am telefonat la Strathmourne de îndată ce am încheiat convorbirea cu el, iar când am aflat de la Humphrey că tocmai venea să

vă ia de la aeroport, m-am gândit că economisim timp dacă vin personal să vă comunic ultimele ştiri. Acționez, desigur, în calitate de persoană particulară, dar am aranjat ca o cursă charter să mă ducă până la Skye în circa o oră. Există spațiu suficient, dacă mă puteți însoți şi voi. Sentimentul meu este că totul se leagă perfect cu spectacolul înscenat la Melrose duminica trecută.

— Te însoțim, fără discuție, spuse Adam, deşi ar fi fost foarte bine dacă aş fi ştiut mai din timp, pentru ca majordomul să-mi fi putut aduce câteva obiecte folositoare…

Auzindu-şi numele, Humphrey îşi drese glasul şi veni mai aproape.

— Vă rog să mă scuzați, Sir Adam, dar consider că am reuşit să anticipez această posibilitate. După ce am vorbit ceva mai devreme cu inspectorul, mi-am permis să vă pun în bagaj câteva obiecte suplimentare, pe lângă cele cerute în mod expres de dumneavoastră. Ştiți la ce mă refer, domnule - cele din trusa medicală pe care o luați când faceți vizite la pacienți.

Pe figura, altfel serioasă, a lui Adam apăru un zâmbet mulțumit.

— Nu ştiu cum se face, Humphrey, dar mă pui întotdeauna într-o lumină mai favorabilă decât reuşesc eu însumi să o fac. Se întoarse spre McLeod, care aştepta un răspuns: Noel, din câte se pare, suntem mai bine pregătiți decât mi-am imaginat.

— Este vorba de pluralul majestății, sau ne va însoți şi domnul Lovat? se interesă McLeod direct.

— Păi, sigur că vin şi eu! exclamă Peregrine indignat.

— Nu te grăbi, fiule, îl preveni McLeod. S-ar putea să fie periculos - probabil cu mult mai periculos decât îți imaginezi.

— Nu-mi pasă! declară Peregrine. Credeți că nu mă pot descurca şi eu în momentele dificile, sau că mi-ar conveni să pierd o situație cu adevărat palpitantă? Mi-am dat într-adevăr silința când a fost vorba de toate bucoavnele şi documentele acelea mucegăite, Adam. Te rog să-mi permiți să vă însoțesc.

McLeod se uită spre Adam şi zise:

— Ştii prea bine ce groaznic poate să fie, dacă se va întâmpla ceea ce cred eu. Crezi că e pregătit să înfrunte asemenea lucruri?

— Sincer vorbind, cred că vom avea nevoie de el, răspunse Adam, spre bucuria nețărmurită a lui Peregrine.

— Poarte bine. Dacă doreşti să vină împreună cu noi, eu nu mai am nimic de zis. Humphrey, ăsta-i tot bagajul?

— Da, inspectore.

— Atunci îți propun să le duci în sala de aşteptare a terminalului B, continuă, dacă eşti şi tu de acord, Adam. Acolo se află avionul nostru pe care îl verifică înainte de zbor. Avem timp să mâncăm un sandviş şi să bem o ceaşcă de cafea -

numai Dumnezeu ştie când vom mai avea ocazia asta. Între timp, Humphrey poate să vă pregătească hainele de schimb. Pilotul nostru îmi spunea că vremea e foarte proastă deasupra Insulei Skye.

Câteva minute mai târziu şi după ce telefonaseră la serviciul de securitate al aeroportului anunțând sosirea lui Humphrey, cei trei bărbați se aflau într-un separeu al cafenelei aeroportului, continuându-şi discuția despre furtul de la Dunvegan, mâncând sandvişuri vechi şi bând nişte cafea călduță. În timp ce mesteca, Adam se adâncise în gânduri.

— Cred că disting un şablon oribil în şirul acestor întâmplări, murmură el. Furtul sabiei lui Francis Hepburn, profanarea mormântului lui Michael Scot - cele pățite de Scot însuşi - şi acum asta. Făptaşii sunt sigur aceiaşi. Şi, indiferent cine ar fi ei, e clar că sunt foarte hotărâți să obțină ceea ce urmăresc.

— Dar la ce le-ar folosi steagul ielelor? întrebă Peregrine, privind când spre Adam, când spre McLeod. Este sigur că nu aparțin clanului McLeod. Niciun McLeod nu ar face ceea ce au făcut ei. Repet, deci, la ce le-ar folosi pe acest pământ steagul ielelor, dacă nu cumva... Figura i se lumină deodată. Sigur că da! Utilitatea lui nu e legată de ceva pământesc. E vorba de iele. Cartea lui Scot şi aurul lui sunt ascunse în peştera unor iele!

— Chiar despre asta e vorba, îi confirmă Adam. Fără a băga mâna în foc, presupun că hoții cred că steagul are puterea de a-i proteja de făpturile ce păzesc peştera, tot aşa cum intenționează să se folosească de sabia Hepburn, în acelaşi scop. I se adresă lui McLeod: Tu eşti expertul, Noel. Au *cu adevărat* acest drept? Va *reuşi* steagul să le pună pe zâne la respect?

McLeod se uită lung la petele lăsate de cafea în fundul ceştii din plastic.

— Asta va depinde de cum vor proceda, spuse el încetişor. Într-una dintre legendele noastre foarte vechi se afirmă că, dacă steagul este atins de cineva care nu aparține clanului McLeod, acel om este făcut fărâmițe şi dispare într-un nor de fum. Se pare că hoții au lăsat steagul în rama lui, atunci când l-au furat, aşa că legenda aceasta nu a fost confirmată, deocamdată. Oricum, rămâne deschisă întrebarea dacă îl vor putea utiliza sau nu pentru scopurile lor fără a-l atinge. Poate au de gând să-l lase aşa cum este şi să se folosească de el ca de un scut, în sensul propriu al cuvântului.

— Şi dacă vor încerca să-l desfăşoare? întrebă Adam.

McLeod clătină din cap.

— Oastea ielelor nu s-ar năpusti să obțină victoria pentru cel care le-a chemat, dacă la asta te gândeşti. Singurul în măsură să primească ajutorul lor este un şef al clanului McLeod, şi numai atunci când acționează în numele clanului.

Văzând privirea întrebătoare a lui Peregrine, Adam împinse ceaşca goală:

— Atunci când steagul ielelor a intrat în posesia clanului McLeod, explică el, şefului din acele vremuri i s-a spus că steagul va aduce victoria în bătălie celui ce-l va desfăşura. Acest gest de favoare al ielelor nu se va repeta, însă, decât de trei ori. De atunci, şefii au desfăşurat de două ori steagul pentru a salva clanul de la înfrângere şi distrugere - o dată cu prilejul bătăliei de la Glendale, în 1490, şi a doua oară în timpul bătăliei de la Trumpan Brig, din... 1530, aşa este, Noel?

— Chiar aşa. Ceea ce mă nelinişteşte, din punct de vedere strict personal, este faptul că steagul ar putea fi distrus - indiferent de celelalte lucruri care se vor petrece. Dacă indivizii intenționează cu adevărat să-l folosească aidoma unui scut, iar rama se rupe, se poate petrece o tragedie, fiind atât de vechi şi de fragil.

— Părerea mea este că, din nefericire, îl vor folosi probabil cu adevărat ca pe un scut, spuse Adam. Chiar aşa, în ramă, s-ar putea servi de forța drapelului şi într-un alt fel, dacă ştiu bine ce fac. Este doar un talisman al ielelor - deci se pot folosi de el pentru a ține sub control aceste duhuri. Mi-e teamă că pe asta se bizuie.

Pe măsură ce urmărea expunerea, Peregrine se arăta tot mai indignat.

— Înspăimântător, de-a dreptul! exclamă el. Unde se vor sfârşi toate acestea?

— La castelul unde şi-a ascuns Scot cartea şi aurul, spuse McLeod, şi unde cei ce caută comoara vor folosi şi sabia lui Francis Hepburn, ca să-i alunge pe paznicii de drept ai bogățiilor. Dumnezeule, ce bine ar fi dacă am cunoaşte castelul acela!

— Ei bine, ştim mult mai multe decât înainte, mulțumită eforturilor depuse de Peregrine la Londra, spuse Adam. Am ajuns împreună la o listă care cuprinde numai patru vechi castele scoțiene. E posibil ca ultimul element ce ne lipseşte să ne aştepte la Dunvegan. Îşi consultă ceasul. Cred că ar trebui să o pornim, probabil avionul este deja pregătit. După socoteala mea, lucrurile s-ar putea limpezi chiar în *această seară*.

— De ce în această seară?

McLeod făcu o grimasă şi se ridică, începând să adune resturile gustării.

— În caz că ai uitat, diseară este ultima noapte a lui octombrie, Halloween, ajunul lui All Hallows, Sărbătoarea Tuturor Sfinților. Noi, creştinii, o numim Noaptea Tuturor Sufletelor. Alții preferă poate să-i zică Samhain.

— Samhain… repetă Peregrine.

McLeod pronunțase numele în maniera scoțienilor de la munte, Sow-an, iar tânărul îl imitase puțin nesigur.

— Samhain, sabatul vrăjitoarelor, spuse Adam. Probabil cea mai periculoasă noapte a anului. Noaptea când uşile ce separă lumea fizică de aceea

a spiritului sunt larg deschise, iar obiectele şi esenţele puterii se află la apogeul influenţei lor.

Privirea lui întunecată era îndreptată departe, dincolo de limitele imediat înconjurătoare.

— Da, ar fi un moment potrivit pentru a îndrăzni o confruntare cu Poporul din Munţi. Şi ielele vor fi suficient de puternice, dar influenţele oculte ale sabiei şi steagului ating, de asemenea, punctul culminant, odată cu ascensiunea Lunii din această seară…

Aşa cum plănuiseră, făcură un mic ocol şi se opriră în sala de aşteptare a terminalului B, pentru ca Adam şi Peregrine să-şi poată îmbrăca hainele comode şi potrivite pentru mersul în aer liber pe care le adusese Humphrey: pantaloni din tweed, pantofi zdraveni şi o jachetă de călărie din material foarte rezistent, prin care nu pot pătrunde ghimpii, peste un pulover gros de lână de Arran, pentru Adam, şi pantaloni din catifea reiată, un pulover pe gât şi o vestă sport matlasată pentru Peregrine. Nu fusese trecută cu vederea nici protecţia împotriva ploii: haina grea din molton, destinată marinei, a lui Peregrine şi pelerina verde cerată pe care o purta Adam când călărea pe vreme umedă. În timp ce-şi lega şireturile la bocancii solizi, Peregrine îşi ridică întâmplător privirile şi-l surprinse pe Adam strecurând un obiect lung şi subţire, dintr-un material negru şi strălucitor, în buzunarul interior de la piept al jachetei de călărie.

— Trebuințe de-ale vânătorii, remarcă Adam, văzând interesul lui Peregrine, fără a-i arăta despre ce era vorba şi fără a-i da alte explicații.

Prefăcându-se că nu remarcase nimic, Peregrine îşi mută imediat privirile şi termină legatul şireturilor, întrebându-se dacă era vorba de unul dintre lucrurile din misterioasa geantă neagră ce conținea trusa medicală la care făcuse aluzie Humphrey. Acum, se gândise să o caute, constată că se afla la picioarele lui Adam, închisă, însă cu încuietoarea desfăcută. Indiferent ce conținea, comportamentul lui Adam îi sugera că nu trebuia discutat despre ea, cel puțin pentru moment.

Îi lăsară restul bagajului lui Humphrey şi nu-şi luară decât trusele de bărbierit, cutia cu obiecte pentru desen a lui Peregrine şi geanta neagră a lui Adam; ieşiră apoi, îndreptându-se spre locul unde îi aştepta McLeod. Acesta se plimba pe pistă cu paşi mărunți, lângă un cochet aparat Cessna de şase locuri, al cărui motor de la tribord fusese deja pornit pentru încălzire. Lucrurile lor aveau suficient loc lângă bagajul inspectorului, în micul compartiment din coada avionului; McLeod le făcu nerăbdător semn să urce.

În timp ce Adam se aşeza în scaunul din spatele pilotului, Peregrine puse hainele lor groase pe unul dintre locurile din spate şi pe urmă îşi prinse centura, lângă prietenul său. McLeod închise uşa cabinei şi veni în față, ocupând locul copilotului; motorul de la babord se trezi şi el la viață. Cele

două elice gemene ale aparatului se roteau acum cu viteză maximă, descriind în aer năluca unor cercuri; avionul străbătu pista auxiliară şi se pregăti de decolare în capătul celei principale. În câteva minute se aflau deja în zbor.

Călătoria dură aproape două ore. Turbulența pe care o simțiseră când se apropiau de Edinburgh era mai pronunțată acum, în acest aparat mai mic, şi crescu tot mai mult pe măsură ce avionul îşi croia drum spre nord-nord-vest printre puternice fronturi de vânt ce se ciocneau între ele. Lăsară repede în urmă dealurile verzi şi domoale din jurul Firth of Forth, plutind deasupra văilor mai profunde şi întunecate ale Strathelyde-ului. Relieful accidentat, de munte, de dedesubtul lor dezvăluia prin spărturile norilor nuanțe vânăt-maronii şi verzi-cenuşii.

Continuară pe direcția nord, de-a lungul țărmurilor Loch[4] Linnhe, cotiră spre vest, printre Loch Eil şi Loch Arkaig, urmară apoi Loch Hourn pe toată lungimea, până la Sound of Sleat. Dincolo de această strâmtoare se profila Insula Skye; promontoriile ei stâncoase erau întunecate de un giulgiu violaceu format din nori şi stropi de ploaie. Cotiră spre dreapta, zburând paralel cu strâmtoarea, urmară apoi linia sinuoasă a litoralului, deasupra apelor. Privind în jos, Peregrine detectă feribotul insulei ce-şi croia drum

[4] Lac, golf, braț îngust al mării (scoț.) (n. tr.).

anevoie printre crestele albe ale mării agitate. Peste foarte puțin timp, Cessna se aplecă iarăşi mult spre stânga şi începu coborârea.

— Pistă la orizont, domnilor, le spuse pilotul peste umăr. Verificați-vă centurile şi țineți-vă bine. O să ne zgâlțâie puțin la aterizare.

Aeroportul insulei nu avea de oferit mare lucru în afara pistei cenuşii măturate de vânturi, construită chiar la marginea apelor înspumate. La sol nu se aflau alte aparate şi tot locul lăsa impresia de pustiu. Pilotul aduse avionul până în apropierea unui mic hangar cu pereții din panouri de material plastic, aflat chiar la marginea perimetrului delimitat cu sârmă ghimpată, şi opri motoarele. Vântul izbea acum avionul; pilotul se duse în partea din spate, deschise uşa şi sări pe pistă, sprijinindu-i la coborâre şi pe pasagerii săi.

— Nu e cine ştie ce pe aici, este? remarcă pilotul, acoperind cu vocea şuieratul palelor de vânt. De fapt, există şi un turn de control acolo, în clădirea aceea din elemente demontabile, dar tehnicienii nu sunt aduşi decât pentru ocazii deosebite - îndeobşte vara. Doar o clipă, vă dau eu bagajele.

Deschizând micul compartiment pentru bagaje al avionului, începu să scoată puținele lucruri ale pasagerilor săi. Peregrine se înfăşură imediat în haina de molton şi o încheie la toți nasturii, ridicând şi gulerul împotriva vântului. În timp ce-şi lua trusa de bărbierit şi cutia cu obiecte pentru desen, observă că atât Adam, cât şi McLeod îşi

legaseră la gât fulare groase din lână; îşi scoase şi el din buzunare o pereche de mănuşi fără degete.

Pilotul închise compartimentul de bagaje şi îşi trase şapca mai adânc pe frunte; cercetând norii din ce în ce mai groşi, faţa lui pistruiată se încruntă de îngrijorare.

— Sper că aveţi de gând să staţi foarte puţin, sau, dacă nu, să faceţi o vizită mai lungă, spuse el, pentru că eu trebuie să o întind repede de aici. În timpul zborului, serviciul nostru meteorologic a transmis tot timpul avertismente de furtună. Vine mai întâi vreme foarte rea, de-abia după aceea se calmează.

Le indică sacul de vânt de culoare portocalie ce se zbătea sălbatic în legăturile de fixare, pe partea opusă a pistei.

— Vedeţi şi singuri ce forţă a căpătat briza. Dacă mai zăbovesc pe aeroport, s-ar putea să nu mai pot decola.

— Atunci pleacă acum, cât mai este posibil, îi spuse McLeod. Ţi-ai făcut datoria şi ne-ai adus până aici. Vom vedea noi cum ne descurcăm mai departe.

— Dacă ziceţi aşa, răspunse pilotul, cu un zâmbet prietenos, atunci, am plecat. Cu bine…

Se urcă din nou la bordul Cessnei şi închise uşa, aşteptând ca cei trei să se îndepărteze câţiva metri înainte de a porni motoarele. În timp ce micul avion se năpustea pe pistă înălţându-se apoi de la sol, executând mişcări laterale din cauza

curenților de aer, bărbații rămaşi pe fâşia de beton se întoarseră cu spatele spre vânt, cât mai strâns grupați. Suflându-şi în degetele înghețate, Peregrine se uită posomorât în jur.

— Îmi pare rău că trebuie să vă dau această veste, anunță el, însă nu văd niciun telefon în apropiere.

— Nici nu există, îi răspunse McLeod calm. De aceea l-am şi luat pe al meu cu mine.

Desfăcu fermoarul unuia dintre buzunarele laterale ale sacului său de călătorie şi scoase la iveală un telefon cu baterii. Tocmai se pregătea să se folosească de el, când în raza lor vizuală apăru un Volvo station cenuşiu, hurducăindu-se pe porțiunea nepavată ce făcea legătura între aeroport şi drumul principal.

— Cred că nu mai trebuie să te necăjeşti cu aparatul, spuse Adam. Se pare că a binevoit cineva să ne iasă în întâmpinare.

Maşina mergea repede, iar roțile aruncau jerbe de pietriş umed atunci când ieşeau din făgaş. McLeod mai apucă să se întoarcă spre maşină pentru a vedea cum aceasta trecu cu zgomot peste bariera fragilă, menită să stea în calea vitelor, postată chiar în fața porților deschise, năpustindu-se apoi prin deschidere pentru a se opri scrâşnind din frâne la doar câțiva paşi de ei. Tânărul blond de la volan, cu o şapcă de postav pe cap, coborî geamul şi-i făcu lui McLeod un semn amical.

— Salut, inspectore! strigă el. Nu cumva ai nevoie de o maşină?

Pe figura brăzdată a lui McLeod apăru un zâmbet, cel dintâi pe care îl vedea Peregrine în ziua aceea.

— Sandy! exclamă McLeod. De unde ai ştiut că trebuie să vii? Ai apărut exact când mă pregăteam să dau un telefon la castel!

— Nicio problemă, am văzut că venea avionul şi atunci m-am gândit că aş face bine să vin încoace. Taică-meu a aflat chiar de la şefu' că ai să te ocupi de situația asta, aşa că ne-am gândit că trebuie să fii tu. Nu prea sosesc avioane aici, în perioada asta a anului.

Deschise larg portiera şi coborî pe pistă, dezvăluind astfel înălțimea sa de peste un metru optzeci.

— Şefu' a zis să-ți dăm tot ajutoru' pe care îl putem da. Din câte şi-a făcut tata socoteala, asta înseamnă inclusiv să nu te lăsăm să-ți înghețe călcâiele pe aeroport. Pot să vă ajut cu bagajele?

McLeod râse cu bucurie sinceră şi se întoarse spre Adam şi Peregrine.

— Vedeți şi singuri cât de săritori şi deştepți sunt oamenii din clanul McLeod, spuse el. Vă rog să faceți cunoştință cu Alexander McLeod. Tatăl lui este şeful personalului castelului. Sandy, ți-i prezint pe Sir Adam Sinclair of Strathmourne şi pe prietenul său, domnul Lovat. Ei au să ne dea o mână de ajutor pentru cercetări.

Sandy îşi ridică mâna la cozoroc, în semn de salut.

— Îmi pare foarte bine să vă cunosc, domnilor. Iar dacă veți izbuti să-l ajutați pe inspector să ne aducă înapoi steagul, puteți fi siguri că vom rămâne veşnic prietenii voştri - pentru că fericirea clanului nostru depinde de el.

17

Bucuroşi că scapă de vânt, Adam şi Peregrine se strecurară pe bancheta din spate a automobilului, punând bagajul în spațiul din spate şi lăsându-l pe McLeod să se aşeze în față. Sandy îi preveni să se țină bine, întoarse maşina ținând strâns volanul şi porni pe drumul ce ieşea în şosea. Peste doar câteva minute, puternicul Volvo înainta cu toată viteza spre Castelul Dunvegan, de-a lungul A850.

Drumul era îngust şi întortocheat, însă din fericire necirculat. Sandy conducea cu accelerația la podea, lăsându-se prea puțin impresionat de denivelări şi curbe, unde pătrundea frecvent pe contrasens. La Sligachen cotiră spre stânga, străbătând acum o altă şosea cu indicatorul „A“; Peregrine apelă la tot curajul său, ba chiar închise ochii o vreme, prea puțin mângâiat de gândul că Sandy McLeod cunoaşte drumul ca în palmă. Rămase tăcut şi cu încheieturile degetelor albe de încordare, renunțând să se bucure de peisaj, chiar

dacă acum goneau prin munți, sub vălul tot mai coborât al norilor.

Fură surprinşi de o rafală de vijelie chiar la nord de satul Bracadale. Şuvoiul de apă se potoli câteva minute mai târziu, dar vântul continuă să bată, şuierând ascuțit prin tufele mărunte şi umede de la acea altitudine. Când ajunseră la răscrucea de unde pornea drumul lateral spre Dunvegan, norul spart începuse să se adune iarăşi, iar în aerul frământat se simțea gustul amar al ozonului, amenințând parcă să declanşeze un trăsnet.

— Nu-mi place deloc ce se petrece, mormăi McLeod peste umăr către Adam şi Peregrine. Faptul că vântul îşi schimbă mereu direcția mi se pare straniu.

— Îşi schimbă direcția? exclamă Adam, devenind deodată foarte atent.

— Chiar aşa, răspunse McLeod. N-ai observat? Execută un soi de cerc, împotriva acelor ceasornicului. Nu-mi dau seama ce poate fi, în orice caz nu este normal.

Vorbea cu toată autoritatea pe care ți-o dă cunoaşterea. Aceasta îi aduse aminte lui Peregrine că McLeod îşi petrecuse cel puțin una dintre viețile lui trecute războindu-se cu stihiile naturii pe mări. Adam se uită pe geam la peisajul ce gonea prin fața ochilor, cântărind probabil vântul pribeag, apoi clătină din cap.

— Mi-ar face plăcere să-ți pot da asigurări că nu există motive de îngrijorare, spuse el, însă, din

nefericire, nu pot să fac asta. Dacă bănuielile mele sunt corecte, situația e chiar mai grea decât am crezut. Pentru moment, însă, nu se poate face nimic.

După această enigmatică afirmație, căzu iarăşi în mutenie - ceea ce-l îngrijoră şi mai mult pe Peregrine, pentru că nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbesc ceilalți doi. Pentru el vântul era vânt, şi gata. Îi aruncă o privire lui Sandy, sperând că tânărul va face un comentariu oarecare. Dar Sandy părea total absorbit de volan - motiv pentru care Peregrine îi era, de altfel, recunoscător, deoarece condițiile deveneau pur şi simplu atroce. Pe de altă parte, tăcerea acestuia îl îndemna să se gândească la vântul acela enigmatic cu teamă.

Drumul lor spre castel îi purtă tot mai departe spre nord-vest, trecând la un moment dat pentru scurt timp de-a lungul țărmului estic al Loch Dunvegan. Cam cu doi kilometri înainte de destinație, într-un loc de unde se vedea lemnul îmbătrânit al Debarcaderului Dunvegan, Sandy scoase deodată un sunet ce trăda surpriză şi apăsă pe frâne.

Volvo-ul derapă scurt şi se opri, iar cei trei pasageri văzură bariera ridicată de poliție de-a curmezişul drumului. O siluetă masivă, în manta fluorescentă din cauciuc, ieşi de după barieră şi le veni în întâmpinare; pe ambele mâneci se distingeau limpede tresele de sergent. Sandy

coborî geamul şi i se adresă:

— Care-i problema, Davie? N-a fost destul ce-ai avut deja pe cap pentru o zi?

— Chiar aşa, ce să vezi! răspunse sergentul. Ca şi cum nu ajungea c-aţi avut spargerea la castel, acu' a pescuit şi Tam Dewar un cadavru, dincolo de colonia de foci. S-a-ntâmplat cam cu o oră în urmă. El şi cu frat-su se duseseră să verifice coşurile pentru prins homari.

Dincolo de barieră, două maşini de poliţie şi o ambulanţă erau trase pe stânga drumului. Porţiunea de plajă măturată de vânt de la picioarele lor era plină cu siluete anonime, protejate de mantale şi glugi, aflate în plină activitate, aşa cum se întâmpla şi pe debarcader.

McLeod îi aruncă o privire scurtă lui Adam, apoi întrebă:

— Victima este din vecinătate?

Poliţistul îl măsură atent, fără a-şi ascunde mirarea.

— Da' dumneavoastră cine sunteţi, domnule?

— Ascultă, Davie, nu e cazu' să te holbezi ca un nătâng, spuse Sandy înţepat, înainte ca McLeod să apuce să răspundă. Este inspectorul-detectiv Noel McLeod. Chiar şefu' l-a chemat de la Edinburgh, ca să cerceteze furtu' de az'noapte. Ia arată-i legitimaţia, inspectore.

— Nu mă aflu aici în calitate oficială, trebuie să înţelegi, spuse McLeod, prezentându-şi documentele. Este vorba de îndeplinirea unei

obligații, aşa cum se cuvine din partea unui scoțian când i-o cer clanul şi şeful său. Altfel, sunt convins că oamenii dumitale se pot descurca perfect cu îndatoririle poliţieneşti.

Sergentul se mai lumină puțin la față după această declarație de încredere, verificând în acelaşi timp actele.

— Atunci e-n regulă. Cum nu se poate mai bine, nu? Dacă v-a chemat şefu'... Ca să vă răspund la întrebare, femeia nu era de pe-aicea. N-am găsit asupra ei niciun act de identificare, dar toate hainele ei au etichete din străinătate. Noi zicem că s-ar putea să fie olandeză... sau poate scandinavă. Poate-o să aflăm mai multe după ce se analizează amprentele la Fort William.

— Cum a murit? se interesă Adam. S-a înecat, cumva?

Sergentul se întoarse spre el şi-l măsură ca şi cum de-abia atunci l-ar fi remarcat.

— Dânsul este Sir Adam Sinclair, spuse McLeod răspicat, de profesiune medic. El şi asociatul său, domnul Lovat, au venit aici ca să-mi dea o mână de ajutor.

— Cum spuneți dumneavoastră, domnule. Sergentul de poliție acceptă explicația lui McLeod printr-un semn binevoitor din cap, apoi îşi îndreptă din nou atenția spre Adam. Nu, nu s-a înecat. A fost împuşcată în cap, după ureche, de aproape, şi mai are două gloanțe şi în inimă.

— Aha, făcu Adam neutru, dar privirea lui

McLeod, în schimb, se întunecă şi mai mult.

— Vrei să spui că este vorba de o execuție, sergent?

Sergentul ridică din umeri.

— Păi, eu n-aş merge atât de departe, spuse el. E drept, noi nu vedem prea des aşa ceva pe aici, dar… ei bine, mi se pare că ucigaşul a lucrat ca un profesionist. Puteți să aruncați o privire, dacă doriți, înainte ca legiştii să trimită corpul la morga spitalului din Portree. Glonțul care a ucis-o i-a cam distrus şi fața, dar, altfel, ar semăna cu femeia care a luat parte la tâlhăria de la castel, judecând după descriere.

— Chiar aşa vom face, mergem să o vedem, spuse McLeod.

Sandy rămase la maşină. Adam şi McLeod începură să coboare spre plajă, însoțiți de sergentul de poliție, mergând aplecați pentru a se feri de furtuna ce venea din larg. Peregrine îşi luă caietul de desen, apoi îi urmă şi el. O rafală izolată îi provocă un fior ce-l străbătu până la ceafă, dar îşi zise că doar frigul era de vină şi strânse mai zdravăn caietul la piept.

Îi ajunse din urmă pe ceilalți cam la jumătatea pontonului. Trupul zăcea întins pe o foaie groasă de pânză de cort, aproape de capătul debarcaderului. Oamenii veniți cu ambulanța se pregăteau să-l introducă într-o pungă din plastic negru.

— Stai o secundă, Geordie, strigă sergentul.

Avem aici nişte experți care vor să vadă descoperirea noastră.

Oamenii se retraseră pentru a le face loc noilor veniți. În timp ce McLeod rămase în picioare, Adam se aplecă şi cercetă corpul de aproape. Peregrine păstră distanța şi îşi examină încheieturile albe ale degetelor.

Femeia părea să fi avut puțin peste treizeci de ani, iar părul blond fusese tuns extrem de scurt. După o noapte petrecută în apa mării, sângele fusese spălat în cea mai mare parte, însă cauza morții era clară. Glonțul pătrunsese chiar în spatele urechii stângi, ieşind sub ochiul drept. Din descrierea sergentului, Adam se aşteptase să găsească mutilări faciale masive; trăsăturile feței nu suferiseră de fapt decât alterări minore - dar figura nu-i trezea niciun fel de amintire.

Oftând, Adam îşi îndreptă atenția asupra corpului, trecându-l în revistă superficial. Rănile din piept erau foarte vizibile şi, în afară de câteva urme de pe picioare - tăieturi produse, probabil, după deces, deoarece nu apăruseră echimoze - nu reuşi să descopere nicio altă urmă, niciun semn că s-ar fi luptat. Mâinile erau frumoase şi bine îngrijite, cu degete suple şi ascuțite la vârf, care erau mânjite de tuşul folosit pentru luarea amprentelor.

— Mâini perfecte pentru o hoață, mormăi McLeod lângă el. Aş pune jos salariul meu pe-o lună că există undeva un dosar al ei la poliție -

chiar dacă nu aici, în Scoția.

— O profesionistă, executată tot de un profesionist, spuse Adam liniştit. Chiar eşti convins că a fost implicată în furtul steagului?

McLeod făcu semn din cap.

— Simt în mine chestia asta, Adam. Habar n-am de ce a fost ucisă, dar ea e doamna care a comis furtul, ține minte ce-ți spun.

Adam îl căută din priviri pe Peregrine. Tânărul artist se ținea de unul dintre stâlpii mai apropiați de țărm, iar vântul i se juca furios în părul blond. Privea valurile ce se spărgeau la mal, iar pe figura lui uscățivă nu se clintea nimic. Se vedea limpede că nu-i venea uşor să se împace atât de uşor cu mărturia fizică a unei crime cu premeditare.

Adam se ridică în picioare şi se apropie de el. Simțindu-l, Peregrine se întoarse şi-i adresă o privire goală.

— Am crezut că nu poate fi mai rău decât la Melrose, spuse el deprimat, şi totuşi constat că m-am înşelat, chiar dacă e vorba de cu totul altceva.

Un val cu creastă albă se sparse de ponton, trimițând stropi de apă până la înălțime. Se feriră amândoi de jerba de apă, iar Adam îl sprijini cu o mână fermă pe prietenul său.

— Cred că înțeleg ceea ce simți, îi spuse cu voce coborâtă, dar limpede, în pofida vântului şi a valurilor. Moartea neaşteptată şi violentă te tulbură întotdeauna. De aceea şi trebuie să te împotriveşti emoției cu tot atâta intensitate.

Continuând să-l urmărească atent pe Peregrine, adăugă: Nici lui Noel şi nici mie nu ne place întotdeauna munca asta, Peregrine, însă cineva trebuie să o facă.

Tânărul îşi plecă fruntea.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să-ți fac probleme. Crezi că ar fi bine să fac nişte schițe?

— Chestiunea este dacă *poți*, în condițiile acestea! spuse Adam privind spre cerul înnorat.

— Am să reuşesc, cumva, răspunse Peregrine, îndreptându-şi umerii.

Apropiindu-se de cadavru, protejă cutia pentru desen aplecându-se asupra ei şi scoase un bloc de desen şi un creion. Văzând ce avea de gând să facă, McLeod veni lângă Adam, pentru a-l ajuta să bareze vântul, cât de cât. Palid şi țeapăn, Peregrine îşi studie subiectul şi trasă primele linii cu stângăcie şi reținere.

Apoi, păru să se relaxeze dintr-o dată. Privirile i se concentrară şi deveni mai ager, iar creionul se plimba acum pe hârtie repede şi hotărât. Intrigați, Adam şi McLeod urmăriră peste umărul lui cum prindea contur un desen conținând detalii fine.

În portret apărea femeia asasinată - nu cum arăta ea acum, ci aşa cum trebuie să fi arătat cu puțin timp înaintea morții. Fața şi îmbrăcămintea erau neschimbate, doar părul părea mai lung şi mai întunecat, aranjat după o frizură la modă. Purta şi ochelari - pierduți, probabil, după căderea în mare.

Mult mai semnificativ pentru modul de a gândi al lui Adam era faptul că Peregrine desenase şi un medalion de dimensiuni considerabile, atârnat la gâtul victimei cu un lanț. Ca un ecou la ceea ce se petrecea în mintea lui Adam, artistul atinse podoaba cu vârful arătătorului:

— Iată un nou medalion din aceeaşi categorie, aidoma celui pe care l-am desenat la Melrose, murmură el ca în vis. Aş putea jura că purta aceeaşi emblemă - însă, din păcate, nu reuşesc să disting ce anume.

Adam îi puse mâna pe antebraț, liniştindu-l. Simțind atingerea, Peregrine se adună, închise jenat caietul, apoi se strădui să-l aşeze la locul lui cât mai nonşalant cu putință. Grijuliu, Adam se adresă polițistului din insulă, care asistase la întregul spectacol cu o curiozitate nedisimulată.

— Domnul Lovat este un artist ce lucrează pentru Serviciul Judiciar, explică el, fără a se îndepărta prea mult de la realitate şi evitând astfel orice alte speculații. Spuneți-mi, atunci când a fost recuperat cadavrul, exista cumva vreo bijuterie?

Sergentul clătină din cap, părând mulțumit de explicație.

— Bijuterii? Nu, domnule. Nici inel, nici broşă, nici măcar un ceas. Îi cunosc pe cei ce-au găsit-o, adăugă el, şi garantez pentru cinstea lor. Tam este unul dintre sindicii bisericii.

— Foarte bine, spuse Adam. Nu puneam nimic

sub semnul întrebării, ci mă întrebam, pur şi simplu.

El şi McLeod avură un schimb de priviri; inspectorul îl trase apoi câțiva paşi mai încolo şi îi spuse, vorbindu-i foarte aproape de ureche:

— Cred că avem confirmarea celor pe care le bănuiam deja: indivizii care au pus la cale afacerea aceasta sunt aceiaşi cu cei ce l-au silit pe Michael Scot să vină la Melrose şi care au furat sabia lui Francis Hepburn.

— Sunt de acord, spuse Adam. Şi acum îmi vine în minte că această crimă este întrucâtva asemănătoare cu un alt asasinat nerezolvat care îmi atrăsese atenția acum o vreme. Mă întreb dacă nu cumva misteriosul traficant de droguri din Glasgow nu a fost cumva angajat să fure sabia, fiind omorât apoi drept răsplată a strădueințelor, înscenarea lăsând să se creadă că a fost vorba de o tranzacție cu droguri care a ieşit prost. Bănuiala mea este că şi femeia este din afara cercului propriu-zis - o profesionistă oarecare angajată pentru această lovitură şi apoi lichidată, pentru a proteja secretul identității patronului.

Peregrine se apropie şi el, dorind să ia parte la discuție.

— Dar… dacă nu era membră a bandei, se aventură el să întrebe, de ce i-au dat medalionul?

— Nu este vorba de o bandă, îl corectă Adam. Mai degrabă am putea vorbi de o lojă magică, din câte încep eu să bănuiesc - o lojă în care se

practică magia neagră, din dovezile de până acum. Şi, pentru a-ți răspunde la întrebare, medalionul i-a fost dat probabil pentru protecție.

— Pentru a fi apărată de steag, întrebă Peregrine, pentru că ea nu aparținea clanului McLeod?

— Cred că da, se arătă Adam de acord. Steagul ielelor este un obiect foarte puternic încărcat. Chiar şi izolat în spatele sticlei, care *probabil* permite să poată fi mânuit, el reprezintă totuşi o sursă de energie elementară potențial periculoasă. Prin urmare, patronii femeii au luat toate măsurile posibile ca să fie siguri că va supraviețui suficient timp pentru a-şi îndeplini misiunea. I-au dat să poarte unul dintre medalioanele lor. Faptul că nu izbuteşti să-i vezi limpede desenul, Peregrine, confirmă că şi el este un talisman puternic încărcat, reprezentând poate un simbol specific acestei loji negre.

McLeod oftă din greu.

— Mi-a fost teamă că vom ajunge aici. Crezi că a fost împuşcată de îndată ce a predat steagul?

Adam se gândi puțin, apoi spuse:

— Da. Şi părerea mea este că a fost împuşcată undeva pe aici, de-a lungul coastei, pentru că mă îndoiesc că asasinii şi-ar fi dat osteneala să transporte corpul o distanță mai mare. De aici am putea trage concluzia că au intenționat, poate, să ducă steagul cu barca şi nu cu maşina.

— Cu alte cuvinte, steagul poate fi, într-adevăr,

oriunde la ora asta, spuse McLeod, privind încruntat spre largul mării, dincolo de ponton. Dacă nu l-au luat într-o maşină, investigaţia noastră trebuie privită sub un unghi absolut nou.

— Nu neapărat, răspunse Adam. Dacă le-am ghicit cu adevărat motivele, atunci ei urmăresc să pună mâna pe cartea şi pe aurul lui Scot în această seară. Ele sunt ascunse undeva, nu departe de noi, probabil în sau lângă unul dintre cele patru locuri identificate de Peregrine şi de mine. Îţi propun să ne continuăm drumul spre castel şi să vedem de unde a fost furat steagul şi dacă nu putem găsi un indiciu despre locul unde s-ar putea găsi acum.

În timpul discuţiei lor, se pornise din nou o burniţă destul de deasă; îşi luară rămas-bun şi-i mulţumiră sergentului de poliţie, care le fusese de mult ajutor, şi se retraseră în grabă spre Volvo. Sandy se plimba nerăbdător la marginea drumului, aşteptându-i. McLeod ajunse primul lângă el.

— Am făcut bine că ne-am oprit aici mai întâi, îi spuse el mai tinerei sale rude. Se pare că hoaţa a fost, la rândul ei, împuşcată. Acum ne vom continua drumul spre castel.

Sandy nu avu nevoie de un alt îndemn. După ce se strecură pe lângă barajul poliţiei, acceleră puternic în urcuş, abordând cu îndemânare curba strânsă dintre stâlpii de la poartă, pătrunzând apoi pe aleea mărginită de copaci folosită de

rezidenții şi personalul castelului. Peste foarte puțin timp, maşina trase înaintea intrării principale, imediat după podul ce deschidea calea spre poarta castelului. Chiar în dreapta uşii se afla o plăcuță pe care se putea citi: „Castelul este închis astăzi."

Poliția plecase deja, după ce întreprinsese tot ceea ce se cuvenea, pentru moment. Adam şi ceilalți îl urmară pe Sandy McLeod în vestibul, unde fură salutați de un bărbat cărunt, susținut de cârje, alături de care se afla o femeie scundă şi cu părul alb, cu ochi vioi în spatele lentilelor.

— Bine ai venit, Noel McLeod! spuse ea, apropiindu-se şi îmbrățişându-l, fără a ține cont de pardesiul ud.

— Mă bucur să vă văd, Margaret, Finlay, răspunse McLeod.

El şi bătrânul îşi strânseră mâinile, în timp ce prietenii săi îşi scoteau hainele îmbibate de apă, la îndemnul lui Sandy.

— Ei erau de serviciu ieri-seară, când afurisiții ăia au furat steagul, spuse Sandy, după ce se făcuseră prezentările. Tata s-a ales cu glezna scrântită, atunci când l-au aruncat în văgăună. Aşa că ei vă pot zice ăl mai bine cum s-au petrecut lucrurile.

— Acu', mult mai mult decât v-a povestit deja Sandy probabil nu este de zis, murmură Finlay, într-ai cărui obraji scofâlciți şi cu riduri profunde se putea citi remuşcarea. Când a venit doamna aia

şi a bătut la uşă, eu am avut nefericita idee s-o las înăuntru. Făcu o pauză şi clătină trist din cap. Era mult mai bine dacă nu plecam urechea la toată vorbăria ei despre chei pierdute!

— Taci, Fin! Nu a fost deloc vina ta, îi spuse nevastă-sa, bătându-l pe braț.

— Indiferent dacă e sau nu, spuse Finlay, aş fi preferat să-mi pierd brațul drept decât să nu reuşesc să-mi îndeplinesc datoria față de şef - şi față de steag.

McLeod făcu o față acră şi-şi scoase trenciul pătruns de umezeală.

— Dacă ai fi avut ghinionul să te întâlneşti cu cel ce conduce din umbră operațiunea, spuse el, ai fi pierdut probabil mai mult decât atât, Finlay. Foarte convingătoarea doamnă care a comis furtul a fost împuşcată la scurt timp după ce a plecat de aici - fapta fiind comisă de o căpetenie care nu a mai avut nevoie de ea, din câte se pare. Tocmai i-au pescuit trupul şi au scos-o pe debarcader.

Finlay şi soția lui se uitară unul la celălalt.

— Bărbatul ăla mascat în negru a făcut treaba asta! afirmă Margaret cu convingere. Oh, un adevărat nemernic! Şi vocea mi s-a părut nesuferită!

— O, să lăsăm asta, spuse Finlay. Ce se întâmplă cu steagul ielelor?

— Credem că se află în mâinile celor care au angajat-o să comită furtul, spuse Adam. Să sperăm că îl vom putea totuşi recupera, însă nu

avem deloc timp de pierdut. Cum se ajunge în salon?

18

Deoarece Finlay era în cârje, Margaret îi conduse la etaj, mormăind că nu înțelege ce rost are, de vreme ce steagul nu mai era acolo. Adam îşi strecurase pe deget inelul cu sigiliu pe drumul de la aeroport, iar acum, în timp ce suiau treptele late ale scării principale, mângâie veriga inelului cu degetul mare, începând să declanşeze acel nivel înalt de conştiență de care urma să aibă nevoie atunci când va cerceta locul faptei, căutând indicii.

Impulsuri energetice extrasenzoriale îl asaltară din clipa în care intră în salon împreună cu însoțitorii săi, atrăgând de la bun început privirea lui Adam către peretele dintre cele două ferestre dinspre mare. Draperiile de damasc fuseseră date de-o parte de pe dreptunghiul gol, în care zugrăveala avea o nuanță mai închisă decât pe restul peretelui. Din oricare punct al suprafeței camerei, Adam putea detecta urme reziduale ale forței superelementelor.

— Acolo s-a aflat steagul? întrebă Adam, indicând direcția.

— Chiar aşa, răspunse Margaret puțin surprinsă.

— Mi-am închipuit eu.

Concentrația resturilor de putere crescu pe măsură ce Adam se apropie până la o palmă de perete şi deveni palpabilă, aidoma căldurii ce stăruie într-un cămin după ce tăciunii s-au stins. Impunându-şi să se concentreze şi să se înalțe, Adam contemplă o clipă spațiul gol unde atârnase steagul ielelor, apoi închise un moment ochii.

Culorile se amestecară înaintea lui, apoi se aşezară, formând năluca imaginii unei înfăşurări zdrențuite din mătase cafenie, aplatizată şi adăpostită în interiorul unei rame aurii. Fixându-şi repede în memorie această imagine pentru a-i servi la ceea ce avea de gând să facă, deschise ochii şi-şi îndreptă iarăşi atenția asupra lui Margaret, care se învârtea nehotărâtă pe lângă uşă.

— Doamnă McLeod, credeți că mi-ați putea da o fotografie a steagului ielelor?

— Sigur că da, avem cărți poştale jos, la magazin, răspunse ea. Să vă aduc una de acolo?

— Ar fi foarte bine, zise Adam. Ştiți cumva dacă există şi hărți ale acestei zone executate de Direcția cartografică? M-ar interesa întreaga regiune vestică, dacă este posibil, poate până la Inverness, în nord.

Margaret păru mai puțin sigură că-i va putea îndeplini şi această dorință.

— În mod normal avem şi hărți, domnule, dacă nu cumva s-au terminat. Ştiți cum se întâmplă, este sfârşit de sezon.

— Sunt sigur că veți încerca să găsiți una, spuse Adam. Şi mai am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Aş vrea o bucată de şnur - sau poate nişte sfoară mai groasă ar fi chiar mai bună.

— Da, domnule, am s-aduc tot ce-mi cereți.

— Mulțumesc. Domnule Lovat, poate nu ar fi rău să o însoțiți pe doamna McLeod la parter, ca să nu mai trebuiască să urce iarăşi scările! Pare obosită. Sunt convins că este extenuată după încordarea prin care a trecut în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Remarca lui Adam avea forța unui ordin. Margaret clipi şi nu-şi putu reține un căscat, ca şi cum vorbele lui îi acordaseră, în sfârşit, permisiunea să se lase în voia oboselii ei. Peregrine păru puțin mirat, însă un scurt schimb de priviri cu Adam îi fu suficient pentru a se abține de la orice comentariu. Arborând unul dintre cele mai îndatoritoare zâmbete ale sale, îi oferi brațul bătrânei doamne cu un mic gest galant.

— Vă rog să vă sprijiniți de mine, doamnă McLeod, dacă vă simțiți obosită, spuse el. Iar după ce adunăm lucrurile de care are nevoie Sir Adam, puteți să beți o ceaşcă de ceai şi să vă odihniți puțin.

— Chiar aşa, nu mi-ar strica deloc un pui de somn, încuviință Margaret, cedându-i mâna şi părând puțin buimăcită. Coborâm pe scara din spate.

Ieşi împreună cu bătrâna din salon fără să mai

privească în urmă, trecură prin cămăruța cu chepengul temniței şi ajunseră la casa scărilor din spate. După ce dispărură din vedere, McLeod îl studie întrebător pe Adam.

— Tu ai făcut chestia asta?

— Care chestie?

— N-are importanță. Astfel am scăpat de doamna cea bună pentru o vreme, ceea ce este evident că ți-ai şi dorit. Şi acum, ce ai de gând să faci?

Adam zâmbi subțire.

— Nimic nou pentru tine - dar este vorba de lucruri care cred că ar fi alarmat-o pe gazda noastră, dacă ar fi rămas aici; cât despre Peregrine, cred că va trebui să iau unele măsuri şi în ceea ce-l priveşte, pentru a evita să-l şocăm. Problema noastră esențială este că dovezile convenționale nu ne pot spune decât ceea ce s-a petrecut deja. Dacă vrem cu adevărat să intrăm din nou în posesia steagului înainte de a fi prea târziu, trebuie să privim lucrurile din cu totul alt unghi…

Cinci minute mai târziu, zgomotul paşilor pe scări anunță întoarcerea lui Peregrine. Apăru în uşă fluturând un teanc de hărți într-o mână şi mai multe gheme de sfoară în cealaltă.

— Doamna McLeod nu era sigură ce vrei să faci cu sfoara, şi nici eu, aşa că mi-a dat gheme de trei feluri. Unul este cu sfoară pentru covoare, cred, şi mi-a zis că acela verde este fir pentru broderii.

Apoi, neştiind sigur ce înțelegi prin „întreaga regiune”, am adus hărți ale Insulei Skye şi următoarele două hărți spre nord. Dacă le pui una lângă cealaltă, formează o hartă continuă, cuprinzând şi toate cele patru castele la care ne-am oprit noi. Iată şi fotografia steagului.

— Sunt foarte mândru de cât de repede înveți, îi spuse Adam, cu un zâmbet scurt, în timp ce trecea în revistă cele aduse de Peregrine, începând apoi să desfacă hărțile. Da, este exact ce ne trebuie. Haide să le aşezăm pe pian, iată… perfect. Skye şi Glen Cannich pe capac, iar Torridon pe scaunul pianului. Te rog să ai grijă cum le poziționăm, Noel, pentru ca nordul lor să coincidă cu nordul de aici. Fotografia şi ghemele lasă-le acolo unde se află.

— Aşa este bine? întrebă McLeod.

— Da, perfect. Iar acum, domnilor, v-aş rămâne îndatorat dacă mi-ați face hatârul să stați la uşi; acum vedem ce putem descoperi.

— Fii cu ochii-n patru la cealaltă uşă, îi spuse McLeod lui Peregrine, care nu prea ştia ce să înțeleagă, îndreptându-se spre intrarea dinspre scara principală. Nu e nevoie să le închidem, dar e bine să nu fim întrerupți. În acest fel, poți să vezi şi ce face Adam. Sunt convins că o să ți se pară interesant.

Interesant nu era chiar cuvântul pe care l-ar fi ales Adam pentru a descrie ceea ce era pe cale să facă, însă tot ceea ce spera era ca tânărul lui

prieten să nu se sperie.

— Voi începe printr-un mic ritual de apărare, spuse el, mai ales spre beneficiul lui Peregrine, deoarece nu ştiu cât de puternici sunt oponenții pe care îi vom înfrunta şi nici ce surprize au lăsat în urma lor. Această apărare este o formă de protecție psihică. Va dura câteva minute, aşa că vă rog să aveți răbdare.

Scoțându-şi-l pe Peregrine din minte, se duse în centrul camerei şi se aşează cu fața spre est, în partea opusă celei în care fusese steagul, şi îşi înclină fruntea pentru o clipă, pentru a se concentra, atingând uşor buzele cu vârfurile degetelor mâinilor împreunate. Apoi, cu mâna stângă la inimă, îşi înalță privirile şi mâna dreaptă mult deasupra capului.

Primele două degete se curbară cu delicatețe, ca şi cum ar fi cules ceva din aer şi ar fi tras acel lucru în jos, până la contactul cu fruntea. În mintea lui rostea cuvinte ebraice - *Ateh, Malkuth, Ve Geburah, Ve Gedulah, Le Olahm* - dar le pronunță apoi şi cu voce tare, în engleză, ca să le audă şi Peregrine.

— Că ale tale sunt, Doamne…

Odată cu această formulă, o linişte mai profundă se pogorî asupra camerei, crescând şi mai mult atunci când mâna coborî şi atinse plexul solar…

— Împărăția…

Apoi se înalță din nou şi atinse cu vârfurile degetelor mai întâi umărul drept, apoi pe cel

stâng…

— Şi Puterea… şi Mărirea…

Mâna se lăsă în jos şi se înlănțui iarăşi cu cealaltă, iar Adam pronunță continuarea formulei:

— Acum şi pururea.

Cu fruntea din nou aplecată, şopti cuvântul final: „Amin.” în următoarele câteva secunde, în care îşi reținu până şi respirația, tot spațiul încăperii păru să se concentreze. Adam simțea în acelaşi timp şi ochii lui Peregrine ațintiți asupra lui - neîncrezători şi puțin smeriți - dar nu speriați. În mod normal, acum ar fi trasat pentagrame în toate cele patru vânturi, fiecare referindu-se la un Nume şi la o înfățişare diferită a Zeității, dar se gândi că Peregrine nu era încă pregătit pentru asta; procedura respectivă nici nu era cu adevărat necesară. Pentru moment, era suficient să-şi protejeze aura printr-un cerc magic.

Formula pe care o alese pentru îndeplinirea acestei proceduri era o rugăciune a vechilor călugări, nu foarte durabilă în timp, însă suficient de eficace. Avea să-i servească oricum, asigurându-i protecția care urma probabil să-i fie necesară acum. Desfăcându-şi brațele în cruce, îşi lăsă capul pe spate şi îşi îndreptă fața spre cer, vorbind încet, însă cu o convingere de neclintit.

— Prin puterea lui Hristos Dumnezeul din mine, spuse el, pe Care îl slujesc cu toată inima şi sufletul şi cu toată forța mea. Începu să se răsucească încet spre dreapta, închipuindu-şi cu

ochiul minții un cerc definit de brațele lui întinse. Mă înconjur cu Cercul Divin al Protecției Sale, dincolo de care nu îndrăzneşte să păşească vreo greşeală de muritor.

După ce descrise o rotație completă, pecetlui ritualul aşa cum îl începuse, făcându-şi din nou o cruce cabalistică cu mâna dreaptă. Safirul montat în inelul cu sigiliu părea să lase o dâră albastră luminiscentă în urma lui, care nu dispărea decât atunci când el se interpunea şi absorbea acea undă. Ştia că McLeod este conştient de acest fenomen; judecând după expresia lui Peregrine, şi acesta văzuse ciudatele urme.

— Am terminat cu asta, spuse el, în drum spre pian, aruncându-i lui Peregrine o privire nonşalantă. Şi acum, să vedem ce lucruri utile putem afla.

Din nou lângă pian şi aşezat cu fața spre locul unde atârnase steagul, aduse fotografia acestuia înaintea lui, apoi luă ghemul de sfoară de pe covor şi desfăcu o bucată de aproximativ patruzeci şi cinci de centimetri, pe care o prinse între degete. Punând sfoara în două şi făcând nod la un capăt, îşi scoase inelul cu sigiliu şi trecu nodul prin el, introduse apoi sfoara prin bucla de la capătul opus, prinzând astfel inelul într-un laț. Ținu nodul între degetul mare şi arătătorul mâinii drepte şi îşi sprijini cotul de pian, permițând inelului să oscileze deasupra fotografiei, ca un pendul.

Pentru a transforma pendulul într-un

instrument, trebuia acum să stabilească un cod de semnale. Utilizase de nenumărate ori aceeaşi tehnică, cu rezultate excelente. Trăgând adânc aer în piept şi apoi expirând lent, îşi impuse să se relaxeze şi să-şi concentreze atenția asupra fotografiei steagului. Gândindu-se intens la realitatea pe care o reprezenta imaginea, formulă cea dintâi întrebare în mintea lui - al cărei unic răspuns nu putea fi decât da.

Este aceasta o reprezentare corectă a steagului ielelor?

Cu întrebarea în minte, aşteptă. Treptat, fără ca el să depună vreun efort conştient, pendulul începu să oscileze în sus şi în jos, pe axul vertical al fotografiei.

Foarte bine. Un răspuns afirmativ va fi prin urmare semnalat prin mişcări de sus în jos.

Opri pendulul cu mâna liberă şi concepu cea de a doua întrebare, la care avea să i se răspundă prin nu.

Se mai afla steagul ielelor în această încăpere?

De această dată, după o aşteptare de câteva secunde, inelul începu să oscileze de la stânga la dreapta.

Oprindu-i iarăşi mişcarea, Adam se concentră asupra celui de-al treilea tip de întrebare pe care era nevoie să o pună.

Vom fi capabili să recuperăm steagul ielelor înainte de a se petrece un rău ireparabil sau înainte de distrugerea steagului?

Era o întrebare la care nimeni nu putea încă răspunde, iar Adam nu fu deloc surprins să constate că inelul începuse să descrie mici cercuri în sensul acelor de ceasornic, semnificația fiind: *nu ştiu* sau *nu vreau să răspund*.

— Foarte bine, spuse Adam încet, aruncând o privire spre McLeod şi spre Peregrine. Am stabilit care mişcări semnifică *da*, *nu* şi *nu ştiu*. A venit acum timpul să punem nişte întrebări la care nu cunoaştem răspunsurile.

Repetă respirația aceea profundă şi se mişcă iarăşi asupra inelului.

— *Se mai află steagul ielelor pe insulă*? întrebă el.

După o mică întârziere, pendulul se clătină de la stânga la dreapta: Nu.

— Nu. *Femeia care a fost împuşcată a fost cea care a furat steagul ielelor din această cameră*?

Pendulul răspunse afirmativ, iar Adam continuă şirul întrebărilor.

— Da. *A plecat cu el într-o barcă*?

Când pendulul semnalizează nu, se încruntă şi se uită la McLeod, care urmărea dialogul cu cel mai mare interes.

— Zice că nu. *A plecat cu el într-o maşină*? Da.

— Dar nu a ajuns prea departe cu el, spuse McLeod. Ar fi fost imposibil. Aş fi fost în stare să jur că l-a dus la o barcă şi că tot acolo au şi împuşcat-o.

— Tot aşa am crezut şi eu, răspunse Adam, dar

răspunsul a fost că nu… stai puțin! *S-a urcat ea în barcă*? Nu… *Deci l-a dus la o barcă… într-o maşină*? Da.

Când se uită din nou la McLeod, zâmbea puțin.

— Acum consider că ne apropiem puțin. Trebuie să ținem cont că fiecare cuvânt îşi păstrează sensul lui strict, când foloseşti această tehnică. Cu toate acestea, e limpede ce s-a petrecut. A pus steagul într-o maşină şi a mers până la debarcader, unde l-a predat cuiva dintr-o barcă, dar nu s-a suit şi ea la bord, iar apoi a fost împuşcată, drept răsplată a strădaniilor sale.

— Acum ar trebui să întrebăm, prin urmare: *A fost dus steagul ielelor de aici într-o barcă*?

— Da, spune pendulul.

— *Se mai află încă pe o barcă*?

— Din nou da.

— Atunci, poate că nu este chiar aşa de departe, spuse McLeod. Pe furtuna asta, cât de departe putea să ajungă un vas mic?

— Să nu ne grăbim să tragem concluzii, îl avertiză Adam. *S-a aflat steagul ielelor tot timpul pe o barcă*?… Nu.

— Nu? exclamă McLeod. L-a dus undeva pe țărm şi l-au transportat iarăşi cu maşina?

Adam îi făcu semn să păstreze liniştea şi se uită iarăşi la pendul.

— Punem întrebările una câte una. *A fost cumva steagul ielelor luat din prima barcă şi pus*… stai, am să reformulez. *A fost steagul ielelor luat din*

prima barcă?… Da. *A fost apoi plasat steagul ielelor pe un vehicul terestru oarecare*?… Da. *Iar acum se află pe o altă barcă*?… Da.

În tot cursul acestui schimb de replici, Peregrine ascultase tot mai uimit.

— Adam, tu chiar ai încredere în informațiile pe care le obții în acest fel?

— S-a demonstrat deja că sunt corecte, răspunse el, cu un zâmbet. Ai vreo idee mai bună?

— Nu, însă…

— Atunci ascultă mai departe. Noel?

— Da?

— Nu avem niciun indiciu despre cei care au pus la cale lovitura, spuse Adam, aşa că s-ar putea să jucăm toată seara în felul acesta, fără să aflăm nimic esențial. Prin urmare, cred că ar fi mai bine să-mi concentrez atenția asupra locului unde se află steagul.

— De acord, răspunse McLeod, care i se adresă apoi lui Peregrine. Te rog să nu-l mai întrerupi, domnule Lovat. Va avea nevoie de întreaga lui putere de concentrare.

Peregrine înclină solemn din cap, iar Adam îndepărtă fotografia steagului ielelor de pe hartă, lăsându-şi însă mâna stângă să o atingă uşor; poziționă apoi inelul atârnat de fir deasupra punctului unde, pe harta Insulei Skye, era marcat Castelul Dunvegan, sprijinindu-şi cotul brațului drept pe pian.

— Foarte bine, dragul meu, murmură el,

adresându-se steagului din fotografie. Unde eşti tu acum? Ştiu unde te-ai aflat şi ştiu că ai fost smuls de la locul tău de drept prin sălbăticia unor oameni care acționează cu un scop precis, dar va trebui să mă ajuți, ca să te pot ajuta la rândul meu. Foloseşte-te de mine şi de pendul ca să-mi arăți locul unde te afli. Sunt convins că putem stabili o legătură între noi, dacă vrem cu tot dinadinsul.

Rămase absolut nemişcat pentru un moment, cu ochii aproape închişi, concentrându-se pentru ceea ce avea să urmeze. Invocând mental imaginea astrală a steagului ielelor, suflă uşor spre inel pentru a-l face să se rotească, chemând în acelaşi timp vibrațiile ascunse în steag să comunice poziția lui din acel moment.

La început nu primi niciun fel de răspuns. Respirând uşor şi controlat, Adam închise ochii şi-şi deschise larg porțile spiritului, rugându-se înțelepciunii vii a Luminii să amplifice influențele magnetice ale steagului şi să crească propria lui sensibilitate. Un flux energetic palpită în mijlocul ființei lui, înălțându-se şi descolăcindu-se - puterea şerpească, urcând prin coloana vertebrală şi răspândindu-se spre extremități.

Ritmul unui alt puls începu să se facă simțit prin fir, pornind din direcția inelului. Cele două curente se întâlneau şi se contopeau în vârfurile degetelor lui, în izbucniri ale forțelor confluente. Interferențele aduseră cu sine conştiința existenței

unui element nou şi neaşteptat: furia din ce în ce mai mare, manifestată prin furtuna ce se năpustise asupra Insulei Skye. Sursa acestei furii era vârtejul de bătălie ce se stârnise între mai multe prezențe ale unor elemente a căror identitate Adam o recunoscu de la bun început: cetele de iele ale pământului, cerului şi mării.

Valul furiei lor trecu orbeşte peste el se duse mai departe, dând acum roată încăperii, contopindu-se într-un vârtej de foc scânteietor şi umbră. În mintea lui, văzu cum se roteau acum nebuneşte în spațiul dintre pian şi zidul pe care atârnase steagul ielelor, iar când deschise pleoapele îl văzu cu ochii - la fel ca şi însoțitorii săi, de altfel.

O figură scheletică începu să prindă formă în mijlocul învolburării, mişcându-se şi transformându-se mereu în frumusețea ei infernală. Nu putea decât să ghicească identitatea acestei ființe - probabil esența elementară a spiriduşului ce-i împrumutase suflet steagului ielelor - dar, judecând după buclele ce colcăiau în jurul capului ca nişte şerpi, după focul cu nuanțe verzui ce izbucnea prin orbitele goale ale ochilor, după ghearele lungi şi ascuțite căutând în toate direcțiile prada pe care să o sfâşie, nu putea fi vorba decât de una dintre *ban-sidhe*, zânele ce anunță venirea morții.

— Stăpâneşte-ți mânia, copil al naturii! spuse Adam pe ton egal, vocea reverberându-i atât la nivelurile psihice, cât şi la cele sonore. Eu nu-ți

sunt inamic. Sunt un prieten ce vrea să te ajute să îndrepți răul care a fost comis aici.

Oamenii nu sunt decât prieteni prefăcuți ai ielelor! răspunse creatura, cu o voce tânguitoare, amintind de sfâşierea unei bucăți de mătase, provocându-i fiori de teamă mortală, pe care nu şi-i putu stăpâni. *Spune-mi ce m-ar face să nu te ucid chiar acum, pe loc*! *Cum îndrăzneşti să mă chemi aici, când cei din neamul tău omenesc au încălcat jurământul nostru sacru*?

Incapabil să-şi oprească tremurul, Adam se sili totuşi să-şi stăpânească frica şi să privească în găurile prin care răzbătea focul gheenei, şi care erau ochii făpturii.

— Crezi că numai tu ai fost jignită de moarte? o provocă el. Cei ce ți-au adus ofensă ție m-au insultat şi pe mine... pe mine, care fac parte din Consiliul celor Şapte şi am din partea Superiorilor mei datoria de a păzi Lumina şi toate forțele Naturii ce o servesc, atât umane, cât şi din lumea spiritelor. Chemându-l de dincolo de mormânt pe vrăjitorul Michael Scot, un om pe care voi l-ați iubit odată, aceşti potlogari, practicanți ai artelor magice, au violat Legea imortalității. Ei au distrus personalitatea ființei în care se găsea acum Scot - o fetiță inocentă, care nu va mai dobândi poate niciodată ceea ce i s-a luat. Fără a avea niciun fel de cădere, aceşti criminali caută comoara lui Scot, păzită chiar de cei din neamul tău. Ei sunt cei asupra cărora trebuie să-ți verşi dreapta ta ură -

şi nu asupra mea, care îi voi opri, dacă am să pot.

Vârtejul se tulbură şi se cutremură, un nou acces de furie războindu-se acum cu fragilul lanț logic prezentat de Adam. Medicul era conştient de faptul că McLeod şi Peregrine urmăreau scena încremeniți de groază, dar forța dezlănțuită ce ocupase centrul încăperii nu le permitea să se mişte din loc. Făptura amenința să se aplece asupra lui şi să-l cuprindă cu totul; Adam îşi lăsă atunci capul pe spate şi o privi fără să clipească, punându-şi toate speranțele într-un ultim apel la mila ei.

— Nu sunt eu cel pe care-l cauți, spuse Adam. Ci pe aceia care au furat *am Bratach Sith*, steagul ielelor, pe care îl au şi acum în mâinile lor, vrând să ajungă la cartea cu descântece a lui Scot şi la aurul vostru, al ielelor! Dezvăluie-mi unde se află locul acesta, iar eu voi face tot ce-mi stă-n puteri ca să-i opresc. Eu şi ai mei nu vom sminti cu nimic ceea ce aparține, de drept, ielelor. Apoi, de voi fi în stare, jur că voi aduce *am Bratach Sith* înapoi, la locul unde s-a aflat dintotdeauna.

Simțea forța năvalnică împungându-i marginile sufletului, la un pas de a-l copleşi cu uitarea. Se clătină, incapabil să se mai țină pe picioare, dar continuă să privească făptura ce amenința să-l covârşească. Ridică fără sfială fotografia şi inelul ce oscila atârnat de fir.

— *Dezvăluie-mi locul*! îi ordonă el.

La auzul cuvintelor, ea urlă cumplit,

năpustindu-se asupra lui; ghearele zgâriară capacul pianului, azvârlind hârțile şi ghemele cu sfoară cât colo.

— *Dezvăluie-mi locul*! îi ordonă Adam din nou, bătând fără să vrea în retragere, fără a ceda însă în fața atacului.

Apoi, în mintea lui răsunară reverberațiile unui trăsnet şi căzu în nesimțire. Leşinul nu dură probabil decât câteva secunde şi se trezi zăcând pe podea, lângă pian; capul îi era susținut de un braț al lui McLeod, iar Peregrine îngenunchease lângă el, copleşit de durere. Fotografia steagului ielelor se afla încă în mâna lui stângă, în schimb, inelul şi firul nu se vedeau nicăieri.

— Slavă Domnului, eşti în viață! şopti McLeod, vorbind cu pronunțat accent scoțian din cauza frământării ce-l stăpânea. Doamne Dumnezeule, da' ai ațâțat-o cât nu se poate, omule! Ce te-o fi-mpins să mergi atât de departe?

Puțin amețit încă, Adam se chinui să se ridice.

— E-n regulă, Noel. Cred c-am ştiut prea bine ce fac. Iar tu, Peregrine, nu te uita de parc-ai văzut o stafie, nu era decât o zână, din cele care prevestesc moartea.

— O zână? oftă Peregrine. Dar…

— De fapt, consider că a fost chiar spiritul steagului, continuă Adam, străduindu-se să se ridice. Vă rog să mă ajutați. De vreme ce sunt în viață, bănuiesc că am reuşit ceea ce urmăream. Aş dori să ştiu unde îmi este inelul.

— *Inelul*? strigă McLeod. Habar n-ai că ai fost la un pas de moarte, omule? Ia-o-ncet, altfel iar dai ochii peste cap. Unde ți-ai pus capsulele alea cu amoniac? continuă el, pipăind buzunarele lui Adam. Voi, doctorii, nu veniți niciodată pregătiți cu cele trebuincioase!

Fără a pronunța un cuvânt, adresându-le în schimb prietenilor lui gesturi liniştitoare, Adam reuşi să se pună pe picioare, se sprijini cu ambele mâini de marginea pianului şi contemplă urmele lăsate de furia zânei. Harta care se aflase pe taburetul pianului era pe jos, împreună cu ghemele, iar fragmentele de hârtie colorată răspândite în jurul instrumentului arătau limpede ce soartă avusese una dintre hărți. Pianul însuşi era brăzdat de şase zgârieturi adânci paralele, care se opreau însă chiar în fața celeilalte hărți; pe ea sclipea în lumină un safir montat în aur…

— Ah, uite şi afurisitul tău de inel! spuse McLeod, întinzând mâna după el. Ia priveşte ce urme au rămas pe pian!

Însă Adam îi opri mâna. Pentru că inelul, având firul întins drept ca o săgeată înapoi, spre Castelul Dunvegan, se aşezase acoperind parțial Loch Ness, iar în mijlocul cercului strălucitor din aur se puteau citi cuvintele: *Castelul Urquhart*.

19

Profund uimiți, cei trei bărbați se strânseră în

jurul pianului, privind cuvintele înconjurate de inel pe hartă.

— Castelul Urquhart! murmură McLeod.

— Ce să însemne asta, oare gândul meu nu e prea îndrăzneț? se întrebă Peregrine, în sfârşit mai încrezător.

Contemplând scobiturile apărute pe suprafața pianului, Adam atinse precaut inelul cu vârful degetului, apoi îl luă şi-i scoase firul.

— Înseamnă, spuse el, punându-şi inelul pe deget, că ascunzătoarea comorii lui Michael Scot se află la Castelul Urquhart - şi că steagul ielelor a fost dus într-acolo, pentru a le ține la distanță pe protectoarele de drept ale tezaurului.

— Urquhart, repetă Peregrine cu ochii pierduți în zare. Cu alte cuvinte, ne-am aflat tot timpul pe drumul cel bun. Clătină capul în semn de mirare. Acum se leagă totul. Când mi-aduc aminte ceea ce am desenat eu şi compar schițele cu fotografiile la care ne-am uitat, se vede foarte clar cum a evoluat castelul, de-a lungul secolelor. De fapt, documentele menționau că există multe peşteri în zonă - dintre care unele subacvatice.

— Chiar aşa, iar Monstrul din Loch Ness face şi el de gardă la comoară, dacă tot se află prin preajmă! murmură McLeod mai mult pentru sine. Adam, eşti *sigur* că Urquhart este locul unde trebuie să mergem?

Adam era ocupat deja cu cercetarea atentă a împrejurimilor lacului, iar acum i se adresă lui

McLeod, oarecum iritat:

— Noel, trebuie să-ți amintesc faptul că tocmai mi-am riscat viața, ba poate chiar şi sufletul - ca să nu mai vorbim de cuvântul meu de Inițiat - pentru a o convinge pe această *ban-sidhe* să dezvăluie locul în care este ascunsă comoara unor iele. Iar faptul că trebuie să le ajutăm pe zâne să-şi protejeze comoara nu este unica miză!

— Ştiu asta, răspunse McLeod.

— Nu, nu sunt foarte convins că ştii, spuse Adam. Tu eşti îngrijorat din pricina steagului ielelor ce aparține clanului McLeod, aşa cum este şi normal. Dar folosirea lui abuzivă nu este decât începutul. Dacă hoților le reuşeşte lovitura, ei pun mâna pe cartea de farmece a lui Michael Scot - o perspectivă îngrozitoare în sine - dar şi pe aurul ielelor. Auzi ce vânt s-a stârnit afară?

— Desigur.

— Ei bine, ai avut dreptate atunci când spuneai că ți se pare straniu, continuă Adam. Afară nu se desfăşoară o simplă furtună, aşa cum se întâmplă de obicei în acest anotimp. Ea a fost generată de furia ielelor - şi va deveni tot mai puternică, până în momentul când ele se vor alina, într-un fel sau altul.

— Ce anume vrei să spui? zise McLeod împietrit.

Adam îşi strânse buzele, apoi vorbi din nou.

— Ielele au dăruit steagul clanului McLeod în semn de favoare, ceea ce este un lucru foarte rar. Furtul lui reprezintă o ofensă la adresa întregului

tărâm al duhurilor. Ielele nu au suportat niciodată cu inima uşoară o asemenea jignire. Iar furtul aurului nu va face decât şi mai mult rău, fiind considerat o adevărată insultă. Furia lor a dezlănțuit deja forțe ale elementelor care, dacă nu sunt ținute în frâu, ar putea devasta ținuturile muntoase ale Scoției.

Ultimul lui cuvânt fu întrerupt de o răbufnire neaşteptată a vântului, care făcu să tremure violent ferestrele dinspre mare. Peregrine tresări şi privi în jur cu teamă, apropiindu-se instinctiv de ceilalți doi bărbați.

— Cred că nu greşesc dacă vă povestesc visul ciudat pe care l-am avut astă-noapte, spuse el cu greutate. Am avut de gând să o fac în timpul micului dejun, dar la lumina zilei totul mi s-a părut lipsit de importanță.

— Continuă, îl îndemnă Adam.

— Ei bine, cred că am auzit sunetul unor goarne venind din depărtări - ca nişte trompete ce cheamă la luptă. Având în vedere ceea ce se întâmplă, cred că a fost un fel de avertisment - numai că eu ştiam atunci prea puțin şi nu l-am judecat la justa valoare.

Adam se arăta tot mai tulburat pe măsură ce povestea Peregrine; acum oftă din greu şi se sprijini cu ambele mâini pe pian, privind în jos.

— Ar fi fost bine să-mi spui, murmură el. Nu că asta ar fi schimbat în vreun fel modul în care trebuia să acționăm.

— De ce? Care este semnificația visului? întrebă Peregrine.

— Păi, nu a fost chiar un avertisment, spuse Adam încet. Mai degrabă o convocare la arme - poate chiar chemarea la Faerie Rade - vânătoarea sălbatică a ielelor. Dacă nu se pune capăt acestui lucru, mi-e groază să mă şi gândesc la consecințe.

Pictorul părea foarte afectat şi îşi ridică cu greu privirile pentru a se uita în ochii lui Adam.

— Îmi pare rău, Adam. Nu am ştiut.

— Nici eu. Nimeni dintre noi nu a ştiut. Dar misiunea noastră devine acum cu atât mai urgentă.

Clătinând din cap, Adam respiră adânc şi îşi adună toate forțele.

— Foarte bine, domnilor. Acum este nevoie să concepem un plan de bătaie. Ştim că aurul ielelor şi cartea lui Scot se află la Urquhart. Probabil că şi hoții ştiu acest lucru şi sunt pe drum într-acolo, având cu ei steagul, cu gândul de a face ceea ce or avea ei de gând să facă de îndată ce se lasă întunericul, iar forțele sunt maxime, datorită sabatului vrăjitoarelor, Samhain.

Adam studie harta pe distanța dintre Dunvegan şi Urquhart, parcurgând cu degetul drumurile ce trebuiau să fie străbătute şi asta nu aşa, ca un corb în zbor.

— Mai ştim de la pendul că steagul se află pe o barcă, continuă el, consultându-l din priviri pe McLeod. Asta înseamnă că trebuie să se afle

undeva pe Loch Ness, Urquhart fiind destinația lor, indiferent din ce direcție se apropie de castel. Cât timp crezi că ne trebuie pentru a ajunge acolo?

McLeod se apropie de hartă, îşi aranjă ochelarii şi se folosi de degetul mare şi de arătător în chip de şubler, pentru a aproxima distanțele.

— Păi, sunt aproape optzeci de kilometri până la feribot, şi ați văzut cum arată drumul.

— Da…

— Nu cunosc prea bine cea de-a doua porțiune, între feribot şi Urquhart, continuă McLeod, dar sunt în jur de… o sută - o sută zece kilometri, dacă ținem cont de ocolişuri şi curbe. Clătină din cap şi se strâmbă. Aş zice… cam trei ore, socotind vremea proastă şi traversarea lacului. Şi asta, presupunând că feribotul merge, ceea ce nu este deloc sigur, din cauza furtunii.

Adam se uită la ceas şi apoi începu să împăturească harta.

— Vedem noi ce facem când ajungem la punctul de traversare, spuse el. Nu ar fi rău să plecăm chiar acum, pentru că e trecut de ora cinci. Asta înseamnă că nu putem ajunge la Urquhart cu mult înainte de opt.

— Este o problemă dacă nu ajungem înainte? întrebă Peregrine.

— Sper că nu, răspunse Adam. Momentul critic ține de începutul Samhain-ului. Dacă aş fi eu cel ce conduce operațiunea, aş împinge începutul ei până mult după apus - şi chiar după răsăritul

lunii - atunci când forța sabiei şi a steagului ielelor va fi maximă. Se pare însă că întunericul se va lăsa mai devreme în seara aceasta, din cauza furtunii. Dacă nu-şi vor mai putea stăpâni lăcomia, s-ar putea să înceapă mai devreme - prin urmare, este esențial să ajungem acolo cât mai repede cu putință. Noel, poți să faci rost de o maşină pentru noi?

— Am să rechiziționez Volvo-ul, răspunse McLeod. Şeful ne-a autorizat doar să folosim tot ceea ce ne este util. Înainte de a porni, aş vrea să-l sun pe omologul meu din Inverness, ca să văd dacă nu ne poate pune la dispoziție ceva ajutor pământean. Magia este nemaipomenită, dar adversarii noştri s-au folosit de arme de foc cel puțin o dată şi mă îndoiesc ca vor sta pe gânduri să o facă iarăşi. Voi cere să se trimită o barcă de-a poliției pe Loch.

Aruncă o ultimă privire la capacul distrus al pianului şi oftă.

— Nu ar fi nicio problemă dacă aş distruge maşina şefului. Asta ar înțelege oricine. Mă întreb însă cum am să-i explic ce s-a întâmplat cu pianul.

După această remarcă de nemulțumire, se răsuci pe călcâie şi porni spre uşa dinspre scările principale, urmat de Adam şi Peregrine. De-abia făcuseră câțiva paşi, când, deodată, toate luminile din Castelul Dunvegan pâlpâiră, iar apoi se stinseră definitiv.

— Fir-ar să fie, asta ne mai lipsea! mormăi McLeod, pipăind după perete, în timp ce prietenii lui, împiedicându-se, se opriseră în spatele lui. Pe măsură ce ochii li se obişnuiau, constatară că întunericul nu era deplin, prin ferestre strecurându-se totuşi o rază filtrată, cenuşie, insuficientă însă pentru a se putea distinge ceva în jur.

— Ce credeți că s-a petrecut? şopti Peregrine.

— Furtuna a rupt probabil vreo linie de înaltă tensiune sau a distrus un transformator, murmură Adam. Există aici cumva un generator de rezervă, Noel?

— Sigur. Va începe să funcționeze dintr-un moment într-altul.

Rămaşi umăr la umăr în întunericul mohorât, simțeau cum podeaua din piatră vibra sub picioarele lor, intrată în rezonanță cu valurile de furtună ce izbeau stânca pe care se înălța castelul. După numai câteva secunde, aşa cum li se spusese, luminile se aprinseră iarăşi, însoțite de un vuiet mecanic urcat de undeva, din străfundul clădirii.

— Cel puțin asta funcționează, mormăi McLeod. S-ar putea totuşi să nu dureze. Țineți-vă aproape, în spatele meu, şi aveți grijă la scări.

Coborâră împreună scara principală cu trepte late, ținându-se de balustrade, temându-se ca generatorul să nu cedeze. Înainte de a ajunge la parter, luminile începură din nou să pâlpâie.

Sandy McLeod îi întâmpină în holul de la intrare, ținând o lampă cu gaz în mâna arsă de soare şi părând extrem de preocupat.

— Tocmai vroiam să vin ca să vă ajut să coborâți, le spuse el. Ceva nu e-n regulă cu generatorul. S-a dus taică-meu până la subsol, să vadă ce poa' să facă.

— Lasă generatorul, zise McLeod. Telefoanele mai funcționează?

Sandy se holbă la el.

— N-aş putea zice. Nu cred că s-a gândit careva să încerce.

— În acest caz, fă-mi onoarea şi lasă-mă pe mine să văd, spuse McLeod. Există un aparat aici, în hol?

— Cum să nu, acolo... sub birou, îi răspunse Sandy.

Încruntat, inspectorul se îndreptă spre locul indicat şi ridică telefonul pe birou. Duse receptorul la ureche, oftă şi apăsă furca de mai multe ori, ascultând atent de fiecare dată. După câteva tentative, clătină din cap.

— Nicio şansă. Linia e moartă ca un mamut.

— De ce nu încerci cu telefonul cu baterii pe care l-ai adus cu tine? îl întrebă Adam.

— A rămas în geantă, care este în Volvo, spuse McLeod.

— O aduc eu, se oferi Sandy. E geanta aia albastră cu multe buzunare?

— Chiar aşa.

O rafală de ploaie se năpusti în antreu odată cu plecarea lui Sandy, iar vântul gemu în casa scărilor, răspândind fiori ce nu se datorau în exclusivitate frigului. Luminile continuau să pâlpâie, stingându-se şi aprinzându-se iarăşi. Peste câteva minute, Sandy se întoarse bătut de ploaie şi de vânt, strângând la piept geanta lui McLeod. Urmări cu fascinație nedisimulată cum inspectorul desface unul din compartimentele laterale şi scoate un telefon fără fir.

— Nu ştiu dacă va funcționa, îi preveni el pe ceilalți. Chestiile astea nu merg prea bine nici în condiții optime. Să vedem, totuşi…

Apropiindu-se de uşă, unde spera ca stânca să nu mai aibă o influență prea puternică, deschise aparatul. Având ton, formă numărul poliției din Inverness. Auzi două apeluri scurte, întrerupte de o bruscă emisie de paraziți puternici.

McLeod mai încercă o dată. La câteva secunde după ce terminase de format numărul, din receptor se auzi acelaşi zgomot enervant, pârâituri şi pocnituri care semănau cu un scurtcircuit. McLeod închise şi privi descumpănit în jur.

— S-ar putea ca distanța să fie de vină, spuse Adam. De ce nu încerci la Fort Augustus? Este cam la aceeaşi depărtare față de Urquhart, dar cu şaizeci de kilometri mai aproape de noi, în linie dreaptă. Ştii numărul?

— Îl am pe undeva, pe aici, spuse McLeod, răsfoind deja într-o mică agendă pe care o scosese

dintr-un buzunar interior. Iată-l.

Formă numărul, ținând cu îndemânare carnetul şi telefonul în aceeaşi mână; fața i se lumină când auzi sunetul specific al apelului telefonic.

— A-ha! Sună, în sfârşit. N-aş zice că legătura e mult mai bună, le comunică el celorlalți peste umăr, dar până acum... Alo? Secția de poliție? Foarte bine. La telefon inspector Noel McLeod, din Edinburgh... Alo, mă auziți? Aş vrea să vorbesc cu ofițerul de serviciu, vă rog...

În următoarele câteva minute, McLeod se strădui să comunice, printre reprizele de paraziți, situația, evident, atât cât considera că este util. Nu peste mult timp, linia muri şi conversația se întrerupse. McLeod pronunță un singur epitet care exprima părerea lui despre această situație, închise telefonul şi se întoarse la prietenii lui.

— Asta-i treaba, se răsti el, prost dispus. Dacă avem noroc, băiatul ăsta cu care am vorbit a priceput suficient ca să trimită unitățile pe care i le-am cerut. Dar nu m-aş baza pe asta prea tare, mai ales cu furtuna dezlănțuită.

— Totul depinde, deci, de noi? întrebă Adam.

— Mi-e teamă că da, oftă McLeod obosit. E absolut tipic. Atunci când vrei să iasă ceva ca lumea, până la urmă ajungi să faci tu însuți totul.

Când îngenunche pentru a pune telefonul la loc în bagaj, Sandy nu-şi mai putu înfrâna curiozitatea.

— Doar nu vorbeai serios că vreți să mergeți la

Urquhart, nu?

— Ba da.

— Da' cum îi poate trece cuiva prin minte să ducă steagu' ielelor taman acolo?

McLeod se ridică şi-l bătu pe Sandy pe umăr.

— Dacă se va demonstra că am dreptate, am să-ți explic mai târziu, spuse el. La fel şi despre pianul de la etaj.

Până una-alta, avem nevoie de o maşină. Există suficientă benzină în Volvo?

— Oh, vă duce uşor până acolo. Problema e cum plecați de pe insulă. Sunt sigur că feribotul nu merge.

— Vedem noi ce facem când ajungem, răspunse McLeod. Cheile sunt în contact?

Sandy arăta ca şi cum ar fi înțeles din ce în ce mai puțin.

— Da. Da' dacă vreți cu tot dinadinsul să plecați într-acolo, cel puțin poftiți în cămăruță să vă dau nişte haine potrivite pentru ploaie. Nu se poate să mergeți cu ce-ați avut înainte, că v-ați uda cum nu se poate mai rău.

McLeod se văzu silit să facă cel puțin această concesie. De fapt, încă nu apucase să se gândească ce vor face odată ajunşi la Urquhart, atât de preocupat era de cum vor călători; dar perspectiva de a trebui să acționeze uzi şi înghețați i se părea cu adevărat descurajantă.

— Noel, Sandy are, într-adevăr, dreptate, interveni Adam înainte ca McLeod să răspundă.

Nu putem lucra cum se cuvine dacă ne este frig şi suntem uzi.

— Veniți pe aici, vă rog, spuse Sandy. Cămăruța este chiar sub scară. Avem un sortiment bogat, lucruri care aparțin celor de aici, dar şi lucruri uitate de membri ai familiei veniți în vizită. Luați ce vă trebuie, iar eu mă duc să-i zic tatei ce s-a mai întâmplat…

Dispăru pe scările din spate, lăsându-i să se descurce singuri. Printre cele câteva duzini de cizme Wellington din cauciuc, aliniate de-a lungul a doi pereți, descoperiră uşor trei perechi care să se potrivească; iar nişte pelerine largi de ploaie puse peste hainele lor proprii li se părură cele mai bune pentru a-i proteja de umezeală. McLeod îşi schimbă trenciul şi haina de costum cu un pulover gros şi o jachetă impermeabilă, ca a lui Adam. De-abia terminaseră pregătirile, când apăru şi Sandy, însoțit de maică-sa. Margaret McLeod aducea un mic coş din nuiele pentru picnic, pe care i-l oferi inspectorului.

— Aşa sunt toți bărbații, ar fi în stare să plece după ticăloşii ăia şi nici să nu le treacă prin minte că nu şi-au luat ceaiul, îi zise ea, cloncănind ca o cloşcă. Aveți aici o gustare pe care să o luați cu voi pe drum. Nu-i cine ştie ce, doar nişte sandvişuri şi plăcinte, dar o să vă țină de foame până puteți cina.

McLeod acceptă coşul cu un semn de recunoştință şi i-l trecu, fără alte comentarii, lui

Peregrine, întorcându-se apoi în holul de la intrare pentru a-şi lua geanta albastră. Sandy şi Margaret îi conduseră până la ieşire. La uşă, în timp ce-şi aranjau glugile şi fularele şi-şi trăgeau fermoarele mantalelor, pregătindu-se să dea piept cu natura dezlănțuită, McLeod îl abordă pe Adam.

— Conduc eu, sau preferi să fii tu la volan? Adam clătină din cap.

— Tu eşti profesionistul. Aş prefera să-ți fiu navigator, că nu strică o pereche de ochi în plus, dacă vremea se face chiar imposibilă. Vizibilitatea va fi aproape zero, odată cu lăsarea întunericului.

— Vai, nici nu încape îndoială, răspunse McLeod. Perfect, putem pleca!

Vântul gemu când Sandy deschise uşa din față a castelului: un val de ploaie năvăli înăuntru, făcând-o pe Margaret să se adăpostească.

— Nu cumva mai aveți nevoie de încă o pereche de brațe? se oferi tânărul, după ce Peregrine şi McLeod plecaseră spre maşină în fugă.

Un zâmbet trecător apăru pe buzele lui Adam.

— Cred că nu este cazul, de data aceasta… dar îți mulțumesc pentru că te-ai oferit. Ceea ce poți face, într-adevăr, este să stai prin preajmă, iar dacă se întâmplă să sune şeful, spune-i unde ne-am dus. Dacă vom reuşi să recuperăm steagul ielelor, trebuie să fie pe aproape, ca să i-l dăm înapoi.

— Chiar aşa voi face, domnule.

Acestea fiind zise, Adam îl bătu pe umăr şi porni

repede prin ploaie, ocupându-şi locul lângă McLeod.

— Toată lumea să-şi pună centura şi să se țină bine, îi avertiză inspectorul, pornind motorul. Are să fie o călătorie dură.

Copacii care mărgineau drumul se zbăteau nebuneşte încolo şi încoace, iar ramurile goale izbeau părțile laterale ale maşinii care rula pe drumul îngust. Luminile pâlpâitoare ale Castelului Dunvegan dispărură în spatele lor cu mult înainte de a ajunge în drumul principal.

Cotind spre dreapta, maşina prinse viteză pe drumul spre satul Dunvegan. În casele şi magazinele aflate de-a lungul Străzii Mari nu se vedea nicio lumină, iar trotuarele spălate de ploaie erau pustii. Un camion se blocase în intersecția de unde se putea ajunge spre nord, dar McLeod aproape că nu reduse viteza când se strecură pe lângă el, continuându-şi drumul spre periferie şi apoi către teritoriul accidentat al insulei.

Drumul şerpuia printre coamele spălate de ploaie ale munților. Vântul ce bătea dinspre înălțimi avea un şuierat lugubru, de parcă ar fi fost bocetul unor voci neomeneşti. McLeod conducea foarte concentrat, abordând fiecare curbă a drumului cu măiestrie şi precizie. Aşezat pe locul din spate, Peregrine se ținea de tot ceea ce avea în raza de acțiune, inclusiv de spătarul scaunului lui Adam, neîndrăznind nici măcar să se gândească la numărul kilometrilor ce trebuiau

străbătuți până la feribot, undeva, dincolo de aeroport.

Trecură în viteză prin Struan şi Bracadale, îndreptându-se spre Drynoch. Norii vărsau asupra lor un adevărat potop, iar asfaltul devenise alunecos, de parcă s-ar fi vărsat ulei. Mâna sigură a lui McLeod ținea însă nemilos maşina pe drum, la o viteză pe care Peregrine o considera a depăşi cu mult nivelul de siguranță. Stând nemişcat pe locul din stânga lui McLeod, Adam atingea safirul de la mână fără să scoată un cuvânt.

Patruzeci de minute după ce plecaseră de la Dunvegan, îşi făcură intrarea în Kyleakin, unde traficul era oprit, maşinile fiind întoarse din drum la o barieră. Când se apropiară şi ei de barieră, un polițist îmbrăcat în pelerină şi înarmat cu o lampă cu acetilenă se apropie de portiera lui McLeod.

— Îmi pare rău, domnule, dar feribotul nu merge din cauza furtunii, îi informă el, după ce McLeod coborâse geamul. Mi-e teamă că va trebui să vă întoarceți.

Încruntându-se, McLeod scoase legitimația sa de poliție din interiorul hainei.

— Mi-e teamă că nu pot face cum zici tu, băiete, spuse el. Mă aflu în misiune oficială şi trebuie să ajungem în zona continentală cât mai repede cu putință.

Polițistului îi căzu falca.

— Cred că nu are să fie prea uşor, domnule. Oricum, căpitanul feribotului este cel care decide.

Are şi el dreptate să nu se aventureze să iasă din port pe o asemenea vreme. A făcut ultima cursă acum o jumătate de oră, dar nu cred să mai plece nicăieri.

— Poate că reuşesc, totuşi, să-l fac să se răzgândească.

Ochii albaştri ai lui McLeod sclipeau în spatele ochelarilor.

— Unde pot să-l găsesc pe căpitan?

O undă de neîncredere trecu peste figura poliţistului, însă avea suficientă experienţă să ştie că nu trebuie să-l contrazică pe un superior când era vorba de un lucru ce nu-l interesa, în ultimă instanţă.

— Cum consideraţi, domnule. Cred că se mai află încă la bord. Dacă nu-i acolo, probabil că este împreună cu celălalt coleg în birou la ei. E la capătul şirului ăsta de barăci.

— Mulţumesc, îi spuse McLeod cu satisfacţie acră. Acum, dacă vrei să dai bariera aia la o parte, putem să ne vedem şi noi de treabă.

Odată trecuţi de baraj, coborâră repede strada în pantă ce dădea spre mare. Undeva la dreapta lor, câteva bărci se smuceau, zbătându-se în ancorele lor, adăpostite în spatele digului din piatră ce proteja micul port. Feribotul se afla strâns legat de parii de la capătul debarcaderului; suprastructura lui era cu greu vizibilă din cauza întunericului pricinuit de furtună şi a luminii galbene şi crude a lămpilor cu sodiu. O rampă lată

din beton cobora lin spre apă în apropierea debarcaderului; McLeod studie valurile ce se prăvăleau asupra ei şi opri maşina la vârful rampei.

— Dacă apuci să te îndepărtezi puțin de mal, nu mai pare aşa de îngrozitor, remarcă el. Partea cea mai dificilă va fi să trecem maşina de rampă... dacă nu calculezi exact, poți să te trezeşti în băltoacă.

— Asta *după* ce l-ai convins pe căpitanul feribotului să plece în cursă, spuse Adam. De fapt, cât de riscantă ar fi traversarea, Noel?

Lui McLeod nu-i reuşi decât un zâmbet strâmb.

— Eu am ridicat ancora pe vreme şi mai proastă. Acum să vedem dacă o va face şi *el*. Domnule Lovat, poate ar fi mai bine să rămâi la maşină!

Nu aşteptă răspunsul lui Peregrine. Ridicându-şi gulerul, deschise portiera şi coborî repede, aşa cum făcu şi Adam. Ambii se îndreptară spre debarcader cu paşi hotărâți. La bordul feribotului, în micul birou al casierului de pe puntea maşinilor, se vedeau lumini; McLeod şi Adam se repeziră peste estacada ce se mişca în sus şi în jos şi se îndreptară spre gheretă. Uşa acesteia avea un hublou rotund din sticlă, prin care se putea distinge o siluetă scundă şi îndesată, îmbrăcată cu un pulover cenuşiu cu formă nedefinită, purtând pe cap o şapcă turtită de căpitan; omul, care avea un început de chelie, bea cafea cu un bărbat mai tânăr, înalt şi subțire, cu o coamă zburlită de păr

roşu.

McLeod bătu la uşă, dar nu aşteptă să vadă dacă cei doi auziseră. Deschise şi intră cu legitimația în mână, urmat de Adam. Cei doi marinari îşi ridicară privirile, surprinşi.

— Hei, ce-i asta? începu tânărul.

— Inspector-şef detectiv Noel McLeod, anunță el, ținând legitimația ridicată şi adresându-se bărbatului mai în vârstă. Îmi pare rău că te deranjez, tu eşti căpitanul acestei nave?

— Chiar eu. Archie MacDonald este numele meu, spuse comandantul. Arătă spre tânărul din spatele lui printr-o mişcare a degetului mare şi adăugă morocănos: Iar el este însoțitorul meu, Charlie Baird. Care-i problema?

McLeod intră drept în subiect.

— Am vrea să ne transportați cu feribotul în zona continentală.

— Vrei să zici, acum? exclamă MacDonald neîncrezător.

— Da, acum.

— Trebuie că eşti scrântit! i-o trânti MacDonald sec. În caz că nu prea te-a interesat în ultima vreme ce-i pe-afară, să ştii că s-a stârnit o furtună de ți-e mai mare dragu'. Dacă nu ne împinge vântul până la Loch Duich, o să ne sucească valurile pe toate părțile, ca pe o minge de rugby. Ascultă ce-ți zic eu, n-ar fi o călătorie prea plăcută.

— Nici noi nu ne gândeam să facem o croazieră, îi replică McLeod. Este vorba de o afacere de

poliție, şi nu o excursie de Cercetaşi! Constatând că marinarii se arătau în continuare încăpățânați ca nişte catâri, adăugă morocănos: Dacă trebuie, voi rechiziționa această navă. Am acest drept.

— Grozav mai eşti! se răsti MacDonald belicos. Şi cine-o să piloteze, dacă mi-e permis?

— Am să pilotez chiar eu, dacă e nevoie, îi replică McLeod. Am avut categoria maximă pe vremuri, aşa că aş putea şi acum să navighez la fel de bine ca şi tine…

— Dacă nu reuşim să traversăm, interveni Adam calm, însă punând multă greutate în cuvinte, s-ar putea ca multe alte vieți să fie în cumpănă, în afară de ale noastre. Dacă nu ar fi vorba de ceva extrem de urgent, nu v-am cere vouă să riscați atât. Situația ne obligă însă să procedăm astfel.

Tonul şi ținuta lui aveau darul să inspire, subtil, forță şi autoritate. Căpitanul se uită la el cu respect, chiar dacă nu părea foarte încântat.

— O urgență, zici! spuse el, oarecum potolit. Ce fel de urgență?

— Mi-e teamă că nu-ți putem explica acum acest lucru, spuse Adam, pe acelaşi ton foarte bine modulat. Trebuie pur şi simplu să mă crezi că există şi alți oameni în primejdie, în afară de noi. Te asigur, continuă el, că nu-ți putem spune mai mult acum. Eşti de acord să faci aşa cum îți zice inspectorul?

Vocea discretă a lui Adam purta pecetea unei sincerități de necontestat. Căpitanul feribotului îşi

muşcă gânditor buza inferioară, întrebându-se, desigur, cam care o fi statutul lui Adam, dar după numai o secundă îi aruncă o privire peste umăr colegului său:

— Ei, Charlie, ce zici?

Acesta ridică din umeri. Şi ochii lui erau îndreptați asupra lui Adam.

— Eu sunt pregătit, căpitane!

Căpitanul feribotului acceptă acest verdict printr-o înclinare a capului. Ridicându-se în picioare, îşi îndreptă din nou atenția asupra lui Adam.

— Prea bine, încercăm, spuse el rar. Dar am să pilotez eu însumi, adăugă, aruncându-i o privire lui McLeod. Rabla asta nu o fi mare lucru, dar eu țin la ea. Dacă e să se scufunde, prefer să o fac eu cu mâna mea.

Trase de pe cui un impermeabil galben foarte uzat şi îl îmbrăcă, exemplul fiind urmat şi de colegul lui.

— Puteți să stați aici cât durează traversarea, dacă vă place. Numa' să nu borâți pe puntea mea curată.

— Poate că nu ne-am făcut prea bine înțeleşi, spuse Adam liniştit. Există şi un al treilea pasager, care ne aşteaptă - şi o maşină.

— O maşină! MacDonald se opri din încheiatul pelerinei şi schimbă o privire neîncrezătoare cu partenerul lui. Chiar crezi că poți să aduci o maşină la bord pe aşa o vreme?

Răspunsul lui McLeod veni scurt şi viguros.

— Da.

MacDonald îl măsură îndelung şi atent pe inspector, apoi făcu încet un gest de aprobare din cap.

— Păi, s-ar putea să o urci pe partea asta. Dar coborârea pe malul celălalt o să fie cu totul altceva. Maşina o s-ajungă în apă.

— Ne asumăm acest risc, răspunse McLeod.

Pufnind sceptic, căpitanul ridică din umeri şi-şi înălță mâinile.

— Te văd foarte hotărât, aşa că e-n regulă. Dar nu accept să fiu răspunzător în caz de ceva.

— Asta se înțelege, spuse Adam.

— Atunci mergeți înapoi la maşină şi aşteptați până sun din sirenă, de-abia după aia coborâți rampa. Charlie şi cu mine o să ne străduim s-o ținem în loc.

McLeod şi Adam o apucară din nou de-a lungul cheiului, spre maşină. De îndată ce se urcară, Peregrine se aplecă în față, nerăbdător.

— Vor să ne traverseze? întrebă el.

— Da… şi maşina, dacă reuşesc eu să o aduc pe punte.

— Şi crezi că o să reuşeşti? se interesă Adam.

McLeod îşi încleştase degetele pe volan şi cerceta valurile impresionante.

— Da. Însă lăsați uşile neîncuiate şi fiți gata să desfaceți centurile de siguranță. Dacă mi se întâmplă cu adevărat să pun namila asta la apă,

aş prefera să nu trebuiască să dau explicații decât şefului. N-aş vrea să mă urmărească remuşcările că v-am înecat şi pe voi doi.

Peregrine nu scoase niciun cuvânt, înțelegând cât de periculoase aveau să fie următoarele câteva minute. Timpul părea că stă în loc, secundele erau mai lungi din cauza şuieratului ascuțit al vântului şi valurilor care se izbeau de rampa de beton. După câteva momente, McLeod aprinse din nou motorul şi îl lăsă să meargă la relanti, pentru a rămâne cald, şi puse în funcțiune ştergătoarele. Prin parbrizul stropit de picături se puteau distinge luminile de poziție ale feribotului, ca nişte puncte şterse, de culoarea chihlimbarului, apărând încet din spatele digului.

La apropierea vasului, McLeod aprinse farurile, luminând învolburarea provocată de motoarele de la pupa ce se luptau din greu să alinieze nava la marginea de beton. Vasul se apropie foarte mult, sunând din sirenă atunci când rampa de încărcare din față începu să funcționeze. De îndată ce coborî mai jos de orizontală şi marginea intră în apă, McLeod băgă maşina în viteză şi rămase cu piciorul pe accelerație, aşteptând momentul cel mai favorabil.

— Acum, mormăi el şi puse Volvo-ul în mişcare pe suprafața de beton.

Îşi coordonă impecabil mişcările, lucru nu mai puțin valabil pentru căpitanul feribotului. Exact în momentul retragerii unui val uriaş, care făcuse ca

rampa de oțel să intre în contact şi să se frece cu un scrâşnet de suprafața de beton, maşina trecu zgâlțâindu-se peste acel punct de întâlnire şi se duse mai departe, până pe puntea specială. Rampa de oțel se ridică imediat în urma lor, într-o jerbă de spumă. Următoarele valuri ridicară feribotul şi-l îndepărtară de mal; porniră traversarea canalului pe direcția nord-est, spre Kyle of Lochalsh.

De îndată ce maşina se opri, McLeod trase frâna de mână şi opri motorul. Nimeni nu scoase niciun cuvânt timp de câteva secunde.

— Cât… cât timp durează de obicei o traversare? întrebă Peregrine când respirația îi revenise la normal.

— De obicei? McLeod pufni şi zâmbi strâmb. Cam cinci sau zece minute. În această seară… nu poate nimeni ghici exact.

În tăcerea ce se lăsă, punctată de gemetele vântului şi de urletul valurilor, Adam oftă şi se uită la ceas.

— E trecut de şase, spuse el liniştit. Cum arată celălalt mal?

— Şi mai rău, răspunse McLeod. Debarcaderul este expus, iar panta abruptă, din câte îmi aduc aminte. Dacă şansele de reuşită par prea mici, s-ar putea să ne vedem siliți sa coborâm la mal fără maşină şi să trebuiască să ne găsim un alt mijloc de transport. Nu aş vrea, totuşi, să ajung până acolo, continuă el, încruntându-se. Desigur, cred

că voi reuşi să mă justific, spunând că e vorba de o acțiune oficială a poliției, dar rechiziționarea unui vehicul se poate dovedi un gest dificil. Ca să nu mai vorbim de faptul că nu ştii cu ce te alegi. Automobilul ăsta hodorogit nu e nici el în stare să gonească pe cât ar fi nevoie, cel puțin însă m-am obişnuit cu el pe drumul parcurs până aici. Dacă reuşim să dăm maşina jos de pe feribot, ajungem la timp până la Urquhart.

Micul lui discurs produse o tăcere şi mai profundă decât înainte. Nava despica valurile ca o morsă borțoasă, cu toate motoarele funcționând în plin. Ploaia şi spuma băteau în geamurile maşinii când puntea se clătina şi se prăbuşea, iar sarea mânjea parbrizul sub lamele ştergătoarelor. Malul opus nu se vedea decât neclar, ca o masă neagră şi opacă, cu o nuanță mai închis decât cerul coborât. De jur-împrejur, apa era plină de creste albe, ca nişte dinți scrâşnind.

Minutele treceau greu. Țărmul continental se contura tot mai distinct. Reflectoarele de la prora feribotului aruncau raze palide şi apoase prin amestecul de ploaie şi spumă, revelând deodată, ca într-o străfulgerare de vis, capetele digurilor de la Kyle of Lochalsh.

Feribotul se bălăci ca un porc în mlaştină când ajunse sub adăpostul țărmului; căpitanul încercă acum să îl alinieze cu rampa de încărcare, luminată ca ziua. Unele valuri se spărgeau aproape de partea de sus a rampei. Un semnal de

avertisment din sirena marca Klaxon îi obligă să renunțe la cercetarea țărmului.

— Asta-i pentru noi, spuse Adam, nu foarte entuziasmat. A sosit momentul să ne pregătim de debarcare… dacă putem.

Vântul sufla ca un vârcolac dezlănțuit. McLeod porni motorul Volvo-ului şi apropie maşina de rampa metalică ridicată care închidea acea latură a punții maşinilor; MacDonald apropia acum feribotul de mal cu doar jumătate de viteză. Izbită de valurile venite dinspre larg, nava se strecură stângaci în spațiul dintre diguri. Scârțâind ruginit, rampa navei începu să coboare.

Se simți o zguduitură, ca un cutremur de mică intensitate, atunci când chila plată şi înclinată a feribotului atinse partea subacvatică a rampei din beton. Motoarele diesel se luptau din greu să alinieze nava, scoțând nori denşi de fum prin țevile de eşapament. Capătul rampei feribotului se apropie din nou la câțiva metri de beton, pentru ca un val uriaş să o smulgă iarăşi din loc.

— Nu e nici pe departe ce ne trebuie nouă, mormăi McLeod.

Adam clătină doar din cap, devenind deodată foarte tăcut. Feribotul mai făcu trei tentative să se lipească de mal, nereuşind decât o dată să se alinieze mulțumitor şi să se apropie la ceva mai puțin de şaizeci de centimetri.

Văzând ca MacDonald se pregătea de o nouă tentativă, McLeod clătină din cap.

— Mi-a fost teamă de asta, spuse el. Nu se apropie suficient de mult.

— Dar *noi* putem oare coborî de pe navă? se întrebă Peregrine. Nu ştiu de ce sunteți voi în stare, dar eu, unul, nu cred să pot sări peste golul acela.

— Poate că nu, spuse Adam gânditor. Dar mă întreb dacă nu cumva Noel nu ar putea sări cu tot cu maşină.

Îl privea pe McLeod cu coada ochiului; acesta se întoarse spre el.

— Cum să sar cu maşina?

Adam confirmă din cap.

— Nu ai sărit niciodată cu maşina lansat de pe o rampă când făceai cursurile acelea de condus, în vederea luptei împotriva terorismului?

— Dacă stau şi mă gândesc, aşa este… am sărit de mai multe ori. Dar aici este…

Calculând din priviri, cercetă rampa de pe mal, măturată de valuri, întinderea de ape ce o despărțea de capătul rampei feribotului, distanța dintre vârful rampei şi maşină, apoi se uită înapoi, prin luneta Volvo-ului.

— S-ar putea să meargă, spuse el gânditor. Dacă m-aş da înapoi până la cealaltă rampă, poate reuşesc să obțin suficientă viteză. Însă nu este exclus să am probleme cu tracțiunea, din cauza punților ăstora din oțel.

— Am văzut nişte nisip în gălețile pentru cazuri de incendiu, lângă scara ce duce spre puntea

pilotului, spuse Adam. Am putea să-l împrăştiem sub roți.

McLeod îl privi drept în ochi. Pe scaunul din spate, Peregrine practic îşi ținea respirația, nevenindu-i să creadă că discutau serios despre o asemenea posibilitate.

— Chiar vrei să încerc, nu? spuse McLeod. Adam, eu nu glumeam, mai devreme, când ziceam că nu e exclus să cădem în apă. Şi atunci nici măcar nu venise vorba de sărit. Cum să mă prezint eu înaintea şefului dacă fac o asemenea gafă?

— Pur şi simplu îi povesteşti ce s-a întâmplat, spuse Adam, dar cel puțin ştii că ai încercat. Oricum, aşa cum ziceai tu însuți mai devreme, putem oricând să rechiziționăm o altă maşină, însă în acest moment nu facem altceva decât să pierdem timpul.

— S-ar putea ca disputa voastră să nu mai aibă decât o valoare teoretică în secunda asta, le atrase atenția Peregrine, care percepuse o schimbare a turației motoarelor, şi o uşoară derivă a navei. Căpitanul a renunțat, din câte îmi dau eu seama.

Mai vârstnicii lui prieteni deveniră din nou atenți la ceea ce se petrecea în jur. După cum remarcase şi Peregrine, feribotul alunecase înapoi de pe panta înclinată şi făcea manevre de întoarcere spre dig, iar rampa lui metalică începuse să se ridice.

— Ai face bine să vii cu mine, îi spuse McLeod lui Adam, oprind motorul şi trăgând frâna de

mână. S-ar putea să am nevoie de talentul tău persuasiv. Domnule Lovat, am să te rog să rămâi din nou în maşină.

Aplecându-se sub şuvoiul de apă, McLeod şi Adam se repeziră în fugă de-a curmezişul punții pentru maşini şi urcară scara exterioară până pe puntea pilotului, unde siluetele lui MacDonald şi a marinarului său se distingeau în luminile cabinei.

20

— N-am înțeles bine! Ce vreți să faceți? exclamă MacDonald căscând gura de uimire şi holbându-se la cei doi intruşi de pe puntea lui de parcă l-ar fi anunțat că au de gând să meargă pe apă.

În spatele lui, cu mâinile înghețate pe regulatoarele de turație ale vasului, colegul său rămăsese şi el mut de uimire.

— Ştiu că presupune şi puțin risc, acceptă McLeod, dar v-am zis că în joc sunt vieți omeneşti. Cel mai rău lucru ce se poate întâmpla este să calculez greşit şi să ajung în apa adâncă de trei până la cinci metri.

— Bine, dar dacă nu mai reuşiți să ieşiți la suprafață? N-aş vrea să am oameni pe conştiință!

— Căpitane, noi nu prea aşteptăm să ne înecăm, argumentă Adam. De fapt, nu aşteptăm nici măcar să ne udăm prea tare, dacă îți faci treaba aşa cum se cuvine.

— Treaba mea? Eu am făcut tot ce am putut, omule! Pe o mare ca asta, nu cred c-ar fi fost cineva în stare s-o aducă mai aproape.

— Nu luasem hotărârea să încercăm o săritură, interveni McLeod. Eu nu-ți cer decât să repeți ce-ai făcut... apropie nava la fel de mult... *doar din trei încercări*... fie încerc, fie renunțăm definitiv.

MacDonald îl măsură din cap şi până în picioare, procedă la fel şi cu Adam, apoi îl cercetă iarăşi pe McLeod.

— Jurați să renunțați după trei încercări? spuse el.

— După trei încercări, îi confirmă McLeod.

— Chiar dacă *încercăm* doar să efectuăm saltul, adăugă Adam, căutându-se într-un buzunar interior, am să-i trimit fiecăruia dintre voi câte un premiu de o sută de lire sterline. Iată cartea mea de vizită. Vă asigur că mă țin de cuvânt.

MacDonald luă cartea de vizită şi o cercetă curios.

— *Sir Adam Sinclair, Bart.*, citi el. *Membru al Colegiului Regal de*... Eşti doctor?

— Da.

— Psihiatru, aşa cum scrie aici?

Adam îi confirmă din cap.

— Şi el nu e nebun? se interesă MacDonald, gesticulând spre McLeod.

— Nu, doar puțin disperat. Iar în timp ce tu te agiți fără rost, există încă vieți ce atârnă de un fir de păr. Ei, vreți premiul sau nu?

MacDonald îşi privi colegul, care se mulţumi să ridice din umeri şi să facă un semn de încuviinţare. MacDonald se întoarse din nou spre McLeod.

— Bine, trei încercări… şi aş vrea să cred că ştii ce faci. Fă-mi semn cu farurile când eşti pregătit ca să apropii nava de mal.

Coborând iarăşi scara exterioară şi ferindu-se cât puteau de ploaie, McLeod i se adresă, peste umăr, lui Adam:

— Mulţumesc, Adam. Aş fi putut să le ordon pur şi simplu să încerce din nou, dar oferta ta a uşurat mult lucrurile. Dacă nu reuşim nici de data asta, în niciun caz nu va fi din cauză că nu şi-au dat băieţii silinţa.

— Nimic nu face lucrurile să meargă mai bine decât un mic stimulent suplimentar, răspunse Adam.

În drum, luară cu ei şi găleţile cu nisip. Peregrine coborî pentru a-l ajuta pe Adam să-l împrăştie, în timp ce McLeod trase maşina cât mai în spate pe punte, până aproape să atingă cu bara posterioară rampa metalică ridicată din spatele feribotului.

— Repetăm aceleaşi manevre ca înainte, le spuse McLeod când se adunară iarăşi în Volvo. Totuşi, fiţi pregătiţi să ieşiţi din maşină, dacă se întâmplă s-o dau în bară.

— N-ai s-o dai deloc în bară, îi spuse Adam, plin de încredere, urmărind cum rampa din faţă era din nou coborâtă. Nu e vorba decât de coordonarea

mişcărilor.

McLeod nu-i răspunse. După ce făcu semnalul luminos convenit, apăsă ambreiajul şi băgă în viteza întâi. Cu piciorul drept ambală motorul, cu ochii fixați pe vârful rampei şi distanța tot mai mică ce rămânea de parcurs până la suprafața înclinată de la mal, spălată din plin de ape.

Prima încercare eşuă. Un val uriaş prinse feribotul şi îl împinse lateral chiar în momentul critic, astfel încât numai un colț al rampei de oțel lovi betonul, în loc de a face contact pe întreaga lungime. Zgomotul impactului trecu prin tot corpul vasului, iar motoarele mugiră, luptându-se să-i păstreze echilibrul. Contravalul purtă nava pe acelaşi drum, descurcându-se cu greu pe hula furioasă, încât fu nevoie de mai multe minute pentru a o pregăti în vederea încă unei tentative de apropiere.

Peregrine se prinse de spatele scaunului lui Adam şi se uită înainte cu teamă. Abia vizibile prin ploaie şi mulțimea de lumini de la debarcader, se puteau distinge mai multe siluete înfăşurate în pelerine de ploaie mişcându-se chiar în partea superioară a rampei de beton.

— Sper să aibă suficientă minte oamenii aceia să se ferească din calea noastră, murmură Peregrine.

— *Dacă* ajungem acolo, replică McLeod.

— Ajungem, răspunse Adam, sigur pe sine.

Feribotul se urni din nou şi se apropie greoi de mal.

Porni puțin prea din stânga, dar o rafală de vânt îl puse exact pe direcția cea bună, spre bucata de beton.

— Fiți atenți, s-ar putea să încerc acum, îi avertiză McLeod când distanța se mai micşoră.

Timpul părea să se fi oprit în loc. Golul se îngusta încet, de la trei metri la doi metri jumătate, apoi la doi metri, continuând să se reducă. Dacă totul rămânea aşa…

McLeod mai şopti răguşit „Acum!”, ridică piciorul de pe ambreiaj şi apăsă accelerația până la podea. Maşina se repezi înainte, derapând uşor pe puntea alunecoasă, în ciuda nisipului de sub roți, câştigând însă suficientă viteză şi ajungând la capătul rampei metalice când nu mai erau decât cam nouăzeci de centimetri până la beton. Maşina zbură puțin prin aer şi apoi luă contact cu partea din față, în scrâşnet de metal care atinge suprafața din beton, în timp ce spatele stârni o jerbă teribilă, căzând în apa de circa cincisprezece centimetri adâncime, care, din fericire, scăzu odată cu valul ce îndepărtă şi feribotul.

— Țineți-vă bine! strigă McLeod. Încă n-am ajuns!

Luptându-se cu volanul pentru a menține maşina pe direcție - şi pentru a nu o lăsa să alunece înapoi pe rampă şi apoi în mare - apăsă iarăşi pe accelerație. Roțile din spate aruncară apă amestecată cu spumă, motorul maşinii se luptă din răsputeri cu terenul nesigur - eşapamentul

rămăsese parțial în apă şi sufla furios norii de fum în mare - dar, după un moment de cumpănă, când totul părea să se fi dus de râpă şi inimile li se opriseră în loc, cauciucul anvelopelor se agăță de beton, iar maşina urcă rampa urlând, cu apa şiroind din şasiu.

Siluetele protejate de pelerine se răspândiră în toate direcțiile, iar când Volvo-ul ajunse în vârful pantei, pasagerii lui văzură un şir de maşini de intervenție clipind din luminile lor albastre. McLeod, pe a cărui figură se aşternuse un zâmbet de satisfacție, călcă frânele şi opri brusc maşina; privi feribotul prin oglinda retrovizoare şi i se adresă lui Adam:

— Ia lanterna aceea mare şi semnalizează-le V de la victorie, Adam! spuse el triumfător, fără a-i băga în seamă pe cei care începuseră să se adune lângă Volvo, veniți din direcția maşinilor de intervenție.

Adam se conformă bucuros, lansând pe geam trei semnale scurte şi unul lung în direcția feribotului; salutului său îi răspunse aproape instantaneu sirena feribotului - trei sunete scurte şi unul lung vibrară profund, pătrunzându-le până la diafragmă.

Râdeau acum toți trei, iar Adam repetă semnalul, primind acelaşi răspuns. Dar individului cu umeri lați, înveşmântat în costumație de pompier, care venea spre ei cu lanterna îndreptată spre fereastra şoferului nu-i

ardea deloc să râdă.

— Pe ce lume te trezeşti, domnule? se stropşi el, aplecându-se nervos ca să se uite pe geamul lui McLeod. Nu-mi place deloc stilul ăsta de umor! Doar câțiva centimetri mai la dreapta, şi acum eram în vârful capotei, în chip de ornament!

Râzând încă, McLeod coborî geamul şi-i arătă omului legitimația.

— Îmi pare rău. Nu râdeam de dumneata. Pur şi simplu râdem de uşurare că am reuşit să coborâm cu bine de pe afurisitul ăla de feribot! N-am vrut să vă sperii. Ne aflăm într-o misiune de foarte mare importanță.

— Păi… asta-i cu totul altceva, răspunse omul, iar enervarea lui se transformă într-un respect morocănos. Trebe' să recunosc, o figură ca asta n-am văzut decât în filme. În orice caz, nu credeam că mai merge feribotul.

— Nu merge, spuse McLeod, dar l-am convins pe căpitan că face parte din îndatoririle lui cetățeneşti să ne traverseze. Cum se prezintă drumul spre Fort Augustus?

Omul izbucni într-un hohot de râs, dezvăluindu-şi adevărata fire, veselă şi vorbăreață, datorită dilemei în care se aflau atât străinii aceştia, cât şi el.

— Acu', asta n-aş putea să vă zic. Avem altele pe cap, chiar aici. Furtuna asta e cam dubioasă. N-am mai văzut aşa ceva. De la serviciul meteo nu am fost avertizați - şi totuşi smulge acoperişurile

de pe case şi doboară linii de înaltă tensiune… iar telefoanele sunt moarte de mai multe ore.

Dezastrul din spatele bărbatului stătea mărturie cuvintelor lui. La stânga, vântul ridicase acoperişul unui mic chioşc, azvârlind un panou din tablă prin vitrina unui magazin din apropiere. Cioburile de sticlă şi ziarele târâte prin mizerie acopereau trotuarul, iar oamenii încercau să astupe ferestrele sparte ale unei căsuțe. Mirosul pătrunzător de gaze arăta că o țeavă se spărsese undeva. O echipă de muncitori cu dungi fluorescente pe mâneci se chinuia să curețe molozul din jur.

McLeod făcu un gest de simpatie şi compătimire.

— Nu prea vă invidiez, aici e de tras, nu glumă. Nu cumva aveți un radio?

Pompierul făcu o pauză şi îşi şterse picăturile de ploaie de pe față înainte de a răspunde.

— Avem, da' nu pot să vă promit că se poate folosi. Există tot felul de paraziți ciudați, probabil că de la tunete şi fulgere şi toate chestiile astea. Oricum, puteți încerca, dacă vreți.

— Mulțumesc foarte mult, spuse McLeod. Dacă prindem Fort Augustus, poate reuşeşte cineva de acolo să mă pună în legătură cu poliția.

— Vedem ce putem face, spuse pompierul. Totuşi, ar fi mai bine să muți maşina de aici mai întâi. Acolo este o stație de benzină. Făcu un semn în spatele lui. E închisă, dar puteți trage sub acoperiş, ca să fiți cât de cât la adăpost. Ne

întâlnim lângă acel camion…

După ce McLeod plecase, Peregrine îşi aduse aminte de coşul dat de Margaret McLeod şi îl trase lângă el, pe scaunul din spate.

— Ce-ai zice de un sandviş, Adam, cât stăm aici şi aşteptăm? întrebă el, începând să cotrobăie înăuntru. S-ar putea să nu avem ocazia mai târziu.

Adam, care studia harta cu ajutorul unei lanterne minuscule, clătină din cap.

— Nu am nevoie de nimic, mulțumesc. Acest gen de lucrare se face cel mai bine pe stomacul gol.

— Chiar aşa? Peregrine lăsă jos sandvişul pe care tocmai se pregătea să-l desfacă din hârtie şi îl privi întrebător pe Adam: De ce se întâmplă asta?

Adam îşi întoarse parțial capul şi-i zâmbi.

— Vrei o explicație medicală sau o preferi pe cea ezoterică?

— Oh! Vrei să spui că există mai multe? întrebă Peregrine.

Adam râse cu voie bună şi se întoarse pe jumătate în scaunul lui.

— Motivele sunt de fapt înrudite. Fiziologic vorbind, procesul digestiv atrage o parte a sângelui din creier - ceea ce înseamnă că funcțiunile mentale se află sub nivelul lor optim după ce mănânci. De aceea simți adesea nevoia să dormi puțin după o masă copioasă.

— Este logic, răspunse Peregrine. Iar explicația

ezoterică?

— Consumul de alimente este un proces de coborâre pe pământ - de aceea se şi recomandă să mănânci şi să bei ceva după meditație sau orice alt proces psihic. Ți-aduci aminte cum te-am hrănit atunci, în noaptea când ai apărut la poarta casei mele?

— Da.

— Dar dacă eşti pe cale să lucrezi la nivelul Planurilor Superioare, nu-ți doreşti să cobori pe pământ, continuă Adam. Ai nevoie ca mintea să-ți funcționeze cât mai bine cu putință. Aşa că posteşti - sau mănânci puțin, în orice caz. Am putea bea ceva, dacă nu conține alcool.

Peregrine scoase la iveală un termos din coş, îl deschise şi mirosi.

— Ceai, anunță el, iar aroma umplu maşina, confirmându-i spusa. Merge?

— Perfect, răspunse Adam.

Sorbiră licoarea din ceşti aburinde, aşteptând reîntoarcerea lui McLeod. Era dulce şi tare, încălzindu-i atât în interior, cât şi la mâini. După câteva minute, Adam îşi puse ceaşca pe bord şi se întoarse spre Peregrine.

— Te rog să-mi dai telefonul din geanta lui Noel. Mă îndoiesc că voi putea comunica la mare distanță, însă e posibil să adun totuşi ceva ajutoare care să ne ajute să înfruntăm ceea ce ne aşteaptă la Urquhart.

Făcând ochii mari, Peregrine îi dădu aparatul,

urmărind cum Adam coborî puțin geamul, scoase antena afară şi formă un număr. Chiar şi de pe locul lui din spate auzea paraziții şi începuse să-şi piardă interesul după ce Adam ratase cea de-a patra sau a cincea încercare.

— A-ha, murmură Adam. Aici sună. Şi pe ce faci pariu că-mi va răspunde robotul?

Când linia răspunse, expresia lui trăda că i se confirmase previziunea. Spre mirarea lui Peregrine, mesajul lui Adam fu criptic.

— Adam la telefon, la ora… optsprezece treizeci şi şapte pe data de treizeci şi unu, spuse el, uitându-se la ceas. Cam peste o oră, Noel şi cu mine vom vâna o fiară foarte păcătoasă. Dacă recepționezi acest mesaj la timp, aş vrea să mergi la club şi să fii alături de noi. Cheamă-i şi pe ceilalți, dacă poți; vorbesc de la un telefon pe baterii şi nu pot lua legătura cu nimeni altcineva. Este extrem de important. Terminat.

În timp ce închidea aparatul, împingând antena la locul ei, Peregrine rămăsese cu gura căscată, uitându-se la el.

— Câți alții în afară de tine mai există? îngăimă el.

Adam zâmbi enigmatic, ridicând în acelaşi timp geamul.

— Suficient de mulți pentru a sta în calea celor ce ni se împotrivesc, atunci când este nevoie, spuse el.

Întoarcerea lui McLeod îl împiedică pe artist să

pună şi alte întrebări. Inspectorul urcă în maşină, după ce-şi scutură apa de pe impermeabil, iar Peregrine îi turnă o ceaşcă de ceai. McLeod luă primele înghiţituri cu recunoştinţă, apoi lăsă ceaşca deoparte şi-şi şterse ochelarii cu o batistă uscată.

— Am încercat să-i convoc şi pe ceilalţi, cât ai fost tu plecat, îi aduse Adam la cunoştinţă, dându-i telefonul înapoi lui Peregrine. Niciun pic de noroc, singura excepţie fiind robotul lui Lindsay. Am lăsat un mesaj, dar mă îndoiesc că va fi recepţionat la timp şi că va mai avea efect.

— Atunci, se pare că de noi depinde totul, răspunse McLeod, recuperându-şi ceaiul. De fapt, chiar mă mir că ai reuşit să dai telefon. Cu radioul n-am putut face nimic. Din cauza furtunii, nu se poate comunica la est de Loch Cluanie cu nimeni.

— Şi drumul? întrebă Adam.

McLeod dădu pe gât restul ceaiului şi clătină din cap.

— Nimeni nu ştie nimic. Trebuie să riscăm, asta-i.

Pe această notă tristă, îi dădu lui Peregrine ceaşca goală de ceai şi porni motorul, îşi prinse centura şi aprinse iarăşi farurile, acţionând ştergătoarele; lăsă motorul să se încălzească câteva secunde, deoarece era mult mai rece acum, chiar dacă lipsise doar foarte puţin timp. Peregrine contemplă melancolic sandvişurile când aşeză la locul lor termosul şi ceştile, dar uită de mâncare

imediat ce McLeod puse în mişcare maşina. O pală violentă de vânt îi lovi în plin de îndată ce ieşiră din adăpostul benzinăriei, suficient de puternică pentru a zgâlțâi maşina şi a-l face pe Peregrine să se agațe de un suport şi de spătarul scaunului lui Adam.

— Ce bine că nu mergem într-un Mini, mormăi McLeod, strângând mai tare volanul.

Strecurându-se printre vehiculele de intervenție parcate în zona debarcaderului, îşi croiră încet drum până la ieşirea din sat, pornind apoi spre est. Furtuna se învolbura în jur, urlând ca un lup. La dreapta, apele din Loch Alsh amenințau să iasă dincolo de maluri. Vântul arunca în calea lor spumă din apa mării.

Urmându-şi drumul de-a lungul coastei, ajunşi în apropierea satului Dornie, găsiră digul de acolo aproape acoperit de ape. Fragmentele de spumă zburau ca nişte proiectile, azvârlite de uriaşele valuri ce se năpusteau asupra zăgazului pe care fusese construit şi drumul. La sfârşitul digului nu se distingea nici măcar silueta cenuşie a epavei lui *Eilean Donan*, care ar fi trebuit să fie perfect vizibilă la doar câteva sute de metri spre dreapta.

— Dacă mai întârziam doar o oră, am fi rămas izolați, remarcă McLeod posomorât. Mă întreb dacă vremea se poate înrăutăți şi mai mult de atât.

În ciuda condițiilor atmosferice, parcurseră într-un timp destul de bun distanța de opt kilometri de-a lungul Loch Duich, deşi întunericul era acum

deplin. După ce trecură de coada golfului, ploaia se înteți. Înaintea lor se deschise Glen Shiel, o trecătoare întunecată şi mereu bântuită de vânturi, care străbătea Munții Kintail prin nesfârşite zigzaguri în direcția est-vest. Ploaia cădea necontenit, ştergătoarele nemaifăcându-i față. Farurile nu băteau mai departe de o lungime sau cel mult două de maşină. Strângând din fălci, McLeod pilotă cu mare atenție în curbele în vârf de ac, însă viteza scădea tot mai mult cu fiecare nouă schimbare de direcție.

— N-are niciun rost… nu mai văd decât până la vârful capotei, i se plânse el lui Adam, pe când de-abia se târau pe o porțiune dreaptă cu cel mult treizeci şi cinci de kilometri la oră. Ca să pot merge mai departe, am nevoie de o mână de ajutor.

Adam confirmă pe muteşte că înțelesese şi prinse mica lanternă de marginea hărții, pentru a-şi elibera mâinile. Perdeaua de ploaie făcea aproape imposibilă urmărirea drumului.

Se îndreptă în scaun şi, cu picioarele bine înfipte în peretele parafoc al maşinii, Adam îşi făcu mâna stângă căuş peste safirul de pe cea dreaptă, îşi aplecă fruntea şi inspiră adânc, închizând în acelaşi timp ochii. Expiră şi se concentră totodată, murmurând o invocație adresată Autorului Luminii:

Domine noster,
Lumen semper ardens,

Ubi sunt tenebrae,
Fiat lux[5]

Ca răspuns la rugăciune, simți cum îl inundă Lumina, radiind dinspre piatră - focarul ei - şi răspândindu-se de-a lungul tuturor nervilor săi până ce prezența-i fu simțită şi de ultima fibră. Căldura se răspândi înlăuntrul lui, copleşindu-i inima şi sufletul, pentru ca apoi să urce, umplându-i mintea şi învăluindu-l.

Acest moment de iluminare interioară îi dădu în acelaşi timp puterea de a vedea lumea din jur cu lumina venită dinlăuntru; aceasta nu însemna că vedea mai bine, în schimb îi sporise capacitatea de a tria informațiile ce ajungeau la el prin intermediul celorlalte simțuri, nu numai prin cel vizual. Înălțându-şi din nou capul şi privind drumul, descoperi că reuşea să interpreteze mult mai bine diferitele nuanțe de cenuşiu, deosebind asfaltul şi curbele, eliminând haosul creat de vânt şi de ploaie.

Nu exista o diferență obiectivă, pe care să o poată cuantifica prin instrumente sau descrie în cuvinte, dar, cu toate acestea, fenomenul era real. Drumul care fusese complet ascuns până atunci devenise perfect accesibil, iar pericolele potențiale, total invizibile înainte, puteau fi acum percepute.

În timpul ritualului lui Adam, McLeod redusese

---

[5] Domnul nostru, / Lumina arde veşnic, / Acolo sunt întunecimi, / Să se facă lumină! (n. tr.).

tempoul până la viteza melcului, uitându-se înainte, încercând să mențină cât de cât direcția. După ce Adam îşi reluă poziția normală, McLeod îi aruncă o privire scurtă.

— Eşti gata? îl întrebă Adam.

— Da.

Adam întinse uşor mâna dreaptă şi apucă volanul, chiar sub mâna stângă a lui McLeod, în aşa fel încât mâinile lor să se atingă. McLeod respiră şi el profund, alungându-şi tensiunea din umeri, apoi se concentră iarăşi asupra drumului, cu mâinile strângând ferm volanul, fața fiindu-i calmă. Peregrine urmărea scena cu ochii măriți, întrebându-se cam ce aveau de gând să facă prietenii lui.

— Avem liber în față, murmură Adam, şi ai suficient loc pe ambele părți. Din fericire, e aproape imposibil să vină vreo altă maşină din direcția opusă. Ghidează-te după linia din mijloc şi accelerează. Am să-ți spun eu când s-o laşi mai moale.

Fără ca Adam să-şi ia mâna de pe volanul lui McLeod, viteza Volvo-ului începu să crească. Acul vitezometrului urcă de la treizeci la patruzeci şi cinci, apoi spre şaizeci.

— Perfect… pentru moment este suficient, continuă Adam pe acelaşi ton scăzut şi egal. Mergi zece grade spre stânga… acum înapoi la ora douăsprezece… acum cincisprezece grade dreapta… drept înainte…

Sub îndrumarea lui Adam, McLeod crescu treptat viteza maşinii până la şaptezeci şi cinci la oră. Merseră cu această viteză următoarele douăzeci de minute, în timp ce Adam continua să-i anunțe denivelările, curbele şi obstacolele. Aidoma unui pilot care zboară orbeşte, bizuindu-se pe instrumentele sale, McLeod accepta instrucțiunile lui Adam cu încredere şi siguranță, mâinile lui răspunzând îndemnurilor imperceptibile ale degetelor lui Adam. Urmărindu-i din spate, Peregrine începu să bănuiască că cei doi companioni ai săi nu executau pentru prima oară isprava lor nemaipomenită în echipă.

Ieşiseră de pe Glen Shiel şi mergeau acum pe lângă Loch Cluanie. Nivelul apei crescuse şi aici foarte mult, şoseaua fiind inundată în mai multe locuri. În două rânduri se văzură siliți să părăsească asfaltul şi să se cațere cu roțile pe latura stângă a şoselei, care era ceva mai înălțată. De fiecare dată, Adam reuşi să-i aducă din nou cu bine pe şosea, fără a pierde mai mult de câteva minute.

După ce lăsară şi acest golf în urma lor, Adam îi pasă harta lui Peregrine, fără a-şi dezlipi privirile de la drum.

— Verifică harta, îi spuse el încet. În mod normal, ar trebui să ne apropiem de o răscruce, şi nu aş vrea să trecem de ea din cauza întunericului.

Cu ajutorul lanternei, Peregrine verifică traseul

care trebuia urmat.

— Vom merge pe drumul din stânga, spuse el. Va fi marcat A887 sau Inverness - dacă indicatoarele au rămas în picioare.

Chiar în momentul în care îşi încordase privirile, străpungând ploaia şi întunericul, Peregrine surprinse din fugă un indicator rutier ce trecu pe lângă el ca o nălucă.

— Suntem foarte aproape, îi avertiză. De fapt, cred că este mai degrabă o deviere spre stânga decât o curbă.

— Ne apropiem, îi comunică Adam lui McLeod. Încetineşte şi fii gata să o iei spre stânga atunci când îți spun eu. Încet... acum - şi drept înainte. Felicitări, amândurora.

Aceste vorbe de laudă fură o adevărată mângâiere pentru Peregrine, după ce fusese simplu pasager atâta drum şi începuse să se întrebe de ce-l luaseră cu ei. Consultă din nou harta, dar nu mai era de făcut decât o singură cotitură, chiar atunci când vor fi ajuns deja la Loch Ness, de unde trebuiau să o ia spre nord.

Cu toate acestea, ținu cont de cele câteva minuscule sate prin care treceau; astfel avea sentimentul că participa, oricât de superficial, la cele ce se petreceau.

Tunetul bubui undeva înaintea şi la stânga lor, sub plafonul coborât al norilor, iar fulgerele luminau tot mai des pe măsură ce continuau să înainteze spre nord-est, de-a lungul apelor umflate

ale Moriston-ului. Lucrările întâlnite de-a lungul rutei îi siliră să facă mai multe ocoluri mici pe drumuri neasfaltate, încetinindu-le înaintarea, iar la câțiva kilometri după satul Dundreggan, după o curbă foarte strânsă, se treziră în față cu o turmă de oi, ude şi murdare de noroi, care le bloca drumul.

McLeod frână chiar când Adam se pregătea să-l prevină, oprind maşina la câțiva centimetri în fața animalelor.

— Fir-ar să fie de oi proaste! mormăi McLeod. Dacă loveam una, călătoria noastră s-ar fi putut încheia aici. Să văd dacă le pot convinge să ne facă loc.

Claxonă, însă fără niciun efect, apoi începu să înainteze încet. Înnebunite de ploaie şi de lumina farurilor, oile fugeau nervoase din calea capotei lungi a maşinii. O mioară cu albeață la ochi rămase încremenită pe loc până ce o atinse colțul barei în coaste. Restul se buluciră spre margini, lăsând în cele din urmă un spațiu îngust prin care maşina trecu în cele din urmă.

După ce depăşiră acest obstacol, McLeod reveni la viteza cu care mersese până atunci. Foarte curând trecură pe lângă rămăşițele unui indicator prăbuşit pe marginea drumului, la o distanță de câțiva metri.

— Aici trebuie să fie Invermoriston, spuse Peregrine, privind printre scaunele din față satul pe care îl străbăteau. Vom întâlni foarte curând

intersecția cu A82. Va trebui să o iei la stâ…

— Semnal luminos în față! strigă Adam deodată. Atenție!

Fluierând încet, McLeod frână şi se apropie cu viteză foarte mică de un bărbat îmbrăcat în haine de ploaie, care lumina drumul cu făclii roşii. În spatele lui, un camion articulat zăcea pe o rână, cabina nefiind desprinsă de trailer. Alături era oprită o maşină cu luminile de avarie în funcțiune; lumina lor galbenă se adăuga strălucirii purpurii a torțelor.

— Sper că nu e niciun rănit, murmură Adam. În calitate de medic, sunt obligat să dau primul ajutor.

Când ajunseră în dreptul bărbatului, Adam îşi luă mâna de pe volan, iar McLeod coborî geamul.

— E cineva rănit? strigă McLeod.

Omul schiță o grimasă, ținând o nouă făclie, pe care de-abia o aprinsese, la distanță de corp.

— Doar mândria mea a fost rănită, spuse el. Cât despre camion, ce să mai zic! Eram în drum spre Fort Augustus, dar vântul sufla atât de tare că m-am gândit să mă opresc. Ar fi trebuit să rămân pe drumul principal. Tocmai când luam curba, m-a izbit o pală de vânt şi m-a dat peste cap.

McLeod îi făcu un semn de simpatie.

— Mă îndoiesc să ai norocul de-o maşină de intervenții în seara aceasta, îi spuse. Cum e drumul spre nord?

Bărbatul clătină din cap.

— Nu te-aş sfătui să-l încerci. Drumul e liber, însă vântul suflă foarte tare, iar vizibilitatea e minimă. A tunat şi a fulgerat, ceva mai la nord. Iar golful e extrem de agitat.

— O să fiu cu băgare de seamă, spuse McLeod, ridicând o mână în semn de mulțumire. Mult noroc.

— Mulțumesc, şi ție la fel.

După ce ocoliră camionul răsturnat şi intrară pe drumul principal, Adam îşi puse din nou mâna lângă a lui McLeod, pe volan. Inspectorul îi aruncă o privire, apoi se concentra din nou asupra şoselei, apăsând pe accelerație.

— Mai rezişti?

Pe fața lui Adam se citeau semnele încordării, dar zâmbi uşor, fără a scăpa drumul din priviri.

— Nu pot fi mult mai mult de douăzeci şi trei de kilometri de aici şi până la Point Urquhart. Am să fac față.

În clipa când ajunseseră pe malul lui Loch Ness şi o luară spre nord, spre Inverness, maşina tremură, ca şi cum ar fi fost lovită de mâna unui uriaş. Vântul, profitând de faptul că golful, cu pereții lui atât de apropiați, se transformase într-un soi de tunel lung de treizeci şi cinci de kilometri, lovea nestingherit marginile din partea continentală a golfului cu forța unei furtuni.

Mult mai circulată decât ruta prin Glen Shiel, şoseaua aceasta era presărată cu vehicule de toate formele şi dimensiunile rămase în pană, ale căror

şoferi se văzuseră obligați de dezlănțuirea furiei naturii să tragă pe margine.

Cu ajutorul lui Adam, McLeod strecură cu repeziciune Volvo-ul prin această adevărată cursă cu obstacole lungă de şaisprezece kilometri, presărată cu maşini împotmolite şi mici accidente rutiere. La dreapta lor, apele negre ale Loch Ness se războiau cu stâncile de la mal ca nişte ființe vii, posedate de demoni.

Mai aveau însă de mers până să ajungă în focarul dezlănțuirii de furie. Apropiindu-se de Glen Urquhart, până şi Peregrine deveni conştient de năluca unei luminiscențe albastre-alburii ce-i apărea în raza vizuală. Era diferită de fulgerele ce luminau şi ele, periodic, cerul - o fosforescență pâlpâitoare simțită mai degrabă cu percepția interioară.

Înțelese că fenomenul îi îngrijora şi pe prietenii săi. Inspectorul arunca mereu câte o privire în sus, dar Adam părea total absorbit de drum. Departe, în față, de la nivelul apelor golfului, forme luminoase subțiri, aducând aminte de o aurora boreală, îşi întindeau degetele spectrale spre înălțime, pentru a se împreuna cu puterile pământului şi ale cerului. Astfel îngemănate, formau un vârtej centrifug de energii elementare, stăruind asupra munților din Highland tot mai amenințător.

Semnificația acestei forme limpezi nu-i scăpă lui Adam, chiar dacă atenția lui părea îndreptată într-

o altă direcție. Știa bine ce reprezenta și ce semnificație avea: făpturile ce sălășluiau pe tărâmul ielelor înălțau, în ura lor îndreptățită, un con de puteri, învestind-o cu furia neînfrânată a elementelor. Dacă supărarea ielelor nu putea fi potolită, forța lor avea să se abată, fără să aleagă, asupra a toți și tot ce îi ieșea în cale. Iar singurul mod de a domoli făpturile jignite era să-i oblige pe cei ce le ofensaseră să răspundă înaintea cumpenei aspre, intransigente a Înaltei Justiții.

Adam se uită iarăși spre cer. În clipa în care intrară într-o curbă, o umbră mare și întunecată țâșni din beznă de pe partea stângă a drumului și tăie calea mașinii.

McLeod mai apucă să exclame ceva și să tragă puternic volanul spre stânga. Evită forma aceea misterioasă, dar mașina intră în derapaj și părăsi drumul, trecu peste rămășițele unui zid scund, făcut din pietre așezate una peste alta, și se împotmoli, cu un sunet înfundat, într-un taluz. Unul dintre faruri se stinse, iar celălalt dezvălui un șanț umplut cu apă chiar înaintea ușilor din față.

Timp de una sau două secunde, singurul sunet fu căderea picăturilor de ploaie pe tabla mașinii și zgomotul potolit al motorului. Atunci McLeod respiră adânc și slăbi strânsoarea volanului.

— Sunteți cu toții nevătămați? întrebă el.

După ce auzi un „Da“ ferm din partea lui Adam, Peregrine se aplecă spre scaunele din față, palid și

tremurând din tot corpul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Era să lovim ceva, răspunse McLeod.

— Ai văzut ce a fost? i se adresă Peregrine lui Adam.

— Nu prea limpede, răspunse Adam. După dimensiuni, ar fi putut să fie un cerb.

Imaginea ce-i rămăsese şi lui pe retină era, fără îndoială, aceea a unei siluete încornorate, care traversa drumul în fugă! mai mult de atât nu era dispus să speculeze cu voce tare. McLeod îi aruncă o privire curioasă dintr-o parte, dar nu-i puse nicio întrebare.

— Indiferent ce-o fi fost, acum s-a dus, spuse inspectorul. Din păcate, mi-e teamă că maşina noastră a pățit-o.

Acționă marşarierul şi încercă uşor cu acceleraţia, dar roțile din spate se învârteau în loc. Maşina lor masivă rămase încremenită.

McLeod opri încruntat motorul, deschise portiera şi coborî cu grijă panta alunecoasă, pentru a vedea ce stricăciuni suferise partea din față. Când ajunse în dreptul uşii sale, Adam coborî geamul şi-i întinse lanterna cea mare. McLeod zăbovi mai mult în spatele maşinii şi nu părea deloc fericit când veni din nou alături de ei.

— Să ştiți că nu putem ieşi de-aici decât traşi cu un cablu, îi anunță el. Chiar dacă nu am rupt podeaua trecând peste bucata aceea de zid, ne-am înnămolit până la butucul roților în partea din

față, iar cele din spate s-au îngropat şi merg în gol. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, murmură Adam. Nimeni n-ar fi putut face mai mult de atât. Ar fi trebuit să te avertizez la timp. Cel puțin, bine că am scăpat cu toții întregi. Pur şi simplu va trebui să mergem restul drumului pe jos. Haide să ne uităm puțin pe hartă.

Peregrine îi întinse harta, iar Adam o consultă rapid la lumina bordului, apoi privi înapoi pe partea lui McLeod şi prin luneta maşinii la spectacolul luminos ce nu se potolise încă, dincolo de taluzul de la marginea drumului.

— Nu cred că am putea fi mai departe de un kilometru şi jumătate de Castelul Urquhart, spuse el, cu fruntea încrețită din cauza efortului de a calcula. Chiar şi pe o furtună ca asta, nu e greu de străbătut pe jos. De fapt, acest lucru se poate dovedi un avantaj în ultimă instanță - putem profita şi de elementul surpriză. Nimic de zis, vremea e de-a dreptul bestială, dar nici adversarilor noştri de la Urquhart nu le vine mai uşor.

Strălucirea scurtă a rânjetului său în lumina aceea scăzută avu ceva crud, iar McLeod îi răspunse cu un hohot posomorât de râs.

— Să ştii că ai dreptate, spuse inspectorul. Domnule Lovat, dacă eşti aşa de bun să-mi dai geanta, consider că ne putem pregăti de vânătoare. Adam, ai şi tu nevoie de a ta?

— Nu, am la mine ceea ce-mi trebuie, răspunse Adam, în timp ce Peregrine îi întindea lui McLeod obiectul cerut. Totuşi, cred că mai am o lanternă de rezervă. Ai putea să o iei tu, Peregrine.

Peregrine făcu aşa cum i se ceruse, punând geanta doctorului în poală şi deschizând-o cu grijă. Încercă să distingă ceva în întunericul acela, când Adam se rezemă peste scaun; lumină interiorul genții, scoase lanterna de rezervă şi i-o întinse lui Peregrine. În scurtul moment cât avusese lumină, Peregrine apucă să vadă cutiuțe, fiole şi seringi din plastic de unică folosință - calabalâcul obişnuit pe care te aştepți să-l găseşti în geanta oricărui medic - dar şi câteva obiecte cu forme ciudate, înfăşurate în mătase albă, din câte se părea. Îl privi pe Adam uimit, în timp ce acesta stingea lanterna.

— Scule ale diverselor mele meserii, spuse Adam în loc de o explicație. Dar nu voi avea nevoie de celelalte unelte în seara aceasta. Poți să pui geanta la locul ei, în spatele banchetei.

Peregrine îl ascultă. Încă avea ochii măriți de curiozitate, dar cuvintele lui Adam puseseră capăt discuției. Apoi, McLeod tocmai scosese un masiv pistol automatic din geantă. Scoțându-l din toc, inspectorul îi introduse un încărcător, apoi îl armă, cu un zgomot sec şi amenințător.

— Browning Hi-Power, spuse McLeod, punându-i piedica şi vârându-l hotărât la cingătoare, în partea din față. E un automatic de 9 mm -

funcționează cu muniție NATO standard. În încărcător au loc paisprezece cartuşe.

Peregrine îl privi consternat când scoase alte două încărcătoare şi le puse pe fiecare în câte un buzunar al hainei.

— Chiar crezi că o să fie nevoie de ele? întrebă.

— Sper să nu, răspunse McLeod. Dar vreau să fiu pregătit, în caz de nevoie. Ştim că au ucis cel puțin o dată. Ai văzut doar şi tu trupul de la debarcader.

Peregrine dădu din cap, simțind cum i se ridică un nod în gât. Până în momentul respectiv, chiar şi în timpul calvarului traversării cu feribotul, nu-i trecuse prin minte cât de periculoasă este, de fapt, acțiunea lor. Duhul reprezentase o primejdie aparte, fără îndoială, şi totuşi gloanțele i se păreau a sugera o amenințare cu mult mai directă.

— Ține-ți firea, îi spuse Adam. Dacă bănuielile mele se vor adeveri, hoții noştri înarmați până în dinți o să aibă atâtea pe cap, că n-o să le prea ardă de noi.

După această asigurare, deschise larg portiera în calea furtunii, gest repetat şi de McLeod. De îndată ce prietenii lui coborâră, Peregrine îşi desfăcu centura şi îi urmă.

21

Temperatura era şi mai scăzută decât atunci când plecaseră de la debarcaderul feribotului din

Kyle of Lochalsh. În primele clipe nu fură udați foarte tare, protejați fiind de echipamentul pe care-l luaseră de la Dunvegan, în schimb, după ce urcară malul alunecos şi ajunseră pe drumul principal, luară din plin în piept forța vântului, care-i pătrunse până la oase, iar ploaia mânată de vânt le înțepă mâinile şi fața expusă ca nişte ace de gheață.

Tremurând, Peregrine îşi băgă mai adânc capul între umeri şi îşi înfăşură o dată fularul de împrumut peste gât şi partea de jos a feței, regretând că nu se gândise să împrumute şi nişte mănuşi ca lumea. Ale lui, care nu aveau degete, nu-i erau de prea mare folos; pe deasupra, mai erau şi ude.

Adam nici măcar nu purta mănuşi, deşi Peregrine ştia sigur că are o pereche, amintindu-şi că-l auzise pe Humphrey spunându-i la aeroport că-i pusese o pereche în buzunarele jachetei verzi. Ducea lanterna când într-o mână când în cealaltă, încălzindu-şi-le pe rând în buzunarele hainei. Nici McLeod nu purta mănuşi - deşi lanterna lui, cel puțin, era din cele lungi şi metalice, de-ale poliției, suficient de mare pentru a putea fi purtată sub braț - în schimb avea amândouă mâinile afundate în buzunare. Nu-l ajuta la mers, însă mâinile îi rămâneau în formă, pentru cazul când ar fi trebuit să folosească pistolul.

Gândul acesta îl făcu pe Peregrine să se întrebe ce soi de armă avea Adam la el, pentru când aveau

să sosească la Castelul Urquhart. Sentimentul lui era că obiectul negru şi alungit pe care şi-l pusese Adam în buzunar, tot la aeroport, putea fi o armă de un fel mai deosebit, dar nu de foc.

Lanternele nu aruncau prea multă lumină prin ploaia deasă. Mergând în şir pe partea dreaptă a drumului, cu Adam în frunte şi McLeod încheind plutonul, Peregrine suferea enorm: pe lângă faptul că era complet înghețat, i se mai abureau permanent şi ochelarii.

Ploaia continuă să cadă cu încăpățânare. Cei trei înaintau cu greu, făcând mişcări automate; spectacolul de lumină continua netulburat undeva în fața şi la dreapta lor, iar tunetul acoperea aproape continuu vaietul vântului. Nu trecu nicio maşină pe lângă ei. Le era oricum frig şi deja se udaseră, când mai multe rafale de grindină se dezlănțuiră asupra lor.

— Adam, mi se pare mie, se auzi vocea răguşită a lui McLeod din spate, sau chiar e din ce în ce mai rău?

— Oricum, cel puțin nu cade grindină, răspunse Adam.

Înainte ca Peregrine să poată şi el comenta, un bubuit şi mai puternic acoperi tunetele, reverberațiile lui fiind simțite de cei trei prin tălpile bocancilor. În acelaşi timp, o lumină verzuie izbucni jos, la nivelul golfului, în fața şi la dreapta lor, luminând vag apele negre şi, spre mirarea lor, silueta neregulată a ruinelor unui castel medieval.

La numai douăzeci de metri, parcarea modernă a castelului se deschidea chiar din şosea; era vorba de un platou asfaltat, care domina ruinele.

— Priviți! Aici trebuie să fie! strigă Peregrine agitat, arătând cu degetul; porni înainte, într-un gest impulsiv, dar McLeod îl apucă de mânecă.

— Uşurel, băiete, îl preveni inspectorul, stingându-şi repede lanterna. Desigur, suntem la Urquhart, dar vezi şi tu că se întâmplă ceva foarte dubios acolo, jos. Nu ar fi înțelept din partea noastră să ne repezim înainte de a analiza situația în care ne aflăm.

Adam renunțase şi el la lumină şi îi trase pe cei doi bărbați mai aproape, foarte atent însă la ceea ce se petrecea.

— Noel are dreptate, murmură el. Să vedem dacă perspectiva nu este cumva mai largă din parcare. Şi fără lanterne, dacă este posibil, adăugă el, punându-şi-o pe a sa în buzunar. Fulgerele şi luminile de acolo sunt suficiente, dacă ținem marginea drumului. Nu are însă niciun rost să ne anunțăm sosirea înainte de a fi pregătiți să acționăm.

Ferindu-şi capetele de vânt, cei trei reuşiră să ajungă până la parcare fără incidente. Urmând direcția unei balustrade, ajunseră pe partea de unde începea o pantă abruptă; aici se ghemuiră la pământ, contemplând priveliştea. Lumina verde şi lugubră continua să se reflecte în scurte explozii reci de-a lungul stâncilor de la marginea golfului,

venind, din câte se părea, din spatele colțului sudic al castelului.

— Nu ştiu sigur ce poate fi, însă în niciun caz fulger, spuse Adam.

— Ai dreptate, continuă McLeod. Dacă facem abstracție de sunet, aş zice că acolo jos se execută un foc de artilerie.

— Din nefericire, răspunse Adam, s-ar prea putea să fie un lucru înrudit. Când o luăm în jos, trebuie să fim pregătiți pentru o eventuală luptă.

Chiar înainte să-şi termine cuvintele, o detunătură profundă şi sonoră tăcu să tremure aerul, iar ecourile reflectate de la marginea apei aduceau aminte de vibrațiile unei explozii. Toți se aplecară şi mai mult, din instinct: o jerbă de scântei verzi țâşni din spatele falezei stâncoase şi rămase la înălțime, vâjâind şi năpustindu-se în toate direcțiile ca un roi format din albine incandescente. Lumina era suficientă pentru a ilumina poteca ce cobora spre castel.

— Cred că am ajuns chiar la timp, şopti Adam. Dacă nu mă înşel cumva, cineva tocmai a deschis peştera lui Scot, cea păzită de iele! Haide să vedem mai de aproape.

Gardul ce împrejmuia parcarea era construit din două țevi orizontale din oțel, suficient de groase. Adam se aplecă şi se strecură printre ele, pornind apoi în jos, spre castel, conştient că McLeod şi Peregrine îl urmează. Evitând o porțiune cu scări din lemn, care ar fi putut produce zgomot,

coborâră pe margine, ajutându-se de balustradă, apoi săriră fără să se jeneze bariera din fața chioşcului unde în mod obişnuit se vindeau biletele.

Coborâră grăbiți şi cu capetele lăsate în jos o lungă pantă până aproape de zidurile cetății, ghidându-se după balustradele montate pe ambele părți ale aleii. Aici, drumul se întorcea brusc spre stânga, urmând scări alunecoase din lemn şi beton, continuând apoi peste o pasarelă îngustă din cherestea ce ducea spre podul de peste şanțul castelului; însă Adam îi conduse spre dreapta la o altă scară scurtă şi se îndreptară spre o căsuță aflată chiar lângă bastionul sudic.

Se opriră în umbra acestuia şi cercetară împrejurimile; o potecă noroioasă cobora printre copacii zdrențuiți de furtună spre o îngustă plajă în formă de semilună. Dincolo de aceasta se vedeau apele negre ale golfului măturate de vijelie. Între fulgere, peste întreaga zonă pulsa o lumină bolnavă, verzuie, care pâlpâia şi pocnea aidoma unor paraziți de electricitate.

— Ascultați, şopti McLeod, atunci când vântul aduse până la ei uşorul duduit mecanic specific unui motor diesel. Nu auziți nimic?

Cei trei se insinuară pe lângă peretele clădirii, încercând să descopere sursa zgomotului. Din această poziție avantajoasă, reuşiră să distingă silueta estompată a unei bărci cu motor puternic, trasă în apropierea plajei în formă de semilună. La

cârmă se afla un bărbat cu şapcă, protejat de o pelerină, care menținea barca în aceeaşi poziție; ambarcațiunea se lovea ritmic de pietrişul dur la doar câțiva metri sub intrarea unei grote boltite, în formă de potcoavă.

Adam îl trase de mânecă pe Peregrine şi porniră toți trei dincolo de potecă, spre dreapta, adăpostindu-se în spatele unor tufişuri, de unde se vedea mult mai bine grota. Intrarea sugera întrucâtva o rană. Pietrele uriaşe ce flancau deschizătura sau cele împrăştiate pe plajă păreau să fi fost deplasate de curând. În interiorul peşterii, aerul era încărcat cu fragmente strălucitoare de lumină verde ce se roteau în zbor ca scânteile aruncate din forja fierarului.

— Documentele nu pomenesc nimic despre o cavernă în acest loc, şopti Peregrine. Credeți că au deschis-o chiar acum?

— Aproape sigur, îi răspunse Adam.

Bărbatul din barcă urmărea cu nerăbdare intrarea grotei.

— Ceilalți trebuie să fie înăuntru, mormăi McLeod, privind cu grijă în jur, în eventualitatea că nu era chiar aşa. După părerea voastră, cam câți or fi?

Adam cercetă barca, apoi grota, calculând.

— Încă cinci sau şase, dacă au venit cu toți în barcă - ceea ce e probabil, de vreme ce nu există maşini în parcare. Ştiind că oamenilor de felul lor nu le prea place să-şi împartă prada, trebuie să ne

gândim şi că vor reduce numărul la minim. Dacă e vorba de încă cinci sau şase, crezi că facem față?

— Avem de ales? mârâi McLeod încetişor.

— Nu, spuse Adam, însă avem avantajul că-i putem surprinde.

— Pentru moment, da. În orice caz, țineți-vă capetele în jos, îi sfătui McLeod.

Îşi puse lanterna în buzunarul din stânga şi începu să coboare panta, cu Adam şi Peregrine în urma lui.

În punctul unde poteca o lua spre dreapta, el se opri în stânga, în nişte tufişuri de soc ude. Se târî pe pământ circa zece metri, ajungând până la baza unei stânci masive, încununată de o şa, cam de dimensiunile unei jumătăți de automobil de mic litraj. Dincolo de aceasta, urma o porțiune de teren accidentat, coborând spre plajă şi spre intrarea în grota proaspăt deschisă.

Vântul înțepenise la baza stâncilor, aerul rămăsese rece şi nemişcat, iar ploaia lăsase locul unei ceți umede şi pătrunzătoare. Calmul acela brusc, instalat într-o arie limitată, avea ceva rău prevestitor, aducând aminte de punctul liniştit din inima unui uragan. Lipindu-se de stâncă alături de McLeod, Adam se întrebă cât va dura calmul.

Foşnetul din tufăriş anunță sosirea lui Peregrine. Tânărul artist se adăposti lângă Adam, cu ochii măriți de emoție.

— Ați văzut ceva până acum? şopti el, sprijinindu-se cu grijă pe un cot, pentru a urmări

mai bine jocul de lumini din interiorul grotei.

Adam îl smuci în jos, avertizându-l:

— Fii atent!

— Dar ce sunt toate petele acelea de lumină? insistă Peregrine. Se mişcă de parcă ar fi cu adevărat nişte ființe vii.

— Sunt vii cu adevărat, murmură Adam. Nu ți-ai dat seama? Acelea sunt creaturile ce sălăşluiesc în peşteră.

— *Iele*? Peregrine îşi ținu respirația şi căscă ochii.

— Chiar aşa, mormăi McLeod, aflat pe cealaltă parte a lui Adam. Ar fi mai degrabă în stare să te mănânce de viu decât să te privească în ochi. Vorbesc serios, băiete, nu te uita aşa la mine.

Pe când Peregrine rămăsese mut de uimire, holbându-se pe rând la cei doi prieteni ai săi, Adam îşi scoase inelul cu safir şi i-l întinse artistului.

— Poftim. Ia-l şi pune-l pe deget, îi spuse el. Orice s-ar întâmpla de aici înainte, ai să ai neapărat nevoie de protecție. Dacă vom fi atacați de Oastea Ielelor - ceea ce se poate întâmpla oricând - virtuțile pe care le posedă această piatră le vor ține la respect… cel puțin pentru o vreme.

— Dar nu vei avea şi tu nevoie de el? întrebă Peregrine, în timp ce mâna sa strângea inelul.

— Nu, eu am alte arme.

Desfăcând o parte a fermoarului pelerinei de ploaie, Adam căută ceva în adâncul hainelor. Peste

câteva momente ținea în mână o mică sabie, într-o teacă de culoare neagră.

Ba nu, nu-i o sabie, se răzgândi Peregrine. De fapt, era vorba de o *skean dubh* - lama purtată de obicei de muntenii scoțieni împreună cu fusta lor tradițională, kiltul, înfiptă în chip de ac în partea de sus a veşmântului.

Chiar şi la lumina stranie ce-i înconjura, Peregrine reuşi să vadă că nu era o *skean dubh* oarecare. Numai teaca era o operă de artă, jumătate din lungimea totală - circa douăzeci de centimetri - fiind acoperită cu ornamentații superbe din argint la cele două extremități. Nu reuşi să distingă detaliile incrustațiilor de pe mâner, din cauza mâinii lui Adam, dar în vârful măciuliei fusese montată o piatră limpede şi albastră, aproape cât un ou de porumbel. Când Adam scoase sabia, strecurând teaca la loc în buzunar, lama lustruită sclipi ca argintul-viu sub cerul tot mai coborât, iar o lumină albastră jucă pe tăişuri, ca şi cum ar fi reflectat lumina lunii - sau ca reflexia unei voințe foarte puternice.

McLeod scoase în acelaşi timp Browning-ul automatic de la brâu, trăgându-i cât putea mai încet piedica şi ridicându-l până la înălțimea umărului, pregătit să tragă. Peregrine tresări, însă nu la vederea armei; acest lucru i se întâmplase deja pe când se aflau încă în maşină. De această dată, cauza era focul albastru ce răsărise la mâna cu care McLeod ținea şi arma. Uitându-se mai

atent, constată că McLeod purta un inel cu safir aproape identic cu acela al lui Adam.

Amândoi bărbații aveau în priviri concentrarea şi voința vânătorului pornit pe urmele unei prăzi primejdioase. Privindu-şi prietenii în tăcere, Peregrine deveni deodată acut conştient că îi vedea acum pentru prima oară într-o lumină cu totul nouă. În ultimele câteva săptămâni ajunsese să accepte, ca pe nişte lucruri de la sine înțelese, că Adam şi McLeod posedă anumite puteri şi capacități pe care nu avea cum să şi le explice logic. Acum, când se pregăteau să se arunce asupra vânatului lor, Peregrine înțelese că nu avea habar cum urmau să procedeze.

Mai mult, nu ştia ce trebuie să facă el însuşi. Privind involuntar spre inelul lui Adam ce se afla la el în palmă, îşi trase grăbit mănuşa şi îl puse pe inelarul mâinii drepte, acolo unde văzuse că-l purta Adam. Îi era puțin larg, dar prezența inelului îl făcea totuşi să se simtă mai puțin vulnerabil. Îşi concentră iarăşi atenția spre grotă, nu înainte de a-şi îndrepta umerii şi a strânge pumnul, pentru ca inelul să nu-i alunece de pe deget; spera din tot sufletul să le poată fi de folos prietenilor săi.

Chiar când îi trecea prin minte acest gând, de sub ei izbucni un țipăt strident şi puternic. Dansul nervos al luminilor de smarald se transformă într-o tarantelă febrilă, iar adânc în interiorul tunelului izbucni o văpaie mohorâtă, întinzându-se către gura cavernei. În momentul următor, în intrarea

cu formă de potcoavă a peşterii îşi făcură apariția un grup de siluete întunecate.

Bărbatul din frunte era înalt şi subțire, mişcându-se cu grație şi aroganță, având ambele brațele înălțate deasupra creştetului. Cei trei oameni ce-l urmau păreau masivi în comparație cu el. Doi dintre ei se clătinau sub greutatea unui sipet legat în metal, ce părea neobişnuit de greu, ținând cont de dimensiunile lui reduse. Bărbatul din ariergardă ținea ridicată o ramă de tablou, creând un scut între el şi petele de lumină ce se roteau amenințător în jur.

— Steagul ielelor? îi murmură Adam lui McLeod.

— Chiar aşa, iar individul din frunte trebuie să fie şeful lor. Priveşte! Are o sabie. Nu poți să o vezi decât din anumite unghiuri.

Peregrine îşi întinsese atât de mult gâtul ca să poată privi mai bine, încât Adam trebui să-l tragă de mânecă.

— Cred că este sabia Hepburn! şopti el, plin de zel. Vai, dacă aş putea să mă dau puțin mai aproape… dar sunt convins că ea este!

— Sigur că ea este, îi răspunse Adam. Dar dacă nu-ți ții capul jos, s-ar putea să ai ocazia să o vezi mult mai de-aproape decât ți-ar face plăcere.

Pe măsură ce grupul ieşea din grotă, înconjurat de roiul oştirii ielelor, se puteau distinge noi amănunte. Toți bărbații purtau impermeabile negre cu glugă, doar conducătorul avea şi ochii mascați, ca un călău, iar la gât îi atârna un lanț

de argint; Peregrine ar fi fost în stare să parieze că de el era agățat medalionul pe care încercase să-l deseneze de mai multe ori. Purta sabia orizontal deasupra capului, ținând cu o mână - pe care se distingea şi un inel - mânerul cu gardă, iar cu cealaltă lama goală, chiar la câțiva centimetri de vârf.

Pe lama de damasc jucau apele unei lumini verzui şi rău prevestitoare, sursa nefiind sabia însăşi, ci țesătura fragilă a steagului ielelor, ținut la înălțime în rama lui de cel ce încheia plutonul. Sabia părea să atragă lumina din steag, ca un fus ce adună borangicul, subțire ca firul de păianjen, țesând un acoperământ spectral deasupra procesiunii. Ielele se năpusteau asupra celor patru din toate direcțiile, pentru ca apoi să se oprească şi să se retragă, de parcă s-ar fi ciocnit de un zid invizibil.

— Steagul ielelor produce acest efect? şopti Peregrine.

— Da, el şi sabia Hepburn, îi răspunse Adam. Sabia joacă rolul unui instrument de invocare şi control. Conducătorul se foloseşte de ea pentru a chema şi direcționa influența protectoare a steagului chiar împotriva făpturilor care l-au înzestrat cu aceste puteri.

— Dar cum reuşeşte să facă acest lucru? dori Peregrine să ştie.

McLeod îl cercetă pe şeful procesiunii cu un amestec de silă şi neîncredere.

— În niciun caz prin mijloace curate, de asta sunt sigur, mormăi el. Dar va plăti scump pentru faptele lui.

Privi în direcția lui Adam.

— Cât timp crezi că va reuşi să mențină vălul protector?

— Probabil suficient pentru a permite întregului grup să ajungă la ambarcațiune împreună cu prada, spuse Adam. Desigur, dacă noi nu avem grijă să intervenim aşa cum se cuvine. Noel, crezi că ai putea să te strecori până în cealaltă parte a grotei fără a fi descoperit prea devreme?

McLeod studie atent terenul de deasupra intrării în grotă.

— Am să văd ce pot face, se arătă el de acord şi porni prin vegetația din stânga lor.

— Şi eu ce fac? şopti Peregrine, nerăbdător.

— Tu rămâi aici să stai de veghe şi să încerci să eviți să fii cumva mâncat de viu, îi răspunse Adam scurt.

Înainte ca artistul să reacționeze, Adam dispăruse deja, alunecând uşor pe povârniş, trecând apoi dincolo de stânci. La baza coastei abrupte se opri şi se sprijini cu un picior pe un bolovan; rămas astfel în echilibru, se ridică în picioare şi îndreptă vârful armei lui, *skean dubh*, spre grupul bărbaților ce traversau acum plaja, în drum spre ambarcațiune. Simți toată forța ce i se aduna în pumnul strâns, concentrată chiar în centrul palmei, dar îşi stăpâni deocamdată

această putere, trase aer în piept şi strigă:

— Aţi mers suficient de departe, domnilor. Opriţi-vă pe locul unde vă aflaţi!

Membrii micului alai se întoarseră spre direcţia de unde venea vocea, iar când îl detectară, cineva trase o înjurătură. Conducătorul se aşeză cu faţa spre el, potolindu-i pe acoliţi cu o comandă severă, dar nu-şi lăsă braţele în jos. Mâna stângă se desfăcu, apoi strânse din nou capătul lamei, ca şi cum ar fi ars de nerăbdare să întoarcă spada spre cel ce-l înfruntase; Adam ştia însă că nu va îndrăzni, pentru că astfel ar fi pierdut controlul asupra steagului.

— Tu cine dracu' eşti? întrebă bărbatul, vocea lui conturându-se limpede şi puternică pe fondul zumzetului neîntrerupt al vocilor ielelor. Şi cu ce scop ai venit aici?

— Poţi să mi te adresezi cu titlul de Maestru al Vânătorii, îi răspunse Adam, pândind cu coada ochiului şi mişcările celui din barcă. Cât despre scop - mă aflu aici pentru a face dreptate.

Această declaraţie provocă un murmur de nesiguranţă în rândurile subordonaţilor, dar conducătorul râni dispreţuitor.

— Dreptate, zici? Şi care sunt presupusele noastre crime?

— Ele cuprind, nu în ultimul rând, vătămările făcute celui cunoscut odinioară sub numele de Michael Scot de la Melrose, cu scopul de a pune mâna tâlhăreşte pe ceea ce-i aparţine lui, spuse

Adam solemn, indicând în direcția sipetului. Cred că se află acolo. Pe urmă, nu trebuie să uităm de steagul ielelor aparținând clanului McLeod, pe care vi l-ați însuşit pe căi nedrepte şi pe care l-ați profanat crunt. Sabia din mâna ta este şi ea furată, cred. Dacă eşti înțelept, ai face bine să renunți la lucrurile furate şi să te supui autorităților lumeşti, atât timp cât mai poți să îndrepți faptele şi mai grave săvârşite împotriva legilor Planurilor Interioare.

Văzduhul din jurul celor patru clocotea, brăzdat în toate direcțiile de siluetele scânteietoare ale ielelor, furia lor tot mai aprinsă creând în jur o tensiune nemaipomenită. Din spatele stâncii lui, Peregrine, simțindu-se absolut neputincios, aruncă o privire îngrijorată în urma lui McLeod. Capul şi umerii inspectorului se iviră pentru scurt timp deasupra stâncilor ce străjuiau intrarea în grotă, apoi un freamăt în tufişurile de mai încolo marcă înaintarea lui spre peretele stâncos de pe cealaltă parte a intrării în peşteră.

Bărbatul mascat de pe țărm îl măsură pe Adam sfidător.

— Cred că-ți supraapreciezi propria-ți importanță, „Maestre al Vânătorii”, sau care ți-o fi numele adevărat. Colegii mei şi cu mine nu-ți recunoaştem autoritatea. Nu-ți acceptăm nici pretenția de a judeca acțiunile noastre.

— M-ai înțeles greşit, îi replică Adam. Acțiunile voastre v-au atras deja condamnarea. Mă aflu aici

pentru a vă cere să vă predați - şi să vă silesc să o faceți, dacă va fi nevoie.

Între timp, McLeod avusese suficient timp să ajungă în ascunzătoarea pe care şi-o alesese printre stâncile din partea dreaptă a intrării în grotă. Din această poziție avantajoasă, putu să vadă cum şeful mascat al grupului de bandiți făcu un semn discret pilotului de pe ambarcațiune. Omul îi răspunse printr-un gest abia perceptibil şi se aplecă sub bordul de comandă al bărcii de mare viteză. Când se ridică, McLeod văzu în mâinile lui forma lucioasă şi agresivă a unei Uzi.

— Păzeşte-te, Adam! Barcagiul este înarmat! strigă el.

22

Adam văzuse deja mişcarea pilotului şi se aruncă pe burtă chiar în secunda când o salvă de gloanțe sfâşie locul unde se aflase cu o clipă mai devreme. Pistolarul îşi îndreptă imediat arma spre poziția ocupată de McLeod. Fragmente de stâncă şi ramuri ale tufişurilor zburară în toate direcțiile, sub focul nimicitor, dar McLeod se adăpostise deja, lipindu-se de perete, pregătit să răspundă şi el atacului.

O nouă salvă culcă la pământ un mănunchi de arbori tineri din stânga lui şi pistolarul făcu o scurtă pauză; în acest scurt interval, McLeod ieşi din spatele adăpostului şi trase o succesiune

rapidă de trei focuri.

Primul ricoşă din carena navei, al doilea şi al treilea sfărâmară parbrizul. Pilotul se feri într-o parte, apoi trase iarăşi o rafală, dar McLeod era din nou întins la adăpost. Plumbii pătrunseră cu zgomot surd în peretele stâncos stratificat de deasupra lui; apoi însă, înainte să mai aibă timp să sară şi să se pună la adăpost, secțiunea slăbită a peretelui se prăbuşi, îngropându-i pe McLeod sub o cantitate impresionantă de pământ şi pietre.

Adam se ridică în picioare, îngrijorat şi convins că McLeod fusese atins de gloanțe; pistolarul trase o nouă rafală spre el, obligându-l să se arunce iarăşi la pământ. Între timp, avalanşa de pietre ce-l trântise pe McLeod îşi continua drumul spre poalele coastei. Câțiva bolovani mai grei ajunseră pe plajă şi se rostogoliră mai departe, stârnind prundişul. Stegarul ce încheia plutonul se sperie cumplit şi, în momentul în care țipă şi sări înapoi, se izbi de cel mai apropiat coleg.

Şocul îl făcu să piardă controlul asupra ramei în care se afla steagul, şi aceasta i se răsuci în mână. Unul din colțuri izbi puternic pământul, iar rama se făcu bucăți cu zgomot de sticlă spartă.

Vălul protector de deasupra echipei dispăru imediat. Şeful deschise gura, disperat. Țipând asurzitor, cetele ielelor se năpustiră asupra prăzii cu gânduri ucigaşe.

Bărbații care cărau sipetul îl scăpară, țipând şi agitându-şi haotic brațele, încercând să se apere

de ielele ce smulgeau din ei cu dinți şi gheare ca nişte ace, aidoma unor minusculi peşti piranha făcuți din lumină. Steagul ielelor zăcea pe pământ, prins într-o grămadă de fragmente din sticlă şi lemn. Înnebunit de frică, cu fața şi mâinile şiroind de sânge, stegarul făcu un gest disperat, încercând să recupereze unica sursă de protecție pe care o ştia. Însă în clipa în care mâinile lui profane atinseră relicva sacră, izbucni pe neaşteptate o bubuitură, iar în jur se răspândiră un miros de pucioasă şi un fum negru şi gros.

După ce pâcla se mai risipi, din purtătorul steagului nu mai rămăsese nicio urmă. Uluit de scena la care fusese martor, Adam îşi înălță capul cu precauție şi văzu cum avangarda ielelor se dezlănțuie asupra următorului membru al echipei. Pe când bărbatul se prăbuşi sub pătura clocotitoare de forme mărunte şi strălucitoare, conducătorul, înspăimântat, prinse cu putere umărul unuia dintre hamali, vremelnic scăpat de sub atenția ielelor, şi-i făcu semn în direcția ambarcațiunii, învârtind cu o mână deasupra capului sabia Hepburn.

— Ajută-mă să duc sipetul la bord! ordonă el strident. Nu ne pot urmări odată ieşiți în larg.

Deşi fața şi mâinile omului se transformaseră într-o masă sângerândă plină de plăgi, el putu totuşi, nu se ştie cum, să răspundă printr-un semn afirmativ. Ielele păreau în continuare hotărâte să-l rupă în bucăți pe celălalt adversar al

lor, dar sabia conducătorului reuşea să le țină la respect. Cei doi reuşiră să târască sipetul ultimii metri rămaşi până la malul stâncos al apei.

Pilotul bărcii, care scăpase de amenințarea pistolului lui McLeod şi nu îl mai vedea nici pe Adam, aruncă pistolul-mitralieră şi roti barca spre mal, aplecându-se peste bord să dea o mână de ajutor.

— Urcă sipetul în barcă! îi ordonă şeful. Eu țin făpturile astea la distanță!

Lăsându-i pe cei doi subordonați să se lupte cu sipetul, se întoarse să dea piept cu Oastea Ielelor folosindu-se de teribila sabie Hepburn, cu care lovea aprig în toate direcțiile. Zeci, poate sute de forme strălucitoare fluturau şi bâzâiau în jurul capului său, ca un roi de viespi înfuriate; dar ori de câte ori sabia o atingea pe una dintre ele, din punctul de contact țâşneau scântei, iar mica lumină se stingea, lăsând în urmă o dâră subțire de fum. Pe figura conducătorului începuse să se zugrăvească triumful când, pe neaşteptate, întrezări în spatele norului de iele o siluetă ce se îndrepta direct spre el.

Adam ținea *skean dubh* ridicată înaintea lui, ca pe o relicvă sfântă, însă nu cu lama, ci cu măciulia în sus. Piatra albastră montată în mâner emitea o licărire blândă, asemănătoare luminii limpezi a unui apus de soare vara. Ielele se feriră din calea lui atunci când trecu printre ele, oprindu-se doar la câțiva paşi de bărbatul mascat.

— Doi dintre oamenii tăi au pierit deja inutil, îi spuse Adam sever. Lasă sipetul şi pune-te sub protecția mea, înainte de a plăti cu viața pentru încăpățânarea voastră.

Bărbatul mascat lătră ca un şacal.

— Du-te la dracu'! îi strigă el. Eu am plătit pentru sipetul acesta, iar prețul nu a fost mic! Să fiu afurisit dacă o să pui mâna pe el gratis!

Pe neaşteptate, îl atacă pe Adam cu o lovitură a sabiei Hepburn, turbat de furie. Instinctiv, Adam ridică *skean dubh*, pentru a para lovitura. Peregrine, care se strecurase ceva mai aproape cât Adam nu fusese atent, emise un strigăt de protest în momentul în care cele două săbii se ciocniră, iscând un fulger şi scântei de foc alb-albăstrui. În acea secundă, toate semnele de primejdie care amenințau viața lui Adam ce i se arătaseră în ultimele zile îi reveniră acum în memorie.

Fără a se gândi ce ar fi fost în stare să facă odată ajuns acolo, Peregrine ieşi din adăpost şi se repezi spre Adam, sperând ca inelul să-i ofere protecție. Petele de lumină dornice de sânge se îngrămădiră în jurul lui, țipând, dar el îşi roti spre ele brațele goale şi merse mai departe, pe jumătate orb, spre locul unde îl văzuse pentru ultima oară pe Adam. Deodată, se trezi lângă două umbre, dintre care una stătea cu un genunchi la pământ, sprijinită pe o mână, scăldată într-o lumină albastră-palidă, iar cealaltă, aplecată asupra ei, ținea arma ucigaşă care se pregătea deja să lovească.

Sabia Hepburn arunca sclipiri verzi în timp ce se apropia de țintă. Fără a se gândi la consecințe, Peregrine o apucă cu amândouă mâinile. Stânga lui opri pentru scurt timp încheietura adversarului, prinzând-o lângă garda sabiei, însă nu suficient de ferm pentru a împiedica palma dreaptă să se ciocnească violent de lamă. Durerea arzătoare îl aruncă pe spate, peste Adam, făcându-l să se adune ghem, strângându-şi mâna rănită la piept; durerea i se răspândea în degete, prinzând şi antebrațul. Singurul gând ce-i veni în minte, în acea primă fracțiune de secundă a durerii agonizante, fu acela că era posibil să nu mai poată picta niciodată.

Însă chiar înainte de a-şi trage răsuflarea să țipe, un bocanc greu îi strivi coastele, suficient de puternic pentru a-l face să se rostogolească peste pietrişul aspru. Reuşi într-un fel oarecare să-şi protejeze capul şi să nu-şi piardă ochelarii, dar ceea ce văzu când putu să se răsucească din nou nu avu darul să-l liniştească, pentru că adversarul era iarăşi pregătit să-l atace pe Adam.

Urlând fără cuvinte, cu buzele trase de pe gingii, rânjind aproape ca o felină, spadasinul pregătise lama gata să dea lovitura de grație. În timp ce spada cobora, Adam ridică *skean dubh* - de această dată nu cu mânerul înainte, ci cu vârful îndreptat spre spațiul dintre ei, descriind rapid un simbol tainic.

Sclipirea *skean dubh* lăsă o dâră albastră vizibilă

în urma ei. Ea nu se afla niciunde în calea lamei ce cobora năvalnic, dar cu toate acestea sabia se abătu din drumul ei, pentru a o întâlni, ca şi cum oțelul ar fi fost atras de un magnet. Nevenindu-i să creadă că se putea întâmpla aşa ceva, spadasinul încercă să corecteze traiectoria, dar Adam mai execută o mişcare bruscă, de smulgere, cu *skean dubh*.

Adversarul său scoase un țipăt răguşit când constată că mânerul sabiei i se răsucise în mână. Incapabil să-l controleze, aruncă arma cu furie şi sfidare şi se întoarse disperat, încercând să ajungă la bordul bărcii ce-l aştepta.

Nu mai apucă. De-abia aşteptând o asemenea ocazie, Oastea Ielelor se năpusti iarăşi cu țipete lacome de bucurie; sângele țâşnea de unde muşcau, sfâşiau şi sfârtecau aidoma unor piranha turbați, bucurându-se de triumf.

Adam se aruncă peste Peregrine, protejându-l, apucând în acelaşi timp cu mâna liberă mânerul sabiei Hepburn.

Cei doi bărbați din barcă nu erau dornici să vadă mai mult de atât. În definitiv, prada se afla la ei. Îngrozit, cel de la cârmă porni motoarele şi întoarse barca în loc, într-o învolburare de spumă. Peregrine mai apucă să vadă, pe jumătate buimăcit, cum ambarcațiunea se îndepărta de mal, însă trebui să-şi înăbuşe un geamăt, străbătut de un nou val de durere pornit din mâna dreaptă.

La câțiva metri mai încolo, norul de iele se ridicară de pe stânci, unde nu mai rămase în urma lor decât o dâră purpurie; înțelegând că dușmanii le scăpau, țipau asurzitor. Doar câteva încercară să urmărească ambarcațiunea, dar, nereușind să-şi mențină mult timp înălțimea, se prăbuşiră în valuri, strigând ascuțit, transformându-se apoi într-un norişor de abur.

Peregrine îşi reprimă un suspin, simțindu-se puțin amețit în timp ce îşi strângea mâna rănită la piept, neîndrăznind să se uite de teama a ce i s-ar fi putut dezvălui privirilor. Purta încă inelul lui Adam, dar un sânge negru i se scurgea printre degete, picurând pe pietrişul umed al plajei.

— Unde-i Noel? întrebă Adam, ajutându-l pe Peregrine să se ridice în picioare şi privind cu îngrijorare în jur. Îl vezi undeva pe Noel?

— Nu, eu…

— Poftim, ia asta şi aşază-te spate în spate cu mine! îl îndemnă Adam, întinzându-i *skean dubh*. Mişcarea următoare este că ne vor ataca pe noi. Foloseşte-te de lamă ca să te aperi.

Nici nu terminase de vorbit, când norul sclipitor de smarald, după ce se văicărise la malul mării, se repezi asupra lor, țipând cu vocile lor înalte. Peregrine ridică *skean dubh*, aşa cum văzuse că făcuse Adam, deşi era pe jumătate amorțit şi fiecare fibră a lui părea să spună că este inutil…

În acest răstimp, pe înălțimea din dreapta intrării în cavernă, McLeod îşi veni din nou în fire,

încercă să se mişte şi se pomeni că se afla pe jumătate îngropat sub pământ şi fragmente de piatră. Ca prin minune, avea încă pistolul în mână, dar îşi pierduse ochelarii.

Se concentră asupra celor ce se petreceau pe plajă. Nu se mai vedea nici urmă din indivizii îmbrăcați în negru, ci doar un stol verzui de pete din lumină formând un vârtej nebun deasupra malului - şi barca de mare viteză, la care ele nu mai puteau ajunge, luptându-se disperată cu valurile negre ale golfului. Reuşi totuşi să distingă în barcă două siluete înveşmântate în negru.

Se degajă din terenul moale şi se aşeză în poziție de luptă, sprijinindu-se pe un genunchi, ochi atent şi trase cam o jumătate de duzină de gloanțe în direcția bărbaților din barcă, conştient fiind că ieşiseră din bătaia pistolului. Ticăloşii aceia... dar înainte de a-şi putea duce gândul la capăt, făcându-şi inimă rea pentru că-i scăpaseră, McLeod observă o nouă mişcare a cârdului de iele, care se înălțase de la malul apei şi se năpustise asupra a două figuri foarte familiare lui, care se apărau stând spate în spate.

Înspăimântat, emise un strigăt răguşit şi se aruncă spre poalele coastei abrupte, alunecând pe spate şi reuşind cu greu să aterizeze cu bine. Se clătină doar o fracțiune de secundă şi se apropie de scena luptei - fiind la un pas să se împiedice de steagul ielelor.

Acest incident îl făcu imediat să se

răzgândească. Vârându-şi pistolul la locul lui, în cingătoare, se aplecă asupra steagului, acoperit încă de sticla spartă. Nu avea nici cea mai mică reținere, pentru că aparținea şi el clanului McLeod - apoi, nici nu apucase să vadă cum fusese pedepsit stegarul pentru gestul lui.

Adam văzuse în schimb acea scenă - şi înțelese intenția lui McLeod.

— Noel, nu-l atinge! urlă el, încercând să le alunge pe ielele amenințătoare şi să-l urmărească pe McLeod în acelaşi timp. Legenda este adevărată! Purtătorul steagului a dispărut într-un nor de fum!

— Înseamnă că nu avea în vine sânge de McLeod! veni răspunsul sfidător al inspectorului, care arăta că nimic nu l-ar fi făcut să se abată de la intențiile sale.

Strânse cu venerație steagul ielelor dintre resturile ramei şi îl ridică triumfător în mâinile lui de McLeod… fără a plăti cu viața! Cu sângele lui de McLeod pulsând acum în ritmul vechilor cântece de bătălie, îşi puse steagul pe umeri, ca pe o mantie, şi apoi se apropie alergând de prietenii lui asediați, rostind din răsputeri vechiul strigăt de luptă al clanului: „Fii dârz!”

Ignorând caruselul ielelor, se aruncă în mijlocul lor şi se vârî între Adam şi Peregrine, care erau muți de uimire. Îi prinse pe fiecare dintre ei cu câte o mână viguroasă de umăr şi îşi înălță neînfricat vocea peste tumultul duhurilor.

— Pieriți din fața mea, copile ale Pământului, Aerului şi Focului! în numele celui dintâi McLeod, şef al întregului clan McLeod, eu, Noel Gordon McLeod, îi iau pe aceşti oameni sub protecția steagului ielelor de la Dunvegan! De vreți să nu rupeți vechea învoială dintre clanul McLeod şi Neamul Ielelor, să mi-i vătămați!

Corul straniu de țipete sfredelitoare se potoli, transformându-se într-un zumzet morocănos, iar norul se mai ridică puțin, chiar dacă ielele continuau să roiască supărate.

— *Lăsați armele jos*! le ordonă McLeod, cât mai convingător cu putință. Trebuie să le fac să înțeleagă cumva că nu noi suntem duşmanii lor. Ați văzut şi voi ce efecte are oțelul asupra lor.

Adam coborî fără să ezite sabia Hepburn, Peregrine se codi, însă, înainte de a îndrepta spre pământ vârful armei sale, *skean dubh*. Vuietul potolit al ielelor ezită, iar McLeod îşi înalță din nou privirile spre ele.

— Este drept că ați fost jignite cumplit, o, popor al păcii, le zise McLeod, dar nu trebuie să vă vărsați furia voastră îndreptățită asupra celor ce vor să vă fie aliați. Nu *noi* suntem cei ce v-au prădat comoara! Duşmanii voştri sunt *acolo*! spuse el făcând un gest scurt spre larg cu mâna de pe umărul lui Adam, iar nu aici, sub steagul ielelor!

Câteva secunde cei trei aşteptară nemişcați, reținându-şi până şi respirația - Adam şi Peregrine

pregătiți să-şi folosească săbiile, în caz de nevoie, McLeod sfidând primejdia, cu brațele petrecute după umerii prietenilor săi, punându-i astfel şi pe ei sub protecția steagului. Apoi, spre imensa lor uşurare, vârtejul dement al oastei ielelor se potoli încet, cohortele ridicându-se la înălțime.

Cu toate acestea, ordiile nu se risipiră. În schimb, petele dansânde de lumină se răspândiră la marginea apei, aidoma unei panglici diafane de smarald despărțind pământul de cer şi tânguindu-se încetişor. Suprafața golfului se transformă într-o oglindă, asupra căreia se lăsă o tăcere nefirească, semn că avea să se întâmple în curând ceva.

— Ele aşteaptă să se petreacă ceva anume, îi murmură McLeod lui Adam. Oare despre ce naiba o fi vorba?

Deasupra apei, fulgere palide luminau ici şi colo printre norii coborâți, iar ei puteau încă distinge silueta bărcii ce ieşea în larg cu toată viteza, îndreptându-se spre sud. Murmurul scăzut al motoarelor diesel acoperea şuieratul vântului, ce se făcea din nou simțit, iar de departe, din stânga, apăruseră nişte lumini noi - nu ajutorul aşteptat din partea poliției din Fort Augustus, de vreme ce veneau din direcția respectivă, ci două bărci mai mici, atrase, fără îndoială, de efectele pirotehnice la care asistaseră ocupanții lor cu puțin timp în urmă. Proiectoarele măturau pe rând obscuritatea, surprinzându-i pe fugari.

Ambarcațiunea avea însă avantajul vitezei mai mari şi probabil ar fi dispărut curând spre sud.

Atunci se petrecu un lucru ciudat. Pe neaşteptate, un trăsnet orbitor, de culoare verzuie, lovi apa chiar înaintea bărcii fugare, însoțit de un tunet pe măsură. O secundă, apele întunecate ale golfului căpătară o fluorescență stranie în jurul bărcii.

Ambarcațiunea îşi pierdu instantaneu puterea, toate sistemele ei fiind blocate de fulgerul căzut atât de aproape. Celelalte două bărci, aflate încă la câteva sute de metri spre stânga, nu se mai puteau nici ele folosi de motoare, iar proiectoarele începură să piardă direcția, deoarece ocupanții lor erau preocupați probabil de nărăvaşele sisteme de propulsie.

Ceea ce se petrecuse în vecinătatea bărcii de viteză nu avea nimic comun cu mecanica. După ce mai înaintă puțin din inerție, rămase nemişcată în mijlocul apei, iar cei doi pasageri buimăciți începură să strige făcând tentative disperate de a pune din nou motoarele în funcțiune - deoarece nu departe de pupa, între ei şi țărm, oglinda întunecată începuse să fiarbă. La suprafața apei, luminată acum sporadic de mişcările dezordonate ale proiectoarelor şi foarte slab de luminiscența valurilor, îşi făcu acum apariția un cap triunghiular ce nu tulbură suprafața; sprijinit pe un gât puternic şi lung, capul cercetă întunericul din jur cu cele două puncte de foc ce țineau locul

ochilor.

— Afurisit, afurisit să fie! şopti McLeod, aproape cu reverență. Vedeți şi voi ceea ce văd eu?

Adam şi Peregrine nu-i răspunseră, în schimb hoardele ielelor întâmpinară apariția creaturii prin țipete ce sugerau veselia lor răutăcioasă. Creatura rămase o secundă în obscuritatea verzuie, ascultând zgomotul vocilor. Capul masiv se lăsă apoi în jos, ca şi cum s-ar fi învoit la ceva, iar ochii de vasilisc se ațintiră asupra bărcii încremenite.

Gâtul masiv se înălță maiestuos, iar mişcarea se transmise de-a lungul şirului aparent nesfârşit de inele încolăcite ce formau trupul. Apoi, printr-o mişcare apatică din coada formidabilă, începu să se apropie de prada aleasă, cu viteză tot mai mare.

— Dumnezeule! îngăimă Peregrine. Au trimis-o în urmărirea lor!

Cei doi fugari îşi reluară înnebuniți eforturile de a pune din nou ambarcațiunea în mişcare însă aceasta se clătină puternic sub mişcările lor. Razele proiectoarelor măturau întreaga zonă, dar cei din bărci nu păreau să fie conştienți de ceea ce se întâmplă. Făptura se îndreptă direct spre țintă, lăsând în urmă un siaj luminos, de culoarea smaraldului. Unul dintre bărbați puse mâna pe Uzi şi începu să tragă nebuneşte, dar fiara îşi proteja capul scufundându-l sub apă, iar siajul continuă să înainteze netulburat.

Cu toate acestea, fiara nu lovi ambarcațiunea frontal, ca un berbec; ea îşi încolăci trupul de

şarpe, scufundându-se şi apoi ridicându-se iarăşi violent la suprafaţă, până când vârtejul stârnit prinse barca şi o înghiţi. Bărbatul înarmat cu pistolul-mitralieră dispăru fără urmă; celălalt mai apăru un timp la suprafaţă, ţipetele lui auzindu-se slab chiar şi pe mal, dând din mâini şi din picioare orbeşte, până când apa îl copleşi, şi dispărând apoi, înghiţit de valuri.

Sub privirile fascinate şi îngrozite ale celor de pe ţărm, imensul cap ieşi încă o dată la suprafaţă, ţinând între fălci o formă umană ce se lupta fără putere. Dar bărbatul, monstrul şi rămăşiţele ambarcaţiunii dispărură într-o volbură de spumă atunci când făptura îşi plecă gâtul şi se scufundă, ducându-şi prada încă vie în străfundurile lui Loch Ness.

Apoi agitaţia apelor se potoli şi o linişte de plumb se aşternu pe suprafaţa neclintită a golfului, întreruptă ceva mai târziu de dieselele ce reveneau la viaţă tuşind pe celelalte două bărci, măturând cu farurile lor puternice apele sumbre, încercând să descopere supravieţuitorii ce nu aveau să mai apară vreodată.

Ielele păreau, în sfârşit, mulţumite. Înălţând un cor vesel, petele de lumină începură să descrie cercuri nebune deasupra capetelor celor trei bărbaţi rămaşi pe ţărm - deşi Peregrine avu pentru o secundă impresia că se pregăteau să-şi reînnoiască asaltul.

În loc de a ataca, însă, avangarda lor făcu brusc

stânga-mprejur şi porni fulgerător spre intrarea în grotă. Restul oştirii o urmă. Se năpustiră toate în interiorul peşterii ca un torent zănatic, antrenând după ele fragmente de sol şi rocă în curentul stârnit. Când ultima ceată se strecură în grotă, gura acesteia se închise în urma lor cu zgomot de tunet. În liniştea fragilă ce se lăsă după aceea, cerul începu să se limpezească, iar din spatele norilor grăbiți apăru o lună mare cât un galion.

McLeod se lăsă cu toată greutatea pe cel mai apropiat bolovan, părând mai mult decât extenuat; apoi începu să adune încet şi grijuliu rămăşițele steagului ielelor din jurul umerilor. În reacția sa de uşurare, Peregrine căzu în genunchi strângându-şi tremurând mâna rănită şi arma skean dubh la piept. Adam îşi privi mai întâi sabia, apoi se întoarse spre grota ielelor, din care rămăsese, ca singură urmă, o adâncitură proaspătă pe suprafața stâncii.

Zăbovi o vreme cu privirile ațintite într-acolo, aducându-le un omagiu tăcut puterilor care binevoiseră să le cruțe viețile. Ridică apoi lama sabiei în semn de salut, pentru ca apoi să înfigă vârful armei în plaja acoperită de pietriş de la picioarele lui. Când îi dădu drumul, mânerul cu gardă se clătină încet încolo şi încoace, ca un pendul greu. Apele negre ale Loch Ness se calmaseră sub cerul luminat de lună, făcând să pară absurdă amintirea violenței cu care se zbătuseră cu doar câteva minute în urmă. Cele

două bărci continuau să cerceteze inutil apele, iar dinspre sud se apropiau alte lumini.

— Cred că vom primi oaspeți în curând, spuse Adam, aplecându-se cu greutate să ia *skean dubh* din mâna lui Peregrine. Poate e chiar poliția, care ne vine în ajutor?

McLeod îşi întinse gâtul şi se uită spre sud, lăsându-se apoi din nou cu toată greutatea pe piatră, atunci când peste golf ajunse până la ei zgomotul unor motoare foarte puternice, iar proiectoarele se încrucişară în toate direcțiile.

— *Acum* apar şi ei! mormăi el dându-şi jos impermeabilul şi folosindu-se de el pentru a înfăşură steagul ielelor, pe care nu avusese timp să-l împăturească aşa cum se cuvine. Nu că ne-ar fi fost de prea mare ajutor, dacă veneau mai devreme. De fapt, poate e chiar mai bine…

Adam scoase teaca sabiei sale, vârî lama la locul ei şi puse *skean dubh* într-un buzunar interior, urmărind proiectoarele ce se apropiau tot mai mult. În lumina lunii se distingea acum o mică navă robustă de croazieră, lungă de doisprezece metri, având puntea superioară acoperită.

— Arată ca un vaporaş de agrement, remarcă Peregrine, încercând să ignore pulsațiile dureroase ce-i străbăteau mâna.

— Ba chiar asta este. McLeod se ridică şi cercetă nava mai atent, apoi se întoarse spre ei clătinând din cap. Poartă numele de *Queen of Alba*. În timpul sezonului turistic, face mici croaziere cu plecare

din Fort Augustus. Dar Garda de Coastă o foloseşte din când în când, dacă este nevoie de intervenția poliției în această zonă. Hristoase!

Se lăsă din nou pe bolovan şi făcu un gest de lehamite: Ce fel de raport am să fac eu despre cele întâmplate? Dacă scriu ceea ce am văzut cu adevărat, mă trimit imediat la casa de nebuni… nu te supăra, Adam.

— Nu-ți face probleme, îi răspunse acesta cu un zâmbet distrat; îşi scoase apoi lanterna din buzunar şi se lăsă pe vine, apucând mâna rănită a lui Peregrine. Ce-ar fi să-mi ții şi mie lumina asta? Aş vrea să văd exact ce i s-a întâmplat înainte să se umple tot locul de oameni care au să ne întrebe tot felul de lucruri dificil de explicat.

Inima lui Peregrine bătea grăbit, deoarece puternica impresie a celor petrecute nu se şterse încă; acum, când McLeod luă lanterna, iar Adam începu să-i desfacă şi să-i îndrepte cu grijă degetele pline de sânge, îşi simți inima cuprinsă de o nouă gheară.

— Adam, nu uita că eu sunt pictor, şopti el cu voce tremurată, uitându-se chiorâş din pricina luminii. Nu-mi mai simt degetele.

— Foarte bine, înseamnă că nu te va durea prea tare cât le îndrept. Da, într-adevăr…

— Adam, cred c-am să leşin, mai apucă Peregrine să spună.

— Nu, să nu faci asta. Adam cercetă mâna şi înclină capul. Haide cu mine mai aproape de apă

ca să spăl sângele, măcar în parte, spuse el, sprijinindu-l pe tânăr. Nu ai nimic. Respiră doar o dată, profund. N-ai să leşini. Durerea nu va fi atât de mare pe cât te temi tu. Apa este rece. Foarte bine!

Îi dăți palma în apa rece ca gheața şi o privi mai de aproape, insistând în jurul unei tăieturi nu foarte profunde, ce pornea de la muchia palmei şi se continua spre degete, apoi scoase cu atenție inelul ce-i aparținea, de asemenea crestat, şi i-l dădu lui McLeod.

— Inelul trebuie să fie refăcut, spuse el încet, pipăind oasele din jurul ariei plăgii. Nu pot fi sigur de cât ajutor ți-a fost altfel, însă ți-a salvat două degete. Uită-te la suprafața inelului.

Puțin amețit, Peregrine aruncă o privire la inelul ținut de McLeod în palma mâinii lui libere. Veriga cea groasă era întreruptă de o scobitură adâncă în locul în care fusese izbită de sabia Hepburn.

— Din fericire, nu ai nicio fractură, îi spuse Adam, spălând iarăşi mâna şi înfăşurând-o apoi într-o batistă oferită de McLeod. Va fi nevoie de câteva copci, dar cred că n-ai să te alegi nici măcar cu o cicatrice. Dacă şi celelalte lucruri ar fi la fel de uşor de explicat…

Sunetul sirenei de poliție anunță apropierea *Queen of Alba*, iar unul dintre reflectoarele ei îi încadră pe cei trei bărbați ghemuiți pe plajă.

— Hei, voi de colo! se auzi un glas autoritar, amplificat de portavoce. Poliția! Voi cine sunteți?

23

Descoperirea faptului că McLeod era ofițer superior de poliție, cu mult în afara zonei lui de jurisdicție, produse la început confuzie - chiar dacă sergentul de la bordul lui *Queen of Alba* înțelese repede că McLeod îi chemase acolo, prin convorbirea aceea telefonică aproape ininteligibilă. După ce le ordonă celorlalte două ambarcațiuni să stea prin preajmă, *Queen of Alba* se apropie de țărm în dreptul debarcaderului de lângă turnul nordic al castelului doar atât cât să debarce câțiva polițişti, apoi se alătură celorlalte bărci, care cercetau apele din larg, în căutarea eventualilor supraviețuitori a ceea ce se considera deja un accident ciudat. În următoarea oră, începură să sosească ajutoarele de la Inverness; o jumătate de duzină de maşini de poliție, un laborator criminalistic şi o ambulanță.

Afirmația lui McLeod că-i urmărise pe cei ce furaseră steagul ielelor nu păru să-i surprindă prea tare pe colegii lui polițişti. Auziseră şi ei de furt prin canalele polițieneşti normale şi nu li se părea ciudat ca un McLeod să reuşească să vină pe urmele hoților până la Urquhart, dând curs unei „premoniții".

Interpretarea prezentată de McLeod însuşi fusese că un grup neidentificat de răufăcători furaseră steagul ielelor, ce aparținea clanului

McLeod, din motive ce nu erau încă clare. Nu încercă să explice în niciun fel uciderea femeii ce fusese descoperită la Dunvegan.

Cât despre fenomenele pirotehnice raportate de ocupanții bărcilor mai mici - deşi ei nu lansaseră niciun fel de ipoteză referitoare la cauza scufundării bărcii de viteză, ceea ce i se părea lui McLeod, cu modul său de a gândi, destul de obişnuit - inspectorul declară că nu este prea sigur de cele văzute, din cauza faptului că fusese îngropat sub o alunecare de teren cauzată de un schimb de focuri, ceea ce-i crease o stare de năuceală. Medicul poliției îi susținu declarația după ce-l examină, iar în zona unde declarase că a căzut fură găsite tuburi goale de cartuşe. Pe baza puținelor indicii descoperite în aceste ultime ore ale nopții, se elaboră teoria că membrii bandei ce furaseră steagul ielelor, suficient de disperați pentru a ucide şi a comite tentative de crimă - din motive doar de ei ştiute - ajunseseră cumva să fie ei înşişi omorâți într-un moment în care se aflau în urmărirea unui obiectiv şi el necunoscut.

— Dacă vrei să-mi ştii părerea, sună mai mult a glumă de Halloween care a ieşit pe dos, s-a auzit la un moment dat remarca unuia dintre polițişti.

Cu toate acestea, le-a fost imposibil să dea răspunsuri satisfăcătoare la cele două întrebări esențiale: cum şi de ce. Pe de altă parte, nici Adam nu era dispus să ofere prea multe informații.

— Cred că inspectorul McLeod a fost chemat pe

cale particulară, de către şeful clanului McLeod, după dispariția steagului ielelor, îi spuse Adam sergentului ce-i lua declarația, stând la adăpost, în laboratorul criminalistic. Inspectorul cunoaşte pasiunea mea pentru conservarea comorilor naționale ale Scoției, datorită îndelungatei noastre prietenii, prin urmare m-a invitat şi pe mine.

— Şi acest domn… aşa… Lovat? întrebă sergentul, parcurgându-şi notițele.

Undeva în spatele lor, lui Peregrine i se acordau îngrijiri la mână, în timp ce stătea pe bara din spate a ambulanței. Înainte ca primii polițişti să coboare de pe *Queen of Alba*, cei trei stabiliseră de comun acord elementele esențiale ale poveştii pe care aveau să o relateze.

— Vai, domnul Lovat este un artist, răspunse Adam volubil. A făcut nişte desene care să ilustreze articolul pe care îl pregătesc, despre comorile mai puțin cunoscute ale Scoției. Tocmai discutam despre aceste desene când a sunat inspectorul McLeod. Aşa cum era normal, a dorit să ne însoțească şi el.

— Hm, corect, murmură sergentul, notând conştiincios în carnet. Şi spuneți că şi-a tăiat mâna într-o sticlă?

— Chiar aşa. În graba lor de a se sui la bordul bărcii pentru a se salva, hoții au scăpat pe jos steagul ielelor, spărgând geamul şi distrugând practic rama. Ne-am temut, desigur, ca acest obiect neprețuit să nu fie distrus de ploaie şi ne-

am grăbit să-l protejăm. Din nefericire, zelul domnului Lovat a fost cu mult mai mare decât îndemânarea sa. Ajutându-mă să degajăm steagul şi să-l punem la adăpost, s-a tăiat destul de rău.

— Da, înțeleg, răspunse sergentul cu răbdare şi convins - aşa cum se şi dorea - că implicarea lui Adam era cu siguranță nevinovată, chiar dacă postura lui părea puțin excentrică. În definitiv, era un medic respectabil.

— Acum, Sir Adam, ați menționat barca folosită pentru fugă, continuă sergentul. Cred că inspectorul McLeod a afirmat că a lovit probabil ceva în apă, din câte îşi închipuie dânsul. Puteți confirma?

— Ei bine, da. Aceasta este şi părerea mea - o fi fost probabil un trunchi scufundat sau ceva de genul acesta.

Sergentul îl privi drept în ochi, cu creionul pregătit.

— Mă interesează dacă s-a lovit *cu adevărat* de ceva, domnule!

Adam îşi înălță o sprânceană şi zâmbi vag ironic.

— Haide, haide, dragul meu. Nu uita că sunt psihiatru. Doar nu te aştepți din partea mea să-ți spun că am văzut Monstrul din Loch Ness cum o scufundă!

Sergentul zâmbi larg, clătină din cap şi se aplecă iarăşi asupra carnetului.

— Pe aici circulă nişte poveşti extraordinar de interesante, domnule. Eu lucrez la Inverness de

aproape douăzeci de ani şi trec cu maşina pe malul golfului aproape zilnic. Câteodată am sentimentul că zona aceasta pur şi simplu îi atrage pe lunatici.

— Hm, uneori se poate întâmpla… cine ştie, se arătă Adam de acord.

— Aşa. Credeți că barca a lovit un buştean? întrebă sergentul, scriind încă.

— Foarte cinstit, nu vă pot spune… deşi trebuie să fi fost ceva de soiul ăsta. De fapt, eram destul de ocupat cu mâna domnului Lovat. Tăietura pare destul de serioasă, iar profesiunea lui este aceea de pictor, ştiți?

— Da, Sir Adam, vă mulțumesc foarte mult, îi răspunse sergentul, închizându-şi blocnotesul cu un oftat. S-ar putea să dorim să vă mai punem nişte întrebări, ceva mai târziu, însă cred că acum ați putea să mergeți la ambulanță, unde băieții au nişte cafea fierbinte. Cred că nu v-ar face rău să beți o ceaşcă.

Adevărata anchetă nu putea începe decât la lumina zilei, bineînțeles, deşi *Queen of Alba* şi celelalte ambarcațiuni continuau să străbată golful, încercând să găsească orice rămăşiță a bărcii sau a pasagerilor ei, şi pentru aceasta poliția barase deja accesul prin partea sudică a castelului. La ivirea zorilor, puteau să „pieptene” plaja, căutând orice indiciu, oricât de mărunt, care să poată dezvălui ceva despre cele întâmplate.

Mărturiile pe care reuşiseră să le adune până la prânz erau puține la număr şi nu foarte plăcute la

vedere: tuburile cartuşelor trase de McLeod, fragmente de lemn şi sticlă, tot felul de zdrențe din haine rupte, resturi de carne sfâşiată şi pete de sânge uscat. În cele din urmă, proaspăt apăruta cavitate de sub zidurile castelului deveni prilej pentru lansarea unei teorii nu prea grozave: avusese loc o explozie oarecare, provocată de o grenadă de mână.

— Felul în care se prezintă craterul te-ar putea duce, într-adevăr, cu gândul la explozia unui proiectil, îi spuse Peregrine lui Adam cu îndoială. Dar de aici şi până la un *complot terorist* e o cale foarte lungă! Ce poți teroriza în apropierea unui monument străvechi? Iar Urquhart nici măcar nu este unul dintre simbolurile naționalismului scoțian, sau ceva de genul ăsta!

La ora aceea cei trei îşi beau cafeaua într-una dintre maşinile poliției din Inverness, tocmai întorşi din locul unde i se suturase mâna lui Peregrine. Medicul respectiv făcuse o operație desăvârşită, depăşind până şi pretențiile lui Adam; dar anestezia locală îşi pierduse efectul cu mai mult de o oră în urmă, fapt de care Peregrine îşi aduse aminte prea târziu, atunci când încercă să deschidă puțin geamul maşinii cu mâna rănită. În parcarea castelului, duba poliției şi alte câteva vehicule mai mici de-ale lor fuseseră aranjate în cele mai diverse unghiuri; benzile galbene folosite de poliție fuseseră întinse la ambele intrări în parcare, fiind păzite de un agent care nu permitea

pătrunderea nici unui civil.

Urmărindu-l cu privirea pe polițistul care patrula încolo şi încoace prin fața intrării mai îndepărtate de ei, Adam sorbi din ceaşca de plastic şi îi spuse lui Peregrine părerea sa:

— Trebuie să recunosc că ideea unei grenade poate părea puțin cam exagerată - din punctul *nostru* de vedere.

Oricât de improbabil ar suna o asemenea versiune, povestea aceasta este cea care se potriveşte cel mai bine cu faptele, aşa cum le cunoaşte poliția. Oamenii s-au obişnuit foarte mult cu noțiunea de terorism, indiferent cât de dezgustător poate să fie. Cum crezi că ar reacționa publicul la adevărul-adevărat?

Peregrine îşi pipăi bandajul de la mâna dreaptă şi făcu o grimasă, devenind deodată conştient de faptul că până şi adevărul despre cum se alesese el cu rana ar fi ridicat semne de întrebare pe care niciunul dintre ei nu era pregătit să le clarifice.

— Cred că am priceput punctul tău de vedere, răspunse el după un moment. Cu toate acestea, cred că ar fi putut să născocească o versiune mai plauzibilă decât aceea că barca s-a izbit de un buştean plutitor.

— Vai, dar asemenea lucruri chiar se întâmplă câteodată, spuse Adam. Prin anii cincizeci, un pilot numit Campbell s-a lovit de un buştean în timp ce încerca să stabilească un nou record de viteză, cu o barcă botezată Bluebell. Cel puțin aşa

a declarat toată lumea, că a fost un buştean. Martorii oculari ai altui accident de curse au descris cum s-a produs un vârtej de ape chiar înaintea bărcii, după care aceasta s-a răsturnat şi a explodat. Îi zâmbi sardonic lui Peregrine: în aceeaşi ordine de idei, se spune că în timpul celui de-al doilea război mondial, o vedetă rapidă a Royal Navy a lovit exact ceea ce ştim că am văzut cu toţii ieri seară. Încercând să explice stricăciunile de la proră, căpitanul a descris ceea ce-i ieşise în cale drept „moale şi diform", din câte mi-amintesc. Nici pe departe un buştean... deşi bărcile se lovesc uneori de trunchiuri de copaci. Cel puţin atât de des cât să fie credibile incidentele de *altă* natură.

În timp ce Peregrine se gândea la această serie de întâmplări, Adam îşi lăsă din nou privirile să rătăcească prin parcarea castelului. În preajma intrării sudice, imensul Volvo cenuşiu de la Dunvegan se afla şi el pe asfalt, fiind adus cu o oră în urmă de o maşină specială de intervenţie în caz de accidente, care îl scosese din şanţ. În afara stratului gros de noroi şi a ghirlandei de buruieni ce-i atârna la partea inferioară - şi de farul spart, aşa cum remarcase McLeod de la bun început - maşina nu părea să fi suferit şi alte stricăciuni.

De cealaltă parte a maşinii, McLeod era profund absorbit într-o conversaţie cu un bărbat înalt şi distins, îmbrăcat într-un pardesiu elegant, de culoare cafenie. Sosise într-o maşină a poliţiei, cu

o jumătate de oră în urmă. Urmărind privirea atentă a lui Adam, Peregrine remarcă acum pentru prima oară că partenerul de discuție al lui McLeod purta o bonetă de Balmoral, cu trei pene de vultur prinse în panglică - însemnul obişnuit al unui şef de clan din munții Scoției.

— Adam, murmură el, este chiar cine îmi închipui eu?

Adam făcu un semn afirmativ, iar la colțurile gurii lui alungite apăru un zâmbet fin. Continuară să urmărească scena; la un moment dat, McLeod scoase cu grijă un pachet subțire înfăşurat în plastic de la pieptul pelerinei cerate pe care o împrumutase şi i-l înmână şefului. Pentru un privitor obişnuit, nu părea decât o masă împăturită de țesătură bejulie, stropită cu pete de culoare stacojie, dar lui Peregrine, chiar şi acum, în lumina soarelui, i se părea că este înconjurată de aura palidă-verzuie a puterii ielelor.

Bărbatul cel impunător primi steagul cu aceeaşi venerație pe care o arătase şi inspectorul când îl ridicase din rama distrusă - moment de la care părea acum să se fi scurs o veşnicie. Apoi, după ce strânse cu căldură mâna lui McLeod, se dădu într-o parte cât timp i se deschise uşa, se aşează la volan şi depuse cu mare atenție comoara pe scaunul de lângă el, în timp ce McLeod închidea portiera cu grijă.

McLeod se dădu într-o parte, iar bărbatul cu bonetă scoțiană pe cap porni motorul şi scoase

imensa maşină din parcarea castelului; trecând de bariera poliției, ridică o mână în semn de salut atunci când ajunse pe şosea şi coti spre sud, luând calea de întoarcere către Dunvegan. Câteva secunde mai târziu, inspectorul se afla din nou alături de ei, aşezat pe locul pasagerului din față al maşinii de poliție; pe figura lui se citea un amestec de oboseală şi mulțumire.

— Nu cumva te-am surprins tocmai în momentul când ai tăinuit una dintre dovezi? întrebă Adam zâmbind, în timp ce inspectorul îşi turna o ceaşcă de cafea din termosul aflat pe scaunul şoferului.

McLeod pufni şi luă o înghițitură, strâmbându-se apoi din pricina gustului.

— Puah! Cum puteți bea aşa ceva? Care dovadă? Era vorba de un bun recuperat şi care ar fi putut suferi noi stricăciuni dacă nu era încredințat unei persoane responsabile. Am semnat pentru acest bun. Pe urmă, nu avem cum să permitem ca întregul corp polițienesc al munților Scoției să dispară într-un nor de fum - cu excepția celor ce aparțin clanului McLeod, de la sine înțeles.

— Chiar aşa li s-ar fi întâmplat? întrebă Peregrine. Adică, bărbatul acela chiar s-a risipit în văzduh sub forma unui nor de fum după ce a atins steagul ielelor?

McLeod îşi aşează încet brațul pe speteaza scaunului, şi-i aruncă lui Peregrine o privire hazlie peste umăr.

— De ce mă întrebi pe mine? Tu eşti cel care a văzut totul, amice. Eu tocmai trăgeam un pui de somn sub un morman de pietre şi pământ. Desigur, în versiunea oficială se pomeneşte că individul a avut un ghinion formidabil cu o grenadă.

Ridică iarăşi ceaşca spre buze, se răzgândi, deschise portiera şi azvârli afară conținutul.

— Ah, domnule Lovat, pentru că veni vorba, adăugă el după ce închise uşa, te-ai descurcat destul de bine ieri seară. Singurul reproş ar fi să-ți aduci aminte să asculți ordinele data viitoare.

— Data *viitoare*?

Îndărătul ochelarilor, ochii lui Peregrine se măriră considerabil, iar Adam râse mulțumit.

— Noel face doar o glumă nevinovată, Peregrine, spuse el liniştit. De fapt, vrea să-ți comunice că ai trecut examenul de admitere.

— Nu am înțeles, vrei să repeți?

— Poate ți-aduci aminte că ți-am relatat, cu câteva zile în urmă, că mai am şi alte câteva funcții în afară de aceea de psihiatru. Noel şi cu mine facem parte dintr-un mic grup de... să zicem, specialişti?... a căror responsabilitate este să se ocupe de cazuri deosebite, în care neinițiații ar zice că apar elemente supranaturale. Presupun că am merita poate denumirea de... ah... forță polițienească ocultă.

Peregrine, devenit foarte tăcut şi liniştit, părea să nu-şi poată dezlipi ochii de la Adam.

— De fapt… glumeşti, nu-i aşa? şopti el.

— Consider că poți să-ți dai şi singur răspuns la această întrebare, zise Adam, zâmbind încă. Datoria noastră este să punem capăt tocmai unor nelegiuiri precum au fost cele de ieri-seară. Şi, pentru că acest soi de ştiință, în cantitate mică, este periculoasă - ba chiar înfiorătoare, se poate spune - tot noi suntem aceia care avem grijă ca anumite circumstanțe şi întâmplări să nu fie cunoscute, asigurând astfel liniştea sufletească a restului populației.

— Să luăm chiar cazul nostru, interveni McLeod. Din punctul de vedere al omului de pe stradă, evenimentele de azi-noapte nu au fost decât o serie de accidente - probabil bizare, dar care pot fi încă explicate potrivit logicii materiale. Chiar dacă forțăm puțin verosimilitatea evenimentelor, oamenii cred în general în ceea ce se aşteaptă ei că vor vedea - lucru ce ne permite să le folosim şi să-i ajutăm să ia de bună această mascaradă convingătoare.

Se uită întrebător la Adam, care îi confirmă şi el lui Peregrine că este de acord cu cele spuse.

— Toate acestea nu sunt de fapt decât o invitație, zise Adam. Talentul tău evident de a *vedea* dovedeşte că faci parte dintre noi din punct de vedere spiritual. Am vrea însă să faci parte dintre noi şi în ceea ce priveşte cauza noastră comună - să devii unul dintre membrii echipei noastre. Desigur, trebuie să vrei şi tu.

Peregrine simțea cum îi zvâcneşte sângele în tâmple. Rămase cu privirile îndreptate asupra lui Adam mai multă vreme, încercând să cântărească implicațiile propunerii mai vârstnicului său prieten, dar în mintea lui nu se formulau decât noi şi noi întrebări - nu şi răspunsuri.

— *Cred*... că înțeleg ceea ce-mi spui, începu el precaut, dar eu... *Da*! rosti deodată hotărât, renunțând la prudență. Sunt de acord. Vreau să fac şi eu parte din echipă! Nu am nici cel mai mic habar ce trebuie să fac, însă...

— Din fericire, nu este vorba atât de a *face* ceva, îl întrerupse Adam cu blândețe, ci mai degrabă de a *deveni* ceva mai mult decât eşti în prezent. Ai un potențial enorm, aşa cum cred că te-ai convins şi tu însuți în ultima săptămână. Aş fi bucuros şi m-aş simți onorat, în acelaşi timp, să te pot ajuta să-ți împlineşti acest potențial şi să-l foloseşti constructiv. Dar hotărârea îți aparține...

— Stai puțin, Adam, murmură McLeod, ridicându-şi mâna în semn de avertisment. Un agent de poliție vine drept spre noi, din câte se pare cu un scop precis.

McLeod coborî geamul şi, arunci când omul se apropie, îi zise:

— Pe mine mă cauți?

— Da, domnule. Va aşteaptă şeful acolo, la dubă.

— Mă întorc cât pot de repede, le murmură McLeod înainte de a coborî şi porni împreună cu

polițistul.

Rămas singur cu Peregrine, Adam stătu puțin pe gânduri, apoi reluă firul discuției lor.

— După cum aveam de gând să-ți spun, tu singur trebuie să hotărăşti, spuse el. Oferta pe care tocmai ai primit-o nu a fost făcută cu uşurință, de aceea nu aş vrea să iei o hotărâre definitivă, care te va obliga, fără să te gândeşti mai întâi foarte bine. Tu ai remarcat că nu ştii ce ai de făcut, iar eu ți-am răspuns că nu este vorba de *a face*, ci de *a fi*. Totuşi, dacă intențiile tale sunt cu adevărat serioase, există un lucru pe care îl pot întreprinde pentru a-ți fi mai uşor.

— Da?

— Te asigur că este un lucru foarte simplu pentru tine, răspunse Adam, zâmbind din cauza curiozității şi nerăbdării lui Peregrine. Din câte îmi închipui, cam peste o oră nu vor mai avea nevoie de noi. Vom găsi un avion din Inverness, sau măcar un tren. Dacă avem noroc, până diseară suntem la Strathmourne. Mâine de dimineață, când vei fi odihnit, ți-aş sugera să-ți desenezi un autoportret. Consider că el te va ajuta să găseşti calea pe care trebuie să o urmezi.

— Un autoportret… murmură Peregrine.

— Chiar aşa. Gândeşte-te la schițele pe care mi le-ai făcut mie şi lui Noel, apoi întreabă-te dacă eşti pregătit să-l schițezi pe adevăratul Peregrine Lovat. Gândeşte-te la asta.

Adam aproape că auzea tumultul de gânduri ce

se învolburau în mintea tânărului. Iar atunci când acesta făcu încet un semn afirmativ, uşurat, Adam zâmbi şi coborî din maşină, mulțumit că-i oferise noului său coleg prilejul să se gândească la cu totul altceva, scoțându-i astfel din minte ororile nopții trecute.

Ducându-se până la grilaj, aruncă o privire la polițiştii ce mişunau încă pe panta de dedesubt. Ceva mai încolo, Loch Ness se întindea ca o oglindă întunecată, sclipind sub soarele amiezii, ascunzând…

— Adam, poți veni puțin până la dubă? se auzi vocea lui McLeod, trezindu-l din reverie. Pe figura inspectorului se zugrăvea ceva de nepătruns. Tocmai a ieşit la lumină un lucru pe care cred că trebuie să-l vezi şi tu.

Maşina masivă a poliției se găsea la intrarea în parcare. Uşa din spate era deschisă. Adam apucă să vadă înăuntru sabia Hepburn, zăcând pe podea, înfăşurată într-o pungă de plastic şi cu o etichetă prinsă de gardă. Făcându-i semn polițistului care stătea de gardă lângă maşină, McLeod întinse mâna până dincolo de sabie şi pescui un plic din plastic transparent, din cele folosite pentru păstrarea dovezilor, pe care i-l întinse lui Adam.

— Spune-mi ce părere ai despre asta, întrebă el aspru.

Plicul conținea fragmentul însângerat al unui deget omenesc. Prins între rămăşițe de oase

carpiene se distingea un inel cu pecete din carneol. Apăsând plasticul mai tare peste piatră, Adam văzu că pecetea reprezenta o figură de felină cu smocuri la urechi şi mustăți pe obraji, iar fălcile i se rânjeau a sfidare. Studie îndelung inelul, apoi îi înapoie plicul lui McLeod.

— Pecetea linxului, murmură el aparent neimpresionat.

McLeod oftă din greu şi aruncă punguța la loc în coşulețul ei; se aşează apoi cu toată greutatea pe bara din spate a maşinii şi se frecă pe frunte, între sprâncene.

— Aşa am crezut şi eu, spuse inspectorul, însă nu puteam fi sigur, fără ochelari. E mult de când n-am mai văzut un sigiliu ca acesta - şi, trebuie să mărturisesc, speram să nici nu mai văd vreodată. Să însemne oare că Loja Linxului devine iarăşi activă?

— Mă tem că nu are cum însemna altceva, răspunse Adam.

Rămase o vreme tăcut şi pe gânduri. Descoperirea inelului punea într-o lumină nouă şi neaşteptată premonițiile lui Peregrine şi propria lui senzație că fuseseră declanşate evenimente sumbre. Acum ştia ce anume încercase să deseneze tânărul artist pe inele şi medalioane, figurina aceea ce refuza să apară suficient de limpede. Adam mai avusese de-a face cu Lorzi ai Linxului pe vremuri. Faptul că Loja se întrunea iarăşi nu prevestea nimic bun.

Pentru moment, cel puțin, situația era sub control. El şi Noel erau acum preveniți şi aveau un nou recrut pe care să-l pregătească pentru Vânătoare - şi existau şanse mari ca Oponenții să nu aibă habar cine le zădărnicise planurile.

Era clar că aceştia urmau să facă propriile lor investigații, odată ce vor afla ce li se întâmplase oamenilor lor. Dar şi Adam avea de gând să facă cercetări - diseară, când se va fi întors la Strathmourne, însă numai după câteva ore bune de odihnă. Trebuia ca mai-marii din Interior să afle neîntârziat cele întâmplate şi, mai ales, să aprobe recrutarea lui Peregrine Lovat.

Aşa. Chemarea la Vânătoare avea să răsune iarăşi. Dar când va sosi momentul acelei confruntări inevitabile, el şi ai săi vor fi pregătiți. Conform celor mai frumoase tradiții ale templierilor, nu se vor da înapoi din fața luptei, oricât de mici le-ar fi şansele. Mai existau şi alții, pregătiți să-şi îndeplinească fiecare rolul cu condiția să poată trece peste piedicile ridicate de telefoane şi să ia legătura cu ei!...

Adam clătină din cap, zâmbind la gândul festelor idioate pe care ți le poate juca întâmplarea.

— Trebuie să-i prevenim şi pe ceilalți, spuse el calm, strângând mâna aflată în buzunar în jurul simbolului propriei sale Loji. Voi avea nevoie de antene pe care să le întindem peste tot. Dacă Loja Linxului a devenit cu adevărat activă din nou, niciunul dintre noi nu este imun la atac, odată ce

află că suntem pe urmele lor.

McLeod pufni pe nări şi se ridică în picioare, îndreptându-şi umerii şi întorcându-şi fața spre vântul înviorător.

— Sper că nu eşti îngrijorat.

— Îngrijorat? N-aş zice. Provocat, poate? se întrebă Adam zâmbind. Dacă mi-aduc bine aminte, un anume Sherlock Holmes găsise cuvântul cel mai potrivit.

Zâmbind şmechereşte, McLeod se uită spre Adam.

— Ba chiar aşa, spuse el. S-ar putea ca miza să fie puțin diferită, dar scopul este acelaşi. Vânătoarea a început. Şi, după cum ar zice Holmes, „Fiara este trează!”

Epilog

Două zile mai târziu, când incidentul de la Urquhart fusese relatat de mai toate cotidianele, o femeie ce stătea la masa ei de lucru situată undeva, într-una din clădirile de birouri din Glasgow, se uita peste ziarele din acea zi, sorbindu-şi cafeaua de dimineață. Articolul despre Urquhart îi sări în ochi de îndată ce ajunse la pagina a doua; îl citi de două ori cu atenție înainte de a pune mâna pe unul dintre cele trei telefoane de pe masă.

— Fă-mi legătura cu domnul Raeburn, spuse ea.